

ZIZOY KOPNTEP

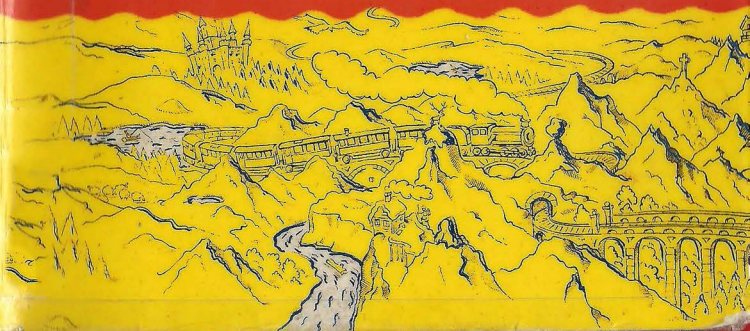
ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

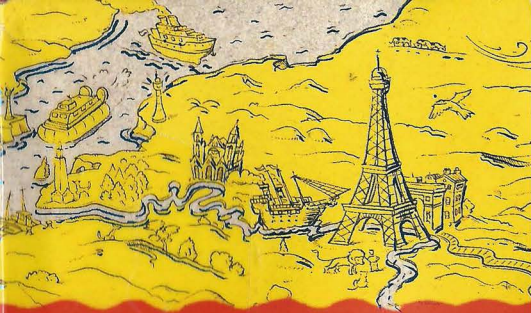
★ Η ★

ΑΠΑΓΩΓΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Συγκλονιστικό».

Express

«Του αξίζει ένα βροντερό μπράβο».

The Observer

«Μια περιπέτεια φαντασίας που θα την ευχαριστηθούν τα παιδιά σε ολόκληρο τον κόσμο... γεμάτη σοφία και σπινθηροβόλες, έξυπνες ατάκες... Εντυπωσιακά πρωτότυποι χαρακτήρες, σκηνικό και πλοκή».

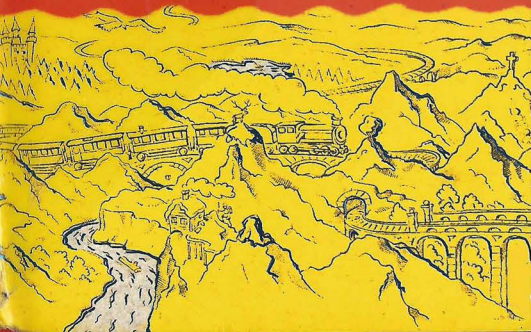
The Independent

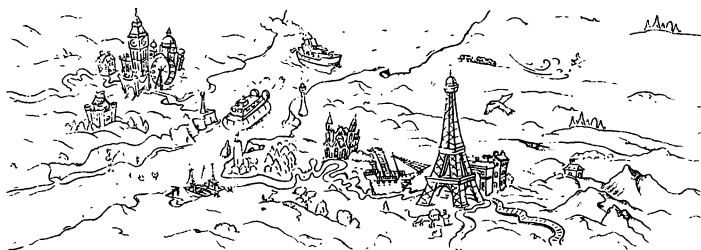
«Είναι ένα διασκεδαστικό βιβλίο, που ρέει αβίαστα και μπορεί με τη ζωντάνια του να σε βγάλει απ' την πλήξη και να σου φτιάξει τη μέρα».

John McLay

«Με τόσα που έχει αυτό το βιβλίο, θα προκαλεί τους νεαρούς αναγνώστες να το διαβάσουν ακόμα και τις ώρες που θα έπρεπε να έχουν πέσει για ύπνο».

The Independent

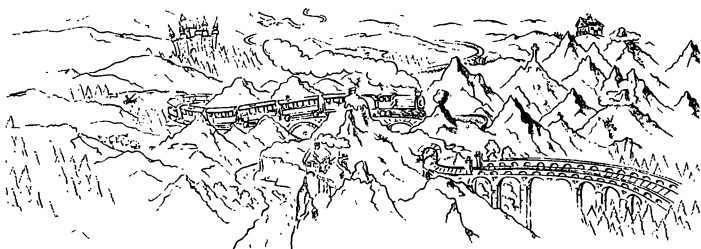

АМОНТАРОНАИО

★ Н ★

АНАГРГН

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Ζιζού Κόρτενερ, *Λιονταρόπαιδο - Η απαγωγή*

Zizou Corder, *Lionboy*

Μετάφραση Γιώργος Φωτιάδης

Επιμέλεια, Διορθώσεις Αντωνία Κιλεσοπούλου

Σελιδοποίηση Κατερίνα Σταματοπούλου

Φιλμ Παναγιώτης Καπένης

Μοντάζ Παναγιώτης Σαράτης

Copyright © για την αγγλική γλώσσα Zizou Corder, 2003

Copyright © για την εικονογράφηση κειμένων και εξωφύλλου Fred Van Deelan, 2003

Copyright © για τη μουσική Robert Lockhart, 2003

Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης Α.Ε. (Εκδόσεις Πατάκη), 2003

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις Εκδόσεις Puffin Books, 2003

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούλιος 2004

Κ.Ε.Τ. 4112 Κ.Ε.Π. 344/04

ISBN 960-16-1104-5

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΒΑΛΤΕΤΣΙΟΥ 14, 106 80 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000 - FAX: 210.36.50.069

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65, 106 78 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.38.11.740 - 210.38.11.850 - FAX: 210.38.11.940

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54-5

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Το ΛΙΟΝΤΑΡΟΠΑΙΔΟ αφιερώνεται στο σχολείο Greenside
και ιδιαίτερα στην έκτη τάξη της χρονιάς 2003-2004:*

Kehinde Ogunseitan, Taiwo Ogunseitan, Hannah Laidley, Melanie Phillips, Kitty Wordsworth, Rosie Gravante, Alice Broughton, Daniel da Cunha Blaker, Jake Kidston Kerr, Charlie Raven, Charlie Regis, Madeleine Ellis Peterson, Queenie Ingrams, Theo Caldwell, Cieran Lacey, Salma Ahmed, Tamsin Stewart, Arta Avdullahu, Naim Saleh, Tiffany Copeland, Hafsa Wardhere, Alison Woronkowitz, Paris Rhoden, Lauren Castle, Gavin Burchard de Taunton, Liam O'Neill, Karim Cherifi και Harry Guyan.

Είναι τα καλύτερα παιδιά του κόσμου.

Και στον κ. Morant, στον κ. Andrews, στην κ. Hart, στην κ. Lyne, στη δίδα Ellis, στην κ. Haji, στην κ. Joyce, στη δίδα Barakat, στην κ. Shine, στην κ. Neary, στην κ. Allen και σε όλους. Σας ευχαριστώ!

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Στον Yaw Adomakoh (γνωστό και ως Μπαμπά).

Στη Rebecca Bowen, που μας βοήθησε με τα σχεδιαγράμματα της Κίρκης.

Στη Francesca Brill, που μας έμαθε ποια είναι η Μέιμπελ.

Στον Jacob Yeboa και στην κ. Elizabeth Adomakoh, που μας βοήθησε με τη γλώσσα Twi και το «Tuwe tuwe, mamuna tuwe tuwe», το παραδοσιακό παιδικό τραγούδι από την Γκάνα που τραγουδάει ο Ανίβας.

Στο Fred van Deelen για τους χάρτες και τα σχεδιαγράμματα – να χρησιμοποιήσετε μεγεθυντικό φακό!

Στον Paul Hodgson, που αποτύπωσε τόσο κομψά τη μουσική.

Και ιδιαίτερες ευχαριστίες στο Robert Lockhart για τις όμορφες μελωδίες. Ίσως σας ενδιαφέρει να μάθετε ότι έχει συνθέσει κι άλλες, όπως το «Pirouette's Flying Habañera», το «El Diablo Aero's Highwire Violin Melody» κι ένα μάλλον τρομακτικό νούμερο με τίτλο «Hello Charlieboy, Rafi Calling». Αν θέλετε να τις ακούσετε ή να μάθετε να τις παίζετε στο πιάνο, αναζητήστε το βιβλίο και το CD με τίτλο: «Music from Zizou Corder's Lionboy», του Robert Lockhart. Κυκλοφορούν από τη Faber και θα τα βρείτε στα καταστήματα δίσκων ή στο www.fabermusic.com

Και όλες τις ευγενικές κυρίες του εκδοτικού οίκου Puffin με τα ωραία τους παπούτσια, ιδιαίτερα τη Sarah Hughes για την κα-

λαίσθητη επιμέλεια, την *Adele Minchin*, τη *Francesca Dow* για την τόσο θερμή υποδοχή που μας επιφύλαξε.

Και τον Nick Stearn για το πανέμορφο εξώφυλλο και τις τελευταίες επιδέξιες πινελιές του στο *Photoshop*.

Και τους ατζέντηδες Derek Johns, Linda Shaughnessy, Rob Kraitt, Teresa Nicholls, Anjali Pratap, Sylvie Rabineau: τόσο αμετακίνητοι στην εκπροσώπησή μας! Τόσο ευγενικοί στις μεταξύ μας συνομιλίες! Και τόσοι πολλοί!

Αγαπητέ αναγνώστη,

Κανείς δεν μπορεί να ξέρει με σιγουριά τι πρόκειται να συμβεί στο μέλλον. Αλλά μπορούμε να υποθέσουμε τι είναι μάλλον απίθανο να συμβεί. Για παράδειγμα:

- 1) Το Οριάν Εξπρές δε θα φύγει ποτέ από το σταθμό του Αούστερλιτς. Έφευγε πάντοτε από τον Ανατολικό Σταθμό του Παρισιού.*
- 2) Ο ποταμός Σηκουάνας δε θα μεγαλώσει ποτέ τόσο ώστε να χωράει ένα πλοίο του μεγέθους της Κίρκης. Με βάση αυτά τα δεδομένα, η Κίρκη δε θα μπορούσε να ταξιδέψει πέρα απ' τη Ρουέν.*
- 3) Δε γνωρίζω με βεβαιότητα εάν κατορθώσει ποτέ κανείς να μιλήσει τη γλώσσα των γάτων. Αλλά δεν μπορώ και να είμαι απολύτως σίγουρη ότι ποτέ κανείς δε θα τα καταφέρει.*

Κατά τα λοιπά, η ιστορία είναι λίγο ως πολύ αληθινή. Ή, τουλάχιστον, θα μπορούσε να είναι.

Σας στέλνω τις θερμότερες ευχές μου, με την ελπίδα ότι θα απολαύσετε αυτό το βιβλίο.

Ζιζού Κόρντερ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΕΝΑ ΣΑΒΒΑΤΙΑΤΙΚΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ του Σεπτεμβρίου η μαμά του Τσάρλι ήταν ανεβασμένη πάνω σε μια σκάλα, στην πίσω αυλή του σπιτιού, και ασχολούνταν με τα φυτά που βρίσκονταν κρεμασμένα εκεί ψηλά, περίπου στη μέση του τοίχου. Ο Τσάρλι δεν είχε ιδέα απ' όλα αυτά, ούτε και τον ενδιέφεραν. Του άρεσε η αυλή, η υπέροχη μυρωδιά μελωμένου λεμονιού που ανέδιδαν τα λουλούδια και το μεγάλο δέντρο στον πίσω τοίχο, με τους λαμπερούς ασημένιους και πράσινους και μαβιούς καρπούς του, που ο ίδιος θα μάζευε το χειμώνα για να τους πουλήσει στην αγορά. Του άρεσε να σκαρφαλώνει εδώ κι εκεί πάνω στο δέντρο, καθώς και στα χαλάσματα που βρίσκονταν λίγο πιο πέρα, να τρέχει μέχρι κάτω στο ποτάμι και να μιλάει στις γάτες που ζούσαν εκεί. Αλλά το τι έκανε η μαμά του πάνω στη σκάλα δεν τον ένοιαζε καθόλου – μέχρι τη στιγμή που άκουσε μια τσιρίδα κι έναν κρότο και μια κακιά λέξη· τότε έτρεξε έξω για να δει τι είχε συμβεί.

Η μαμά του ήταν στα τέσσερα, πιασμένη ακόμη από τη σκάλα, αλλά πεσμένη στο έδαφος, με τα κόκκινα μαλλιά της ανακατεμένα, το πρόσωπό της κάτασπρο σαν τον πάγο

και ολόγυρά της σκορπισμένα ανθάκια από εκείνο το φυτό με τη μελωμένη μυρωδιά.

«Τι χαζή που είμαι, τι χαζή» μουρμούριζε.

«Όχι, δεν είσαι χαζή» είπε ο Τσάρλι. Της έδωσε το χέρι του κι αυτή σηκώθηκε στα πόδια της μ' ένα μορφασμό στο πρόσωπο. «Εάν ήσουν χαζή, δε θα είχες γίνει καθηγήτρια».

«Ακόμα και οι έξυπνοι άνθρωποι μπορούν να κάνουν χαζά πράγματα» του είπε. «Βοήθησέ με να μπω στο σπίτι».

Μπήκε μέσα κουτσαίνοντας κι ο Τσάρλι την ακολούθησε, χωρίς όμως να ανησυχεί ιδιαίτερα, γιατί η μαμά του ήταν το δυνατότερο, εξυπνότερο, γενναίότερο πλάσμα στον κόσμο, με εξαίρεση τον μπαμπά του φυσικά, και, ακόμη κι αν κανένας άλλος άνθρωπος δεν μπορούσε να αντέξει και να τα βγάλει πέρα πέφτοντας από μια σκάλα, αυτή μπορούσε.

«Ωωωω» είπε η μαμά. Ο Τσάρλι τής είχε ήδη δώσει το άγριο ταμπάκο, ένα μπισκότο σοκολάτας κι ένα μικρό μπουκάλι με το μυστικό της γιατρικό για την ταραχή, που η ίδια είχε παρασκευάσει στο εργαστήριό της και ανέδιδε άρωμα από μπράντι και γλυκά βότανα του χειμώνα.

«Καλύτερα να του ρίξουμε μια ματιά» του είπε κι έβγαλε με προσεκτικές κινήσεις τη μακριά δερμάτινη φόρμα που φορούσε πάντα όταν έκανε δουλειές έξω απ' το σπίτι.

«Ωωωω» είπαν κι οι δυο μόλις είδαν τα κόκκινα γδαρσίματα, τις μελανιές με το ανοιχτό βυσσινί χρώμα και τις άσχημες πληγές που «στόλιζαν» τα πόδια της. Ο Τσάρλι τής έδωσε ένα καθαρό πανί κι η μαμά καθάρισε την πληγή.

«Φέρε μου λίγη αιμοστατική λοσιόν» του είπε. «Το νούμερο 27. Την κόκκινη. Είναι στο ράφι». Έδωσε στον Τσάρλι τα κλειδιά του εργαστηρίου της. Ο Τσάρλι χαμογέλασε.

Η μαμά, η καθηγήτρια Μάγκνταλεν Σταρτ, διδάκτωρ της Ιατρικής, PQRSΤ, LPO, TP, είχε το εργαστήριό της κλειδωμένο, σύμφωνα με αυστηρές εντολές της κυβέρνησης, ή μάλλον της Αυτοκρατορίας, γιατί η δουλειά της ήταν τόσο σημαντική, που κανείς δεν επιτρεπόταν να ξέρει οτιδήποτε σε σχέση μ' αυτή. Εκτός, βέβαια, από τον μπαμπά του Τσάρλι, τον Ανίβα Ασάντι, καθηγητή Ενδοτερισμού και Τροπικών Επιστημών στο Πανεπιστήμιο της Άκρα, στην Γκάνα (που ήταν, επί του παρόντος, αποσπασμένος στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου), Άρχοντα της Γνώσης πασών των Φυλών του Ακάν και Αδερφό των Λιονταριών. Ο μπαμπάς ήξερε τα πάντα για τη δουλειά της, γιατί, απλούστατα, δούλευαν μαζί. Ο μπαμπάς του Τσάρλι γνώριζε όλα όσα μπορούσε να γνωρίζει κανείς για τα φυτά που υπήρχαν στα δάση της Δυτικής Αφρικής, σε τι χρησίμευαν και τι ήταν χρήσιμο γι' αυτά.

«Η μαμά σου κι εγώ γνωρίζουμε τα ίδια πράγματα από διαφορετικές οπτικές γωνίες» του είχε πει ο μπαμπάς του. «Είναι ένας έξοχος συνδυασμός αυτό».

Ο Τσάρλι ήταν περήφανος. Τώρα τελευταία, του επέτρεπαν να κάνει όλο και περισσότερα καινούρια πράγματα κάθε μέρα: πράγματα που έδειχναν πως συνειδητοποιούσαν ότι μεγάλωνε. Τα περασμένα Χριστούγεννα τον είχαν αφήσει να αναλάβει ολόκληρο το περίπτερο και να πουλήσει μόνος του τους λαμπερούς καρπούς. Όταν επέστρεφε από τα μαθήματά του, του επέτρεπαν να περνάει λίγη ώρα στη βρύση, να πίνει γρανίτα και να παίζει ποδόσφαιρο ή οβάρε με τα άλλα παιδιά. Και τώρα του επέτρεπαν να φέρει μια λοσιόν από το εργαστήρι της μητέρας του. Ήταν ωραίο που είχε μεγαλώσει!

«Στο ράφι δίπλα στην πόρτα» είπε η μαμά χαμογελώντας απαλά.

Είχε, βέβαια, μπει κι άλλες φορές στο εργαστήριο. Όταν ήταν μωρό και μόλις είχαν μετακομίσει από την Αφρική στο Λονδίνο, ουσιαστικά εκεί μέσα ζούσε. Όσο η μαμά δούλευε –ανακάτευε διάφορα σκευάσματα και τα μύριζε, πήγαινε μια εδώ και μια εκεί, από τα φλόγιστρα στην οθόνη του υπολογιστή της– αυτός τριγυρνούσε με την περπατούρα του: έστριβε και έτρεχε με φόρα, και μια φορά εξαφανίστηκε εντελώς κάτω από ένα τραπέζι κι η μαμά δεν μπορούσε να τον βρει.

Λάτρευε την περπατούρα του...

Λάτρευε όμως και το εργαστήριο. Είχε στηθεί μέσα σε μια ξεχωριστή αποθήκη στην πίσω αυλή, κι αυτό το έκανε να φαντάζει πάντοτε σαν ένας κόσμος διαφορετικός. Και τώρα που άνοιξε την πόρτα, του ήρθε το κύμα της χαρκτηριστικής του μυρωδιάς: κάτι ανάμεσα σε γλυκό που ψηνόταν, παλιά βιβλία, μια γλυκιά διαπεραστική μυρωδιά λιβανιού και, πίσω απ' όλα αυτά, η σκληρή, παγερή οσμή της επιστήμης. Αλλά και η όψη του ήταν αντίστοιχη με τη μυρωδιά του. Οι τοίχοι ήταν παλιοί και επενδυμένοι με καλοβερνικωμένο σκούρο ξύλο. Οι πάγκοι, στην αριστερή πλευρά, ήταν φτιαγμένοι από γυαλιστερό ατσάλι και είχαν γυάλινα ντουλάπια. Υπήρχαν οθόνες ηλεκτρονικών υπολογιστών και επιστημονικός εξοπλισμός ακριβείας, κατασκευασμένος με τις πιο σύγχρονες προδιαγραφές, ενώ στα δεξιά βρισκόταν ένα τεράστιο, παλιό, ξύλινο τραπέζι που έστεκε άδειο – αν εξαιρέσει κανείς μια γιγάντια υδρόγειο σφαίρα κάτω από ένα ράφι όπου κρέμονταν αποξηραμένα βότανα. Κατά μήκος του πίσω τοίχου υπήρ-

χαν σειρές από ράφια, το ένα πάνω στο άλλο, γεμάτα βιβλία – αρχαίοι δερματόδετοι τόμοι, πολύχρωμα χαρτόδετα βιβλία, κομψά βιβλία με σκληρά εξώφυλλα, ανοιχτές περγαμηνές και πάπυροι τυλιγμένοι γερά και τοποθετημένοι προσεκτικά σε στοίβες – κι επιπλέον CD-ROM και DVD, δίσκοι χρωμίου γεμάτοι πληροφορίες και κάτι πολύ παλιοί, χοντροί, μαύροι δίσκοι βινιλίου, που έπαιζαν σ' ένα μηχανήμα μ' ένα τεράστιο γειρτό χωνί. Ο Τσάρλι πίστευε ότι ολόκληρη η γνώση του κόσμου, του αρχαίου και του σύγχρονου, κατοικούσε στο εργαστήρι της μαμάς του· κι αν όχι, εκεί μπορούσε να μάθει κανείς πού ακριβώς βρισκόταν.

Δίπλα στην πόρτα βρισκόταν μια ψηλή, πλατιά, ξύλινη ραφιά, με πολλές σειρές ράφια. Σε κάθε ράφι υπήρχε και από μια σειρά μικρά, γυαλιστερά, χρωματιστά γυάλινα μπουκάλια, που στηρίζονταν στη θέση τους με μια λεπτή ξύλινη βέργα τοποθετημένη μπροστά τους. Αν κοιτούσες προσεκτικά, θα έβλεπες πως δεν ήταν το γυαλί χρωματιστό, αλλά το περιεχόμενο του μπουκαλιού· όλα ήταν βαλμένα στη σειρά ανάλογα με το χρώμα τους, σύμφωνα με τη διάταξη του ουράνιου τόξου: κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, μπλε, μοβ, βιολετί. Ο Τσάρλι σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του και τεντώθηκε προς το μέρος που άρχιζαν τα κόκκινα, στην πάνω αριστερή γωνία· πέρασε το βλέμμα του πάνω από το ράφι ψάχνοντας για το κόκκινο – νούμερο 27. Ήταν εκεί: βαθύ πορφυρό, στο χρώμα του αίματος, αλλά όχι όμως τόσο πηχτό. Άπλωσε το χέρι, το πήρε και –ρίχνοντας μια τελευταία αχόρταγη ματιά στο εργαστήρι– το πήγε στη μητέρα του, που περίμενε στην κουζίνα.

«Σ' ευχαριστώ, γλυκέ μου» του είπε κι ετοιμάστηκε ν' α-

νοίξει το καπάκι για να ρίξει μια σταγόνα από τη λουιόν στην πληγή της, που ακόμη αιμορραγούσε. Αλλά εκείνη ακριβώς τη στιγμή δίστασε και σταμάτησε.

«Φέρε μου μια πένα κι ένα χαρτί» του είπε ξαφνικά.

Ο Τσάρλι τής έφερε μια από τις βαριές, γυριστές, γυάλινες πένες που είχαν για καθημερινή χρήση, το πράσινο μελάνι της κουζίνας κι ένα κομματάκι χαρτί από κάποιο σκισμένο φάκελο.

«Κανονικό χαρτί» είπε εκείνη. Ο Τσάρλι πήγε στο συρτάρι και της έφερε ένα καθαρό κομμάτι από βαριά περγαμηνή.

Η μαμά ανασηκώθηκε, και μ' αυτή την κίνηση έτρεξε περισσότερο αίμα απ' την πληγή της. Δεν έδειξε να το αντιλαμβάνεται. Σήκωσε το πόδι της και το άπλωσε κατά μήκος του τραπεζιού της κουζίνας, σαν να έκανε γιόγκα ή μπαλέτο. Η περγαμηνή βρισκόταν στο τραπέζι της κουζίνας. Για το μελάνι αδιαφόρησε. Πήρε τη βενετσιάνικη πένα και τη βούτηξε προσεκτικά στις σταγόνες από το αίμα της πληγής της.

Ο Τσάρλι κοιτούσε κατάπληκτος.

«Μην ανησυχείς» του είπε. «Απλά σκέφτηκα κάτι που ήθελα να κάνω καιρό τώρα».

Εκείνος συνέχισε να κοιτάζει.

Η μαμά άρχισε να γράφει. Βουτώντας εκείνη την αιχμηρή μυτούλα στη βαθιά πληγή της, το αίμα θα έφτανε και θα περίσσευε για να γράψει μια ολόκερη καλλιγραφική παράγραφο, και με την υπογραφή της στο τέλος.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε κι ένιωσε μια αδιαθεσία.

«Θα μάθεις σύντομα» του απάντησε εκείνη. Κυμάτισε απαλά την περγαμηνή στον αέρα και είδε το πορφυρό χρώ-

μα να μεταμορφώνεται σ' ένα απαλό καφέ. Έμοιαζε σαν μαγικό κείμενο, αρχαίο ξόρκι, σαν κάποιο διάταγμα ενός παντοδύναμου και από καιρό νεκρού βασιλιά ή βασίλισσας.

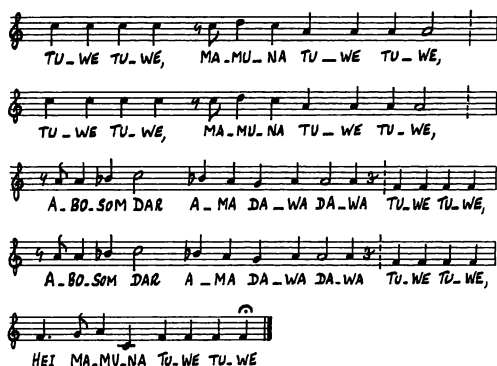
«Την αφήνω εδώ πάνω» του είπε και την τύλιξε, την έδεσε γρήγορα και την έβαλε στο πάνω ράφι του μπουφέ, πίσω από μια φωτογραφία της ίδιας και του Ανίβα, από το ταξίδι του μέλιτος που είχαν κάνει στη Βενετία. «Και, Τσάρλι...» Στο σημείο αυτό έκανε μια παύση και τον κοίταξε με το γαλανό βλέμμα της σίγουρο και καθάριο: «Αν χρειαστεί να πας οπουδήποτε, πάρ' τη μαζί σου».

Ξαφνικά τον πλημμύρισε η έντονη αίσθηση πως κάτι σοβαρό συνέβαινε. Δεν εννοούσε «πάρ' τη μαζί στο μπάνιο» ή «πάρ' την όταν πας για ύπνο». Εννοούσε κάτι μεγαλύτερο, πιο σημαντικό, πιο ενήλικο. Μερικές φορές ο Τσάρλι ένιωθε ότι οι μεγάλοι γύρω του ζούσαν σε μια άλλη διάσταση – μιλούσαν για πράγματα που δεν του ανέφεραν, τους ενδιέφεραν και τους απασχολούσαν πράγματα που δεν είχαν να κάνουν με τα παιδιά. Μέχρι και πριν λίγο καιρό δε θα έδινε σημασία και θα συνέχιζε να διαβάζει το βιβλίο του ή να ξεκλέβει κανένα μπισκότο τις στιγμές που δεν τον πρόσεχαν. Αλλά τώρα τελευταία... τώρα τελευταία υπήρχαν πολλές συζητήσεις στο κάτω πάτωμα την ώρα που εκείνος πήγαινε για ύπνο, πολλά τηλεφωνήματα με σιγανή φωνή και συνοφρυωμένα βλέμματα. Τούτο το βλέμμα στα μάτια της μητέρας του, τούτη η αναπάντεχη και μυστηριώδης γραφή από αίμα είχαν να κάνουν με τα ίδια ακριβώς πράγματα, ήταν σίγουρος.

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ο έντονος θόρυβος που προανήγγειλε την επιστροφή του μπαμπά. Ήταν ένα τραγούδι

Το τραγούδι του Ανίβα

Trad.

από την Γκάνα που μιλούσε για φαγητό και το τραγού-
 δούσε κάθε φορά που δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει: «*Tuwe
 tuwe, mamuna tuwe tuwe, abosom dar ama dawa dawa, tuwe
 tuwe...*» (πεντανόστιμη μαμούνα με μπόλικά μπόλικά μπα-
 χαρικά) ακουγόταν από απόσταση, την ώρα που εκείνος
 ανέβαινε το δρόμο. Έπειτα το σταθερό, στέρεο βάδισμά
 του καθώς διέσχιζε την αυλή, ο μεταλλικός ήχος από την
 αρμαθιά με τα κλειδιά του, αφού για άλλη μία φορά δεν εί-
 χε προσέξει ότι η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη. «Τρία, δύο,
 ένα...» ο Τσάρλι μετρούσε από μέσα του κι ο συγχρονισμός
 ήταν τέλειος· με το «Εκτόξευση!» ακούστηκε η στεντόρεια
 φωνή του μπαμπά να φωνάζει: «Γεια σας! Γεια σας! Πού
 βρίσκεται η οικογένειά μου;».

Ο μπαμπάς του Τσάρλι, θα 'πρεπε να ξέρετε, ήταν πε-
 λώριος. Όχι απλά ένας άντρας μεγαλόσωμος – αλλά πε-
 λώριος. Δεν ήταν, για την ακρίβεια, γίγαντας, όχι με την τε-

χνική έννοια, όμως ο Τσάρλι πίστευε ότι ίσως έχει αίμα γίγαντα στις φλέβες του, κι αυτό κάποιες φορές τον τρομάζε, γιατί, αν ο μπαμπάς του είχε αίμα γίγαντα, τότε είχε κι αυτός αίμα γίγαντα, κι αυτό έδινε μια άλλη διάσταση στα λόγια «είσαι πια μεγάλος άντρας – όσο μεγαλώνεις μοιάζεις όλο και περισσότερο με τον μπαμπά σου». Ο Τσάρλι ήταν περήφανος και χαρούμενος που ήταν μιγάς –εξίσου μαύρος, σαν τον μπαμπά του, και λευκός, σαν τη μαμά του, έλεγε–, αλλά δεν ήταν σίγουρος ότι ήθελε να είναι και γίγαντας.

Μια φορά σ' ένα μουσείο, ο Τσάρλι είδε όπλα από την αρχαία Ελλάδα – ανάμεσά τους μια πανοπλία για το θώρακα που είχε το σχήμα του ανθρώπινου σώματος, με όλους τους μυς, ακόμη και τον αφαλό, ανάγλυφους πάνω στο σφυρηλατημένο μπρούντζο. Έτσι ακριβώς έμοιαζε ο μπαμπάς του Τσάρλι δίχως το πουνκάμισό του, σαν να φορούσε αυτή την πανοπλία. Είχε τεράστια χέρια και οι φλέβες τους έμοιαζαν με ποτάμια πάνω σε χάρτη, μόνο που πετάγονταν προς τα έξω. Είχε πελώρια πόδια και ώμους φαρδιούς σαν μικρές καλύβες κι ένα λαιμό σαν δέντρο, και περπατούσε στητός και ψηλός και χαμογελαστός, κι όλοι παραμέριζαν στο διάβα του και ύστερα γυρνούσαν για να τον κοιτάξουν. Όταν έκρυβε το χαμόγελο στα μάτια του και το στόμα του έπαιρνε εκείνο το αυστηρό σχήμα, έδειχνε ο πιο τρομακτικός άντρας του κόσμου. Μετά όμως, όταν το χαμόγελο ξεσπούσε, τα λευκά του δόντια έλαμπαν, τα μάτια του ζάρωναν και τα μάγουλά του μεταμορφώνονταν σε μικρά μήλα, έμοιαζε με το θεό της χαράς και της ευτυχίας.

«Είμαστε στην κουζίνα» φώναξε η μαμά.

«Χτύπησε» φώναξε ο Τσάρλι.

«Όχι, καθόλου» είπε η μαμά, ρίχνοντας τελικά την αιμοστατική λοσιόν στις πληγές της. Το απόγευμα κύλησε γλυκά, με τη μαμά να βρίσκεται ξαπλωμένη πότε εδώ και πότε εκεί και να λέει αστεία, τον μπαμπά να μαγειρεύει βραδινό, τον Τσάρλι να βλέπει τους *Σίμπσονς* και να μένει ξύπνιος ως αργά, γιατί την Κυριακή δεν είχε μαθήματα. Ξέχασε όλη εκείνη την ιστορία με την περγαμηνή που είχε γραφτεί με αίμα και δεν την ξανασκέφτηκε παρά μονάχα έξι μήνες αργότερα, όταν, επιστρέφοντας μια μέρα στο σπίτι του, ανακάλυψε ότι οι γονείς του είχαν εξαφανιστεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΕΙΧΕ ΜΟΛΙΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ το μάθημα με τον αδερφό Ζερόμ –Αραβικά, Λατινικά, Μαθηματικά, Μουσική και Ιστορία της Ανθρώπινης Πτήσης– και το κεφάλι του είχε πονέσει από την πολλή μελέτη. Η μαμά έλεγε ότι, κάνοντας ιδιαίτερα μαθήματα μόνος του μ' ένα δάσκαλο, θα μάθαινε πολύ περισσότερα, και αυτό ήταν το δίχως άλλο αλήθεια. Απλά, κάποιες φορές θα του άρεσε να μπορεί να κάνει σκανταλιές κι αστεία, όπως είχε διαβάσει σε ιστορίες. Αλλά πώς μπορείς να κάνεις σκανταλιές κι αστεία μοναχός σου; Έτσι, εκείνη τη μέρα, μετά το μάθημα κατευθύνθηκε προς το σιντριβάνι, για να παίξει λίγο ποδόσφαιρο με τα παιδιά του σχολείου. Ίσως να ήταν εκεί ο Στιβ Άμπσγουορθ ή ο Λόλο κι ο Τζέικ ή ο Μπεκς κι ο Τζο Λόκχαρτ.

Δεν ήταν κανείς τους εκεί γύρω. Ήταν όμως εκεί ο Ράφι Σάντλερ. Ήταν γερμένος στο δέντρο και με μια κίνηση του κεφαλιού έγνεψε στα μικρότερα αγόρια να πλησιάσουν και τους ψιθύρισε κάτι. Σίγουρα, ο Ράφι δεν ήταν κανένα σχολιαρόπαιδο και έδειχνε πολύ μεγάλος για να τον πει κανείς αγόρι, αλλά, στην πραγματικότητα, ούτε και ενήλικος ήταν. Όλοι τον ήξεραν το Ράφι. Ήταν ψηλός και

όμορφος, με καλοξυρισμένα μαλλιά και σε κοιτούσε έντονα μ' εκείνα τα μεγάλα καστανά του μάτια με τις λεπτές βλεφαρίδες – που έμοιαζαν σχεδόν κοριτσιίστικες, αλλά κανείς δεν τολμούσε να το πει αυτό φωναχτά. Φορούσε ένα μακρύ δερμάτινο μπουφάν κι είχε ένα αστείο, καλοσχηματισμένο μουσάκι. Στην πραγματικότητα, δεν ήταν αρκετά μεγάλος για να έχει μούσι, και το συγκεκριμένο, μάλιστα, δεν ήταν ωραίο. Είχε πάντοτε χρήματα επάνω του και συχνά οι μεγάλοι αναρωτιόνταν πού τα έβρισκε.

Εκείνη τη μέρα ο Ράφι καταδέχτηκε να παίξει ποδόσφαιρο μαζί τους για ένα δυο λεπτά. Άρχισε να κλοτσάει την μπάλα βαριεστημένα. Τα παιδιά τον άφηναν να ντριμπλάρει ανάμεσά τους και δεν του έκαναν τακλ – κι αυτό όχι μόνο γιατί ήταν δυνατός. Λίγο αργότερα σταμάτησε, επέστρεψε στο δέντρο κι άρχισε να μιλάει στο κινητό του. Κατά βάθος ο Τσάρλι λαχταρούσε να τον φωνάξει κι αυτόν ο Ράφι, αλλά, στην πραγματικότητα, ο Ράφι δεν του είχε δώσει ποτέ καμία σημασία.

Το ποδόσφαιρο τους έκανε όλους να ζεσταθούν. Έτσι, έτρεξαν στον τύπο με το άσπρο ξύλινο καροτσάκι που ήταν φορτωμένο κατακόκκινα κεράσια και κανάτες με σιρόπι από ζαχαροκάλαμα κι αγόρασαν γρανίτα κεράσι σε ψηλά ποτήρια· έτσι αφρισμένη και δροσερή όπως ήταν, άρχισαν να την πίνουν. Ένα από τα αγόρια του Ράφι τού πήγε ένα ποτήρι, αλλά εκείνος ούτε που το άγγιξε. Μονάχα σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς το σημείο που καθόταν ο Τσάρλι.

«Ωραίο κούρεμα» του είπε. Η μαμά του Τσάρλι τού είχε ξυρίσει το κεφάλι την προηγούμενη μέρα. Αυτή τη φορά τού είχε φτιάξει ένα σχέδιο με δύο κροκόδειλους που ήταν

ενωμένοι στην κοιλιά: ο κάθε κροκόδειλος είχε ένα κεφάλι και μια ουρά και τέσσερα πόδια, αλλά σχημάτιζαν Χ, και το κέντρο του Χ ήταν το σημείο στο οποίο οι κοιλιές τους ενώνονταν σε μία. Ήταν ένα από τα σύμβολα των *Αντίνκρα*, από την Γκάννα: σήμαινε ότι, ακόμα κι αν ο καθένας μας τρώει με το δικό του στόμα, όλοι μοιραζόμαστε την ίδια κοιλιά.

«Ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι έκπληκτος. Ποτέ άλλοτε δεν του είχε απευθύνει το λόγο ο Ράφι. Οι γονείς του Τσάρλι γνώριζαν, βέβαια, τη μαμά του, τη Μάρθα, κι ο Τσάρλι ήξερε ότι ο Ράφι ζούσε μαζί της κι ότι είχε παρατήσει το σχολείο –αλλά αυτό είχε συμβεί πολλά χρόνια πριν– κι ότι είχε μπλεξίματα. Ήξερε, επίσης, ότι ο Ράφι δεν ήταν από τους τύπους που θα του μιλούσαν. Αυτά ήταν όλα όσα ήξερε γι' αυτόν.

Ο Τσάρλι δεν μπόρεσε να σκεφτεί κάτι πιο ενδιαφέρον για να πει. Χαμογέλασε ξανά κι έγνεψε κουνώντας κάπως το κεφάλι. Ο Ράφι απομακρύνθηκε και πάλι βαριεστημένα κι ο Τσάρλι ντράπηκε τόσο πολύ, που αποφάσισε να πάει σπίτι.

Ο ήλιος κόντευε να δύσει και, όσο πλησίαζε στο δρόμο όπου έμενε, ο Τσάρλι άρχισε να μυρίζει την απογευματινή μυρωδιά του ποταμού, που αναδυόταν δροσερή και υγρή, για να ενωθεί με τη μυρωδιά του απογευματινού μαγειρέματος, δηλαδή του καμένου ξύλου και του σκόρδου. Μπαίνοντας στο στενό του σπιτιού του, αντίκρισε τα λουλούδια να κρέμονται βαριά στα δέντρα και στους μπροστινούς κήπους. Αναρωτιόταν τι θα είχαν για βραδινό, με μια κρυφή ελπίδα να είχαν περισσέψει μερικά κεράσια από το πρωινό. Θα στενοχωριόταν πολύ όταν το απόθεμα των κερα-

σιών τελείωνε, αλλά σύντομα οι κήποι θα γέμιζαν φρούτα, οπότε είχε τουλάχιστον κάτι για να προσμένει. Και, ποιος ξέρει, ίσως και να έφτανε από το Νότο ένα πλοίο γεμάτο φρούτα. Καθώς πλησίαζε στο σπίτι του, φανταζόταν τον παλιό καιρό, όταν μπορούσε κανείς να έχει κάθε λογής φρούτα σε όλες τις εποχές του χρόνου, που έφταναν με αεροπλάνα από πολύ πολύ μακριά... τέλος πάντων. Για την ώρα τα κεράσια τού αρκούσαν.

Όταν έφτασε στην μπροστινή αυλή, βρήκε την πόρτα κλειστή. Κανένα φως δεν ήταν αναμμένο και καμιά ωραία μυρωδιά δεν έβγαινε από το σπίτι. Χτύπησε την πόρτα. Τίποτα. Προσπάθησε να κοιτάξει μέσα απ' το παράθυρο. Δεν μπορούσε να διακρίνει και πολλά μέσα στο σκοτάδι, αλλά μπορούσε να καταλάβει ότι τίποτα δεν κουνιόταν: κανένα σημείο ζωής.

Ο Τσάρλι έκανε τον κύκλο κι έφτασε στην πίσω πλευρά του σπιτιού. Η πίσω πόρτα κλειστή, κανένα φως. Χτύπησε. Τίποτα. Γύρισε προς τον τοίχο για να δει αν υπήρχαν καθόλου γάτες και ίσως να τις ρωτήσει αν είχαν δει κάποιον, και τότε είδε κάτι που έκανε την καρδιά του να σφίχτει: η πόρτα του εργαστηρίου της μαμάς του ήταν ανοιχτή. Όχι απλά ξεκλείδωτη – ανοιχτή.

Την κοίταξε για μια στιγμή. Μετά πλησίασε κι έριξε μια διερευνητική ματιά στο εσωτερικό. Αν βρίσκεται εκεί κάποιος που δε θα έπρεπε, θα είχε κλείσει την πόρτα για να κρυφτεί, σκέφτηκε. Άρα, μάλλον δεν είναι εκεί κανείς που δε θα 'πρεπε να είναι. Οπότε, ίσως είναι μέσα κάποιος από αυτούς που πρέπει, π.χ. η μαμά. Κοίταξε λοιπόν μέσα.

Κανείς. Όλα ήταν όπως ακριβώς έπρεπε να είναι – εκτός από το γεγονός ότι η πόρτα ήταν ανοιχτή και το εργα-

στήριο άδειο, κάτι που πραγματικά δε θα έπρεπε να συμβαίνει.

Ο Τσάρλι επέστρεψε στην αυλή κι έκλεισε την πόρτα αθόρυβα και προσεκτικά. Τουλάχιστον έτσι, όλα έδειχναν να είναι εντάξει. Όσο εντάξει μπορεί να είναι το να επιστρέφεις σ' ένα σκοτεινό, κλειδωμένο σπίτι, τη στιγμή που περιμένεις να βρεις τους γονείς σου και το βραδινό σου φαγητό.

Ένωσε ένα τριχωτό πράγμα να τυλίγεται στον αστράγαλό του. Κοίταξε κάτω. Ήταν μια από εκείνες τις κοκαλιάρες και ανάγωγες γάτες με τα μεγάλα αυτιά που ζούσαν στα χαλάσματα των ερειπωμένων κτιρίων. Έσκυψε για να της μιλήσει, γιατί τέτοιου είδους γάτες δεν τις παίρνεις αγκαλιά. Δεν είναι χαδιάρες.

«Γεια σου, Πέτρα» της είπε.

«Έφφφυγε» απάντησε η γάτα με τη στριφογυριστή φωνή της.

«Έφυγε για πού;» είπε αμέσως ο Τσάρλι.

«Δεν ξέρω» απάντησε εκείνη και τα κίτρινα μάτια της έλαμψαν μεγάλα στο αμυδρό φως. «Έφφφυγε από το ποτάμι. Κάποιοι από κείνους τους ανόητους τα είδαν όλα. Και τουλάχιστον ζήτησαν από τις ποταμόγατες να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά σε περίπτωση που εκείνοι εμφανιστούν. Ακόμα δεν άκουσσσα τίποτα».

Πάντοτε υπήρχαν βεντέτες ανάμεσα στις γάτες, κι έτσι ο Τσάρλι δεν απόρησε με το «ανόητοι».

«Ποιοι είναι εκείνοι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Η γάτα τον κάρφωσε με τα μάτια της ορθάνοιχτα, δίχως να βλεφαρίσει.

«Η μαμά σου» του απάντησε. «Και κάποιοι άλλοι άν-

θρωποι» και πήδηξε στον τοίχο, μακριά από τον Τσάρλι, σαν γκριζο τόξο αιωρούμενο μέσα στο σούρουπο. Τίναξε την ουρά της. «Άνθρωποι...» είπε με αποδοκιμασία μέσα απ' τα δόντια της κι εξαφανίστηκε.

Ο Τσάρλι κάθισε στο πεζούλι. Δεν ένιωθε καλά. Γιατί να φύγει η μαμά του από το ποτάμι μαζί με κάποιους ανθρώπους που οι γάτες δε γνώριζαν;

Συγκεντρώσου, είπε από μέσα του. Συγκεντρώσου. Δεν μπορούσε καν να παρατάξει τις σκέψεις του στη σειρά και να τις κρατήσει ακίνητες, πόσο μάλλον να τις κρατήσει σε στάση προσοχής, ώστε να μπορέσει να τις επιθεωρήσει. Δύο μόνο σκέψεις μπορούσε να ξεχωρίσει στο μυαλό του: πρώτον, όλη αυτή η ιστορία δεν του άρεσε καθόλου και, δεύτερον, σίγουρα ο μπαμπάς θα ήξερε τι ακριβώς συμβαίνει.

Έσκυψε για να πιάσει το σάκο του και, καθώς ψαχούλευε τα πράγματα που κουβαλούσε εκεί μέσα, το κινητό του τηλέφωνο έλαμψε και φωτίστηκε και πήρε μια τουρκουάζ απόχρωση, σαν την καλοκαιρινή θάλασσα. Το τράβηξε έξω και πάτησε το κουμπί που καλούσε αυτόματα τον αριθμό του μπαμπά του. Στην άλλη άκρη της γραμμής απάντησε η φωνή ενός υπολογιστή με προφορά Αυτοκρατορίας: «Η συσκευή δε λειτουργεί. Παρακαλώ, προσπαθήστε αργότερα. Η συσκευή δε λειτουργεί. Παρακαλώ, προσπαθήστε...». Ο Τσάρλι έκλεισε το τηλέφωνο και κουλουριάστηκε στο πεζούλι. Και δεν ήταν καθόλου ζεστά εκεί.

Προφανώς ο μπαμπάς βρίσκεται στο τρένο και γι' αυτό το τηλέφωνό του δε λειτουργεί. Αυτό θα συμβαίνει. Θα πάω προς το σταθμό και το πιθανότερο είναι ότι θα τον συναντήσω στο δρόμο, ειδάλλως θα τον περιμένω. Αυτός σίγουρα θα ξέρει τι συμβαίνει.

Ο Τσάρλι πετάχτηκε επάνω πριν προλάβει να τον εγκαταλείψει αυτή η παρήγορη εκδοχή των γεγονότων. Έκανε τον κύκλο του σπιτιού, έφτασε στην μπροστινή πλευρά κι ύστερα βγήκε από την αυλή και βρέθηκε στο δρόμο. Κόσμος πολύς κινούνταν προς την αντίθετη κατεύθυνση απ' ό,τι εκείνος: έμοιαζε μάλλον με κύμα ανθρώπων που επέστρεφαν με το τρένο από τις δουλειές τους. Άνοιξε δρόμο κόντρα στην ανθρωποθάλασσα και κατευθύνθηκε προς την αγορά, εκεί όπου οι τέντες κι οι πάγκοι ήταν ακόμη ανοιχτοί, στολισμένοι με διακοσμητικά λαμπιόνια, και όπου οι κουρασμένοι ταξιδιώτες έτρεχαν να προλάβουν για ν' αγοράσουν λιχουδιές. Μερικά πρόβατα είχαν απομείνει ακόμα στο μαντρί που βρισκόταν πέρα από τη βρύση και οι παραπονεμένες κραυγές τους πρόσθεταν θλίψη σε όλη εκείνη τη φασαρία. Μέσα σ' εκείνο το σκοτάδι, καθετί οικείο και γνώριμο φάνταζε διαφορετικό, κι αυτό δεν του άρεσε καθόλου. Ευχόταν να μην πέσει πάνω σε κανέναν αλκοολικό – σε κανέναν απ' αυτούς τους φωνακλάδες που τρεκλίζουν, μιλάνε ακαταλαβίστικα και μυρίζουν τόσο άσχημα, και που μπορούν να εμφανιστούν ανά πάσα στιγμή.

Όταν έφτασε στο σταθμό, κοντοστάθηκε κάτω από μια λάμπα, ακριβώς στο σημείο όπου το κίτρινο φως της σχημάτιζε κάτι σαν λίμνη. Ολόγυρα πηγαινοέρχονταν άνθρωποι κάθε μεγέθους και χρώματος, αλλά ο μπαμπάς πουθενά. Ο Τσάρλι δεν ήθελε να δοκιμάσει να τηλεφωνήσει ξανά, γιατί ίσως κάποιος να έβλεπε το τηλέφωνό του και να του το άρπαζε, όπως κάνουν τα μεγάλα παιδιά του σχολείου στα μικρότερα, μολονότι αυτό δεν έχει απολύτως κανένα νόημα, αφού, μόλις οι γονείς των παιδιών το μάθουν, μπλοκάρουν έτσι κι αλλιώς τα τηλέφωνα, ώστε να μην έχουν

πια καμία χρησιμότητα. Τι άθλιο, σκέφτηκε ο Τσάρλι: άνθρωποι που προσπαθούν να αποδείξουν πόσο άνετοι είναι αρπάζοντας από ένα μικρό παιδί κάτι που τους είναι άχρηστο.

Άντε, έλα, μπαμπά.

Ίσως όμως να ερχόταν με λεωφορείο. Η στάση είναι στην άλλη πλευρά της αγοράς.

Ίσως να μην τον είδα, να τον έχασα μέσα στο πλήθος κι αυτός να γύρισε στο σπίτι και να μη βρήκε ούτε τη μαμά ούτε εμένα.

Μπορεί να δουλεύει μέχρι αργά – ίσως θα μπορούσα να πάω στο γραφείο του στο πανεπιστήμιο. Αλλά ο Τσάρλι ήξερε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν εντελώς χαζό, αφού δεν είχε ιδέα πού ακριβώς ήταν το γραφείο του μπαμπά του· το μόνο που ήξερε ήταν ότι βρισκόταν κάπου μπροστά στο ποτάμι, πολύ μακριά από εδώ που στεκόταν. Πέρα, στην άλλη πλευρά της πόλης, το ποτάμι είχε το διπλάσιο πλάτος απ' ό,τι εκεί. Στις όχθες του υπήρχαν τεράστια πλοία και αποθήκες και μεγάλα αστραφτερά κτίρια, γεμάτα ανθρώπους που έβγαζαν λεφτά, και μύριζε θάλασσα, γιατί, όταν η παλίρροια ανέβαινε, κουβαλούσε μαζί της ομίχλη και γλάρους και τη βαριά μυρωδιά του αλατιού. Εδώ, οι όχθες του ποταμού είχαν μόνο ερείπια και χαλάσματα, γάτες και ψαράδες με τις μικρές βαμμένες βάρκες τους και μύριζε βατράχια και φύκια όλο γλίτσα. Ίσως θα 'πρεπε απλά να πάω στην όχθη και να την περπατήσω μέχρι να φτάσω εκεί όπου είναι το γραφείο του μπαμπά, σκέφτηκε. Φαντάζομαι ότι θα μπορούσα να το αναγνωρίσω. Μάλλον.

Όχι, είναι χαζομάρα. Ο μπαμπάς δε θα είναι εκεί αυτή την ώρα. Καλύτερα να πάω σπίτι.

Ο Τσάρλι βούτηξε στο ανθρώπινο ποτάμι κι αφέθηκε να τον παρασύρει πίσω, εκεί που βρίσκονταν τα σπίτια, και να τον ξεβράσει στο δρόμο που έμενε. Δε χαιρόταν πολύ που θα έβλεπε ξανά το σπίτι του σκοτεινό και σιωπηλό και άδειο..., αλλά... ίσως να έβρισκε εκεί τον μπαμπά και τα φώτα να ήταν αναμμένα και το φαγητό στην κατσαρόλα.

Τα φώτα ήταν αναμμένα, αλλά ο μπαμπάς δεν ήταν εκεί. Αντίθετα, μπροστά στη φωτισμένη εξώπορτα έστεκε ο Ράφι Σάντλερ.

Κράτησε την πόρτα για να περάσει μέσα ο Τσάρλι, σαν να ήταν δικό του το σπίτι κι ο Τσάρλι επισκέπτης.

«Έι, Τσάρλι» είπε ο Ράφι. «Πέρασε μέσα».

Ο Τσάρλι τον κοίταξε έκπληκτος.

«Γεια» είπε επιφυλακτικά και μπήκε.

Έριξε ένα γρήγορο βλέμμα στην κουζίνα. Τα κλειδιά από το εργαστήριο της μαμάς δεν κρέμονταν στο μικρό δέντρο, εκεί που κανονικά έπρεπε να είναι. Ο μεγάλος γκριζος σκύλος του Ράφι, ο Τρού, έστεκε λαχανιασμένος στα πόδια του. Η γλώσσα του Τρού ήταν συνεχώς κρεμασμένη έξω από το στόμα του, υγρή και τεράστια, σαν ένας πλακουτσωτός ροζ γυμνοσάλιαγκας.

«Πού είναι ο μπαμπάς μου;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Έγινε μια αλλαγή στα σχέδια» είπε ο Ράφι.

«Ποια σχέδια;» ρώτησε ο Τσάρλι. «Η μαμά» αλλά δεν ολοκλήρωσε τη φράση του, γιατί ξαφνικά αντίκρισε δυο κίτρινα μάτια να λάμπουν προειδοποιητικά έξω από το παράθυρο της κουζίνας. Ύστερα κάτι που έμοιαζε με σκοτεινό τόξο τινάχτηκε μακριά από το φως, κι έτσι η Πέ-

τρα χάθηκε και πάλι στο σκοτάδι. Ίσως εκείνη να είχε ακούσει κάτι.

«Ναι, ξέρω, είναι μπέρδεμα» είπε ο Ράφι. «Η μαμά μου ζήτησε να περάσω από δω και να σου εξηγήσω. Η μαμά σου κι ο μπαμπάς σου έπρεπε να φύγουν για ένα ταξίδι, ή κάτι τέτοιο. Κάποια καινούρια δουλειά. Άφησαν ένα σημείωμα. Ορίστε».

Ο Ράφι τού έδωσε ένα χαρτί. Ο Τσάρλι το κοίταξε. Το χέρι του Ράφι ήταν δυνατό, ήταν το χέρι ενός άντρα.

Άπλωσε το χέρι κι έπιασε το γράμμα. Η μαμά και ο μπαμπάς; Ο γραφικός χαρακτήρας ήταν της μαμάς.

Αγαπημένε μας Τσάρλι,

Λυπάμαι πολύ, αλλά η μανούλα κι ο πατερούλης πρέπει να φύγουν λόγω κάποιων επαγγελματικών υποθέσεων. Θα σου το λέγαμε νωρίτερα, αλλά δε στάθηκε δυνατόν. Θα μείνεις με τη Μάρθα κι εμείς θα επικοινωνήσουμε μαζί σου μόλις τα καταφέρουμε. Να είσαι καλό παιδί και να κάνεις ό,τι σου λένε κι εμείς θα επιστρέψουμε σύντομα.

Με πολλή αγάπη, η μανούλα

Ο Τσάρλι κόντεψε να ξεσπάσει σε γέλια. Είχε πέντε πενήντα χρόνια να την αποκαλέσει «μανούλα», όπως κι αυτή δεν αποκαλούσε ποτέ τον μπαμπά «πατερούλη». Τον φώναζε Ανίβα, επειδή αυτό είναι το όνομά του, ή, άλλες φορές, «ο μπαμπάς σου». Επαγγελματικές υποθέσεις ήταν μια ηλίθια έκφραση που δε θα χρησιμοποιούσε ποτέ – έλεγε τη δουλειά δουλειά και μισούσε τις λέξεις επάγγελμα και επιχειρήσεις: έλεγε ότι της θύμιζε χοντρούς ανθρώπους με φριχτά κοστούμια που δούλευαν σκληρά για να πα-

χαίνουν περισσότερο. Όσο για το «να είσαι καλό παιδί και να κάνεις ό,τι σου λένε», πάντοτε έλεγε ότι δεν την ενδιέφερε καθόλου να είναι ο Τσάρλι ένα καλό παιδί, με την έννοια του να κάνει ό,τι του λένε. Οι άνθρωποι συχνά σου ζητούν να κάνεις ανόητα ή βλαβερά πράγματα, κι έτσι είναι προτιμότερο να μάθεις να αποφασίζεις μόνος σου για το τι θα κάνεις. «Φαντάσου να αγοράζεις κάθε πράγμα που σου λένε οι διαφημιστές να αγοράσεις» έλεγε. «Για παράδειγμα, υπήρχαν εποχές και μέρη που είχαν πει στους μαύρους και στους λευκούς ότι δεν επιτρεπόταν να είναι φίλοι ή να δουλεύουν μαζί, πόσο μάλλον να αγαπιούνται ή να παντρεύονται ή να κάνουν μωρά... οπότε, σκέφτεσαι πού θα μας οδηγούσε αυτό;» «Θα 'πρεπε να κοπώ στα δυο» είχε πει ο Τσάρλι άκεφα, σε ηλικία πέντε ετών. Η μαμά τον είχε φιλήσει στο κεφάλι και το πρόσωπό της είχε πάρει μια αστεία έκφραση.

Η μαμά ήταν έξυπνη. Του είχε δώσει τόσο ξεκάθαρα να καταλάβει ότι το γράμμα ήταν απάτη.

Ο Τσάρλι κοίταξε το Ράφι.

Αλλά, αν το γράμμα ήταν απάτη, τότε τι ακριβώς συνέβαινε; Και για ποιον ακριβώς λόγο βρισκόταν ο Ράφι εκεί;

Ο Ράφι τού χαμογελούσε βαριεστημένα, λες κι ήταν αναγκασμένος να το κάνει.

«Άντε, έλα λοιπόν» είπε ανυπόμονα, έτσι όπως θα μιλούσε ένα μεγάλο παιδί σ' έναν πιτσιρικά που του φορτώθηκε.

Αλλά ο Ράφι ήταν πολύ ψυχρός και άνετος για να επιτρέψει στη μαμά του να του φορτώνει πιτσιρικάδες. Ο Ράφι δεν έκανε ποτέ αυτό που του έλεγε η μαμά του – εξουσίαζε τον εαυτό του από τότε που ήταν οχτώ ετών. Ο

Τσάρλι τον είχε δει στο δρόμο να αγνοεί τη μαμά του και να μην της δίνει καμία σημασία. Πριν από πολύ πολύ καιρό, ο Ράφι είχε έρθει για επίσκεψη στο σπίτι του Τσάρλι. Είχε πει –κι Τσάρλι δεν το είχε ξεχάσει ποτέ– «Το σπίτι σας είναι πραγματικά ωραίο, έτσι δεν είναι; Κι η μαμά σου. Κι ο μπαμπάς σου». Όμως το είχε πει μ' έναν τρόπο που είχε κάνει τον Τσάρλι να νιώσει πως αυτό που ήθελε στην πραγματικότητα ήταν να του βάλει φωτιά και να τα κάψει όλα.

Ο Τσάρλι δεν είχε πιστέψει τίποτε απ' όλα όσα του είχε πει ο Ράφι. Και το γράμμα της μαμάς του είχε αποδείξει ότι είχε δίκιο.

Ίσως, πάλι, να έφταιγε η ταραχή του. Μπορεί απλά ο Ράφι να είχε έρθει για λίγο τσάι και...

Τέλος πάντων, το μόνο που του είχε πει ήταν «Να πάω, τουλάχιστον, να ετοιμάσω το σάκο μου;».

«Τι καλό παιδί» είχε πει ο Ράφι χαμογελώντας γλυκά. Ο Τσάρλι ένιωθε να τον κυριεύει ένα κύμα δύναμης, γιατί ήξερε ότι στ' αλήθεια ήταν ένα καλό παιδί, αλλά με το σωστό τρόπο –έξυπνος και γενναίος– κι όχι με τον τρόπο που νόμιζε ο Ράφι – κουτός και υπάκουος.

Τον ενοχλούσε κάπως που ο Ράφι έδειχνε να πιστεύει ότι ήταν τόσο μικρός και κουτός. Ήθελε να του δώσει να καταλάβει ότι ήταν πολύ έξυπνος για να πιαστεί κορόιδο από κάτι τέτοιο. Αλλά, για την ώρα, η πιο έξυπνη κίνηση που θα μπορούσε να κάνει ήταν να παραστήσει το χαζό.

Ανέβηκε στο δωμάτιό του κι έβαλε το μυαλό του να δουλέψει. Δεν είχε ιδέα πού θα πήγαινε, αλλά ήταν αρκετά σίγουρος ότι δεν επρόκειτο να μείνει στο σπίτι της Μάρθας. Έπρεπε, λοιπόν, να είναι έτοιμος για όλα. Πή-

ρε τη γερή και δερμάτινη εκδρομική του τσάντα, έβαλε μέσα τον ελβετικό σουγιά που είχε όλα εκείνα τα μικρο-εργαλεία και τις διάφορες λεπίδες, ένα ζευγάρι κάλτσες, το μικρό ηλιακό φορτιστή του κινητού του και –διστάζοντας για μια στιγμή– το μεγάλο χνουδωτό τίγρη, που δίχως αυτόν δυσκολευόταν πολύ να κοιμηθεί. Ήλπιζε ότι ο Ράφι δε θα το πρόσεχε.

Πήγε στο μπάνιο και πήρε την οδοντόβουρτσά του, το φάρμακο που έπαιρνε για το άσθμα κι ένα μικρό μπουκαλάκι με τη «Λοσιόν που Όλα τα Βελτιώνει» της μαμάς (το 42 πράσινο), που κανονικά θα έπρεπε να βρίσκεται στο εργαστήριο, αλλά ήταν στο μπάνιο γιατί η μαμά τού την έδινε πειραματικά για το άσθμα του. Δεν είχε αποδειχτεί και τόσο χρήσιμη για το άσθμα, αλλά ήταν πολύ καλή για όλα τα υπόλοιπα – ακόμα και για τη διάθεσή σου, αν και η μαμά δε θα τον άφηνε ποτέ να τη χρησιμοποιήσει για κάτι τέτοιο. Ύστερα πήγε στο δωμάτιο των γονιών του και πήρε 200 ντιράμ¹, που ήξερε ότι η μητέρα του φύλαγε στο πίσω μέρος του συρταριού που είχε τα εσώρουχά της, για περίπτωση ανάγκης. «Ε λοιπόν, τα έχω εγώ ανάγκη, για λογαριασμό της» είπε. Η τσάντα της ήταν αφημένη στο κρεβάτι. Κανονικά, δεν του επιτρεπόταν να ψάχνει την τσάντα της, αλλά τώρα... την αναποδογύρισε και την άδειασε. Εκεί μέσα υπήρχε το πορτοφόλι της, με τις κάρτες της βιβλιοθήκης και φωτογραφίες του ίδιου και του μπαμπά, το τηλέφωνό της, ένα κραγιόν και μερικά άλ-

1. Ντιράμ (dirham ή dirhem): Είδος παλιού νομίσματος, που στο παρελθόν χρησιμοποιούνταν στις χώρες της Μ. Ανατολής. Η λέξη ντιράμ είναι αραβο-περσικής προέλευσης και αποτελεί παραλλαγή της ελληνικής δραχμής. Σήμερα το ντιράμ είναι το επίσημο νόμισμα του Μαρόκου. (Σ.τ.Μ.)

λα πράγματα. Δύο γυάλινα μπουκαλάκια γεμάτα χάπια. Μια μικρή γυαλιστερή σφαίρα από λάπις λάζουλι², με βαθυγάλαξο και χρυσαφί χρώμα, που έμοιαζε σαν να ξετυλίγεται μπροστά του ένας μικρός κόσμος που ερχόταν από πολύ μακριά.

Με μια γρήγορη κίνηση, σχεδόν σαν να μην ήθελε να πιστέψει ότι το έκανε, ο Τσάρλι άδειασε όλα τα πράγματα από την τσάντα της μαμάς στη δική του. Μετά κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες. Ο Ράφι περίμενε γερμένος στον τοίχο, δίπλα στην εξώπορτα.

«Έρχομαι σ' ένα λεπτό!» φώναξε ο Τσάρλι. Άρπαξε από την κουζίνα δυο μήλα και το δερμάτινο παγούρι του. Ύστερα άνοιξε την πίσω πόρτα, που έβλεπε στην αυλή, κι έβγαλε το κεφάλι του έξω. Το εργαστήριο ήταν κλειστό. Στα πεταχτά κοίταξε πάνω από τον ώμο του για να βεβαιωθεί πως ο Ράφι δεν κοιτούσε, έπειτα βγήκε έξω στο σκοτάδι και δοκίμασε ν' ανοίξει την πόρτα. Κλειδωμένη. Και τα κλειδιά έλειπαν. Συνεπώς, κάποιος την είχε κλειδώσει μετά από τη δική του επίσκεψη και άρα αυτός ο κάποιος είχε τα κλειδιά. Ο Ράφι, κατά πάσα πιθανότητα. Ξαφνικά, ο Τσάρλι ένιωσε την έντονη ανάγκη να τον χτυπήσει. Πώς τολμούσε εκείνος να κλειδώνει και να ξεκλειδώνει το εργαστήριο της μαμάς του;

Το μαλλιαρό πράγμα που είχε μπλεχτεί ανάμεσα στα πόδια του, κι ήταν ξεκάθαρο ότι επρόκειτο για γάτα, του απέσπασε την προσοχή – κι αυτό ήταν πολύ καλό, γιατί το

2. Λάπις λάζουλι: (lapis lazuli) Ημιπολύτιμος λίθος με χαρακτηριστικό βαθυγάλαξο χρώμα. (Σ.τ.Μ.)

να έριχνε μια μπουνιά στο Ράφι δε θα τον οδηγούσε πουθενά. Ήταν η Πέτρα.

«Πήγαν κατά κάτω, πρρρος τη θάλασσα» του σφύριξε. «Οι ποταμόγατες διέδωσαν το νέο στις θαλασσόγατες. Θα δούμε τι μπορρρούμε να μάθουμε. Εσύ για πού το 'βαλες;»

«Για το σπίτι της Μάρθας και του Ράφι, μόνο που δε θα πάω» ψιθύρισε ο Τσάρλι στο σκοτάδι. «Δεν ξέρω ούτε πού θα πάω ούτε πώς. Είδε κανείς τον μπαμπά μου;»

«Δεν ξέρρρω» ακούστηκε η φωνή της Πέτρα ψιθυριστή και τραχιά. «Θα δούμε. Καλλλό δρόμο. Αν χρειαστείς οτιδήποτε, πες το σε μια γάτα. Μια από μας. Μην ανησυχείς. Υπάρχουν πολλά που δεν τα ξέρρρεις».

«Τι;» είπε ο Τσάρλι. «Πέτρα, τι;»

«Δεν είσαι μόνος σου» του είπε, αλλά εκείνος δεν μπορούσε να τη δει πια, κι ύστερα μια ελαφριά αλλαγή στον αέρα τού έδωσε να καταλάβει πως η Πέτρα είχε φύγει.

Υποθέτω πως αυτό είναι καλό, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

«Ε!» φώναξε ο Ράφι από την είσοδο του σπιτιού.

«Έρχομαι» του απάντησε ο Τσάρλι. «Κλειδώνω αμέσως». Κάτι ακόμη μονάχα, σκέφτηκε τη στιγμή που τραβούσε την πόρτα της κουζίνας. Έψαξε στο τελευταίο ράφι του μπουφέ. Ήταν σίγουρος, κάπου εκεί ήταν, χωμένο πίσω από τη φωτογραφία του μήνα του μέλιτος, στο σημείο όπου το είχε βάλει η μαμά του: το γράμμα, ή ό,τι ήταν, τέλος πάντων, που είχε γράψει με το αίμα της. Όρμηξε στα γρήγορα προς τον μπουφέ, χαμογέλασε στη φωτογραφία, την έσυρε στο πλάι κι έχωσε το χαρτί στην τσέπη του. Ύστερα άρπαξε την τσάντα του με το ένα χέρι, οπλίστηκε με θάρρος και βγήκε έξω για να συναντήσει το Ράφι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΑΣΗΜΕΝΙΟ αυτοκίνητο τους περίμενε στο δρόμο. Ο Τσάρλι το κοίταξε κι από μέσα του γέλασε. Όταν οι γονείς του ήταν νέοι, όλοι οι άνθρωποι είχαν αυτοκίνητα. Κανείς δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι κάποια μέρα θα έπρεπε να απαγορευτούν, μολονότι ήξεραν από τότε ότι ήταν βρόμικα και προκαλούσαν μόλυνση και ότι το πετρέλαιο, που παράγει τη βενζίνη με την οποία κινούνται, αργά ή γρήγορα θα τέλειωνε. Και μάλιστα γρήγορα, όπως αποδείχτηκε.

Όταν ξέσπασε η μεγάλη επιδημία του άσθματος, πριν από δεκαπέντε χρόνια, τότε που πολλά παιδιά άρχισαν να βαριανασαίνουν με δυσκολία και να βήχουν όλα μαζί, τόσο που τα σχολεία χρειάστηκε να κλείσουν, η κυβέρνηση συνειδητοποίησε τελικά ότι έπρεπε να πάρει μέτρα εναντίον της μόλυνσης που προκαλούσαν τα αυτοκίνητα. Έτσι, απαγόρευσε τη χρήση τους στις περιοχές όπου υπήρχαν κατοικίες. Η Αυτοκρατορία, που λάτρευε τα αυτοκίνητα, είχε κάνει πολλές προσπάθειες να πείσει τους πάντες ότι τα αυτοκίνητα δεν είχαν καμία απολύτως σχέση με το άσθμα (ενώ ταυτόχρονα υποστήριζε ότι έφταιγαν οι γάτες· σίγουρα πάντως, όλο και περισσότεροι άν-

θρώποι αποδεικνύονταν αλλεργικοί στις γάτες). Για πρώτη φορά ωστόσο, η κυβέρνηση τους αντιστάθηκε και, με λίγα λόγια, τους είπε «μπορείτε να δηλητηριάσετε τα δικά σας παιδιά, αλλά δε θα μας αναγκάσετε να δηλητηριάσουμε κι εμείς τα δικά μας». Έτσι, οι περισσότεροι άνθρωποι τώρα χρησιμοποιούσαν ηλεκτροκίνητα – μικρά σκούτερ και φορτηγάκια που κινούνταν με ηλεκτρική ενέργεια που παραγόταν από τον ήλιο ή από αιολικά πάρκα. Το πετρέλαιο που είχε απομείνει ήταν ελάχιστο (τα αεροπλάνα δεν πετούσαν καθόλου, γιατί τα καύσιμα δεν επαρκούσαν) και πολύ λίγοι άνθρωποι είχαν αυτοκίνητα με βενζινοκινητήρες· ακόμα λιγότεροι ήταν αυτοί που είχαν την άδεια να τα χρησιμοποιούν εντός των κατοικημένων περιοχών. Κυρίως ήταν αξιωματούχοι της κυβέρνησης ή οι πολύ πλούσιοι – δηλαδή, κατά βάση, οι άνθρωποι της Αυτοκρατορίας.

Όμως εκείνο το αυτοκίνητο ήταν στ' αλήθεια όμορφο – μακρύ και χαμηλό σαν καρχαρία, στο εσωτερικό του κυριαρχούσε η μυρωδιά του στιλπνού και λείου δέρματος (όχι σαν το τραχύ και σκληρό δέρμα στο οποίο ήταν συνηθισμένος ο Τσάρλι, αλλά απαλό και ακριβό). Ήταν προκλητικό μ' έναν παράξενο τρόπο, αλλά συνάμα εξαιρετικά αποκρουστικό. Ο Τσάρλι ήξερε ότι αυτά ήταν η αιτία που μερικές φορές δυσκολευόταν να αναπνεύσει, που έκαναν το στήθος του να μαζεύεται και τους ώμους τους να ψηλώνουν, με αποτέλεσμα να βήχει για ώρα, προσπαθώντας να γεμίσει τους πνεύμονές του με λίγο αέρα και το αίμα του με οξυγόνο. Τώρα όμως, έτσι όπως καθόταν εκεί μέσα κι ο Ράφι είχε ξεκινήσει και το αυτοκίνητο διέσχιζε με ταχύτητα το δρόμο, ο Τσάρλι ένιωσε μεγάλη έκπληξη και ενθου-

σιασμό: ήταν τόσο γρήγορο, τόσο άνετο, τόσο ευέλικτο, τόσο δυνατό. Θα 'ταν, πράγματι, φανταστικό να οδηγεί κανείς ένα τέτοιο αμάξι.

Ο Τρόν καθόταν στο πίσω κάθισμα μαζί με τον Τσάρλι και τον είχε γεμίσει σάλια.

«Από πού κι ως πού έχεις εσύ αυτοκίνητο, Ράφι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Έκανα μια χάρη σε κάποιον» είπε ο Ράφι. «Και μ' αφήνει να το χρησιμοποιώ».

Στον κεντρικό δρόμο τα χαμηλά φώτα σχημάτιζαν πορτοκαλιές λιμνούλες πάνω στην αιωρούμενη σκόνη καθώς το αυτοκίνητο γλιστρούσε απαλά μέσα στην πόλη. Ο Τσάρλι κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Ένωσε πολύ απομονωμένος.

Ο Ράφι τον οδήγησε περίπου ένα δύο χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του, σε μια τεράστια πολυκατοικία. Το διαμέρισμα βρισκόταν στο δέκατο όροφο και δεν είχε κουρτίνες.

«Λυπάμαι που δε δίνει και τόσο πολύ την αίσθηση σπιτιού» είπε ο Ράφι. Έδειχνε να το διασκεδάζει.

Ήταν κρύο και άδειο, με σημάδια από παλιό Μπλουτάκ στους τοίχους, στα σημεία όπου κάποτε πρέπει να υπήρχαν πόστερς. Είχε δύο μικρές κρεβατοκάμαρες με δυο μικρά κρεβάτια, ένα καθιστικό, όπου δεν μπήκαν καθόλου, και μια μικρή κουζίνα που δεν είχε τίποτα, ούτε στο ψυγείο ούτε και στα ράφια. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος της Μάρθας: ήταν ξεκάθαρο πως κανείς δε ζούσε σ' εκείνο το σπίτι.

«Το τσάι σου» είπε ο Ράφι και ταυτόχρονα του έδειξε ένα πιάτο με κάτι μπαγιάτικες ψαροκροκέτες. Προφανώς ήταν αφημένες εκεί από ώρες.

‘Ομως τον Τσάρλι τον απασχολούσαν μονάχα οι κλειδαριές, οι πόρτες και τα παράθυρα.

«Από δω το δικό μου δωμάτιο, από κει το δικό σου» είπε ο Ράφι, κουνώντας το χέρι βαριεστημένα. «Η μαμά θα έρθει αργότερα».

Ο Τσάρλι ήξερε πολύ καλά ότι αυτό δεν ήταν το σπίτι της Μάρθας και του Ράφι. Αναρωτιόταν για πόσο ηλίθιο τον περνούσε ο Ράφι. Καταλάβαινε ότι ένας τύπος σαν το Ράφι δε θα τον λογάριαζε, ούτε θα τον έπαιρνε στα σοβαρά, αλλά στ’ αλήθεια είχε την εντύπωση ότι ήταν μωρό; Αλλά, απ’ την άλλη, αν ο Ράφι δε τον θεωρούσε αρκετά έξυπνο να ξεφύγει, δε θα έμπαινε στον κόπο να κλειδώσει τα πάντα πολύ προσεκτικά.

«Τέλεια» είπε ο Τσάρλι με χαμόγελο. Προσπάθησε να δείχνει κάπως μπερδεμένος και πολύ εύπιστος.

Το σχέδιο που είχε στο μυαλό του άρχισε να παίρνει μορφή. Θα παρίστανε τον υπάκουο όταν θα τον έστελνε για ύπνο. Θα το ’σκαγε όταν όλα θα ήταν ήσυχα. Θα είχε το προβάδισμα και θα βρισκόταν ήδη μακριά όταν ο Ράφι θα καταλάβαινε την απουσία του το επόμενο πρωινό.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω ότι επέτρεψα να συμβεί κάτι τέτοιο» μουρμούριζε η Μαγκνταλέν. «Δεν μπορώ να πιστέψω πως ήμουν τόσο ανόητη».

Ο Ανίβας την κοιτούσε εκνευρισμένος.

«Όχι» της είπε. «Δε φταις εσύ».

«Έπρεπε να το είχα φανταστεί» μουρμούρισε η Μαγκνταλέν.

«Όχι» είπε ο Ανίβας.

«Ναι» είπε η Μαγκνταλέν. «Ήμουν ανόητη».

«Όχι» είπε ο Ανίβας.

Βρισκονταν καθισμένοι δίπλα δίπλα, στριμωγμένοι στο μεταλλικό πάγκο μιας στενής καμπίνας, που στην πραγματικότητα έμοιαζε περισσότερο με αποθήκη. Ήταν πολύ μικρή και μύριζε βρεγμένο μέταλλο και αλάτι. Τα έπιπλα—δυο στενοί και λεπτοκαμωμένοι πάγκοι, ένα μικροσκοπικό μεταλλικό τραπέζι, ένας μικροσκοπικός μεταλλικός νιπτήρας και μια μεταλλική τουαλέτα χωρίς κάθισμα—ήταν όλα πακτωμένα και ενσωματωμένα στον τοίχο. Παράθυρα δεν υπήρχαν. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Δεν υπήρχε κανένας τρόπος διαφυγής.

Ολάκερη η επιφάνεια ενός από τους τοίχους (ακούγεται μεγάλος, αλλά δεν ήταν, γιατί η καμπίνα ήταν πολύ μικρή) καλυπτόταν από έναν καθρέφτη σε καφετιά απόχρωση. Στην καμπίνα που βρισκόταν ακριβώς δίπλα, και πιο συγκεκριμένα πίσω από την άλλη πλευρά του καθρέφτη, στέκονταν δύο άντρες—ο ένας μεγαλόσωμος και χοντρός, ο άλλος κοκαλιάρης, με κλαψιάρικο ύφος—και τον παρακολουθούσαν. Για την ακρίβεια, έβλεπαν μέσα από τον καθρέφτη τον Ανίβα και τη Μαγκνταλέν, καθώς από τη δική τους πλευρά ο καθρέφτης δεν ήταν παρά ένα σκουρόχρωμο παράθυρο.

«Νόμιζα πως ήταν, ή, μάλλον, υποτίθεται πως ήταν, πραγματικά έξυπνοι» είπε ο χοντρός.

«Ναι» είπε ο κοκαλιάρης.

«Τότε, γιατί αυτή λέει ότι είναι ανόητη;» ρώτησε ο χοντρός.

(Ο μεγαλόσωμος χοντρός ονομαζόταν Γουίννερ, τον κοκαλιάρη με το κλαψιάρικο ύφος τον έλεγαν Σιντ).

Τους παρακολούθησαν για λίγο ακόμη.

«Αν δεν είμαι χαζή κι ανόητη» είπε η Μαγκνταλέν «τότε πώς εξηγείται το ότι μπήκα στο απαίσιο αμάξι αυτού του γλοιώδη παλιοτεμπέλη, του Ράφι Σάντλερ;».

«Επειδή σου είπε ότι ο Τσάρλι είχε χτυπήσει» είπε ο Ανίβας. «Ο καθένας θα είχε κάνει το ίδιο».

«Και το ποτό με το ναρκωτικό που μου έδωσε γιατί το ήπια;» είπε η Μαγκνταλέν. «Τα παλιά χρόνια, το πρώτο πράγμα που μάθαινε ένα κορίτσι ήταν να μην μπαίνει στο ίδιο αυτοκίνητο με κάποιον που δε γνώριζε. Το πρώτο! Χαζή. Και το δεύτερο ήταν να μη δέχεται ποτά από ξένους».

«Σύμφωνοι, αλλά το Ράφι τον γνωρίζουμε» απάντησε ο Ανίβας. «Ποιος γονιός δε θα έμπαινε στο ίδιο αυτοκίνητο με κάποιον γνωστό που λέει ότι το παιδί του χτυπήθηκε; Ποιος δε θα δεχόταν ένα ποτό από αυτόν τον άνθρωπο; Σταμάτα. Σταμάτα να κατηγορείς τον εαυτό σου. Και πρέπει να θυμηθείς ότι το ίδιο τέχνασμα χρησιμοποίησε η Μάρθα με μένα. Άρα, θεωρείς κι εμένα χαζό».

«Καλά» είπε η Μαγκνταλέν «εντάξει. Όμως εκείνο που δυσκολεύομαι να πιστέψω είναι ότι μας κορόιδεψαν τόσο ανόητοι άνθρωποι».

Ο Γουίννερ κι ο Σιντ κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Είπε μόλις τώρα ότι ο κύριος Ράφι είναι ανόητος;» αναρωτήθηκε ο Γουίννερ.

«Ναι» είπε ο Σιντ.

Ένας περίεργος θόρυβος σαν γαργάρα βγήκε από το λαιμό του Γουίννερ. Ακούστηκε λες και πνιγόταν, αλλά, όταν άνοιξε το στόμα του, αποδείχτηκε ότι στην πραγματικότητα γελούσε. Ο Σιντ χαχάνισε.

Ύστερα ο Γουίννερ σταμάτησε να γελάει κι έμεινε με το σαγόνι του να χάσκει μισάνοιχτο.

«Εμάς αποκάλεσε ανόητους μόλις τώρα;» είπε.

Ο κοκαλιάρης Σιντ με το κλαψιάρικο ύφος σταμάτησε να χαχανίζει για να σκεφτεί. Όμως ήταν αρκετά δύσκολη δουλειά γι' αυτόν να σκέφτεται. Φαινόταν στο βλέμμα του – λες κι έπρεπε να πάει επειγόντως στην τουαλέτα.

«Ναι» είπε τελικά.

Ο Γουίννερ στραβομουτσούνιασε κι ύστερα ξεστόμισε μια άσχημη λέξη.

Καθόλου δεν του άρεσε να τον αποκαλούν ανόητο. Ο Σιντ το είχε συνηθίσει – γιατί έτσι τον φώναζε συνήθως ο Γουίννερ.

«Τέλος πάντων... Τώρα είμαστε εδώ» είπε ο Ανίβας. «Και πράγματι, δε φανήκαμε αρκετά προσεκτικοί. Από δω και στο εξής πρέπει να είμαστε πιο έξυπνοι».

«Δεν έχουμε και πολλές ευκαιρίες να φανούμε έξυπνοι όσο παραμένουμε κλειδωμένοι εδώ μέσα, κι ένας Θεός ξέρει πού μας πηγαίνουν» είπε η Μαγκνταλέν.

«Ξέρεις τι εννοώ» είπε ο Ανίβας.

«Ναι» απάντησε η Μαγκνταλέν. Και οι δυο τους σκέφτονταν το ίδιο πράγμα, μολονότι κανείς τους δεν το έλεγε φωναχτά: τον Τσάρλι. Πού βρισκόταν; Τι θα έκανε χωρίς αυτούς; Θα έπρεπε να φανούν έξυπνοι εάν ήθελαν να γυρίσουν πίσω σώοι και αβλαβείς, και μάλιστα όσο το δυνατόν συντομότερα.

Ο Ανίβας έσφιξε το χέρι της Μαγκνταλέν.

«Τι γλυκό» είπε ο Γουίννερ ειρωνικά, από την άλλη πλευρά του διπλού καθρέφτη.

«Ναι» είπε ο Σιντ.

«Κουράγιο» ψιθύρισε ο Ανίβας.

«Εντάξει» είπε η Μαγκνταλέν. «Μονάχα, άσε με να

ψάξω μέσα στην τσάντα με τα χρήσιμα αντικείμενα που κουβαλάω παντού μαζί μου». Ήταν λιγάκι παράξενη και νευρική επειδή ήταν φοβισμένη.

«Έλα» ψιθύρισε ο Ανίβας.

«Ανίβα» είπε εκείνη. «Γιατί να κάνουν κάτι τέτοιο η Μάρθα κι ο Ράφι; Και ποιοι είναι αυτοί οι τύποι; Για ποιο λόγο συμβαίνουν όλ' αυτά;»

«Για την ώρα προσπαθώ να αποκλείσω τι δε συμβαίνει. Δεν έχω καταλήξει ακόμα στο τι συμβαίνει. Ούτε στο γιατί».

«Απλά, δεν καταλαβαίνω...» ψιθύρισε εκείνη. Ήταν επιστήμονας. Ήταν συνηθισμένη να γνωρίζει τα πράγματα, να τα ανακαλύπτει, να τα αναγνωρίζει. Ήταν σχεδόν εξίσου ενοχλημένη που την είχαν κοροϊδέψει όσο και θυμωμένη που την είχαν απαγάγει. «Το μόνο που μπορεί να ευθύνεται είναι... υποθέτω... αλλά γιατί; Γιατί τώρα; Και ποιος;»

«Νομίζω ότι βρισκόμαστε σε υποβρύχιο» είπε ξαφνικά ο Ανίβας.

«Τι!» φώναξε η Μαγκνταλέν.

Κοιτάχτηκαν. Μάταιη κάθε ιδέα απόδρασης...

Ο Ανίβας χτυπούσε τις γροθιές του απαλά τη μία με την άλλη. Κοίταξε ψηλά. «Και» είπε... και προχώρησε για να κοιτάξει από κοντά το γυάλινο τοίχο με την καφετιά απόχρωση.

Έκανε ένα βήμα πίσω κι ύστερα, άξαφνα, έβγαλε τη γλώσσα του έξω.

Μια πνιχτή διαμαρτυρία ακούστηκε από την άλλη πλευρά.

Η Μαγκνταλέν κοιτούσε με την ανάσα της κομμένη.

«Αλήθεια;» του είπε και ανασήκωσε τα φρύδια. Πήγε πίσω του και σχημάτισε αυτιά γαϊδάρου, με τα χέρια της πίσω απ' το κεφάλι του.

Άρχισαν να χαχανίζουν μεταξύ τους.

Όμως αυτό δεν μπόρεσε να τους βοηθήσει. Τουλάχιστον όχι σε πρακτικό επίπεδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

ΓΥΡΩ ΣΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ή τέσσερις το πρωί, όταν το σκοτάδι ήταν ακόμη πολύ βαθύ, την ώρα που οι γυμνοσάλιαγκες και τα πλάσματα της νύχτας είχαν πάει για ύπνο και πριν καλά καλά ξυπνήσουν τα πουλιά, ο Τσάρλι τινάχτηκε από το κρεβάτι του.

Να πάρει! Πόση ώρα να είχε χάσει άραγε;

Στο διαμέρισμα επικρατούσε ησυχία. Η πόρτα στο δωμάτιό του ήταν κλειστή.

Ακουμπώντας στις μύτες των ποδιών του, ο Τσάρλι πλησίασε ως εκεί. Ήταν κλειδωμένη – ή, τουλάχιστον, είχε περασμένο κάποιο σύρτη. Όμως αυτό ήταν εύκολο: έβγαλε την ταυτότητά του από την τσάντα του και τη γλίστρησε απαλά στη σχισμή της πόρτας. Χρόνια πριν, ο Τζέικ στο σιντριβάνι τού είχε δείξει πώς γίνεται αυτό. Ένα ελαφρύ γύρισμα του καρπού και – Μπίγκο! Το γλωσσίδι του σύρτη πετάχτηκε από τη σχισμή κι η πόρτα άνοιξε με ευκολία.

Σκοτάδι στον τρομακτικό διάδρομο.

Ανάσες από την άλλη κρεβατοκάμαρα: σταθερές, βαριές, αντρικές ανάσες. Οι βαριές ανάσες ενός σκύλου συμπλήρωναν τα κενά.

Μην ξυπνήσεις τώρα, αυτάρα, τον προέτρεψε ο Τσάρλι από μέσα του.

Με την τσάντα του στον ώμο, έφτασε αθόρυβα ως την εξώπορτα. Κλειδωμένη: δύο σύρτες, που άνοιξαν με ευκολία, και μια διπλή κλειδαριά, που χρειαζόταν κλειδί.

Ο Τσάρλι προσπάθησε να δει μέσα στο αμυδρό φως, και παρά λίγο να φωνάξει απ' τη χαρά του: εκεί ήταν το κλειδί, πάνω στο ράφι του διαδρόμου. Προφανώς ο Ράφι τον είχε για τελειώς άχρηστο. Ε, λοιπόν, τώρα κι αυτός θα του 'δειχνε.

Γλίστρησε αθόρυβα στον κοινόχρηστο διάδρομο της πολυκατοικίας κι έκλεισε την πόρτα πίσω του. Αντί να καλέσει το ασανσέρ, που κάνει θόρυβο, άνοιξε την τζαμένια πόρτα που οδηγούσε στις σκάλες και το 'βαλε στα πόδια τρέχοντας προς τα κάτω, και πιο κάτω, και πιο κάτω, πετώντας από το ένα σκαλοπάτι στο άλλο, ώσπου ζαλίστηκε. Σταμάτησε για να πάρει μιαν ανάσα και να ξαναβρεί την ισορροπία του: το κεφάλι του γύριζε και το αίμα του έβραζε. Είδε έξω εκείνο το παγερό γκριζό που φωτίζει τον ουρανό λίγο πριν τη χαρ αυγή και τον αυγερινό να κρέμεται από μακριά σαν χρυσό φλουρί πάνω στο γκριζό φόντο.

Όταν έφτασε στο ισόγειο και βγήκε στο προαύλιο, πορφυρές γραμμές είχαν αρχίσει να σκίζουν τον ουρανό, το γκριζό είχε αρχίσει να ξεθωριάζει κι άφηνε να διαφανεί ένα όμορφο, καθαρό γαλάζιο και κάτι σειρές από λευκά σύννεφα που κυμάτιζαν σαν σημαίες εκεί ψηλά. Είχε ξεπεράσει το πρώτο εμπόδιο κι η μέρα εκείνη ήταν υπέροχη. Ο Τσάρλι τέντωσε τη μύτη του, ένιωσε τη μυρωδιά του ποταμού κι άρχισε να καλπάζει προς τα νότια, ακολουθώντας

εκείνη τη γλυκιά, υγρή μυρωδιά που θα τον οδηγούσε στο ποτάμι κι ύστερα στη θάλασσα.

Όταν έφτασε στις όχθες του Τάμεση, πέθαινε της πείνας. Μπροστά του βρισκόταν ένα από εκείνα τα λούνα παρκ που υπάρχουν στις όχθες του ποταμού και που το απόγευμα και το βράδυ θα ήταν γεμάτο αλογάκια και παιχνίδια και πάγκους που θα πουλούσαν μαλλί της γριάς και καραμελωμένα φρούτα. Εκείνη την ώρα όμως όλα ήταν ήσυχα, τα αλογάκια ήταν τυλιγμένα σε λινάτσα, για να προστατεύονται από την υγρασία, ενώ οι άνθρωποι του λούνα παρκ ακόμα κοιμόντουσαν ή είχαν μόλις αρχίσει να τηγανίζουν το μπέικον για το πρωινό τους. Η βασανιστική μυρωδιά έφτασε στη μύτη του Τσάρλι και την έκανε στ' αλήθεια να κουνιέται – «Σάντουιτς με μπέικον» μουρμούρισε.

Έτσι λοιπόν, προσπέρασε το λούνα παρκ, θεωρώντας πως ήταν μάλλον μεγάλος γι' αυτό (γιατί, κανονικά, η φυσιολογική του αντίδραση θα ήταν «Θέλω ν' ανεβώ στα αλογάκια! Θέλω να ανεβώ!») και βάδισε προς τα ανατολικά, προς την κατεύθυνση του ήλιου, που εκείνη ακριβώς την ώρα ανέτελλε. Ακολούθησε ένα μονοπάτι πλάι στο κανάλι, μπροστά από μια σειρά με όμορφα πλωτά σπίτια: άκουσε τους ανθρώπους να χασμουριούνται και τους είδε να ξεπροβάλλουν από χρωματιστά, κόκκινα και πράσινα πορτάκια, για να τεντωθούν στον πρωινό αέρα. Συνέχισε να περπατάει βιαστικά. Δεν ήθελε να θυμάται κανείς ότι τον είχε δει. Ο Ράφι θα ξυπνούσε σε λίγη ώρα. Οι «άνθρωποι» για τους οποίους του είχε μιλήσει η Πέτρα ίσως να είχαν φίλους ή συνεργούς. Ο Τσάρλι έχωσε το κεφάλι του στους ώμους του κι άρχισε να τρέχει βιαστικά σαν αράχνη πάνω σ' ένα

χαμηλό τοιχίο που διέγραφε τη μια άκρη του μονοπατιού, προς τη μεριά του ποταμού.

Μετά από περπάτημα μισής ώρας περίπου, έφτασε στην όχθη της περιοχής όπου έμενε. Μπροστά του είχε τα ερείπια, απομεινάρια μιας εποχής όπου πολύ περισσότεροι άνθρωποι κατοικούσαν εκεί, πριν φύγουν για να γλιτώσουν από τα καυσαέρια των αυτοκινήτων και την ψεύτικη ζωή της πόλης και πριν μετακομίσουν στις Νέες Κοινότητες (Κοινότητες Ιδιωτικών Οικισμών, Διαστημικές Κοινότητες, Κοινότητες Ευκαιριών της Αυτοκρατορίας – που έδιναν κάθε είδους υποσχέσεις για μια ασφαλέστερη και καθαρότερη ζωή). Δίπλα στην όχθη, στη λάσπη που σχηματιζόταν από τη γραμμή της άμπωτης, αντίκρισε τις μικρές ψαρόβαρκες. Κι ύστερα, όταν πλησίασε, είδε υδρατμούς να αναδύονται ξεστοί από την άκρη του μώλου, άκουσε το απαλό τριζοβόλημα μιας ψησιέρας και μύρισε τη χαρακτηριστική μυρωδιά του πρωινού ενός ψαρά: χέλι, ρέγκα και χελιδονόψαρο. Ο Τσάρλι δρασκέλισε το χαμηλό τοιχίο που χώριζε το μονοπάτι από την περιοχή των ψαράδων και προσγειώθηκε σε μια ρηχή λίμνη από αλμυρή λάσπη. Αμέσως άνοιξε το βήμα του και κατευθύνθηκε προς το μώλο.

Αναγνώρισε τον ψαρά που μαγείρευε στην ψησιέρα: ήταν ο κύριος Άμπσγουορθ, ο μπαμπάς του Στιβ. Ο κύριος Άμπσγουορθ έμοιαζε κι ο ίδιος με ψάρι – μακρύς, μ' ένα γκριζοροζ χρώμα και βρεγμένη όψη. Πίσω του βρισκόταν ένα μεγάλο κομμάτι λινάτσα, κι εκεί επάνω υπήρχε απλωμένο ένα βουναλάκι από γλιστερά ασημόχρωμα ψάρια: ήταν η ψαριά της προηγούμενης νύχτας. Ο κύριος Άμπσγουορθ είχε πιάσει ένα μεγάλο γέρικο χέλι, το οποίο είχε τώρα πάνω στο τραπέζι και το καθάριζε για να το ψήσει.

Έξυσε το ασημένιο του δέρμα κι έβγαλε τα κόκκινα εντόσθιά του, ακουμπώντας τα πάνω στο τραπέζι σε μια παλιά σακούλα. Μια κοκαλιάρα καφετιά γάτα την περιτριγύριζε και τσιμπολογούσε.

Ο κύριος Άμπσγουορθ σήκωσε το κεφάλι και τον αντίκρισε. Ήταν πια πολύ αργά για διακριτικότητες. Τέλος πάντων.

«Καλημέρα, κύριε Άμπσγουορθ!» του φώναξε χαρούμενα ο Τσάρλι.

«Έι, Τσάρλι, αγόρι μου!» του ανταπέδωσε το χαιρετισμό ο κύριος Άμπσγουορθ. «Νωρίς νωρίς!» σχολίασε. Ο Τσάρλι συμφώνησε. «Πεινάς;» ρώτησε ο κύριος Άμπσγουορθ. Ο Τσάρλι συμφώνησε ξανά. Δυο λεπτά αργότερα καταβρόχθιζε ένα σάντουιτς με βουτυρωμένο ψητό χέλι, λεμόνι και πιπέρι. Δεν είχε φάει ποτέ τίποτα καλύτερο. Τα χέλια σ' εκείνα τα νερά ήταν πελώρια – κάποια απ' αυτά έφταναν μέχρι και δυόμισι μέτρα μήκος. Η γεύση τους έμοιαζε περισσότερο με κοτόπουλο παρά με ψάρι. Κάποια από τα παιδιά στο σχολείο έλεγαν ότι το φίδι είχε την ίδια γεύση με το χέλι, αλλά ο Τσάρλι δεν είχε φάει ποτέ φίδι. «Οι Αφρικάνοι δεν τρώνε φίδια» του είχε πει ο πατέρας του «όπως και οι Άγγλοι δεν τρώνε σαλιγκάρια». Έτσι λοιπόν, ο μπαμπάς του Τσάρλι έτρωγε σαλιγκάρια κι η μαμά του έτρωγε φίδια κι ο Τσάρλι δεν έτρωγε τίποτε από τα δύο. Μερικές φορές όμως ευχόταν να τρώει κι απ' τα δυο. Όταν όμως του δόθηκε η ευκαιρία, δεν ενθουσιάστηκε με κανένα απ' αυτά. Ωστόσο, ένα καλό σάντουιτς με χέλι μπορούσε ευχαρίστως να το τρώει κάθε μέρα.

Ο κύριος Άμπσγουορθ είχε ετοιμάσει και μια κούπα με τσάι.

«Για πού το 'βαλες, αγόρι μου;» τον ρώτησε.

«Μαθήματα» είπε ο Τσάρλι, απαντώντας αυτομάτως ψέματα.

«Α, μάλιστα» είπε ο κύριος Άμπσγουορθ. Συνέχισε το καθάρισμα, σταματώντας μόνο μια στιγμή, για να πάρει το ντιράμ του Τσάρλι, την ώρα που τους πλησίασε μια παρέα ψαράδων από την ακροποταμιά.

«Πρέπει να φύγω τώρα» είπε ο Τσάρλι. «Ευχαριστώ».

«Γεια» είπε ο κύριος Άμπσγουορθ.

Ο Ράφι ξύπνησε τελικά. Ο Τρόν κλαψούριζε με παράπονο και τον κοιτούσε επίμονα, οπότε κι ο Ράφι σήκωσε το κεφάλι του, που ήταν κρυμμένο κάτω από το μαξιλάρι. Τέντωσε τ' αυτιά του προσπαθώντας να αφουγκραστεί τον Τσάρλι. Όταν συνειδητοποίησε ότι δεν άκουγε τίποτα, σηκώθηκε αθόρυβα απ' το κρεβάτι του και κοίταξε στο δωμάτιο του Τσάρλι.

Αρχικά ξαφνιάστηκε. Ούτε καν είχε περάσει από το μυαλό του ότι ο Τσάρλι θα είχε τα κότσια να το σκάσει.

Ύστερα όμως θύμωσε. Τα χείλη του λέπτυναν και το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση σκληρή και άγρια. Προσπέρασε το αδειανό κρεβάτι κι έριξε μια κλοτσιά στο σκύλο. «Που να πάρει, θα μπορούσες να ξυπνήσεις, έτσι δεν είναι;» γρύλισε. «Να γαβγίσεις έστω, ή κάτι παρόμοιο; Ή τάχα μου σου είναι πολύ δύσκολο;» Ο Τρόν έβγαλε μια κραυγή πόνου και άρχισε να χτυπιέται στο πάτωμα σαν να πλατσούριζε στο νερό, μ' έναν τρόπο που έδειχνε ότι στο παρελθόν τον είχαν κλοτσήσει πολλές φορές.

Ο Ράφι άρπαξε το τηλέφωνό του και —δίχως καν να το σκεφτεί— άρχισε να πληκτρολογεί με δύναμη έναν αριθμό,

ψάχνοντας να βρει κάποιον για να του φωνάξει, όταν ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι δεν μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Αν έλεγε στους ανθρώπους του ότι άφησε το αγόρι να το σκάσει, θα ξεφτιλιζόταν. Αυτή η είδηση δεν έπρεπε να βγει παραέξω – ο Γενικός Διευθυντής δεν έπρεπε να το μάθει. Ακόμα κι όταν τα κάνεις όλα σωστά, είναι πολύ δύσκολο να είσαι ένας έφηβος εγκληματίας – να πείθεις τους ανθρώπους ότι μπορείς να κάνεις πράγματα, να τους κάνεις να εμπιστευτούν τις ικανότητές σου. Αλλά τα λάθη... τα λάθη ήταν έξω από κάθε συζήτηση. Διακινδύνευε σοβαρά τη φήμη του. Κανείς – κανείς – δε θα 'πρεπε να έχει την ευκαιρία να τον αποκαλέσει χαζό.

Αυτός ο άτιμος ο Τσάρλι!

Σκεφτόταν γρήγορα. Ύστερα τηλεφώνησε σ' όλους τους φίλους του Ανίβα και της Μαγκνταλέν των οποίων είχε τα στοιχεία. Κανείς τους δεν είχε νέα από τον Τσάρλι. Όλοι τους πίστευαν ότι είχε φύγει για ένα επείγον ταξίδι με τους γονείς του, που ξεκινούσαν μια καινούρια δουλειά σε μια περιοχή που είχε υποστεί τοξικές πλημμύρες, όπου οι τηλεπικοινωνίες ήταν πολύ κακές, αλλά θα επικοινωνούσαν μαζί τους σύντομα και δε θα έπρεπε ν' ανησυχεί. Ο λόγος που όλοι τους πίστευαν κάτι τέτοιο ήταν επειδή ο ίδιος ο Ράφι είχε περάσει ολόκληρο το προηγούμενο απόγευμα μπροστά στον υπολογιστή της Μαγκνταλέν στέλνοντας πλαστά e-mail, που δήθεν τους πληροφορούσαν για το ταξίδι.

Ο Ράφι είχε κάνει τη δουλειά του πολύ καλά.

Δεν μπορούσε να στείλει το Σιντ και το Γουίννερ για να κυνηγήσουν τον Τσάρλι, γιατί τους χρειαζόνταν στο υποβρύχιο.

Τότε, τι... μήπως έπρεπε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία;

Γέλασε και μετά το ξανασκέφτηκε – ε λοιπόν, και γιατί όχι;

Αλλά δεν το έκανε. Ο Ράφι ήξερε καλά σε ποια πλευρά ανήκε.

«Λοιπόν, Τρόυ» είπε «πάμε μια βόλτα;».

Ο πιτσιρικάς δεν μπορούσε να έχει πάει πολύ μακριά. Ο Τρόυ θα έβρισκε τα ίχνη του, το βρομόπαιδο...

Αφότου τέλειωσε το πρωινό του, ο Τσάρλι έριξε την τσάντα του στον ώμο και με την άκρη του ματιού του είδε μια καφετιά τριχωτή ουρά να τινάζεται. Κοίταξε γύρω του. Ξανά ένα καφετί τίναγμα. Η ουρά τού έγνεψε να επιστρέψει στο μονοπάτι που βρισκόταν δίπλα στο ποτάμι. Ο Τσάρλι έκανε μια χειρονομία ευγνωμοσύνης προς τον κύριο Άμπουργουορθ κι ύστερα πήδηξε και πάλι πάνω από το μικρό τοίχιο. Τη στιγμή που πάτησε στο έδαφος, είδε εκεί μπροστά του τον πισινό μιας γάτας να προχωράει με ύφος περήφανο και την ουρά να κυματίζει σηκωμένη ψηλά. Φυσικά, την ακολούθησε.

Η γάτα κρύφτηκε πίσω από το θάμνο μιας αγριομυρτιάς και γύρισε προς το μέρος του. Ο Τσάρλι δεν ήξερε ποια ήταν.

«Λοιπόν, πώς θα κατέβεις το ποτάμι;» του είπε κοφτά. Ο Τσάρλι ήταν συνηθισμένος στο σύντομο κι απότομο τρόπο που μιλούσαν τούτες οι γάτες, αλλά οποιοσδήποτε άλλος θα πίστευε ότι ήταν μάλλον αγενείς.

«Έλεγα να τρυπώσω κρυφά σε κάποιο πλοίο» είπε ο Τσάρλι.

«Παράξενη ώρα της ημέρας διάλεξες για να γίνεις λαθρεπιβάτης» είπε η γάτα. «Έλα μαζί μου».

Ο Τσάρλι την ακολούθησε. Προχώρησαν στο μονοπάτι πλάι στο ποτάμι για περίπου ενάμισι με δύο χιλιόμετρα, με κατεύθυνση προς τα ανατολικά. Έφτασαν στη μαρίνα· διέσχισαν το μεγάλο μώλο όπου άραζαν τα κότερα και τα υπόλοιπα σκάφη αναψυχής (ο Τσάρλι ένιωσε και πάλι τη λαχτάρα να τον σουβλίζει: θα 'θελε να φύγει μ' ένα τέτοιο σκάφος, με τις σημαιούλες του να κυματίζουν στον άνεμο και τον ήλιο να λάμπει και να πίνουν γρανίτα κεράσι και να κάνουν βουτιές από την πρύμνη), κι ύστερα το σκοτεινό και μικρό ναύσταθμο της ακτοφυλακής. Εκεί βρισκόταν σταθμευμένη μια βενζινάκατος της ακτοφυλακής: είχε ξύλινο κατάστρωμα, περασμένο με βερνίκι, μια μεγάλη μηχανή, το έμβλημα της ακτοφυλακής στην πλώρη κι έναν αξιωματικό στο πιλοτήριο, που κοιμόταν βαθιά.

«Μπες μέσα χωρίς να κάνεις θόρυβο» ψιθύρισε η γάτα. «Κρύψου στην κουλούρα που κάνει η αλυσίδα της άγκυρας. Όπου να 'ναι, θα ξεκινήσει για το Γκρίνουιτς, για την τακτική του περιπολία. Φτάνει να ξυπνήσει, βέβαια. Χθες βράδυ μέθυσε» (στο σημείο αυτό η γάτα πήρε μια έκφραση αποδοκιμασίας) «και, μόλις πάρει χαμπάρι ότι άργησε, θα βιαστεί να φύγει. Όταν φτάσει στο Γκρίνουιτς, θα δέσει και θα πάει σε μια παμπ. Μόλις φύγει, θα βγεις έξω και θα τρυπώσεις σ' ένα μεγάλο πλοίο, απ' αυτά που περνάνε το Κανάλι. Από εκείνα που πηγαίνουν στη Γαλλία».

«Γαλλία!» αναφώνησε. Γαλλία! Δεν ήξερε τι να σκεφτεί. Γαλλία!

«Μπες μέσα» είπε η γάτα ανυπόμονα. «Δεν έχω όλη τη μέρα για χάσιμο».

Ο Τσάρλι έπρεπε να σκαρφιαλώσει ακριβώς πάνω από τον αξιωματικό για να φτάσει στην κουλούρα της άγκυρας. Έπρεπε να περάσει από πάνω του δίχως να τον ξυπνήσει, μετά να τρυπώσει από το διάδρομο στο εσωτερικό του σκάφους και να φτάσει στην άκρη. Για τις γάτες αυτό ήταν εύκολο. Μπορούσαν να πηδούν τόσο απαλά, σχεδόν σαν να πετούν. Αλλά, όταν ένα αγόρι προσγειώνεται με δύναμη, κάνει κάποιο θόρυβο...

Ο Τσάρλι προχώρησε αργά και προσεκτικά κατά μήκος του κιγκλιδώματος που περικύκλωνε το κατάστρωμα, πέ-
ρασε πάνω απ' τον αξιωματικό και, με γρήγορες κινήσεις, κατάφερε να τον προσπεράσει και να τρυπώσει στη σκάλα.

«Φσσστ!» σφύριξε η γάτα κι ο Τσάρλι άκουσε ένα βαρύ θόρυβο σαν ροχαλητό και τον υπόκωφο ήχο ενός χασμουρητού, που δε θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο παρά ο ήχος που βγάζει ένας μεθυσμένος αξιωματικός που κάτι τον ενοχλεί και ξυπνάει στο ύπαιθρο, πάνω σ' ένα σκάφος, νιώθοντας πιασμένος και ηλίθιος, παγωμένος από το κρύο και ανίκανος να βρει μια βολική στάση. Με επιδέξιες κινήσεις, ο Τσάρλι έτρεξε γρήγορα προς την πλώρη, διπλώθηκε μέσα στο σκοτάδι πιάνοντας όσο το δυνατόν λιγότερο χώρο κι έμεινε ακίνητος. Μυρωδιές από ορνυτέλαιο για τη μηχανή, καραβόπανο και νέφτι απλώνονταν γύρω του. Η αλυσίδα της άγκυρας, που ήταν τυλιγμένη από κάτω του, ήταν κρύα και σκληρή. Δεν πειράζει. Ο αξιωματικός, ακριβώς όπως είχε προβλέψει η γάτα, έτριβε τώρα το κεφάλι του βρίζοντας και πάσχιζε να βάλει μπροστά τη μηχανή. Μόλις ο θόρυβός της άρχισε να καλύπτει κάθε πιθανό θόρυβο που ίσως έκανε ο ίδιος, ο Τσάρλι προσπάθησε να βολευτεί έτσι ώστε να μπορεί να κοιτάει έξω από τις τρύπες που ανεβο-

κατέβαινε η αλυσίδα της άγκυρας κι ύστερα συγκεντρώθηκε για να σκεφτεί όλα όσα είχαν συμβεί με το Ράφι.

Δεν είχε καταφέρει να τον προφτάσει! Στ' αλήθεια! Τουλάχιστον όχι ακόμα...

Προς στιγμήν αναρωτήθηκε πόσο απεγνωσμένα θα προσπαθούσε ο Ράφι να τον εντοπίσει και να τον πιάσει.

Δεν μπορούσε να φανταστεί το λόγο για τον οποίο θα έμπαινε σε τέτοιο κόπο για χάρη του. Αλλά, κι από την άλλη, δεν μπορούσε να φανταστεί πώς μπορούσε ο Ράφι να σχετίζεται με την εξαφάνιση των γονιών του. Ο Ράφι ήταν απλά ένα από τα παιδιά της γειτονιάς – μπορεί να ήταν μεγαλύτερος στην ηλικία και άνετος και μάγκας, αλλά, πάντως, παρέμενε ένα παιδί. Κατά κάποιον τρόπο. Ήταν ακόμη ένας έφηβος.

Ήταν όμως εύκολο να καταλάβει ότι ένας τύπος σαν το Ράφι θα ενοχλούνταν από το γεγονός ότι κάποιος μικρότερός του, όπως ο Τσάρλι, είχε καταφέρει να τον ξεγελάσει.

Ένωσε δυσάρεστα στη σκέψη ενός αγριεμένου Ράφι.

Ύστερα χαμογέλασε. «Όμως είμαι κι εγώ θυμωμένος» ψιθύρισε.

Αρκετά μίλια πιο κάτω στο ποτάμι, ο Ανίβας έλεγε: «Ποιοι είσαστε και πού μας πηγαίνετε;». Ήταν η δέκατη έβδομη φορά που ρωτούσε. Και, για δέκατη έβδομη φορά, ο Γουίννερ τον αποδοκίμαζε σαρκαστικά, χαμογελούσε με κακία κι απαντούσε «Δε θέλεις να ξέρεις, γλυκέ μου. Δε θέλεις να ξέρεις». Και τότε ο Ανίβας ένωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά – το παιδί του, η γυναίκα του, η γυναίκα του, το παιδί του.

Αλλά ήθελε πάρα πολύ να μάθει. Γιατί μόνο όταν θα μά-

θαιναν τι ακριβώς τους συνέβαινε θα μπορούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς έπρεπε να κάνουν για να το αντιμετωπίσουν.

Ακούμπησε πίσω, έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε. Αν σκεφτόταν αρκετά, ίσως και να μπορούσε να ξεδιαλύνει το μυστήριο μονάχος του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

ΥΠΗΡΧΑΝ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ τρόποι να περάσει κανείς τη μέρα του από το να διασχίζει το ποτάμι, ακόμη κι αν ήταν τυλιγμένος στην αλυσίδα μιας άγκυρας, ταξιδεύοντας ως λαθρεπιβάτης μέσα σε μια βενζινάκατο της ακτοφυλακής. Ο Τσάρλι ήταν πολύ κουρασμένος, αφού είχε ξυπνήσει από νωρίς εκείνο το πρωί κι είχε περπατήσει για πολλή ώρα. Έτσι, έφαγε ένα μήλο, έριξε μια κλεφτή ματιά έξω κι απέναντι σε τη θέα της πόλης, που απομακρυνόταν ξοπίσω του. Ύστερα αποκοιμήθηκε πάνω σ' ένα τσουβάλι από λινάτσα.

Δυστυχώς, ο Τσάρλι κοιμόταν ακόμα όταν ο αξιωματικός της ακτοφυλακής έδωσε στο Γκρίνουιτς, συνέχισε να κοιμάται όταν εκείνος έκανε διάλειμμα για μεσημεριανό αλλά και όταν επέστρεψε, όπως κοιμόταν ακόμα κι όταν έβαλε και πάλι μπρος, με κατεύθυνση τη Σίλβερταουν.

Ο Τσάρλι ξύπνησε από το τράνταγμα της βάρκας που ξεκινούσε κι από την αίσθηση που του προκάλεσε ένα πράγμα με σκληρό τρίχωμα πάνω στο πόδι του, που τον γρατζουνούσε.

«Αχ!» έβγαλε μια κραυγή πόνου και τινάχτηκε πάνω απότομα, πριν προλάβει να θυμηθεί ότι βρισκόταν μέσα

σε μια χαμηλοτάβανη καμπίνα, στην πλώρη μιας βενζινακάτου της ακτοφυλακής κι ότι το ταβάνι βρισκόταν μόλις μισό μέτρο πιο ψηλά. Χτύπησε το κεφάλι του με δύναμη.

«Αχ!» φώναξε ξανά και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα, κι ύστερα έπεσε αδέξια προς τα πίσω. Ένας μαύρος αρουραίος με ύπουλο ύφος, πιθανότατα εκείνο το τριχωτό πράγμα που είχε μόλις περπατήσει πάνω στο πόδι του γρατζουνίζοντάς τον, τον κοιτούσε με μια έκφραση αποδοκιμασίας. Η καμπίνα ήταν σκοτεινή. Όσο φως υπήρχε ερχόταν από τα δυτικά. Η θέση του ήλιου και το στομάχι του που γουργούριζε τον οδήγησαν στο συμπέρασμα ότι η ώρα του μεσημεριανού είχε περάσει προ πολλού.

«Οχ, όχι!» ψιθύρισε ο Τσάρλι, που αυτή τη φορά θυμήθηκε ότι δεν έπρεπε να φωνάζει, καθώς ο αξιωματικός ήταν ακόμα πάνω στο σκάφος. «Πού βρισκόμαστε; Τι θα κάνω τώρα, ποντικέ;»

Το ποντίκι τού έριξε ένα βλέμμα που σήμαινε ξεκάθαρα «Κι εμένα τι με νοιάζει;», ύστερα γλίστρησε έξω από την τρύπα της άγκυρας και βούτηξε μέσα στα σκουρόχρωμα νερά.

«Μάλιστα!» είπε ο Τσάρλι. «Κι εγώ που νόμιζα πως ήσουν καλόκαρδος. Φύγε κι εσύ λοιπόν, γεια και χαρά σου». Ξάπλωσε και πάλι στην μπλεγμένη αλυσίδα της άγκυρας όσο πιο ήσυχα μπορούσε κι αναρωτήθηκε αν θα του συνέβαινε ποτέ κάτι καλό.

Λοιπόν, σκέφτηκε, ταξιδεύουμε ακόμα με κατεύθυνση προς τα ανατολικά, δηλαδή έξω, προς τη θάλασσα, κι οι γάτες είπαν ότι εκεί πήγαν τη μαμά και τον μπαμπά, οπότε, ως προς αυτό, είμαστε εντάξει. Ωστόσο, έχασα την ευκαιρία να συναντήσω τις γάτες του Γκρίνουιτς και να μάθω αν

έχουν περισσότερες πληροφορίες... Αναρωτήθηκε αν θα 'πρεπε κι εκείνος να γλιστρήσει έξω από το σκάφος, όπως το ποντίκι, και να κολυμπήσει μέχρι την όχθη... ή αν θα έπρεπε να σπρώξει τον αξιωματικό της ακτοφυλακής στο νερό και να οδηγήσει το σκάφος πίσω στο Γκρίνουιτς... Όχι. Χαζές ιδέες. Έπρεπε να φανεί συνετός.

Το πρόβλημα με το να είσαι λογικός είναι ότι, όταν το σκέφτεσαι πολύ, τίποτα δε φαντάζει λογικό· κάτι τέτοιο συνέβαινε τώρα και στον Τσάρλι. Μέσα σε λίγα λεπτά τού φάνηκε χαζό που έφυγε από το σπίτι του Ράφι, ανόητο που άκουσε τη συμβουλή της γάτας, ηλίθιο που είχε κοιμηθεί όλη τη μέρα και καθόλου έξυπνο που φαντάστηκε ότι μπορούσε έτσι απλά να πάει «στη θάλασσα», περιμένοντας να βρει εκεί τους γονείς του. Η θάλασσα είναι τεράστια. Η καφετιά γάτα είχε πει τη λέξη Γαλλία. Η Γαλλία, όμως, είναι τεράστια. Πόσα λιμάνια υπήρχαν στις ακτές του καναλιού της Μάγχης; Εκατοντάδες. Για ποιον αναθεματισμένο λόγο είχε σκεφτεί ότι αυτός ο τρόπος ήταν η κατάλληλη μέθοδος για να τους βρει;

Ο Τσάρλι ήταν ένα αγόρι γεμάτο ζωντάνια, του άρεσε η δράση. Κολλημένος σ' αυτή την αποθήκη για τις αλυσίδες της άγκυρας, ανίκανος να κάνει οτιδήποτε, ένιωθε να τον κυριεύει η θλίψη. Και τότε άκουσε έναν πολύ αλλόκοτο θόρυβο.

Ήταν μουσική – δυνατή και τραχιά μουσική, αλλά καθόλου δυσάρεστη. Όχι, ήταν άγρια και συναρπαστική, ρυθμική σαν τύμπανο και μελωδική σαν βιολί, αν και, στην πραγματικότητα, δεν ήταν τίποτε από τα δύο. Υπήρχε ένας ήχος που μισοαναγνώριζε, αλλά δεν μπορούσε να του δώσει ένα όνομα, σφυριχτός σαν δόνηση, με μια μελωδία που

στροβιλιζόταν, κάτι σαν όλα τα πράγματα που θα 'θελε πάντοτε να κάνει αλλά δεν μπορούσε, κάτι που θύμιζε περιπέτεια και κίνδυνο και παράξενους, ενδιαφέροντες ανθρώπους, κάτι που ερχόταν από πολύ παλιά και από πολύ μακριά. Η καρδιά του άρχισε να χτυπάει πιο γρήγορα και γλίσטרησε έξω από την αποθήκη, στη μικρή καμπίνα της βάρκας, χωρίς καν να σκεφτεί τον αξιωματικό της ακτοφυλακής.

Όπως αποδείχτηκε, δεν είχε καμία σημασία αν ο Τσάρλι τον είχε σκεφτεί ή όχι, γιατί ο αξιωματικός ήταν απασχολημένος με τη δουλειά του: στεκόταν όρθιος ακουμπώντας στο κιγκλίδωμα του μικρού του σκάφους και μ' ένα μεγάφωνο φώναζε στο πλοίο που είχε πλευρίσει: «Παραβιάζετε τους κανόνες. Προκαλείτε ενόχληση. Σύμφωνα με τη διάταξη 1783 ΖΧ (Ι) του Κανονισμού Παράκτιων και Υδάτινων Οδών, δεν επιτρέπεται να παίζετε μουσική σε δημόσια παράκτια οδό χωρίς άδεια. Αν δε μου προσκομίσετε μια νόμιμη άδεια εντός πέντε λεπτών, είμαι υποχρεωμένος να ανεβώ στο σκάφος σας και να αποτρέψω την πρόκληση περαιτέρω ενόχλησης. Σας προειδοποιώ. Παραβαίνετε τους κανόνες» και ούτω καθεξής. Αλλά ο Τσάρλι δεν έδωσε σημασία σε τίποτε απ' όλ' αυτά, γιατί είχε απόλυτα αποσπάσει την προσοχή του το εκπληκτικό πλοίο που στεκόταν μπροστά του.

Καταρχήν, ήταν πελώριο: ένα τεράστιο, πανύψηλο και φαρδύ ατμόπλοιο παλαιάς τεχνολογίας. Και δεν ήταν μόνο πελώριο, ήταν και κατακόκκινο. Όχι γλυκανάλατο και κουκλίστικο ροζ, αλλά πορφυρό σαν αίμα, σαν τον ήλιο που βασιλευε στην καυτή αφρικάνικη νύχτα, σαν τα κατακόκκινα πορτοκάλια, σαν τα ρουμπίνια, σαν τους σπόρους

Η Μουσική της Καλλιόπης

ALLEGRO R. Lockhart

f FINE

D.C. AL FINE

του ροδιού. Όσα μέρη του δεν ήταν πορφυρά ήταν χρυσά: όπως, για παράδειγμα, τα μαλλιά της υπέροχης σκαλιστής μορφής στο ακρόπρωρο, με τα πράσινα μάτια και το λοξό της χαμόγελο, τα σκαλιστά στεφάνια στα φινιστρίνια του και τα σγουρά φύλλα και τα αμπέλια, που ήταν σκαλισμένα κατά μήκος της θαυμάσιας πρύμνης. Είχε τρία κατάρτια, έναν πρόβολο στην πλώρη, κανόνια, σωσίβιες λέμβους στα καταστρώματα και δύο κομπά φουγάρα καταμεσής, που έβγαζαν σύννεφα από μαύρο καπνό. Μπροστά από τα φουγάρα, μια στρόγγυλη τέντα από πανί με κόκκινες και άσπρες ρίγες έστεκε σαν βράχος στην ακροθαλασσιά και σημαιούλες κυμάτιζαν ζωηρά στα ξάρτια του πλοίου. Είχε τα πανιά μαζεμένα και κατευθυνόταν προς τη θάλασσα με τις μηχανές, με σκοπό να προλάβει την άμπωτη. Ξαφνικά, ο Τσάρλι ένιωσε την επιθυμία, περισσότερο απ' οτιδήποτε

άλλο, ν' αντικρίσει τούτο το πανέμορφο ιστιοφόρο να ταξιδεύει στην ανοιχτή θάλασσα.

Η δυνατή μουσική ερχόταν από εκείνο το πλοίο· όμως ούτε το πλοίο ούτε η μουσική του έδειχναν να νοιάζονται για τον ενοχλητικό αξιωματικό της ακτοφυλακής, όχι τουλάχιστον περισσότερο απ' ό,τι ένας ελέφαντας ενδιαφέρεται για μια μύγα στον πισινό του: εκείνος εξακολούθουσε να κραυγάζει απ' το μεγάφωνό του και το πλοίο εξακολούθουσε να κατεβαίνει το ποτάμι.

Και τότε, ξαφνικά, μια φιγούρα εμφανίστηκε στο κατάστρωμα κι έδειξε ν' αντιλαμβάνεται την παρουσία του αξιωματικού, γιατί έγειρε στο πλάι σαν να προσπαθούσε να ακούσει τι έλεγε. Έπειτα εξαφανίστηκε για μια στιγμή και ξαναεμφανίστηκε με μια ανεμόσκαλα, που την κρέμασε από το κατάστρωμα φωνάζοντας και νεύοντάς του ν' ανέβει. Το πλοίο έκοψε λίγο ταχύτητα για να σταθεροποιηθεί στο ρεύμα του ποταμού κι ο αξιωματικός μανουβράρισε τη μικρή του βάρκα προς το μεγάλο πορφυρό σκαρί. Πλησίασε στα γρήγορα τη βάση της σκάλας κι άρχισε να σκαρφαλώνει.

Ο Τσάρλι, που τόσην ώρα έψαχνε να βρει μια ευκαιρία για να ξεφύγει, κατάλαβε πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει. Μόλις το πεδίο θα έμενε ελεύθερο, θα ανέβαινε στο πλοίο. Ήταν τόσο όμορφο, τόσο συναρπαστικό. Τι είδους άνθρωποι να βρίσκονταν εκεί πάνω; Ποιος μπορούσε να έχει ένα τέτοιο σκάφος; Ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει κάτι τόσο γοητευτικό. Έπρεπε να ανακαλύψει περί τίνος επρόκειτο.

Κάτι συνέβαινε εκεί πάνω στο κατάστρωμα. Δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά, γιατί η μικρή βενζινάκατος ήταν δεμένη χαμηλά, στα πορφυρά πλαϊνά του πλοίου, και

το κατάστρωμα απλωνόταν πολύ πιο ψηλά από το σημείο που εκείνος βρισκόταν, μπορούσε όμως ν' ακούσει φωνές και καβγάδες και, ξαφνικά, τον ήχο από κάτι ή κάποιον που έπεσε στο νερό.

Κοίταξε στο μέρος απ' όπου είχε έρθει αυτός ο ήχος.

Ήταν ο αξιωματικός της ακτοφυλακής, που είχε βρεθεί πολύ πιο κοντά στο νερό απ' όσο θα ήθελε – για την ακρίβεια, μέσα στο νερό. Πλατσούριζε κι αγωνιζόταν και πάσχιζε ν' ανασάνει και να κρατήσει το σώμα του στην επιφάνεια, πράγμα δύσκολο όταν φοράς μπότες ή όταν σ' έχουν μόλις πετάξει από ένα πλοίο.

«Συγγνώμη, φίλε!» ακούστηκε μια βραχνή κραυγή από ψηλά και ύστερα το πλοίο αύξησε απότομα ταχύτητα, η μουσική ξαφνικά σταμάτησε και το πλοίο άρχισε να πλέει γοργά στο ποτάμι, σαν ορμητικός κύκνος, αφήνοντας τον αξιωματικό της ακτοφυλακής πίσω στ' απόνερά του και τραβώντας τη μικρή βενζινάκατο σχεδόν σαν να την αγνοούσε παντελώς. Κάτι που ίσως και να συνέβαινε στ' αλήθεια.

Ο Τσάρλι, μόνος στην καμπίνα του μικρού σκάφους που τώρα το ρυμουλκούσαν με μεγάλη ταχύτητα, ένας Θεός ξέρει προς τα πού, δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη.

Αρκετά μίλια πιο πίσω, ο Ράφι κι ο Τρόυ στέκονταν μπροστά στον πάγκο του κυρίου Άμπουργορθ, δίπλα στο ποτάμι. Ο Τρόυ ήταν λαχανιασμένος και του έτρεχαν τα σάλια. Είχε φτάσει ως εκεί τρέχοντας κι ακολουθώντας τη μυρωδιά του Τσάρλι. Ο Ράφι τον είχε ακολουθήσει με το μακρύ, ασημένιο του αμάξι. Έδειχνε άνετος, ψύχραιμος και χλωμός. Κοίταζε επίμονα τον Τρόυ και τα χείλια του είχαν στραβώσει.

«Ηλίθιο ζώο» του είπε για αρχή, με σχετική ηρεμία.

«Χαζόοοοο ζώο. Τούτο δω δεν είναι τ' αγόρι, είναι ένας πάγκος με ψάρια. Δε συγκράτησες αρκετά τη μυρωδιά του χθες στ' αυτοκίνητο; Γιατί νομίζεις πως σε ταΐζω, παλιότενεκέ! Όχι βέβαια για τη γοητευτική σου παρέα, αλλά για τη μύτη σου! Κι αν η μύτη σου δεν μπορεί να διακρίνει τη διαφορά ανάμεσα σ' ένα αγόρι κι ένα πιάτο ψάρια, ε τότε, δεν αξίζει τον κόπο να σε κρατήσω! Δίκιο δεν έχω; Άντε χάσου, λοιπόν! Δρόμο!» Πήρε ένα ξύλο από κάτω και του το πέταξε στο πρόσωπό του.

Ο Τρόν κλαψούρισε με παράπονο και, με τη γλώσσα του να κρέμεται τρεμάμενη, πλησίασε στην ακροποταμιά κι άρχισε να τρέχει πάνω κάτω.

Ο κύριος Άμπσγουορθ παρατηρούσε δίχως να μιλάει.

«Έχουν εδώ όλο το πρωί;» τον ρώτησε ο Ράφι.

«Ναι» απάντησε ο κύριος Άμπσγουορθ την ώρα που ξέπλενε ένα χελιδονόψαρο στον κουβά του.

«Μήπως είδες ένα αγόρι; Ένα μελαψό αγόρι με ξυρισμένο κεφάλι, περίπου σ' αυτό το ύψος, με μια τσάντα στον ώμο;»

Ο κύριος Άμπσγουορθ σήκωσε το βλέμμα. «Όχι» είπε με ήρεμο ύφος. «Εσύ είσαι το πρώτο αγόρι που βλέπω σήμερα».

Ο Ράφι τον περιεργάστηκε. Δεν του άρεσε να τον αποκαλούν αγόρι.

«Αν περάσει από δω...» είπε.

Ο κύριος Άμπσγουορθ είχε ήδη επιστρέψει στα ψάρια του και συνέχισε να καθαρίζει τα κόκκινα και μπλε εντόσθια από τις κοιλιές ασημόχρωμων χελιών μέσα σε κρύο νερό. Η ζέστη από τη σχάρα του τρεμόπαιξε στον αέρα.

«Θα 'θελες σάντουιτς με ψητό χέλι;» του είπε.

«Όχι βέβαια» είπε ο Ράφι. «Αν περάσει ξανά από δω...»

«Δεν πέρασε κανένα παιδί από εδώ» είπε και πάλι ο κύριος Άμπσγουορθ.

Ο Ράφι κοντοστάθηκε μια στιγμή, με το κεφάλι του χαμηλωμένο. Είχε θυμώσει.

Ξαφνικά, πέταξε με κακία το ξύλο που κρατούσε στο σκυλί, ύστερα έκανε μεταβολή κι η ουρά του σακακιού του ανέμισε στον αέρα. Πήδηξε στο αυτοκίνητο κι επέστρεψε σπίτι.

Ο Τρόυ σύρθηκε κουρασμένα ακολουθώντας το αυτοκίνητο, με την ουρά του κατεβασμένη. Ήταν μακριός ο δρόμος μέχρι το σπίτι.

Ο κύριος Άμπσγουορθ σήκωσε το βλέμμα. Θα ήθελε οι νέοι να είχαν καλύτερους τρόπους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΔΕΝ ΑΝΗΣΥΧΟΥΣΕ καθόλου που παράτησε τον αξιωματικό της ακτοφυλακής καταμεσής του ποταμού. Σίγουρα, οι αξιωματικοί της ακτοφυλακής ήξεραν να κολυμπάνε. Ωστόσο πεινούσε. Άνοιξε το ένα από τα δύο ντουλάπια της καμπίνας: ένα μισοφαγωμένο πακέτο μπισκότα, λίγο τσάι, μερικοί κύβοι ζάχαρης και σοκολάτα. Έφαγε τρία μπισκότα κι έβαλε τα υπόλοιπα στην τσάντα του. Έβαλε στην τσέπη του το τσάι και τη σοκολάτα και το κουτί με τους κύβους της ζάχαρης – προφανώς ο αξιωματικός δε θα τα χρειαζόταν πια.

Έπειτα ο Τσάρλι προσπάθησε να βολευτεί στην καμπίνα. Δεν ήθελε να τον αντιληφθεί κανείς απ' αυτούς που ήταν στο πλοίο, οπότε θα καθόταν ήσυχος ωσότου να βραδιάσει κι ύστερα θ' ανέβαινε τη σκάλα. Χάζευε ξαπλωμένος εκείνο το μεγάλο πορφυρό σκαρί που τον ρυμουλκούσε κι άρχισε ν' αναρωτιέται ξανά ποιος θα μπορούσε να έχει ένα τέτοιο πλοίο και πού πήγαινε. Το όνομα του πλοίου –*Κίρκη*– διακρινόταν με χρυσά γράμματα πάνω στην καμπύλη που σχημάτιζε η μεγάλη πλώρη. *Κίρκη* – είχε ακούσει ξανά αυτό το όνομα... το πρόφεραν Σίρκη... ποιο να

ήταν το σωστό άραγε;... Ύστερα από λίγο θυμήθηκε πως ήταν το όνομα εκείνης της μάγισσας που κατοικούσε σ' ένα νησί και είχε μαγέψει τον Οδυσσέα όταν εκείνος επέστρεφε στην πατρίδα του μετά τον Τρωικό Πόλεμο. Ο μπαμπάς του το είχε διαβάσει αυτό. Η Κίρκη είχε μεταμορφώσει όλους τους ναύτες του σε γουρούνια, κράτησε κοντά της τον Οδυσσέα για έναν ολόκληρο χρόνο και τον έκανε να ξεχάσει τη γυναίκα του και το γιο του στην Ιθάκη... *Κίρκη*. Παράξενο όνομα για πλοίο, από τη στιγμή μάλιστα που η Κίρκη της ιστορίας είχε φέρει τόσο μεγάλα εμπόδια στο ταξίδι του Οδυσσέα.

Η γωνία στην οποία ήταν δεμένη πάνω στο πλοίο η μικρή βενζινακάτος δυσκόλευε αφάνταστα τον Τσάρλι να κοιτάζει για πολλή ώρα προς τη μεριά της *Κίρκης* – του ανέβαζε το αίμα στο κεφάλι. Έτσι, γύρισε το βλέμμα προς τα πίσω κι αντίκρισε την πόλη, που σιγά σιγά εξαφανιζόταν πίσω απ' τις όχθες του ποταμού. Είχαν προσπεράσει την περιοχή με τα κτίρια των γραφείων, όπου ορθώνονταν πανύψηλα και αστραφτερά μέγαρα. Οι προβλήτες, οι αποθήκες και οι πέτρινες αποβάθρες των μεγάλων ναυπηγείων έδιναν τη θέση τους σε μικρούς ταρσανάδες, σε σπίτια που ήταν στερεωμένα πάνω σε πασσάλους και κατοικούνταν από εργάτες της αποβάθρας και, τέλος, σε φαρδιές, άδειες παραλίες γεμάτες λάσπη κι αλμυρούς βάλτους, εκεί όπου το φως έμοιαζε να κρέμεται σαν ιστός αράχνης και τα ασημόχρωμα χόρτα κυμάτιζαν και οι λεπτές φωνούλες των εκατοντάδων αόρατων πουλιών που κουβαλούσε το νερό μπερδεύονταν με την ορμή του ποταμού κάτω από το σκαρί του μικρού ταχύπλοου. Ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι θα ήταν μάλλον ωραία να ζει κανείς σ' ένα απ' αυτά τα σπίτια με τα

ξύλινα πόδια, με τη βεράντα να κοιτάει προς το ποτάμι και το νερό να σκάει από κάτω. Από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς σου θα μπορούσες να ψαρέψεις για το δείπνο σου, με την απεραντοσύνη του ουρανού και του νερού ολόγυρά σου και τη θάλασσα να γλιστράει κάτω από το σπίτι σου δύο φορές τη μέρα. Αναρωτήθηκε γιατί δεν υπάρχουν σπίτια με ξύλινα πόδια στα δυτικά της πόλης, πιο μέσα στην ενδοχώρα, εκεί όπου ζούσε ο ίδιος. Εκεί οι άνθρωποι ζούσαν σε πολυκατοικίες ή σε σπίτια με αυλές, σαν το δικό του.

Δεν ήθελε να σκέφτεται το σπίτι του. Ήξερε πως το κινητό τηλέφωνο της μαμάς του ήταν στην τσάντα του και ξαφνικά από το μυαλό του πέρασε μια σκέψη: Μπορεί η μαμά να μην έχει το τηλέφωνο μαζί της, αλλά ο μπαμπάς;

Έβγαλε το δικό του τηλέφωνο και στα γρήγορα σχημάτισε το νούμερο του μπαμπά του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά και τα χέρια του έτρεμαν. Ίσως ο μπαμπάς του ν' απαντούσε. Ίσως.

Το κουδούνισμα ακούστηκε από κάπου απροσδιόριστα μακριά. Χτυπούσε πολλή ώρα. Μετά, η φωνή του μπαμπά του. Ένα ηχογραφημένο μήνυμα. «Γεια σας. Είμαι ο Ανίβας Ασάντι. Αφήστε το μήνυμά σας και θα επικοινωνήσω σύντομα μαζί σας».

Η φωνή του μπαμπά του. Ο Τσάρλι την ένιωσε ν' αγγίζει βαθιά την καρδιά του.

Ευχόταν να 'χε σκεφτεί από πριν τι θα έλεγε – τι θα ήταν ασφαλές να πει. Αν αυτοί –όποιοι κι αν ήταν– επρόκειτο να ακούσουν το μήνυμα, εκείνος δεν έπρεπε να μαρτυρήσει τίποτα. Αλλά τι ήθελε να πει στον μπαμπά του; Και μάλιστα, έπρεπε να αφήσει το μήνυμα τώρα, γιατί τι θα γινό-

ταν αν δεν μπορούσε να επικοινωνήσει ξανά μαζί του; Δεν έπρεπε να χάσει αυτή την ευκαιρία.

Ξαφνικά ένιωσε ότι ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Θα άφηνε ένα μήνυμα σαν το σημείωμα της μαμάς. Ξεκάθαρα και σαφές για τους γονείς του, χωρίς όμως να αποκαλύπτει τίποτα παραπάνω.

«Γεια σου, πατερούλη» είπε με χαρούμενο τόνο. «Είμαι ο Τσαρλς. Είμαι καλό και φρόνιμο παιδί, όπως ζήτησε η μαμά, και μένω στο σπίτι του Ράφι και της Μάρθας, αλλά βγαίνω έξω αρκετά συχνά κι ελπίζω να σας δω σύντομα. Ήμουν στο ποτάμι σήμερα κι ελπίζω να ξαναπάω από κει κι αύριο! Τηλεφώνησέ μου σύντομα! Έχω συνεχώς το τηλέφωνο μαζί μου. Την αγάπη μου στη μανούλα. Γεια!»

Ήταν πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό του. Αν ο μπαμπάς άκουγε αυτό το μήνυμα, θα καταλάβαινε αμέσως ότι ο Τσάρλι ήξερε τι συνέβαινε, Πρώτον: ήταν έξυπνο που τον αποκάλεσε «πατερούλη» και τη μαμά «μανούλα» – γιατί μ' αυτόν τον τρόπο θα καταλάβαιναν ότι αυτό το είχε αντιγράψει από το μήνυμα της μαμάς. Επιπλέον, ήταν και η έκφραση «είμαι καλό και φρόνιμο παιδί» και το γεγονός ότι αποκάλεσε τον εαυτό του Τσαρλς. Το «βγαίνω έξω αρκετά συχνά» και «ήμουν στο ποτάμι» σήμερα κι αύριο ήταν αρκετά ξεκάθαρα, και το *pièce de résistance*³ – το καλύτερο σημείο απ' όλα –, που του ήρθε ενώ μιλούσε, ήταν να πει ότι είχε συνεχώς το τηλέφωνό του μαζί του: φυσικά κι ήταν υποχρεωμένος να κλείνει το τηλέφωνο κατά τη διάρκεια των μαθημάτων – έτσι, τώρα θα ήξεραν ότι δεν πήγαινε στον αδερφό Ζερόμ και, συνδυάζοντας αυτό με τις βόλτες στο

3. Σημείο αντίστασης, σημείο διαφωνίας. (Σ.τ.Μ.)

ποτάμι και το «ελπίζω να σας δω σύντομα», θα μπορούσαν να συμπεράνουν ότι έψαχνε να τους βρει.

Στο καλό!... Έπρεπε να είχε αναφέρει και κάτι για τις γάτες. Αν η μαμά κι ο μπαμπάς ήξεραν ότι οι γάτες τούς έψαχναν, θα μπορούσαν ίσως να στείλουν κάποιο μήνυμα... Αλλά, όχι. Η μαμά κι ο μπαμπάς, για κάποιον αξιοπερίεργο λόγο, δεν μπορούσαν να καταλάβουν τη γλώσσα που μιλούσαν οι γάτες.

Την εποχή που ζούσαν στην Αφρική, τότε που ο Τσάρλι ήταν ακόμη μικρός, ο Ανίβας Ασάντι συνήθιζε να πηγαίνει στα μεγάλα δάση ψάχνοντας για φυτά και βρύα και μύκητες, που θα χρησιμοποιούσε για τις έρευνές του. Χανόταν για αρκετές μέρες βαθιά μέσα στο δάσος, στις σκοτεινές περιοχές. Σκαρφάλωνε σε πανύψηλα δέντρα που είχαν ρίζες τόσο μεγάλες, ώστε μπορούσε κανείς να χτίσει σπίτια ανάμεσά τους. Περνούσε μέρες ολόκληρες κάτω από το θόλο που σχημάτιζαν οι σκιές του δάσους, εκεί όπου ζουν οι μαϊμούδες κι οι πεταλούδες, και κοιμόταν σε αιώρα κρεμασμένη στα δέντρα, δεκάδες μέτρα πάνω από το έδαφος, ενώ ακριβώς από κάτω του οι ελέφαντες με τις προβοσκίδες τους έψαχναν για να φάνε μεγάλους καρπούς. Καμιά φορά έπαιρνε και τον Τσάρλι μαζί του, όταν αυτός είχε αρχίσει να περπατάει, και τον κουβαλούσε στην πλάτη του δεμένο με ιμάντες.

Μια μέρα καυτή και υγρή, πολύ νωρίς το πρωί, ο Ανίβας μάζευε με μεγάλη προσοχή μερικά δείγματα από το δέρμα ενός γυαλιστερού πράσινου ερπετού ψηλά, μέσα στις φυλλωσιές, με τον Τσάρλι να κοιμάται δεμένος στην πλάτη του. Απορροφημένος από τη δουλειά του και προσέχοντας να

μην κοπεί από το φρεσκοακονισμένο του μαχαίρι, ο Ανίβας δεν αντιλήφθηκε μια θηλυκή λεοπάρδαλη που τριγυρνούσε στο έδαφος και προσπαθούσε να διασχίσει ένα ρυάκι εκεί κοντά. Δεν πρόσεξε ούτε και το δυνατό, κοντόχοντρο μωρό της που την ακολουθούσε. Ούτε, βέβαια, διέκρινε το μικρό φίδι με το σμαραγδένιο χρώμα που το πάτησε το μωρό της λεοπάρδαλης μέσα στη σκιά από τα χαμόκλαδα.

Παρ' όλ' αυτά, αντιλήφθηκε το ουρλιαχτό του πόνου που έβγαλε το μικρό καθώς το καυτό δηλητήριο απλωνόταν στο κορμάκι του και την ανήσυχη κραυγή της μητέρας του όταν συνειδητοποίησε τι είχε συμβεί. Στη στιγμή, ο Ανίβας πήδηξε κάτω από τις φυλλωσιές, με το μαχαίρι του στα δόντια, και προσγειώθηκε δίπλα στις λεοπαρδάλεις. Το φίδι εξαφανίστηκε: έφυγε σφυρίζοντας και κρύφτηκε μέσα στο μεγάλο πράσινο δάσος. Η θηλυκή λεοπάρδαλη έμεινε στη θέση της. Περιεργάστηκε τον Ανίβα. Για μια στιγμή ένιωσε να τον κυριεύει ο απόλυτος φόβος. Αλλά τα ζώα της περιοχής τον είχαν συνηθίσει. Ήξεραν ότι δεν ήταν κυνηγός, ότι απλά τριγυρνούσε στο δάσος, μάζευε λουλούδια και φύλλα και ξέθαβε ρίζες. Έτσι, η λεοπάρδαλη δεν του όρμησε αμέσως για να τον σκοτώσει. Απλά τον κοιτούσε επίμονα. Και την κοιτούσε κι εκείνος.

Το ουρλιαχτό του μωρού της λεοπάρδαλης είχε τρομάξει τον Τσάρλι και τον είχε κάνει κι αυτόν να ουρλιάζει.

Τα δυο μικρά ούρλιαζαν. Οι δύο γονείς αντάλλαζαν επίμονες ματιές.

Η καρδιά του Ανίβα είχε σπαράξει. Ήθελε απεγνωσμένα να βοηθήσει το μωρό της λεοπάρδαλης. Είχε στην τσέπη του το αντίδοτο για το δηλητήριο του φιδιού – το έπαιρνε παντού μαζί του, σε περίπτωση που κάποιο φίδι δά-

γκωνε τον ίδιο ή τον Τσάρλι. Θα έπρεπε να το δώσει στο μικρό γρήγορα – όμως πώς θα κατάφερε τη μητέρα να του επιτρέψει κάτι τέτοιο;

Το βλέμμα της ήταν ανέκφραστο. Αλλά και το πρόσωπο του Ανίβα έμοιαζε με μάσκα.

Υπήρχε μονάχα ένα πράγμα που θα μπορούσε να κάνει. Αλλά φοβόταν πολύ να το δοκιμάσει.

Αργά κι απαλά, ο Ανίβας κατέβασε τον Τσάρλι από την πλάτη του και τον κάθισε στην πλατιά πέτρα πίσω του, αρκετά μακριά από τη λεοπάρδαλη. Δε σήκωσε τα μάτια του από πάνω της όσο ανασκάλευε στην τσάντα του για να βρει τη σύριγγα με το αντίδοτο. Έστερα, κρατώντας τη σύριγγα ψηλά στον αέρα, σαν να ήταν τοτέμ, έτσι ώστε να μπορεί να τη βλέπει καθαρά, τη ρώτησε: «Μπορώ να βοηθήσω το παιδί σου;».

Εκείνη τον κοίταξε με βλέμμα έντονο.

Το ουρλιαχτό του Τσάρλι πάνω στην πέτρα είχε καταλαγιάσει κάπως.

Το μωρό της λεοπάρδαλης έκλαιγε φοβισμένο.

Ο Ανίβας απομακρύνθηκε από τον Τσάρλι και κινήθηκε απαλά προς το μωρό.

Τα μάτια της λεοπάρδαλης μίκρυναν. Τα αυτιά της ανασηκώθηκαν, τα μουστάκια της τινάζονταν. Με μια αστραπιαία κίνηση χαμήλωσε το κεφάλι της και απομακρύνθηκε λιγάκι από τον Ανίβα, από το μωρό της, από τον Τσάρλι. Έκανε δέκα βήματα και μετά σταμάτησε, γύρισε, κάθισε και συνέχισε να παρακολουθεί τον Ανίβα.

Εκείνος γονάτισε δίπλα στο μικρό και με γοργές και σίγουρες κινήσεις άδειασε τη σύριγγα με το σωτήριο φάρμακο στο χοντρό πίσω του πόδι. Ενώ το έκανε αυτό...

«Ένα μωρό!» φώναξε ο Τσάρλι. Έκανε μερικά ασταθή βηματάκια στο πλάι του Ανίβα και τεντώθηκε να χαϊδέψει το μωρό της λεοπάρδαλης, που τραβήχτηκε γία ν' αποφύγει τη βελόνα. Ο Ανίβας ένωσε την ανάσα του να κόβεται, η σύριγγα έπεσε και λίγες σταγόνες αίμα έσταξαν στο τρίχωμα του νεαρού ζώου. Ο Τσάρλι γέλασε. Το μικρό, τρομαγμένο, τέντωσε τα νύχια του και του έκανε μια βαθιά γρατζουνιά. Μερικές σταγόνες απ' το αίμα του Τσάρλι έπεσαν πάνω στη μικρή λεοπάρδαλη. Μερικές σταγόνες απ' το αίμα της μικρής λεοπάρδαλης βρέθηκαν πάνω στο ματωμένο χέρι του Τσάρλι.

Η λεοπάρδαλη κι ο Ανίβας κοιτάχτηκαν. Το μικρό κι ο Τσάρλι ούρλιαξαν ξανά: με μια φωνή.

Οι δυο γονείς άρπαξαν ο καθένας το παιδί του κι άρχισαν να τρέχουν: το μωρό της λεοπάρδαλης κρεμασμένο από τα τρυφερά σαγόνια της μητέρας του, σαν γατάκι, ο Τσάρλι πιασμένος σφιχτά μέσα στα χέρια του πατέρα του.

«Ε, ε, ε, ένα μωρό!» είπε ο Τσάρλι χαρούμενα.

«Μρρρρρροου!» γρύλισε το μωρό της λεοπάρδαλης.

«Μρρρρρροου!» φώναξε ο Τσάρλι.

Μετά απ' αυτό το περιστατικό, ο Τσάρλι ήταν σε θέση να επικοινωνεί με τα αιλουροειδή με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που επικοινωνούσε με τους ανθρώπους. Είχε αναμειχτεί στις διαρκείς βεντέτες και στους καβγάδες που είχαν οι γάτες μεταξύ τους. Και, μολονότι καταλάβαινε τη γλώσσα τους, δεν μπορούσε να ερμηνεύσει ακριβώς τα συναισθήματα και τα μυστήρια που έκρυβαν μέσα τους, αλλά τις αγαπούσε και ήταν φίλοι. Οι γονείς του τον παρατηρούσαν ασταμάτητα: ήξεραν τι το είχε προκαλέσει, αλλά δεν μπορούσαν να καταλάβουν το πώς.

«Έχει μεταλλάξει τον εαυτό του» είχε πει κάποτε η Μαγκνταλέν. «Εδώ όλοι κάνουν τόση φασαρία για τις μεθόδους γενετικής μετάλλαξης, κι ο μικρός μας Τσάρλι τα κατάφερε μοναχός του».

«Άραγε, μπορεί και το μωρό της λεοπάρδαλης να μιλάει αγγλικά τώρα;» αναρωτήθηκε ο Ανίβας.

Κι επιλέον, δεν ήταν αλλεργικός στις γάτες, σε αντίθεση με τόσα άλλα παιδιά.

«Συναρπαστικό» έλεγαν οι γονείς του ξανά και ξανά. Όλα αυτά, βέβαια, συνέβησαν αφού η Μαγκνταλέν κατσάδιαζε τον Ανίβα επί τρεις συνεχόμενες μέρες επειδή είχε βάλει το παιδί τους σε τέτοιο κίνδυνο.

Ο Τσάρλι ήταν στ' αλήθεια ενθουσιασμένος που σε κάποιον τομέα υπερετερούσε από τους γονείς του. Μόνο που τώρα –κρίμα– θα τους ήταν εξαιρετικά χρήσιμο εάν διέθεταν κι εκείνοι αυτή τη συγκεκριμένη ικανότητα.

Πριν ο ήλιος βασιλέψει, ο Τσάρλι έβγαλε τον ηλιακό του φορτιστή για να φορτίσει το τηλέφωνό του. Εάν του έφτανε ο χρόνος, θα επαναφόρτιζε και το τηλέφωνο της μαμάς. Μπορεί να υπήρχαν μηνύματα. Μπορεί να υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να του δώσει μια ένδειξη, ένα στοιχείο.

Ένα στοιχείο!

Για τ' όνομα του Θεού, σκέφτηκε ο Τσάρλυ. Έχω ένα στοιχείο. Η μαμά τού το είχε δώσει μόνη της. Έψαξε στην τσάντα του και το βρήκε, διπλωμένο με προσοχή.

Ο Τσάρλι ένιωσε κάτι παράξενο στο στήθος του την ώρα που το έβγαζε έξω.

Τούτο δω ήταν το αίμα της.

Λοιπόν, τι είχε γράψει;

Μάλιστα.

Γράμματα και αριθμοί. Μερικά σε αγκύλες, μερικά όχι. Κανονικού μεγέθους τα περισσότερα και κάποια μικροσκοπικά πάνω από τα μεγαλύτερα.

Έμοιαζαν να είναι πολύ σύνθετα μαθηματικά.

Ο Τσάρλι, πάντως, δεν μπορούσε να βγάλει νόημα.

Τα περιεργάστηκε για ένα δυο λεπτά κι αναρωτήθηκε μήπως ήταν κάποιος κώδικας. Παλιότερα έπαιζαν με τη μαμά του διάφορα παιχνίδια με κώδικες, κι αν τούτος εδώ ήταν ένας κώδικας, ήθελε να πιστεύει πως ήταν σε θέση να τον σπάσει και να τον ερμηνεύσει.

Αλλά κανένας από τους κώδικες που είχε αποκρυπτογραφήσει στο παρελθόν δεν είχε τόσες αγκύλες και μικρούς αριθμούς.

«Ξέρω τι είναι» σκέφτηκε αφού τα περιεργάστηκε για λίγη ώρα. «Είναι μια φόρμουλα». Ήξερε τι ήταν και με τι έμοιαζαν οι φόρμουλες, γιατί οι επιστήμονες τις χρησιμοποιούν όλη την ώρα.

Δεν ήταν λοιπόν ακαταλαβίστικες ανοησίες. Αλλά ήταν ακαταλαβίστικα γι' αυτόν, επειδή δεν είχε διδαχτεί ακόμα φυσική, χημεία και μαθηματικά σε τόσο ικανοποιητικό βαθμό ώστε να μπορεί να το καταλάβει.

Μερικές φορές ήταν μεγάλος μπελάς το να έχει έξυπνους γονείς.

Το δίπλωσε και το έκρυψε και πάλι. Θα μάθαινε για τι πράγμα μιλούσε και τι αφορούσε. Θα έβρισκε κάποιον που θα μπορούσε να του το εξηγήσει. Έπρεπε όμως να προσέξει ποιον θα ρωτούσε. Δεν έμοιαζε με κάτι που θα 'πρεπε να δείξει στον οποιονδήποτε.

Για την ώρα όμως, δεν τον είχε βοηθήσει καθόλου. Ακό-

μη δεν είχε μάθει γιατί είχαν απαγάγει τους γονείς του. Κι εκτός απ' αυτό, ποιος το είχε οργανώσει;

Το σκέφτηκε λιγάκι.

Επανέλαβε στο μυαλό του τις φράσεις που είχε συγκρατήσει. «Νέα δουλειά», «επαγγελματικές υποθέσεις». Γνώριζε καλά ότι οι υπόλοιποι άνθρωποι εκτιμούσαν τους γονείς του πάνω απ' όλα για την ευφυΐα τους και το έργο που επιτελούσαν.

Ο Τσάρλι είχε διαβάσει αρκετές ιστορίες.

«Κάποιος θέλει να εκμεταλλευτεί τη δύναμη του εγκεφάλου τους» είπε. «Θέλει κάτι που ήδη ξέρουν ή είναι σε θέση ν' ανακαλύψουν».

Ένωσε λιγάκι πιο χαρούμενος. Το ότι είχε καταφέρει να φτάσει σ' αυτό το συμπέρασμα τον έκανε να νιώθει ότι μπορούσε να συνεχίσει.

Συν τοις άλλοις, είχε μαζί του κι αυτό το χαρτί.

Οι λόγοι που ο Ανίβας δεν είχε απαντήσει στο τηλεφώνημά του ήταν: 1) επειδή κάτω από το νερό τα κινητά δεν έχουν σήμα και 2) επειδή ο κοκαλιάρης Σιντ τού το είχε κλέψει για να παίξει «φιδάκι» και του είχε τελειώσει την μπαταρία του.

Αυτό είχε ενοχλήσει πολύ τον Ανίβα. Ήταν ξαπλωμένος στην κάτω κουκέτα και η Μαγκνταλέν είχε αποκοιμηθεί στον ώμο του. Κοιτούσε επίμονα μέσα στον καθρέφτη με τις δυο όψεις, ακριβώς στο σημείο όπου διαισθανόταν την παρουσία του Σιντ ή/και του Γουίννερ.

«Μπέρμα, μου γιε κουάζια ενί μου χα μα τζού»

μουρμούρισε. Παρακολουθούσε κάτω απ' τα χαμηλωμένα του βλέφαρα. Το στόμα του είχε σκληρύνει. Επί μιάμιση ώρα δεν είχε κάνει την παραμικρή κίνηση, ούτε μια σύσπαση του προσώπου ούτε ένα βλεφάρισμα του ματιού, με εξαίρεση κάποιες αδιόρατες κινήσεις των χειλιών του. Βασικά, ήθελε να φαντάζει τρομακτικός, κι ήξερε πολύ καλά ότι στ' αλήθεια μπορούσε να φανεί πολύ τρομακτικός.

«Γουο χο γιε αχί παά»

μουρμούρισε. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στο Σιντ και στο Γουίννερ, που στέκονταν από την άλλη πλευρά του καθρέφτη.

«Τι λέει;» είπε ο Γουίννερ. «Τι ήταν αυτό;»

«Γουο χο γιε αχί παά».

«Τι γλώσσα είν' αυτή;» ζήτησε να μάθει ο Γουίννερ. «Γιατί τα λέει όλ' αυτά;»

Ο Ανίβας συνέχισε να μονολογεί και να κοιτάει επίμονα, σαν στήλη από οψιανό λίθο που είχε καταληφθεί από μια δαιμονική φωνή.

«Υποτίθεται ότι είναι ένα είδος σοφού, ένα είδος... κάτι σαν... ένας από τους μάγους τους, δεν είν' έτσι;» είπε ο Γουίννερ, ο οποίος, στην πραγματικότητα, αδυνατούσε να κάνει τη διάκριση μεταξύ μάγου και καθηγητή πανεπιστημίου.

«Ναι» είπε ο Σιντ.

Δεν τους άρεσε καθόλου.

«Μας καταριέται» είπε ο Γουίννερ. «Μας κάνει ξόρκι».

Αργά κι αλλόκοτα, η στήλη από οψιανό ράγισε. Ο Ανίβας χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο μακρύ και τρομακτικό. Ήταν σίγουρος ότι αυτό είχε αποτέλεσμα. Το μόνο που έλεγε ήταν «Ηλίθιοι, μικροί κι εκνευριστικοί άνθρωποι, έχετε αρχίσει να μ' ενοχλείτε». Αλλά έβαξε στοίχημα ότι εκείνοι νόμιζαν πως τους καταριέται και, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δεν τον ενοχλούσε καθόλου. Ο Χοντρός κι ο Κοκαλιάρης, όπως τους ονόμαζε, είχαν ήδη τρομάξει από τη σωματική του διάπλαση. Ο Κοκαλιάρης είχε δηλώσει πως δεν ήθελε να ξαναμπεί στην καμπίνα.

Ξαφνικά, μια φωνή σαν ξέσπασμα ακούστηκε από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας της διπλανής καμπίνας.

«Σταμάτα να μας βρίζεις και να μας καταριέσαι» φώναξε. «Πάψε!»

Ο Ανίβας σήκωσε το κεφάλι του, τα μάτια του άστραψαν και τους χάρισε ένα πελώριο σαρκαστικό χαμόγελο. Μετά από τόσες ώρες ακινησίας, η κίνηση αυτή επέφερε ένα εκρηκτικό αποτέλεσμα. Ο Σιντ κι ο Γουίννερ τρόμαξαν.

«Βεβαίως» είπε ο Ανίβας ευγενικά. «Μόλις μου δώσετε πίσω το τηλέφωνό μου, φορτισμένο, και μου πείτε πού μας πηγαίνετε και γιατί και σε τίνος τις εντολές υπακούτε».

Η Μαγκνταλέν στριφογύρισε το κεφάλι μέσα στον ύπνο της προσπαθώντας να αλλάξει θέση, αλλά δεν υπήρχε χώρος. Ο γάτος του πλοίου, ένας κανελής γάτος με τεμπέλικο ύφος, έπεσε μ' ένα ουρλιαχτό από τα πόδια της, όπου είχε βολευτεί, και της έριξε μια ενοχλημένη ματιά. Η Μαγκνταλέν μισοξύπνησε.

«Τσάρλι;» σιγοψιθύρισε.

Ο Ανίβας την άγγιξε στο κεφάλι. Ήθελε να πηδήξει, να σπάσει το τζάμι και να πετάξει εκείνους τους δύο τύπους

στη θάλασσα... και πολύ πιθανόν να το έκανε. Στο κάτω κάτω, ήταν τεράστιος και δυνατός. Αλλά υπήρχε κάτι που το ήθελε ακόμα περισσότερο. Ήθελε να μάθει γιατί τους είχαν απαγάγει, ποιος και με ποιο σκοπό. Και ήταν πιο σημαντικό να μάθουν τι συμβαίνει παρά να αποδράσουν.

Χάιδεψε το κεφάλι της Μαγκνταλέν, μετά γύρισε το βλέμμα του στον καθρέφτη με τις δυο όψεις και ξανάρχισε να μουρμουρίζει.

*«Γουό κόμο τι νυέ παπά.
Γουό μααμέ γιε κουαντού,
Γουό γκυίμε γιε σονόνκο,
Γουό χουένε κακράκα».*

(Σε ελεύθερη μετάφραση: «Έχεις πολύ κακό κομμωτή, τα ρούχα σου μοιάζουν σαν να είχαν βγει έξω και να χόρευαν μόνα τους όλο το βράδυ, η μητέρα σου είναι μια μπανάνα, η μύτη σου είναι υπερβολικά μεγάλη, η βλακεία σου είναι τόσο διάσημη, που της έφτιαξαν αγάλματα σ' όλες τις πλατείες της πόλης...».) Το «η μύτη σου είναι υπερβολικά μεγάλη» ακουγόταν καλό, οπότε το είπε μερικές ακόμα φορές, ρυθμικά και με αυξανόμενη ένταση:

*«Γουό χουένε κακράκα,
γουό χουένε κακράκα,*

ΓΟΥΟ ΧΟΥΕΝΕ ΚΑΚΡΑΚΑ!».

«Πάψε!» φώναξε μια βαριά, χοντρή φωνή από την ενδοεπικοινωνία.

«Πολύ ευχαρίστως να το κάνω» είπε ο Ανίβας. «Κι ε-
σείς με τη σειρά σας ξέρετε τι πρέπει να κάνετε». Και ξανα-
χαμήλωσε τα βλέφαρα κι άρχισε να μουρμουρίζει και να
κοιτάει επίμονα, και να μουρμουρίζει και να κοιτάει επί-
μονα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΩΡΑ ΠΕΡΙΠΟΥ, ο Τσάρλι άκουσε θόρυβο και φασαρία στην κορυφή της σκάλας και αμέσως αντιλήφθηκε ότι κάποιος πλησίαζε προς το μέρος του. Δεν είχε το χρόνο να σκεφτεί τι να κάνει – ούτε καν ν' αποφασίσει εάν έπρεπε να κρυφτεί ή όχι· ένα άτομο είχε ήδη σταθεί στο πιλοτήριο και τον περιεργαζόταν με μεγάλα καστανά μάτια, λέγοντας: «*Francis! Regardez! Il y a un garçon ici – un petit Africain!*».

Τα γαλλικά του Τσάρλι ήταν αρκετά καλά –άλλωστε ο αδερφός Ζερόμ αγαπούσε πολύ τις ξένες γλώσσες–, οπότε μπόρεσε να καταλάβει τι έλεγε εκείνη η γυναίκα: «Φράνσις! Κοίτα! Υπάρχει ένα αγόρι εδώ πέρα – ένας μικρός Αφρικάνος!».

Ο Τσάρλι κατάλαβε αμέσως τι ήταν. Επρόκειτο για μια γυναίκα λυγερή αλλά και γυμνασμένη, που φορούσε κολάν, στενό μπλουζάκι και κοντή φούστα. Τα σκούρα μαλλιά της ήταν τραβηγμένα προς τα πίσω και πιασμένα σε κότσο, κάτι που έκανε και το πρόσωπό της να φαίνεται στενό – στην πραγματικότητα όλα πάνω της ήταν στενά εκτός από τη φούστα, που φούντωνε σαν τα πέταλα της μαργαρίτας.

Τα σφιχτά πιασμένα της μαλλιά τραβούσαν ακόμα και την έκφραση του προσώπου της. Στεκόταν έχοντας ρίξει το βάρος της στο ένα πόδι και είχε τα χέρια της σταυρωμένα. Ήταν προφανές πως ήταν χορεύτρια – μονάχα που διέθετε υπερβολικά σκληροτράχηλο ύφος. Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί τόνισε ιδιαίτερα το γεγονός ότι ήταν Αφρικάνος· ήταν ξεκάθαρο ότι κι η ίδια διέθετε αφρικάνικο αίμα.

Ο Φράνσις πρόβαλε πίσω της: ένας νέος άντρας με μαύρα μαλλιά, που φορούσε παντελόνι με κρόσσια από δέρμα πόνι, γιλέκο και καπέλο. Είχε μια δερμάτινη θήκη για πιστόλι με κόκκινα πλουμίδια, φανταχτερές μπότες με χοντρό τακούνι στο ίδιο χρώμα και δυο μικρά γυαλιστερά πιστόλια, ένα από τα οποία το κρατούσε στο χέρι του σημάδεύοντας τον Τσάρλι.

Ο Τσάρλι δεν ήταν απόλυτα σίγουρος αν είχε συλληφθεί ως αιχμάλωτος στα χέρια μιας σκληρής Αφρικανής χορεύτριας που μιλούσε γαλλικά κι ενός καουμποί που φορούσε κόκκινες μπότες.

«*Bonjour*⁴» τους είπε θαρραλέα.

«*Salut*⁵» του απάντησε η χορεύτρια. Ο Φράνσις έγνεψε. Δε φαίνονταν και τόσο εχθρικοί.

«Ε... Μήπως θα μπορούσατε να κατεβάσετε το όπλο σας;» ρώτησε ευγενικά ο Τσάρλι στα γαλλικά.

Η μπαλαρίνα κοίταξε πάνω από τον ώμο της κι έστρεψε το οργισμένο βλέμμα της στον ουρανό. Επέπληξε το Φράνσις χρησιμοποιώντας γρήγορα και μπερδεμένα γαλλικά, τα

4. Μπονζούρ, γαλλ.: Καλημέρα. (Σ.τ.Μ.)

5. Σαλύ, γαλλ.: Χαίρετε, γεια σου. (Σ.τ.Μ.)

οποία ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει (εξάλλου, έμοιαζαν λίγο με κέλτικα, άρα ίσως να 'ταν κάποια διάλεκτος). Ήταν όμως σαφέστατο ότι του είχε πει κάτι σαν «Κατέβασέ το, μη γίνεσαι τόσο ανόητος, πρόκειται μονάχα για ένα παιδί» ή, τέλος πάντων, κάποια λόγια με παρόμοια σημασία. Όσο περισσότερο παρατηρούσε ο Τσάρλι το πιστόλι, τόσο περισσότερο υποψιαζόταν ότι δεν ήταν αληθινό. Ήταν πολύ μικρό και ιδιαίτερα γυαλιστερό κι έμοιαζε υπερβολικά ελαφρύ. Στην πραγματικότητα, τίποτε πάνω σ' εκείνον τον καουμπούι δε φαινόταν αληθινό. Καταρχήν, δεν ήταν ηλιοκαμένος και τα ρούχα του ήταν υπερβολικά πολύχρωμα. Κι επιπλέον, είχε μια μαϊμού στον ώμο του. Και η μαϊμού επίσης φορούσε κροσσάτο παντελόνι από δέρμα πόνι και μια κόκκινη ζώνη με οπλοθήκη. Σίγουρα, τούτος εδώ δεν ήταν ένας συνηθισμένος καουμπούι.

Ο Φράνσις κατέβασε τ' όπλο του κι η μπαλαρίνα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι μάλλον θα 'πρεπε να τον πάρουν μαζί τους επάνω. Ο Τσάρλι συνειδητοποίησε ότι η μοναδική εναλλακτική λύση που του απέμενε ήταν να πηδήξει στη θάλασσα· αλλά, και σ' αυτή την περίπτωση, θα τον έβγαζαν έξω και θα τον έπαιρναν πάνω έτσι κι αλλιώς, και μάλιστα μουςκεμένο κι έχοντας εκνευρίσει τους πάντες. Έτσι, έβαλε τα πράγματά του μέσα στην τσάντα του και την έριξε στον ώμο του.

«Έλα, πάμε» είπε η μπαλαρίνα και με μια τσιμπιά τον έσπρωξε προς τη σκάλα που οδηγούσε στο πλοίο. Στον Τσάρλι δεν άρεσε καθόλου να τον σπρώχνουν με τσιμπιές. Έτσι κι αλλιώς, εκείνη η γυναίκα δεν ήταν και τόσο μεγαλύτερή του ώστε να τον διατάζει.

Ήταν απίστευτο, σκέφτηκε ο Τσάρλι, πώς κάτι πορφυ-

ρό μπορούσε να φαντάζει τόσο γερό και αυστηρό. Γιατί τούτο εδώ ήταν ένα γερό πλοίο: με τα τεράστια πλαϊνά του, τα χοντρά του σχοινιά που ήταν τυλιγμένα σε κουλούρες πάνω στο κατάστρωμα, τα πελώρια στρωμάτσα που έσταζαν αλμυρό νερό και συγκρατούσαν φύκια στις άκρες τους, τα πελώρια κατάρτια και τα τεράστια βιομηχανικά φουγάρα, τους ναύτες με το καψαλισμένο δέρμα και τα ηλιοκαμένα και γουρλωμένα μάτια. Το πλοίο αντηχούσε τη δικιά του μουσική: ένα τρίζιμο, ένας υπόκωφος ήχος από τις μηχανές και τα καζάνια, το θρόισμα του ανέμου ανάμεσα στα σχοινιά, στα μαδέρια και στα δοκάρια που υψώνονταν πάνω από το νερό. Νευρικός όπως ήταν, ο Τσάρλι ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνάει όλο του το σώμα στη σκέψη ότι βρισκόταν πάνω σ' αυτό το πελώριο πλοίο που κατευθυνόταν προς τη θάλασσα.

«Προχώρει» είπε η μπαλαρίνα. Τον έσπρωξε στο κατάστρωμα, μέχρι που έφτασαν μπροστά σε μια καμπίνα με μισάνοιχτη πόρτα, στολισμένη με σκαλιστά χρυσά αμπελόφυλλα.

«Μαέστρο!» φώναξε η μπαλαρίνα και χτύπησε την πόρτα. «*Y'a quelque chose*». Στον Τσάρλι δεν άρεσε καθόλου που τον παρουσίασε με τη φράση «Υπάρχει κάτι», αλλά αμέσως μετά η μπαλαρίνα τον έσπρωξε για ακόμη μια φορά κι εκείνος βρέθηκε μέσα στο δωμάτιο σκοντάφτοντας πάνω στο μικρό περβάζι που υπάρχει πάντοτε στο κάτω μέρος της πόρτας κάθε καμπίνας, για να εμποδίζει το νερό να περνάει μέσα.

Το δωμάτιο ήταν μεν μικρό, αλλά εντυπωσιακό και μεγαλοπρεπές, ενώ στο κέντρο του, γερμένος πάνω σ' ένα μικρό γραφείο, έστεκε ο πιο εντυπωσιακός και μεγαλοπρε-

πής άνθρωπος. Είχε ύψος ένα κι ενενήντα περίπου, φαρδιούς ώμους, φορούσε λευκό παντελόνι ιππασίας κι ένα μακρύ σακάκι από πράσινο βελούδο, και τα λεπτά ξανθά μαλλιά του, ανοιχτόχρωμα σχεδόν σαν τον πάγο, ακουμπούσαν στην πλάτη του πιασμένα σε χοντρή πλεξούδα. Τα μάτια του είχαν ένα διαπεραστικό γαλάζιο χρώμα, το δέρμα του ήταν ανοιχτόχρωμο και ξηρό κι έδειχνε σαν να είχε ξενυχτήσει το προηγούμενο βράδυ αλλά και σ' ολόκληρη τη ζωή του. Στο κάτωσπρο χέρι του κρατούσε ένα ποτήρι γεμάτο με κάτι που 'μοιαζε με μπράντι και μπροστά του, επάνω στο γραφείο, υπήρχε μια στοίβα χαρτιά κι ένα μεγάλο μεταλλικό κουτί γεμάτο λεφτά: πάρα πολλά λεφτά, σε χαρτονομίσματα.

Ο Τσάρλι κοίταξε εντυπωσιασμένος. Ποτέ πριν δεν είχε ξαναδεί έναν άντρα σαν κι αυτόν.

«Για τ' όνομα του Θεού» είπε ο άντρας στα γαλλικά, αλλά με προφορά που ο Τσάρλι αναγνώρισε ότι προερχόταν από το νότο της Αυτοκρατορίας. «Τι είναι αυτή τη φορά;»

«Βρήκα αυτό το αγόρι» είπε η μπαλαρίνα «στο ταχύπλοο της ακτοφυλακής».

«Ε τότε, πέτα το στη θάλασσα» είπε εκείνος.

«Εντάξει» είπε εκείνη και, κάνοντας μεταβολή, ετοιμάστηκε να σπρώξει και πάλι τον Τσάρλι έξω από την πόρτα. Η καρδιά του Τσάρλι κόντευε να σπάσει.

«Όχι, περίμενε μια στιγμή» είπε εκείνος. «Φέρ' το πίσω. Μιλάς γαλλικά;»

«Ναι» είπε ο Τσάρλι στα γαλλικά. «Το όνομά μου είναι Τσάρλι και ψάχνω για τη μαμά μου και τον μπαμπά μου, που εξαφανίστηκαν. Μπήκα λαθραία στη μηχανή του γυαλίσματος (ήθελε να πει «του αστυνομικού», αλλά χρησιμο-

ποίησε λάθος λέξη και είπε «*polisseur*⁶» αντί για «*policier*⁷» – κάτι που, άλλωστε, είναι πολύ συνηθισμένο λάθος).

«Αλήθεια;» είπε ο άντρας, δίχως να εντυπωσιάζεται από τη σύντομη ιστορία του. Κοίταξε για μια στιγμή τον Τσάρλι, ζυγιάζοντάς τον με το μάτι. Του 'πιασε το χέρι και το έσφιξε.

«Νεαρέ» του είπε «είσαι δυνατός;».

«Αρκετά, κύριε» είπε ο Τσάρλι. «Αλλά είμαι περισσότερο έξυπνος παρά δυνατός».

«Πόσο έξυπνος;» ρώτησε ο μεγαλοπρεπής άντρας.

«Μιλάω αγγλικά, γαλλικά, τούι, αραβικά, λατινικά, ελληνικά και ιταλικά» είπε (δεν έλεγε ποτέ στους ανθρώπους ότι μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα των γάτων. Χωρίς να του το έχει πει κανείς, καταλάβαινε ότι αυτό δεν ήταν κάτι για το οποίο έπρεπε να κοκορεύεται). «Γνωρίζω γραφή κι ανάγνωση, είμαι γρήγορος στις αριθμητικές πράξεις, παίζω πιάνο, οδηγώ κι είμαι έμπειρος ιστιοπλόος». Επινοούσε στα γρήγορα διάφορα πράγματα που θα μπορούσαν να κάνουν εκείνον τον παράξενο, χλωμό άντρα να τον κρατήσει στο πλοίο αντί να τον πετάξει στη θάλασσα. «Επίσης, είμαι καλός στις αναρριχήσεις και ξέρω να οδηγώ ποδήλατο».

Όσο ο Τσάρλι μιλούσε, τα κομψά μαύρα φρύδια εκείνου του άντρα σκαρφάλωσαν ψηλά στο λευκό του μέτωπο, αλλά δεν είπε τίποτα. Έτσι, ο Τσάρλι συνέχισε: «Και ξέρω και να μαγειρεύω ομελέτες, φούφου και σούπα και τηγανίτες, και μπορώ να κάνω κατακόρυφο, και κωλοτούμπες, και να σκαρφαλώνω σε σχοινιά, και ξέρω να κολυμπάω

6. *Polisseur*, γαλλ. (πολισέ): Γυαλίζω. (Σ.τ.Μ.)

7. *Policier*, γαλλ. (πολισιέ): Αστυνομικός. (Σ.τ.Μ.)

φυσικά, και να κάνω καταδύσεις, και να δένω κόμπους, ξέρω να κάνω καντηλίτσα και να φτιάχνω θηλιές, και είμαι καλός στη χρήση των υπολογιστών...». Η φωνή του Τσάρλι τρεμούλιασε κι ύστερα σταμάτησε. Επίτηδες ο άντρας δεν έλεγε τίποτα, για να δει πόση ακόμη ώρα ο Τσάρλι θα συνέχιζε να μιλάει.

«Ιδιαίτερα εντυπωσιακό» είπε ο άντρας μετά από μια μικρή παύση, δηλαδή όσο ακριβώς χρειαζόταν ώστε να δώσει στον Τσάρλι να καταλάβει ποιος είχε τον έλεγχο – λες και υπήρχε καμιά αμφιβολία γι' αυτό. «Αλλά δεν είσαι δυνατός».

«Είμαι αρκετά δυνατός» είπε ο Τσάρλι.

Ο άντρας ήπιε μια γουλιά από το μπράντι του δίχως να σηκώσει καθόλου το βλέμμα από τον Τσάρλι.

«Τώρα πες μου» είπε. «Φυσικά, όλα τα αγόρια θέλουν να το σκάσουν από το σπίτι και να έρθουν μαζί μας, αλλά ποια ακριβώς είναι η δική σου δικαιολογία;»

Νόμιζε ότι ο Τσάρλι είχε έρθει στο πλοίο επίτηδες. Τέλος πάντων, δεν είχε σημασία. Εκείνο που είχε σημασία ήταν...

Ξαφνικά, μια πολύ σημαντική σκέψη ταρακούνησε το μυαλό του Τσάρλι: Όλοι αυτοί οι άνθρωποι μιλούσαν γαλλικά. Άραγε πήγαιναν στη Γαλλία τώρα;

«Θέλω να ακολουθήσω την τύχη μου, κύριε» είπε ο Τσάρλι. «Και τους γονείς μου. Κατευθύνεστε προς τη Γαλλία;»

Ο άντρας άφησε κάτω το ποτήρι του. Έδειχνε σαν να είχε μόλις πάρει μιαν απόφαση.

«Ποιο είναι τ' όνομά σου;» είπε.

«Τσάρλι Ασάντι» απάντησε ο Τσάρλι. Αλλά την ίδια

στιγμή που το είπε σκέφτηκε «Οχ, ίσως θα 'ταν καλύτερη ιδέα να 'χα δώσει ψεύτικο όνομα. Ειδικά με το Ράφι εκεί έξω, όπου κι αν βρίσκεται τώρα...».

«Τσάρλι, εγώ είμαι ο ταγματάρχης Μορίς Τιμποντέ (το πρόφερε Τιμπ-Ο-Ντέυ). «Εγώ είμαι το Αφεντικό, ο Αρχηγός, η Φωνή Πάσης Αρχής και Εξουσίας εδώ γύρω. Είμαι ο Άρχοντας της Πίστας. Εσύ μπορείς να με αποκαλείς Ταγματάρχη, Κύριο ή Μαέστρο. Εσύ είσαι ο Τσάρλι, ένα μικρό αγόρι που πήραμε μαζί μας. Θα κάνεις ό,τι σου λένε. Κάνε μου τώρα μια κατακόρυφο».

Από τότε που ήταν μια σταλιά, ο Τσάρλι έπαιζε με τις γάτες στα ερείπια και ήταν ευκίνητος σαν μαϊμουδάκι. Το να κάνει μια κατακόρυφο δεν ήταν τίποτα γι' αυτόν. Τώρα όμως, ο Τσάρλι ήταν υπερβολικά ξαφνιασμένος για να αναρωτηθεί για ποιο λόγο ο ταγματάρχης τού ζητούσε να κάνει κάτι τέτοιο. Έτσι λοιπόν, με μια γοργή κίνηση στήριξε τα χέρια στο πάτωμα και στάθηκε ανάποδα – δεν υπήρχε πολύς χώρος, αλλά τα κατάφερε δίχως να κλοτσήσει κανέναν στο πρόσωπο. Με τα πόδια στον αέρα και το κεφάλι στο πάτωμα, δεν μπορούσε να διακρίνει την αντίδραση του ταγματάρχη Μορίς, αλλά κατάλαβε ότι δεν έπρεπε να κατεβεί ωστόσο του το έλεγε εκείνος, οπότε έμεινε σ' εκείνη τη θέση όσην ώρα ο ταγματάρχης Μορίς παρέμενε επίτηδες σιωπηλός κι ακίνητος, ώστε να δει πόση ώρα μπορούσε να κρατηθεί.

«Εντάξει» είπε ο ταγματάρχης Μορίς στο τέλος. «Κατέβα τώρα. Θα μπορούσες να κάνεις το ίδιο πάνω στην πλάτη ενός λιονταριού;»

Ο Τσάρλι παρά λίγο να πέσει και να τσακιστεί την ώρα που κατέβαινε. Τι είδους ερώτηση ήταν αυτή;

«Μάλιστα, κύριε» είπε και ξεροκατάπιε, απορώντας με την ίδια του την τόλμη. Όσο ήταν με το κεφάλι ανάποδα, έκανε μερικές σκέψεις: Μπαλαρίνα. Καουμποί. Μουσική. Ριγέ πανιά. Άρχοντας της Πίστας. Και τώρα λιοντάρια. «Συγγνώμη, κύριε, πείτε μου... είστε κάποιο τσίρκο; Και μήπως...» Ήθελε πάλι να ρωτήσει για τη Γαλλία, αλλά ο ταγματάρχης είχε ήδη αρχίσει να μιλάει.

«Αν είμαστε κάποιο τσίρκο;» είπε ο ταγματάρχης Μορίς. «Αν είμαστε κάποιο τσίρκο; Δεν είμαστε **κάποιο** τσίρκο, νεαρέ. Είμαστε

**ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ,
Η ΠΙΟ ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ,
Η ΠΙΟ ΤΟΛΜΗΡΗ ΚΑΙ Η ΠΙΟ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ,
Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!**

Πράγματι, μ' αυτό το ύφος μιλούσε. Ο τόνος της φωνής ανέβαινε ολοένα και περισσότερο, γινόταν ολοένα και πιο δυνατός, ωστόσο πλημμύρισε τη μικροσκοπική καμπίνα κι άρχισε να ξεχύνεται στο κατάστρωμα, και ξαφνικά το αίμα του ανέβηκε στο πρόσωπο και τον έκανε να δείχνει ροζ και χαρούμενος, σαν να 'ταν πολύ πεινασμένος κι έτρωγε σούπα. Ο Τσάρλι φαντάστηκε ότι κάπως έτσι θα πρέπει να ήταν στην πίστα, να γέμιζε το Μεγάλο Θόλο του τσίρκου με γάργαρες κραυγές, να φωνάζει στους θεατές πόσο υπέροχη ήταν η παράσταση, να λέει: «Για περάστε, για περάστε, ετοιμαστείτε να παρακολουθήσετε την Καλύτερη Παράσταση στον Κόσμο».

«Είμαστε το Βασιλικό Πλωτό Τσίρκο του Τιμποντέ και η Έφιππη Φιλαρμονική Ακαδημία» είπε με πιο ήρεμο τό-

νο «γνωστό σε όσους δεν μπορούν να προφέρουν το ένδοξο όνομα Τιμποντέ ως “Το Μπουλούκι του Τιμπ” και, για κείνους που δυσκολεύονται με τη λέξη “Μπουλούκι”, ως “Η Παράσταση”. Εάν είσαι σωστός και τίμιος, νεαρέ, θα γίνεις κι εσύ μέρος της Παράστασης. Χρειαζόμαστε ένα νεαρό παιδί. Μείνε μαζί μας, δούλεψε σκληρά. Μπορείς να ξεκινήσεις με τις μαϊμούδες. Η Πιρουέτ θα σε οδηγήσει κάτω. Καλή σου μέρα».

Η μπαλαρίνα, η Πιρουέτ, έριξε στον Τσάρλι ένα χαμόγελο αντί για σπρωξιά και τον οδήγησε κάτω, μέσα από ένα στενό διάδρομο. Εκεί υπήρχε μια οσμή που ο Τσάρλι δεν μπορούσε να αναγνωρίσει. Μύριζε ζώο, σκόνη κι άρωμα – μια οσμή όχι δυσάρεστη, αλλά αλλόκοτη για πλοίο.

«Στ’ αλήθεια θέλεις να δουλέψεις στο τσίρκο, Τσάρλι;» τον ρώτησε.

«Και βέβαια θέλω» είπε ο Τσάρλι. «Και βέβαια θέλω. Αλλά, για πέστε μου τώρα, στη Γαλλία πηγαίνουμε;»

«Φυσικά» είπε εκείνη και κατευθύνθηκε μπροστά.

Στο πρόσωπο του Τσάρλι έσκασε ένα χαμόγελο τόσο μεγάλο όσο το Παρίσι.

Οι μαϊμούδες ζούσαν στα έγκατα του πλοίου, σ’ ένα μικρό θάλαμο που μύριζε, ανάμεσα στις ζέβρες και στους Ούγγρους με το σμήνος των εκπαιδευμένων μελισσών.

Ένας Ινδός –που τον έλεγαν Μπικαμπάι– έμενε μαζί με τις μαϊμούδες και κοιμόταν σε μια αιώρα. Ο Τσάρλι μπορούσε να πάει κι αυτός με τις μαϊμούδες ή μπορούσε να κρεμάσει μια αιώρα στο αμπάρι με τις ζωοτροφές, ακόμα πιο κάτω, μέσα στα βάθη του πλοίου, εκεί όπου δε μύριζε τόσο έντονα μαϊμουδίλα, μονάχα που εκεί ο αέρας δεν α-

νανεωνόταν, οπότε η ατμόσφαιρα ήταν ακόμα πιο βαριά, κάτι που θα τον δυσκόλευε πολύ να αναπνεύσει.

«Μπορώ να κοιμάμαι στο κατάστρωμα;» ρώτησε τον Μπικαμπάι. Ο Μπικαμπάι γούρλωσε τα μάτια του. «Κάνει πολύ κρύο» είπε με ελαφριά έκπληξη. «Κι αν σε ποδοπατήσουν οι ναύτες, ίσως σου κακοφανεί».

Τα καθήκοντα του Τσάρλι δεν ήταν τόσο δύσκολα. Έπρεπε να φέρνει το φαγητό στις μαϊμούδες, να παρακολουθεί τον Μπικαμπάι όσο τις τάζε, να καθαρίζει τα κλουβιά τους και να επιδιορθώνει τα ρούχα τους. Το χειρότερο απ' όλα ήταν να κουβαλάει τους κουβάδες με το νερό, με την προϋπόθεση ότι πρώτα έπρεπε να συνηθίσει τη μυρωδιά από τα κατρουλιά των μαϊμούδων.

Κάμποσες απ' τις μαϊμούδες είχαν το όνομα «Τζακ ο Δανδής».

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Γιατί αυτές καθαλάνε τα πόνοι» αποκρίθηκε ο Μπικαμπάι, λες και μ' αυτό του είχε εξηγήσει.

«Πού σερβίρεται το βραδινό;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Εγώ δεν τρώω» είπε ο Μπικαμπάι.

Έτσι, ο Τσάρλι προτίμησε να μάθει σε ποιο μέρος της Γαλλίας πήγαιναν.

«Δεν έχει σημασία, από τη στιγμή που το ταξίδι γίνεται με αγνή και καθαρή καρδιά» είπε ο Μπικαμπάι.

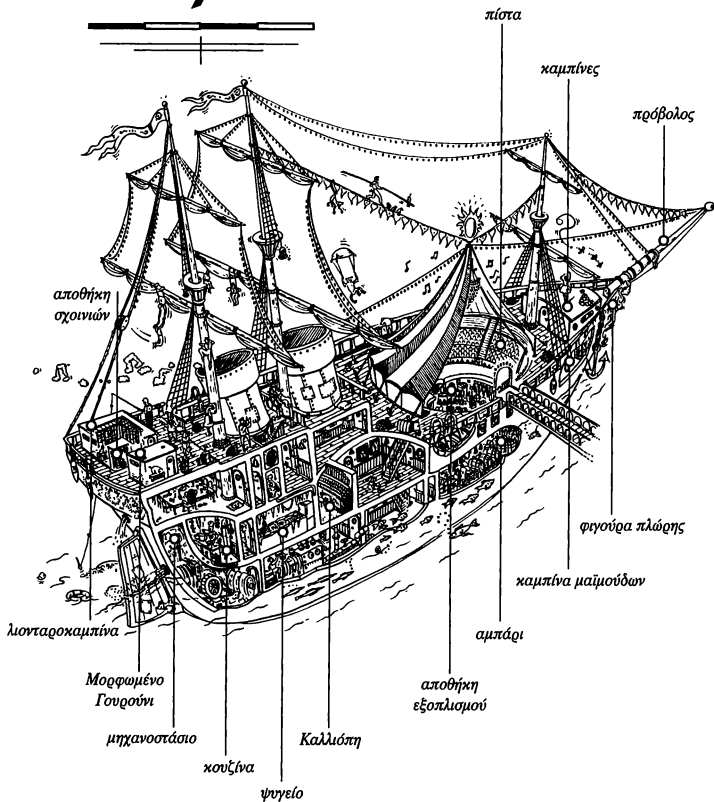
Ο Τσάρλι θεώρησε πως όλες αυτές οι κουβέντες δεν είχαν και τόσο μεγάλη χρησιμότητα, κι έτσι έφυγε για να βρει κάποιον που θα μπορούσε να του δώσει πιο πρακτικές απαντήσεις και που θα ήξερε πού βρίσκεται η τραπαζερία.

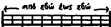
Ο Τσάρλι μπορούσε να διακρίνει τουλάχιστον τρία κατα-

στρώματα. Στο πιο χαμηλό, στο αμπάρι, ήταν αποθηκευμένες οι ζωοτροφές, κι ένας Θεός ξέρει τι άλλο – εκεί κάτω ήταν σκοτεινά και μύριζε κι είχε υγρασία, και ήταν πολύ δύσκολο για τον Τσάρλι να μη σκέφτεται το βαθύ, παγωμένο ποτάμι ακριβώς πίσω από τα χοντρά ατσάλινα φύλλα και τα δοκάρια του σκαριού. Στο δεύτερο κατάστρωμα, ακριβώς στο ύψος της στάθμης του ποταμού, στα ίσαλα, ήταν που ζούσαν τα περισσότερα από τα ζώα: οι καμπίνες ήταν μικρές, λες και υπήρχε κάτι πελώριο στο κέντρο του πλοίου και όλα τα υπόλοιπα ήταν στοιβαγμένα όπως όπως γύρω απ' αυτό, μόνο και μόνο για να βολευτούν όσο το δυνατόν καλύτερα. Εκεί ήταν, τουλάχιστον, κάπως πιο ζεστά, και μέσα απ' τα χοντρά φινιστρίνια μπορούσες να διακρίνεις το πρασινωπό φως της μέρας και, τις περισσότερες φορές, τον ουρανό. Εκείνο το βράδυ, το ποτάμι ήταν αρκετά ήρεμο· η στάθμη του νερού έφτανε ακριβώς στη μέση από τα φινιστρίνια της καμπίνας όπου ζούσαν οι μαϊμούδες, κι έτσι διέκρινες ουρανό στο επάνω ημικύκλιο και σκούρα νερά στο κάτω. Η εικόνα ήταν παράξενη και προκαλούσε ναυτία στον Τσάρλι.

Το επάνω κατάστρωμα, εκεί που ζούσαν οι άνθρωποι, λουζόταν από τον ήλιο και είχε καλό εξαερισμό. Η Πιρουέτ του είχε πει ότι είχε μια καμπίνα εκεί, στην αριστερή πλευρά του πλοίου, κοντά στον πλοίαρχο Τιμποντέ, και τη μοιραζόταν με κάποια γυναίκα που την αποκαλούσε μαντάμ Μπαρμπύ (τουλάχιστον αυτό νόμιζε ο Τσάρλι πως ήταν το όνομά της. Είχε μια μικρή δυσκολία με τα ονόματα και ήταν απόλυτα σίγουρος ότι θα αποκαλούσε το τσίρκο «Παράσταση του Τιμπ» κι όχι «Πλωτή Φιλαρμονική Κι-εγώ-δεν-ξέρω-τι του Τίμποντυ»). Ο Τσάρλι αποφάσισε να πάει και

Το επίσημο
σχέδιο της
Χίρκης

ΚΛΙΜΑΚΑ: = ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΗ

να τη βρει. Αυτή σίγουρα θα ήξερε κάτι σχετικά με το βραδινό φαγητό. Είχε τον αέρα της γυναίκας που γνώριζε πολλά.

Μα πώς θα 'βρισκε την καμπίνα της; Ρώτησε ένα ναύτη, αλλά χάθηκε. Ρώτησε άλλο ναύτη, ξαναχάθηκε. Ρώτησε έναν τρίτο ναύτη, κι αυτός του έδειξε την πόρτα που βρισκόταν μπροστά στη μύτη του.

Στο χτύπημά του εμφανίστηκε αυτό που απλούστατα θα μπορούσε να περιγραφεί ως μια όμορφη γυναίκα με μια μακριά, λεπτή, σγουρή, μεταξένια, μαύρη γενειάδα.

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε.

«Γεια σου» είπε η γυναίκα. Η προφορά της ακουγόταν γαλλική, σαν της Πιρουέτ.

«*Bonjour, madame*» είπε ο Τσάρλι ευγενικά, αλλά τα μάτια του ήταν ακόμα γουρλωμένα. Πώς γινόταν μια κυρία να έχει μια γενειάδα σαν και αυτή; Ήταν αληθινή; Κι αν ήταν ψεύτικη, γιατί τη φορούσε εκτός παράστασης; Και, μα την αλήθεια, τι ωραία γενειάδα που ήταν. Μπορούσε ακόμη και να τη μυρίσει – μια απαλή, καθαρή ευωδιά, με υποψία από κρέμα λεβάντας...

«Ψάχνεις για την Πιρουέτ;» τον ρώτησε εκείνη.

«Ναι, μαντάμ» είπε ο Τσάρλι. Δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από πάνω της. Δε διέκρινε κάποιο κομμάτι κλωστής, ούτε σημάδια από κόλλα.

Με γοργές κινήσεις σαν πουλάκι, η κυρία πήρε το χέρι του Τσάρλι στο δικό της χέρι (που ήταν δροσερό και μαλακό) και το ακούμπησε στο μάγουλό της.

«Μπορείς να χαϊδέψεις» του είπε, και το χαμόγελό της αχνοφάνηκε κάτω από τη γυριστή άκρη που σχημάτιζε το κομψό της μουστάκι. «Σου αρέσει;»

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να πάρει το χέρι του από το πρόσωπό της. Τα γένια της ήταν απαλά και μεταξένια μ' έναν υπέροχο τρόπο, σαν τ' αυτιά της νεαρής κατσίκας ή τις μπουκλες που φυτρώνουν ανάμεσα στα κέρατα του μοσχαριού.

«Ετοιμαζόμαστε να πάμε για φαγητό» είπε η γενειοφόρος κυρία. «Θέλεις να έρθεις μαζί μας;»

Ο Τσάρλι έγνεψε καταφατικά. Γενειοφόρος κυρία! Εντάξει. Θα μπορούσε να αντιμετωπίσει κάτι τέτοιο.

Το δείπνο σερβιρίστηκε σε μία μακριά στενή αίθουσα κατά μήκος της πρύμνης, που βρισκόταν στο επάνω κατάστρωμα. Πήραν όλοι τα πιάτα τους και πέρασαν μπροστά απ' το παραθυράκι της κουζίνας. Όλοι τους σερβιρίστηκαν από μία μερίδα φαγητό – απόψε είχε βραστό με ντάμπλιγκ, πράσινα μπιζέλια κι ένα κομμάτι ψωμί για τον καθένα. Ύστερα κάθισαν κι άρχισαν να τρώνε και να κουτσομπολεύουν· για πρώτη φορά ο Τσάρλι μπορούσε να δει με ποιους ακριβώς συνταξίδευε με κατεύθυνση προς τη θάλασσα. Υπήρχε μια ομάδα από δέκα περίπου μικροκαμωμένους Ιταλούς, διαφόρων ηλικιών, που είχαν μακριές μύτες αλλά χαρούμενες εκφράσεις. Ο Τσάρλι υπέθεσε ότι ήταν κάποιου είδους ακροβάτες. Υπήρχε επίσης μια παχουλή γυναίκα με αλλήθωρα μάτια, που φορούσε ολόσωμη φόρμα – «Φίδια» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ μ' έναν τόνο μυστηρίου. Ένας κοντοκουρεμένος άντρας με κακόκεφο ύφος, που διάβαζε σε όλη τη διάρκεια του δείπνου («Ο κύριος Άντριους» του εξήγησε η Πιρουέτ ρουθουνίζοντας με θόρυβο. «Αυτός εκπαιδεύει τις αρκούδες»). Ένας τεράστιος νεαρός άντρας ήρθε λίγο αργότερα, κρατώντας ένα επίσης τεράστιο πιάτο με τρεις μερίδες φαγητό. («Ο Ηρακλής. Ο

Δυνατός της Παράστασης» είπε η μαντάμ Μπαρμπύ), κι ύστερα μια παρέα ζωντανών νεαρών, είκοσι περίπου ετών, που φλυαρούσαν με θόρυβο και πειράζονταν μεταξύ τους και μιλούσαν για άλογα, μαζί με το Φράνσις τον καουμπούι («Οι έφιπποι ακροβάτες» του εξήγησε η Πιρουέτ). Υπήρχαν κι αρκετά παιδιά. Ο Τσάρλι χάρηκε που τα είδε: ένα αγόρι που έδειχνε ταλαιπωρημένο, με βασανισμένη όψη και λάσπη στο πρόσωπο, ένα άλλο αγόρι με σγουρά μαλλιά, που καθόταν παρέα με δυο φωνακλάδες κλόουν, χωρίς ωστόσο να τους δίνει μεγάλη σημασία, και δύο κορίτσια, εννιά χρόνων περίπου, που πρέπει να 'ταν δίδυμες, αφού φορούσαν ασορτί φούστες και μιμούνταν η μια τις κινήσεις της άλλης. Το θέαμα ήταν ενδιαφέρον, όμως έκανε τον Τσάρλι να νιώσει μια ελαφριά ναυτία.

«Εσύ τι νούμερο κάνεις;» ρώτησε ο Τσάρλι την Πιρουέτ.

«Είμαι *trapeziorista volante*» είπε εκείνη μ' ένα περήφανο χαμόγελο.

«Θεούλη μου» είπε ο Τσάρλι, επειδή ένιωθε πως κάτι τέτοιο έπρεπε να πει. Από τον τόνο που είχε πάρει η φωνή της Πιρουέτ, συμπέρανε ότι το να είσαι *trapeziorista volante* ήταν, ξεκάθαρα, μια απίθανη δουλειά, αλλά δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το τι μπορεί να σήμαινε. «Θεούλη μου» είπε ο Τσάρλι ευγενικά για άλλη μια φορά. Η γενειοφόρος κυρία τον κάρφωσε με το βλέμμα και του έκλεισε το μάτι.

«Θα δεις» του είπε «όταν δώσουμε την παράσταση».

«Πότε θα γίνει αυτό;» ρώτησε ο Τσάρλι με ανυπομονησία.

«Τώρα πηγαίνουμε στο Παρίσι» είπε η Πιρουέτ. «Έχουμε προγραμματίσει ένα μεγάλο σόου σε μια βδομάδα. Ο αυτοκρατορικός πρέσβης ετοιμάζει ένα μεγάλο πάρτι,

όπου θα είναι καλεσμένοι όλοι οι ηγεμόνες της Ανατολής, κι εμείς πρέπει να τους διασκεδάσουμε. Θα είναι όλοι εκεί».

Παρίσι! Προσπάθησε να θυμηθεί πού ακριβώς βρισκόταν. Κάπου στη μέση, αλλά προς τα βόρεια. Σίγουρα όχι κοντά στη θάλασσα. Έτσι, όταν θα έπιαναν στεριά, θα έβρισκε μια γάτα, για να μαζέψει περισσότερες πληροφορίες, κι ύστερα θα συνέχιζε...

Για να πούμε την αλήθεια, τα συναισθήματα του Τσάρλι ήταν αντιφατικά. Με το τσίρκο, συνειδητοποιούσε ότι μπορούσε να νιώθει ασφαλής. Όλη αυτή η δραστηριότητα, η ζωντάνια και οι άνθρωποι θα του παρείχαν ένα είδος προστασίας εάν τελικά ο Ράφι τον κυνηγούσε. Έτσι, από τη μια πλευρά, περίμενε με ανυπομονησία να εξερευνήσει ολόκληρο το πλοίο, να βρει τα ζώα, να κάνει φίλους και, πάνω απ' όλα, να δει την παράσταση, την πραγματική μαγεία του τσίρκου. Είχε την ελπίδα (ελπίζοντας ταυτόχρονα ότι μ' αυτόν τον τρόπο δεν έδειχνε λιγότερη αφοσίωση προς τους γονείς του) ότι θα είχε την ευκαιρία να δει και να κάνει πολλά πράγματα μέχρι να φτάσουν στη Γαλλία. Από την άλλη πλευρά, όσο αναλογιζόταν αυτή την αισιόδοξη προοπτική, τον βασάνιζε σαν παγωμένο ρεύμα η συνεχής, μόνιμη επίγνωση ότι οι γονείς του διέτρεχαν κίνδυνο. Και πίσω απ' όλα αυτά βρισκόταν η μορφή του Ράφι: ψυχρή, άγνωστη, τρομακτική, προκλητική.

Δεν υπήρχαν ωστόσο και τόσα πολλά πράγματα που θα μπορούσε να κάνει μέχρι να φτάσουν στη Γαλλία. Σύμφωνοι. Ήταν δύσκολη υπόθεση, αλλά ο Τσάρλι μπορούσε να την αντιμετωπίσει.

Η Πιρουέτ εξακολουθούσε να μιλάει. «Το μοναδικό μέρος όπου μπορούμε να δώσουμε την παράσταση είναι ο

Μεγάλος Θόλος. Καταρχήν πηγαίνουμε στα μέρη όπου βρίσκεται το κοινό και μετά το κοινό έρχεται στο πλοίο και δίνουμε την παράσταση».

«Το κοινό έρχεται στο πλοίο!» είπε ο Τσάρλι, που εκείνη τη στιγμή άκουγε περισσότερο τους φόβους του παρά την ίδια την Πιρουέτ. Δεν ήταν σίγουρος για το εάν καταλάβαινε σωστά.

«Δεν έχεις δει ακόμη το Μεγάλο Θόλο;» ρώτησε η μαντάμ Μπαρμπύ. Απορούσε μ' αυτό το αγόρι – τόσο μοναχικό, τόσο αφηρημένο αλλά ταυτόχρονα και τόσο δεκτικό. «Λοιπόν, Τσάρλι, έχουμε την πιο όμορφη τέντα τσίρκου μεγάλων διαστάσεων εδώ επάνω στο πλοίο. Με θέσεις για τους θεατές και πριονίδι και μονόζυγο και οροφή από ριγέ καραβόπανο και όλα τα σχετικά».

Ο Τσάρλι ήθελε πολύ να μάθει πώς μπορούσε να χωρέσει μια τέντα με πίστα για τσίρκο πάνω σ' ένα πλοίο και πού ακριβώς ήταν αυτή η πίστα και πότε θα την έβλεπε, αλλά εκείνη τη στιγμή κάποιος άλλος μπήκε στην αίθουσα.

Δεν ήταν ψηλός όσο ο ταγματάρχης Μορίς, ούτε τεράστιος σαν τον Ηρακλή ούτε εντυπωσιακός όπως η γενειοφόρος κυρία. Ήταν ένας άντρας γύρω στα σαράντα, ίσως πενήντα, με καστανά μαλλιά και σκούρο δέρμα, ένας γεροδεμένος Αφρικανός, σιωπηλός και πολύ ήρεμος. Το παράξενο ήταν ότι έδειχνε να κουβαλάει μαζί του μια αύρα ηρεμίας. Ήταν σαν να μην μπορούσε να τον αγγίξει οτιδήποτε δεν ήταν ήρεμο, κι αν προσπαθούσε, θα το ηρεμούσε κι εκείνο, ανεξάρτητα από τις αρχικές προθέσεις του. Από μέσα του πήγαζε ησυχία, η γαλήνη σχημάτιζε, θαρρείς, μια μικρή λίμνη ολόγυρά του. Τη στιγμή που μπήκε μέσα, οι έφιπποι ακροβάτες σταμάτησαν τα γέλια κι οι Ιταλοί έστρεψαν

σιωπηλά τα πρόσωπά τους στα πιάτα τους. Η Πιρουέτ και η μαντάμ Μπαρμπύ σταμάτησαν την κουβέντα. Ένα κύμα ευγένειας κατέλαβε ολόκληρη την παρέα.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να πάρει το βλέμμα του από εκείνον τον άντρα και δεν μπορούσε να καταλάβει το γιατί. Τότε ο άντρας στράφηκε προς τη μεριά του Τσάρλι και τον κοίταξε κατάματα. Τα μάτια του έμοιαζαν με βαθιά σκοτεινά πηγάδια και, ξάφνου, βαθιά μέσα απ' αυτά τα σκούρα μάτια ο Τσάρλι διέκρινε μια λάμψη, μια αντανάκλαση φωτός, σαν να 'ταν τα μάτια κάποιου ζώου· ύστερα ο άντρας έστρεψε το κεφάλι του από την άλλη μεριά.

«Ποιος είναι αυτός;» ψιθύρισε ο Τσάρλι στη μαντάμ Μπαρμπύ κι έγειρε λιγάκι πιο κοντά της.

«Α, αυτός είναι ο αγαπητός μας Μακκόμο» είπε εκείνη. Ο Τσάρλι την κοίταξε με έκπληξη. Το είχε πει ειρωνικά αυτό; «Αγαπητός» δεν ήταν η λέξη που θα χρησιμοποιούσε για να χαρακτηρίσει εκείνον τον άνθρωπο. «Είναι ο θηριοδαμαστής μας. Μάλλον... δεν του αρέσει να τον αποκαλούμε “δαμαστή”. Είναι ο εκπαιδευτής των λιονταριών. Αφρικανός, σαν κι εσένα».

Μπορεί να είναι Αφρικάνος, σκέφτηκε ο Τσάρλι, αλλά δεν του μοιάζω. Αυτός μοιάζει... μοιάζει όπως όταν ο πατέρας σου έχει θυμώσει μαζί σου. Είναι τρομακτικός, κι αυτή η ηρεμία που κουβαλάει δεν είναι μια καλή ηρεμία: είναι η αταραξία του φόβου. Ο Τσάρλι ανατρίχιασε.

Θηριοδαμαστής λοιπόν. Μάλιστα. Πάντως, σίγουρα είχε δαμάσει όλους εκείνους τους ανθρώπους.

Ο Τσάρλι κοίταξε την Πιρουέτ. Περιεργαζόταν το φαγητό της και έδειχνε να έχει χάσει τη διάθεσή της.

Ο Μακκόμο είχε κόψει την όρεξη του Τσάρλι, που τώρα

απλά καθόταν κι άκουγε τις ήρεμες συζητήσεις που γίνονταν μέσα στην αίθουσα καθώς οι άνθρωποι του τσίρκου τελείωναν το δείπνο τους. Ένας από τους Ιταλούς προσπαθούσε να πείσει έναν άλλον να πάρει το μαντολίνο του και να τραγουδήσει ένα τραγούδι. Ο κύριος Άντριους, ο εκπαιδευτής των αρκούδων, προσέφερε μερικές σελίδες απ' την εφημερίδα του στον Ούγγρο. Κάποιοι άλλοι ήρθαν μέσα: ένας φαλακρός άντρας με περήφανη όψη («Αυτός τι νούμερο κάνει;» ρώτησε ο Τσάρλι με ανυπομονησία, αλλά η μαντάμ Μπαρμπύ απλά τον κοίταξε, σαν να του έλεγε ότι δεν ήταν δυνατόν να μην ξέρει), μια παρέα με νευρικούς νεαρούς από την Αραβία κι ένας πανύψηλος, κομψός, χλωμός άντρας, με μαλλιά κάτασπρα σαν πούπουλο κι εξαιρετικά μακριά άκρα. Ο Τσάρλι έπιασε τον εαυτό του να κοιτάζει ικετευτικά τη μαντάμ Μπαρμπύ κι εκείνη, μαλακωμένη πια, του απάντησε «Ο Διάβολος του Αέρα: *Funambuliste*», κάτι που δε βοήθησε αρκετά τον Τσάρλι. *Funambuliste, trapeziorista volante...*, χρειαζόταν λεξικό.

Ο Τσάρλι κοίταξε ολόγυρα στην τραπεζαρία και σκέφτηκε πως όλοι αυτοί έμοιαζαν με μια μεγάλη παράξενη οικογένεια. Χαμογέλασε από μέσα του. Του άρεσε εδώ. Ή, τουλάχιστον, θα του άρεσε, μονάχα αν...

Μετά το δείπνο, τον πλησίασαν οι δίδυμες και είπαν –και οι δύο ταυτόχρονα– «Γεια σου, είμαστε οι δίδυμες. Εσύ ποιος είσαι;».

«Είμαι ο Τσάρλι» είπε ο Τσάρλι. «Είμαι βοηθός στις μαϊμούδες».

Οι δίδυμες κοιτάχτηκαν μεταξύ τους με νόημα και ύστερα συνέχισαν «ο ταγματάρχης Τιμπ τοποθετεί όλους

τους αρχάριους στις μαϊμούδες. Σε λίγο καιρό θα σου αναθέσει να κάνεις κάτι άλλο. Έχεις καθόλου σοκολάτα;».

Ο τρόπος με τον οποίο μιλούσαν ταυτόχρονα και οι δύο ήταν πραγματικά εντυπωσιακός. Πώς μπορούσαν ν' αλλάζουν το θέμα της συζήτησης από τον ταγματάρχη Τιμπό—για να πούμε την αλήθεια, το «ταγματάρχης Τιμπ» ήταν πιο εύκολο— στη σοκολάτα; Αν αυτό ήταν ένα τρικ τους για την παράσταση, τότε ήταν πολύ καλό.

«Έχω, πράγματι. Θέλετε λίγη;»

«Ναι» είπαν και χαμογέλασαν. Ήταν αλλόκοτες.

Ο Τσάρλι είτε καληνύχτα στην Πιρουέτ (που είχε λύσει το σφιχτό της κότσο και ξαφνικά έδειχνε πολύ πιο όμορφη) και στη μαντάμ Μπαρμπύ (που τον έβαλε να της υποσχεθεί ότι θα τη συνόδευε στο πρωινό την επόμενη μέρα) κι έφυγε με τις δίδυμες. Ένα κομμάτι του εαυτού του ήθελε να του ζητήσει η Πιρουέτ να μείνει κι άλλο μαζί της αντί να φύγει με τα κορίτσια, αλλά εκείνη δεν του είπε τίποτα, κι έτσι ο Τσάρλι έφυγε. Από την άλλη μεριά, ήθελε να διαπιστώσει αν οι δίδυμες θα συνέχιζαν να μιλούν ταυτόχρονα ή θ' άρχιζαν να μιλούν χωριστά.

Ο Τσάρλι δεν ήξερε πώς ακριβώς θα επέστρεφε στην καμπίνα των μαϊμούδων, όπου είχε αφήσει τα πράγματά του, αλλά οι δίδυμες —«Είμαστε η Σάρα κι η Τάρα», όπως του είχαν συστηθεί— μπορούσαν να του δείξουν το δρόμο. Μπορούσαν να του δείξουν πού ήταν η καμπίνα του, αλλά το πού ήταν η σοκολάτα ήταν ένα άλλο θέμα, και μάλιστα καθόλου κρυφό — οι μαϊμούδες είχαν ανοίξει την τσάντα του Τσάρλι και είχαν προλάβει να καταβροχθίσουν τη σοκολάτα, τα μπισκότα που είχαν απομείνει, τους κύβους της ζάχαρης και τα σακουλάκια με το τσάι.

«Μπλιαχ!» είπαν οι δίδυμες. «Ωμά φακελάκια τσαγιού!»

Ίσως πρόκειται για ένα άτομο με δύο σώματα, σκέφτηκε. Κάτι τέτοιο θα εξηγούσε το φαινόμενο.

Μα και βέβαια δε θα το εξηγούσε, αναθεώρησε αμέσως. Τι είδους φαινόμενο θα ήταν ένα άτομο με δύο σώματα;

Η Σάρα και η Τάρα τού ανακοίνωσαν ότι είχαν λίγη σοκολάτα στην καμπίνα τους. Τις ακολούθησε και πάλι πίσω στο ανοιχτό κατάστρωμα, κατά μήκος της πλώρης, ή, μάλλον, μέσα από την πλώρη, όπως φαινόταν. Κι ύστερα, άξαφνα, τα κορίτσια έστριψαν κι εξαφανίστηκαν από μπροστά του.

«Έι!» φώναξε ο Τσάρλι. «Πού είστε; Πού έχετε πάει;»

«Εδώ είμαστε!» φώναξαν τα κορίτσια και τα κεφάλια τους πετάχτηκαν από μια τρύπα στον τοίχο, απ' όπου ξεπρόβαλλε το ακρόπρωρο του πλοίου. «Εδώ μένουμε».

Η καμπίνα τους βρισκόταν ακριβώς μέσα στη φιγούρα του ακρόπρωρου. Ήταν κάπως τριγωνική στο σχήμα και, μολονότι δε διέθετε φινιστρίνι, αν σκαρφάλωνες τη σκάλα στην πάνω γωνία αυτού του δωματίου με το παράξενο σχήμα, θα βρισκόσουν μέσα στο πρόσωπο της φιγούρας και τότε θα μπορούσες να κοιτάξεις μέσα από τις μικρές τρυπούλες που ήταν ανοιγμένες πάνω στα όμορφα καταπράσινα μάτια της και να δεις μέσα από το χοντρό γυάλινο παράθυρο που υπήρχε πίσω από τα υπέροχα δόντια, κάτω από το παραπλανητικό της χαμόγελο. Τώρα βέβαια, δε φαινόταν τίποτα εκτός από μερικά αστέρια που τρεμόπαιζαν θαμπά κι απόμακρα, όμως την ημέρα θα πρέπει να είχε καταπληκτική θέα! Όταν, νωρίτερα εκείνη τη μέρα, ο Τσάρλι θαύμαζε την εξωτερική εμφάνιση του πλοίου, δεν μπορούσε να

διανοηθεί ότι η φιγούρα στο ακρόπρωρο ήταν κούφια κι ότι στο εσωτερικό της έκρυβε ένα αλλόκοτο δωματιάκι όπου ζούσαν δυο κορίτσια.

«Μα, αυτό είναι καταπληκτικό» είπε. «Αυτό είναι καταπληκτικό κι εγώ μένω κατάπληκτος».

Τα κορίτσια –κάνοντας, όπως πάντα, τις ίδιες κινήσεις ταυτόχρονα– βρήκαν τη σοκολάτα. Ύστερα άνοιξαν τις κουκέτες τους, όπου χώρεσαν ίσα ίσα οι τρεις τους (δεν είχε απομείνει καθόλου ελεύθερος χώρος στο πάτωμα), κι άρχισαν να την τσιμπολογούν, χαμένοι σε μια ευχάριστη σοκολατένια ονειροπόληση.

Ένας χτύπος στην πόρτα τούς έκανε να αναπηδήσουν. «Σύνθημα!» φώναξαν οι δίδυμες.

«Κουβάς!» είπε μια φωνή, η πόρτα άνοιξε και μπήκε το σγουρό αγόρι που νωρίτερα καθόταν με τους κλόουν.

«Αχά, εσείς τον έχετε!» είπε με εύθυμο τόνο. «Οι δίδυμες τον έχουν μαζί τους!» γύρισε και φώναξε πάνω από τον ώμο του, κι από πίσω του ο Τσάρλι διέκρινε ένα έντονο σούσουρο, που αποδείχτηκε πως προερχόταν από το αγόρι με το λασπωμένο πρόσωπο και από τέσσερις πέντε από τους μικροσκοπικούς Ιταλούς, που έψαχναν να βρουν τον Τσάρλι. Προσπάθησαν όλοι να μπουν στην καμπίνα των διδύμων, οι δίδυμες όμως τους είπαν ότι δεν υπήρχε χώρος. Τότε, ένα δυνατό γουργούρισμα σαν «κουκ-κου» ακούστηκε πίσω από τους τοίχους και οι δίδυμες είπαν «Ορίστε τώρα, ξυπνήσατε τα περιστέρια!» και τους έσπρωξαν όλους έξω με τα πόδια τους, μαζί και τον Τσάρλι.

«Πού κοιμάσαι;» ρώτησε το σγουρομάλλικο αγόρι τον Τσάρλι.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο Τσάρλι. «Υποτίθεται ότι θα

έμενα με τις μαϊμούδες, αλλά, απ' τη στιγμή που άνοιξαν την τσάντα μου και μου τα έφαγαν όλα, δε με ενθουσιάζει η ιδέα...»

«Θέλεις να έρθεις και να παστωθείς μαζί μας στην αποθήκη με τα σχοινιά;» ρώτησε ο σγουρομάλλης. «Βρίσκεται ακριβώς πάνω από τα μαγειρεία, γι' αυτό δεν κάνει ποτέ κρύο εκεί. Έτσι, τα σχοινιά παραμένουν στεγνά και δε σαπίζουν. Είναι δίπλα στα λιοντάρια...»

Το αγόρι συνέχισε να εξηγεί πως και τα ίδια τα λιοντάρια χρειάζονταν τη ζέστη, μόνο που ο Τσάρλι δεν άκουγε. Δίπλα στα λιοντάρια! Υπήρχαν πράγματι τα λιοντάρια! Του το είχαν πει και το ήξερε, αλλά μονάχα τώρα το συνειδητοποίησε πραγματικά. Υπήρχαν λιοντάρια επάνω στο πλοίο κι εκείνος θα κοιμόταν στο διπλανό δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

ΤΟ ΣΓΟΥΡΟΜΑΛΛΙΚΟ ΑΓΟΡΙ ονομαζόταν Τζούλιους και πατέρας του ήταν ο αδύνατος κλόουν. Το αγόρι με το λασπωμένο πρόσωπο λεγόταν Χανς και φρόντιζε το Μορφωμένο Γουρουνάκι, γι' αυτόν το λόγο άλλωστε ήταν τόσο λασπωμένο (το αγόρι, όχι το γουρούνι. Αν και το γουρούνι ήταν εξίσου λασπωμένο. Αλλά το αγόρι ήταν λασπωμένο εξαιτίας του γουρουνιού, όχι το αντίστροφο. Στην πραγματικότητα, το γουρούνι θα ήταν πολύ πιο βρόμικο και λασπωμένο εάν δεν υπήρχε το αγόρι).

Ο Χανς κι ο Τζούλιους κοιμόντουσαν πάνω σε στοίβες από κουλουριασμένα σχοινιά, που φυλάσσονταν στην αποθήκη των σχοινιών. Καθένας τους είχε το δικό του κρεβάτι-ράφι, που ήταν αρκετά μεγάλο για να χωρέσει ένα μικρόσωμο αγόρι, αν και δεν έμενε πολύς ελεύθερος χώρος για το κεφάλι. Ο Τζούλιους κοιμόταν στο πάνω ράφι κι ο Χανς στο κάτω, οπότε έμενε κι ένα ράφι για τον Τσάρλι στη μέση.

«Υπάρχει κι ένας υπνόσακος εδώ» είπε ο Τσάρλι. «Μήπως κοιμάται κάποιος άλλος εδώ;»

Ο Χανς άρχισε να χασκογελάει νευρικά. Ο Τζούλιους

τον έκανε να σωπάσει ρίχνοντάς του ένα έντονα οργισμένο βλέμμα.

«Τι συμβαίνει;» είπε ο Τσάρλι.

Ο Τζούλιους ρουθούνισε. «Ένα, υπήρχε ένα αγόρι...» είπε. «Βοηθούσε στα λιοντάρια».

«Μάλιστα» είπε ο Τσάρλι με ενδιαφέρον. «Και τι απέγινε;»

«Ο ταγματάρχης Τιμπ διέταξε να το πετάξουν στη θάλασσα» ψιθύρισε σαν φίδι ο Τζούλιους μέσα απ' τα δόντια του.

Ο Τσάρλι γούρλωσε τα μάτια. «Γιατί;» ψιθύρισε, αντιγράφοντας το μυστηριώδες ύφος του Τζούλιους.

Ο Τζούλιους κούνησε το κεφάλι και με μια κίνηση του έκανε νόημα να κλείσει το στόμα του με φερμουάρ.

Ο Τσάρλι κοίταξε ξανά το ράφι και τον υπνόσακο και σούφρωσε κάπως τη μύτη του. Η κακοτυχία δεν είναι κολλητική, σκέφτηκε. «Δεν υπάρχει κακοτυχία. Όλ' αυτά υπάρχουν μονάχα στο μυαλό». Αυτό συνήθιζε να του λέει η μαμά του – αν και κάθε φορά ο μπαμπάς του ανασήκωνε λίγο το φρύδι κι έλεγε «Το μυαλό είναι πολύ δυνατό πράγμα, κυρία καθηγήτρια».

Ο Τσάρλι αποφάσισε ότι δε θα τον ένοιαζε για τον υπνόσακο. «Όλ' αυτά υπάρχουν στο μυαλό κι εμένα δε με νοιάζει» είπε από μέσα του.

«Ωστε, λοιπόν, θα μείνεις μαζί μας;» ρώτησε ο Τζούλιους. «Ή μήπως καταφέραμε να σε τρομάξουμε;»

«Σε καμία περίπτωση» είπε ο Τσάρλι. «Θα μείνω».

«Λοιπόν, αν χρειαστείς οποιαδήποτε βοήθεια, εγώ γνωρίζω τα πάντα» είπε ο Τζούλιους μ' έναν τρόπο τόσο φιλικό, που ο Τσάρλι αποφάσισε να τον δοκιμάσει εδώ και

τώρα. Του άρεσε η φάτσα του Τζούλιους: του άρεσαν τα σγουρά του μαλλιά κι οι φακίδες που είχε στο πρόσωπο.

«Τι είναι ο *funambuliste*, τι είναι η *trapeziorista volante* και γιατί οι μαϊμούδες ονομάζονται “Τζακ ο Δανδής” όταν ιππεύουν τα πόνι;» ρώτησε ο Τσάρλι με μια ανάσα.

«Ο ακροβάτης που ισορροπεί πάνω σε σκοινιά σε πολύ μεγάλο ύψος, η καλλιτέχνιδα του μονόζυγου και εξαιτίας του ταγματάρχη Τζακ Ντάουνινγκ, που ήταν ένας πολύ διάσημος εκπαιδευτής αλόγων για ακροβατικά νούμερα κι είχε το ιδιαίτερο στιλ του Δανδή» είπε ο Τζούλιους, χωρίς να κουνήσει ούτε βλέφαρο. Γι’ αυτό και τους ανθρώπους που είναι σκέτοι διάβολοι στα πειράγματα και στις σκανδαλιές τούς φωνάζουν χαϊδευτικά μαϊμούδες, επειδή νομίζουν ότι είναι τόσο έξυπνα και επιδέξια τα πειράγματά τους όσο ταλαντούχος και ικανός ήταν ο ταγματάρχης Τζακ.

Ο Τσάρλι ανοιγόκλεισε έκπληκτος τα μάτια του.

«Ευχαριστώ» είπε.

«*De nada*» είπε ο Τζούλιους.

«Αυτό, τώρα, τι πάει να πει;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Τίποτα, στα ισπανικά» είπε ο Τζούλιους. «Εννοώ ότι σημαίνει “Τίποτα”, τη λέξη τίποτα, όχι ότι δε σημαίνει τίποτα, αν και, φυσικά, δε σημαίνει τίποτα, αν και, βέβαια, κάτι σημαίνει αυτό που είναι τίποτα. Τίποτα είναι η σημασία του. Όχι ότι δε σημαίνει και τίποτα στ’ αλήθεια».

«Όχι βέβαια, σημαίνει “τίποτα”, κατάλαβα τι ακριβώς εννοείς» είπε ο Τσάρλι συγκρατώντας το γέλιο του.

Κι ύστερα άρχισαν να χασκογελούν.

Μολονότι τα πράγματα σ’ εκείνο το πλοίο παρουσίαζαν

εξαιρετικό ενδιαφέρον, κι έτσι εύκολα μπορούσαν να αποσπάσουν την προσοχή του Τσάρλι, κάθε στιγμή η σκέψη των γονιών του απείχε μόλις ένα χιλιοστό απ' την επιφάνεια του μυαλού του.

Τώρα λοιπόν, έπρεπε να ελέγξει τα τηλέφωνά του, για να δει αν υπήρχαν μηνύματα. Είναι πολύ δύσκολο να βρει κανείς την ησυχία του πάνω σ' ένα πλοίο –ιδιαίτερα αν μοιράζεται μια αποθήκη για σχοινιά με δύο άλλα αγόρια–, έτσι βγήκε έξω στο κατάστρωμα, μέσα στην παγερή νύχτα, για να μείνει μόνος. Το φεγγάρι ήταν ψηλά. Έμοιαζε με μεγάλο μαργαριταρένιο κουμπί πάνω σε μπλε ναυτικό σακάκι. Η ομίχλη πάνω από τις εκβολές του ποταμού φωτιζόταν από πίσω χάρη στ' αστέρια και στο φεγγαρόφωτο, που της χάριζαν μια ιδιαίτερη λάμψη. Ο Τσάρλι ανατρίχιασε απ' το κρύο και τυλίχτηκε με το τζάκετ του. Κούρνιασε στη γωνία που σχημάτιζε ένα από τα φουγάρα κι έλεγξε πρώτα τα φωνητικά μηνύματα της μαμάς του κι ύστερα τα δικά του.

Στο κινητό της μαμάς του δεν υπήρχε τίποτα ακόμη. Μα γιατί κανείς δεν της τηλεφωνούσε; Πιθανότατα της άφηναν μηνύματα στον τηλεφωνητή του σπιτιού ή της έστελναν ηλεκτρονικά μηνύματα στον υπολογιστή...

Δοκίμασε τη δική του σύνδεση.

Από την άλλη άκρη του τηλεφώνου τού όρμηξε μια αγριεμένη φωνή.

«Άκου δω, σιχαμένη παλιονυφίτσα, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτοί οι ηλίθιοι, οι ψηλομύτες, οι πεισματάρηδες γονείς σου δε σε έπνιξαν τη μέρα που γεννήθηκες· αλλά, από τη στιγμή που εξακολουθείς να υπάρχεις κι εφόσον η ύπαρξή σου μου φέρνει θλίψη και στενοχώρια, αυτό έχω μόνο να σου πω: ξέρω πού είσαι, ξέρω τι κάνεις, γι' αυ-

τό λοιπόν απλώς μέινε εκεί και θα έρθω σύντομα να σε πιάσω. Εντάξει; Θα έρθω σύντομα. Να σε πιάσω».

Ύστερα το τηλέφωνο έκλεισε.

Ο Τσάρλι γούρλωσε τα μάτια πάνω στη συσκευή του. Έτρεμε. Ποτέ άλλοτε δεν είχε ακούσει τόσο οργισμένη τη φωνή κάποιου ανθρώπου. Είχε ζήσει ολόκληρη τη ζωή του στην πόλη, είχε δει καβγάδες και είχε συμμετάσχει σε καβγάδες, είχε φωνάξει και του είχαν φωνάξει, αλλά κανείς ποτέ δεν του είχε μιλήσει με τόσο, τόσο βαθιά κακία.

Στα γρήγορα πάτησε το κουμπί που έγραφε «Διαγραφή».

Ύστερα καταράστηκε τον εαυτό του. Έπρεπε να το είχε κρατήσει για απόδειξη. Να το ξανακούσει, να μάθει απ' αυτό... Αλλά ήξερε καλά πως δε θα άντεχε να το ξανακούσει.

Είχε ακούσει τι έλεγε εκείνο το μήνυμα. Ήξερε από ποιον ήταν. Δε χρειαζόταν τίποτ' άλλο.

Δεν ήταν πως είχε πιστέψει ποτέ ότι ο Ράφι θα τον άφηνε να το σκάσει έτσι απλά. Μόνο που...

Το χέρι του εξακολουθούσε να τρέμει ακόμα, ταραγμένος καθώς ήταν από το βίαιο μήνυμα που του είχε αφήσει ο Ράφι. Δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ο Ράφι θα ήταν έτσι. Αλλά δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψει ότι ο Ράφι θα ήταν στ' αλήθεια αναμειγμένος στην εξαφάνιση των γονιών του – όχι άμεσα τουλάχιστον. Πώς μπορούσε ένα παιδί να απαγάγει ενήλικες; Και, σε τελική ανάλυση, εκείνο το απόγευμα βρισκόταν στο σιντριβάνι, φαινόταν ήρεμος και χαλαρός, έπαιζε ποδόσφαιρο...

Και μιλούσε έντονα στο τηλέφωνο και για πρώτη φορά στη ζωή του έδωσε σημασία στον Τσάρλι...

Αρα, πρέπει να ήταν μπλεγμένοι κι άλλοι σ' αυτή την

ιστορία. Κάποιος είχε πληρώσει το Ράφι για να βγάλει τον Τσάρλι από τη μέση...

Όταν εκείνο το βράδυ ο Τσάρλι κουλουριάστηκε ανάμεσα στις κουλούρες με τα σχοινιά του, έβγαλε τον τίγρη του από την τσάντα, στα κρυφά, για να μην το προσέξουν τ' άλλα δύο αγόρια. Άκουγε το Χανς να ξύνεται στο κάτω ράφι και τον Τζούλιους στο πάνω ράφι να δίνει διαταγές στον ύπνο του και, για μια στιγμή μονάχα, ο Τσάρλι ευχήθηκε να ήταν εκεί η μαμά του, να του πει καληνύχτα και να ελέγξει αν είχε πάρει το φάρμακό του για το άσθμα (το είχε πάρει) και να έσκυβε από πάνω του ο μπαμπάς του, για να τον κοιτάξει καθώς θα αποκοιμιόταν. Ψιθύρισε μια προσευχή, γρήγορα και σταθερά: «Θεοί, να φυλάγετε τη μαμά μου και τον μπαμπά μου και βοηθήστε τους να είναι ασφαλείς, σας παρακαλώ, σας παρακαλώ, σας παρακαλώ». Η μαμά του κι ο μπαμπάς του δεν τον είχαν μεγαλώσει με θρησκευτικά πρότυπα, αλλά ήταν τόσο πολλοί οι άνθρωποι που πίστευαν σε τόσο διαφορετικούς θεούς –και φαίνεται πως έπαιρναν βοήθεια απ' αυτούς–, ώστε του Τσάρλι κάποιες φορές τού άρεσε να προσεύχεται σιωπηλά. «Όλοι σας, όποιο κι αν είναι τ' όνομά σας, σας παρακαλώ, προσέχετε τους» ψιθύρισε. Για κάθε ενδεχόμενο.

Ξαπλωμένος εκεί, στο ράφι του, δίχως να τον παίρνει ο ύπνος, ένιωθε πολύ απροστάτευτος. Δεν μπορούσε να νιώσει άνετα, ούτε στο μυαλό ούτε στο σώμα.

Εύθηκε και στριφογύρισε.

Του πέρασε απ' το μυαλό να εξέγξει από ποιο νούμερο είχε προέλθει εκείνη η κλήση.

Τα νούμερα φωτίστηκαν μ' ένα πράσινο τουρκουάζ φως μέσα στο σκοτάδι.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε με ύφος βλοσυρό και σαρδόνιο· το αποθήκευσε. Τι όνομα έπρεπε να του δώσει; Δεν ήθελε να το ονοματίσει απλά «Ράφι», σαν να επρόκειτο για κάποιον φίλο του.

Ήταν αστείο. Παλιότερα, ήθελε στ' αλήθεια να είναι φίλος με το Ράφι.

Το 'σωσε ως **Φανταχτερός Γλοιώδης Τσόγλανος**. Ήταν μια παιδιάστικη συμπεριφορά, αλλά το να προσβάλλει το Ράφι τον έκανε να νιώθει κάπως καλύτερα.

Μόλις θα ένιωθε πολύ καλύτερα, μπορεί και να του τηλεφωνούσε. Και τότε θα 'βλεπε αν αυτό θα του άρεσε.

Όμως κανένας καλός θεός δεν πρόσεχε τους γονείς του – μονάχα εκείνος ο κοκαλιάρης, ο κλαψιάρης ο Σιντ. Βρισκόταν σε δίλημμα. Ο Γουίννερ τού είχε πει ότι, αν επέστρεφε στον Ανίβα το τηλέφωνό του, πρώτα θα του έριχνε μπουνιά, ύστερα θα το μαρτυρούσε στον κύριο Ράφι κι εκείνος θα τον απέλυε, και τότε ο Γουίννερ θα έπαιρνε ένα συνεργάτη με περισσότερα από τέσσερα εγκεφαλικά κύτταρα και με λεξιλόγιο μεγαλύτερο από μία λέξη, γιατί ήταν ήδη αρκετά μεγάλος μπελάς το να δουλεύει για λογαριασμό ενός αναθεματισμένου εφήβου, πόσο μάλλον να πρέπει ν' ανέχεται αποπάνω κι έναν ηλίθιο συνεργάτη. Ο Ανίβας, ωστόσο, εξακολουθούσε να τον κοιτάει επίμονα και να σιγομουρμουρίζει.

Τι απ' τα δύο ήταν άραγε πιο τρομακτικό; Μια γροθιά στη μύτη και το να χάσει τη δουλειά του ή να τον καταρasteί ένας γιγαντιαίος Αφρικανός μάγος;

«Πάω στο κατάστρωμα» είπε ο Γουίννερ. «Εσύ μείνε εδώ να τους προσέχεις». (Και τα υποβρύχια έχουν κατά-

στρώμα, για τις περιπτώσεις που ανεβαίνουν στην επιφάνεια του νερού, εκεί δηλαδή που βρισκόταν εκείνη τη στιγμή.)

«'Ντάξει» είπε ο Σιντ.

Τα βαριά βήματα του Γουίννερ αντήχησαν μέσα στο μεταλλικό σκαρί του υποβρυχίου. Ο Ανίβας, ξαπλωμένος ακόμα στην κουκέτα (δεν είχε, άλλωστε, πουθενά αλλού να πάει), τον άκουσε. Σηκώθηκε όρθιος, χαμογέλασε και κάθισε σταυροπόδι. Μετά άρχισε να σιγομουρμουρίζει ξανά μέσα απ' τα δόντια, με μια βαθιά, σιγανή φωνή, σαν να ψέλνει:

«Σιντ, ω Σιντ,

Κακόμοιρο, αξιολύπητο ανθρωπάκι,

Δώσε μου πίσω το τηλέφωνό μου.

Δώσε μου πίσω το τηλέφωνό μου, γουρουνομύτη
κοκορόμυαλε,

Μουχλιασμένη μύξα παντελονοφορεμένης μαϊμούς.

Δώσε μου πίσω το τηλέφωνό μου κι απάντησέ μου,

Δώσε μου πίσω το τηλέφωνό μου κι απάντησέ μου...».

Στη γλώσσα τούι αυτά τα λόγια ηχούσαν πολύ τρομακτικά.

Ο Σιντ άκουσε το όνομά του. Κάθισε ακίνητος κι ο φόβος του μεγάλωνε ολοένα και περισσότερο. Μερικές στιγμές αργότερα, ο Ανίβας έγειρε μπροστά κι άρχισε να σχεδιάζει ένα μεγάλο κύκλο στο πάτωμα, μουρμουρίζοντας διαρκώς, με το βλέμμα σταθερά καρφωμένο πάνω του. «Σιντ» επαναλάμβανε κάθε λίγο. «Σιντ».

Μπορούσε να συνεχίσει έτσι για ώρες ολόκληρες. Δε

χρειαζόταν να το κάνει. Σήκωσε το κεφάλι και, με μια σιγανή αλλά θανατερή φωνή, μίλησε στο διπλό καθρέφτη στ' αγγλικά.

«Θα μου δώσεις τώρα το τηλέφωνό μου, έτσι δεν είναι, Σιντ;»

«Ναι» είπε ο Σιντ με μια λεπτή φωνούλα από την άλλη πλευρά του καθρέφτη, ενώ το πρόσωπό του είχε πρασινίσει κι είχε μουσκέψει απ' τον ιδρώτα.

Έτσι λοιπόν, οι γονείς του Τσάρλι κατάφεραν να ακούσουν το μήνυμά του, κι αυτός ήταν ο λόγος που η μαμά του άρχισε να κλαίει κι ο Γουίννερ κατάλαβε ότι κάτι είχε συμβεί, και γι' αυτό έριξε μια μπουνιά στο Σιντ κι ύστερα τους άρπαξε ξανά το τηλέφωνο και το πέταξε στη θάλασσα.

Κι όταν ο κανελής γάτος τ' αντίκρισε όλ' αυτά, κατάλαβε ότι έπρεπε να δράσει γρήγορα.

Αν ο Τσάρλι περίμενε ότι η επόμενη μέρα στο τσίρκο θα ήταν ήσυχη μόνο και μόνο επειδή ταξίδευαν στη θάλασσα, έκανε πολύ μεγάλο λάθος. Την ώρα που κατευθυνόταν προς την καμπίνα της μαντάμ Μπαρμπύ για να τη συνοδεύσει στο πρωινό, είδε τους μικροσκοπικούς Ιταλούς να κρέμονται και να αιωρούνται από τα ξάρτια. Είχε δίκιο – ήταν ακροβάτες τελικά. Ο πατέρας φορούσε μια αρκετά φθαρμένη, ολόσωμη κι εφαρμοστή στολή. Κρεμόταν από μια οριζόντια δοκό με τα εξαιρετικά μυώδη χεράκια του και ταλαντευόταν απαλά μπρος πίσω σαν να ήταν απλωμένη μπουγάδα... ύστερα, ξαφνικά, άρχισε να πηγαινοέρχεται ολοένα και γρηγορότερα, ν' ανεβαίνει ολοένα και ψηλότερα, μέχρι που έφτασε με φόρα στο υψηλότερο δυνατό σημείο, κι

ύστερα ακόμη πιο ψηλά κι ύστερα... Αν δεν προσέξει, θα γυρίσει ανάποδα, σκέφτηκε ο Τσάρλι – κι ακριβώς αυτό συνέβη. Στάθηκε για μια στιγμή στην κορυφή, σαν να την κρατούσε στα χέρια του, κι ύστερα άρχισε να πέφτει προς τα πίσω ανάποδα, απ' την άλλη πλευρά, και μετά πάνω ξανά, και περιστρεφόταν γύρω γύρω, με τα δάχτυλα των ποδιών του τεντωμένα, τα πόδια του ίσια, τα χέρια του να μετακινούνται λιγάκι σε κάθε περιστροφή, ίσα ίσα για να τον διευκολύνουν στις κινήσεις. Ύστερα –κι αυτό ήταν ακόμα πιο εντυπωσιακό– άρχισε να επιβραδύνει σταδιακά, λίγο λίγο, μέχρι που δεν έφτανε πια στην κορυφή, αλλά στο σημείο που το σώμα του άρχισε και πάλι να σχηματίζει μια οριζόντια γραμμή, μέχρι που άρχισε και πάλι να αιωρείται σαν μπουγάδα στο σκοινί του απλώματος. Ο Τσάρλι δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί. Ξέσπασε σε χειροκροτήματα.

Ο Ιταλός κοίταξε προς τα κάτω, είδε τον Τσάρλι κι άρχισε να γελάει.

«Σ' άρεσε;» ρώτησε, κι ο Τσάρλι έγνεψε καταφατικά. Τότε ο Ιταλός χαμογέλασε πλατιά, έκανε ένα τίναγμα τόσο γρήγορο, που ο Τσάρλι σχεδόν δεν το είδε, και μετά στάθηκε χαμογελαστός επάνω στη δοκό απ' την οποία κρεμόταν μια στιγμή νωρίτερα και, με τα πόδια διπλωμένα σαν του κόκορα και τα χέρια σταυρωμένα, φώναξε: «Τα-τάααα!».

«Μα πώς το έκανες αυτό!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Τσάρλι. Ο ίδιος ήταν αρκετά καλός στο να κρέμεται και να τραμπαλίζεται, αλλά τούτο εδώ ήταν το κάτι άλλο. «Πώς το έκανες αυτό!»

«Είναι ένα παλιό μυστικό της οικογένειάς μου» είπε ο Ιταλός. «Ο πατέρας μου το δίδαξε σε μένα, ο πατέρας του το δίδαξε σ' αυτόν, εγώ το διδάσκω στ' αγόρια μου. Αν θέ-

λεις να το μάθεις, πρέπει πρώτα να μπεις στη φαμίλια μου και ύστερα από δέκα χρόνια θα σου το διδάξω. Εάν είσαι καλός».

«Αλήθεια θα μπορούσες να το διδάξεις και σε μένα;» ρώτησε ο Τσάρλι. Ξαφνικά, του φάνηκε σημαντικό, ζωτικά σημαντικό.

Ο ακροβάτης πήδηξε κάτω από το δοκάρι, από μια απόσταση έξι περίπου μέτρων. Προσγειώθηκε απαλά σαν γάτα και κάρφωσε τον Τσάρλι μ' ένα έντονο βλέμμα.

«Αν το αποφασίσω» είπε.

Κοίταξε τον Τσάρλι.

«Ναι» είπε. «Να έρχεσαι κάθε μέρα· απ' ό,τι βλέπω, μαθαίνεις γρήγορα».

Μετά, το έντονο βλέμμα του μαλάκωσε, χαμογέλασε και είπε «Σιγκισμόντο Λούτσιντι, της φαμίλιας Λούτσιντι – μπορείς να με φωνάζεις Σίγκι». Η υπόλοιπη οικογένεια ήταν σκαρφαλωμένη στα ξάρτια. Τους έκανε ένα αόριστο νεύμα.

«Προπονείτε;» είπε ο Τσάρλι.

«Κάθε μέρα» είπε ο Σίγκι. «Για να παραμένουμε ευλύγιστοι και δυνατοί». Σήκωσε το αριστερό του πόδι, το τοποθέτησε παράλληλα στο πλευρό του καταρτιού κι έφερε το δεξί του πόδι κοντά στη βάση του, κάνοντας σπαγκάτο με το σώμα του να προεξέχει στο πλάι. «Και τώρα, από την άλλη πλευρά» είπε, και κατέβασε το αριστερό του πόδι, γύρισε κι ανασήκωσε το δεξί.

«Σειρά σου τώρα» είπε ο Σίγκι.

Ο Τσάρλι προσπάθησε. Μπορούσε να κάνει σπαγκάτο στο πάτωμα, αλλά όχι πάνω σε κατάρτι.

«Είσαι στ' αλήθεια πολύ ευλύγιστος» είπε ο Τσάρλι.

«Έχεις δει ποτέ τον Ευλύγιστο Μπεν, το αγόρι-λάστιχο;» ρώτησε ο Σίγκι. Ο Τσάρλι δεν τον είχε δει.

«Μπορεί να δέσει τον εαυτό του κόμπο» είπε ο Σίγκι. «Κάποιες φορές μένει έτσι, κολλημένος. Έκανε ένα νούμερο μ' ένα γεροδεμένο ναύτη, τον Μπέππε· ο Μπέππε τον έδενε και μετά παρίστανε ότι δεν μπορεί να τον λύσει, κι ύστερα έβγαζε το μαχαίρι του κι έλεγε ότι το μόνο που μπορεί πια να κάνει είναι να τον κόψει, δεν υπάρχει άλλος τρόπος».

«Μπρρρ» είπε ο Τσάρλι, απόλυτα συνεπαρμένος.

«Πρέπει να φύγω» είπε ο Σίγκι και μ' ένα σάλτο πήδηξε προς τα πίσω, μέσα στο δάσος απ' τα ξάρτια. «Έλα αύριο στις έξι. Πριν το φαγητό. Θα σου διδάξω και θα μάθεις».

Όταν τελείωσε το πρωινό του, ο Τσάρλι κατέληξε να κοιτάζει το κινητό του τηλέφωνο με δυσπιστία. Μετά το χθεσινοβραδινό μήνυμα το είχε κλειστό. Τώρα, από τη μια ήθελε να το ανοίξει, από την άλλη δίσταζε.

Το άνοιξε τελικά.

Το εικονίδιο με το φάκελο φωτίστηκε.

Ο Τσάρλι συνοφρυώθηκε για μια στιγμή, κι ύστερα άνοιξε για ν' ακούσει το ηχητικό μήνυμα.

Στην αρχή η φωνή που άκουσε ήταν πολιτισμένη κι ευγενική.

«Τσάρλι, εδώ Ράφι Σάντλερ. Συγγνώμη που ήμουν κάπως αγενής χτες. Βιάστηκα. Αλλά μη φοβάσαι, στ' αλήθεια εννοώ όλα όσα είπα, αλαζονικό κακομαθημένο παλιόπαιδο, είμαι στο δρόμο κι έρχομαι και θα το μετανιώσεις όταν σε φτάσω, θα το μετανιώσεις με τόσους τρόπους, που δεν μπορεί να χωρέσει το μυαλό σου...»

Ο Τσάρλι διέκοψε το μήνυμα. Δε χρειαζόταν να ακούσει τίποτα απ' όλα αυτά για τα οποία ήταν ήδη έτοιμος. Είχε κοιμηθεί πολύ άσχημα το περασμένο βράδυ.

Άρχισε πάλι να τρέμει.

Την επόμενη φορά δε θα τ' άκουγε καθόλου. Δεν υπήρχε κανένας λόγος.

Χάρηκε όταν ο Μπικαμπάι τού είπε να καθαρίσει το κλουβί των μαϊμούδων, που, έτσι κι αλλιώς, δεν ήταν και τόσο βρόμικο. Γέμισε ξανά τα μπουκάλια με νερό και τα μπολ με καρπούς κι έδωσε στην καθεμιά από μια μπανάνα. Η δουλειά έκανε το μυαλό του να ηρεμήσει. Λίγο αργότερα είχε τελειώσει. Αποφάσισε να κάνει μια μικρή εξερεύνηση: λοιπόν, υπήρχαν ζέβρες, άλογα, περιστέρια, ένα Μορφωμένο Γουρουνάκι και, πάνω απ' όλα, υπήρχαν λιοντάρια. Αυτό θα αποσπούσε τη σκέψη του από το Ράφι Σάντλερ.

Ο Τσάρλι ήξερε την ιστορία για το μωρό της λεοπάρδαλης και το φίδι και το τρύπημα της βελόνας και την κοφτερή γρατζουνιά από το νύχι του μωρού. Είχε ακόμα την ουλή: μια λεπτή, αχνή, βαθουλωτή γραμμή στο μπράτσο του. Μερικές φορές νόμιζε ότι θυμόταν τι είχε συμβεί: τότε που μπουσουλούσε στα μωρουδίστικα ποδαράκια του και πλησίασε το μωρό της λεοπάρδαλης, που ένιωσε το δυνατό πόνο από τη γρατζουνιά, το τσούξιμο και το κάψιμο από το αίμα της πάνω στην πληγή του. Νόμιζε ότι θυμόταν τη θέα του δικού του αίματος στα κοφτερά νύχια που ήταν κρυμμένα στη μαλακιά πατούσα της λεοπάρδαλης και αναρωτιόταν εάν κι εκείνη ένιωθε τσούξιμο και κάψιμο. Μερικές φορές θυμόταν εκείνη την ξαφνική διαύγεια τη στιγμή που μίλησε στη λεοπάρδαλη κι εκείνη του απάντησε. Δεν είχαν πει κά-

τι το ιδιαίτερο· απλώς ότι καταλάβαιναν ο ένας τον άλλο. Μωρουδίστικες κουβέντες.

Ο Τσάρλι ήξερε ότι αυτές οι σταγόνες από το αίμα της λεοπάρδαλης που τυχαία έπεσαν πάνω του ήταν ο λόγος που μπορούσε να μιλάει με τις γάτες. Αλλά ήξερε τις γάτες αρκετά καλά, ώστε να γνωρίζει ότι δεν μπορείς να θεωρείς τη συμπεριφορά τους δεδομένη, ποτέ. Και τώρα ένιωθε νευρικός στη σκέψη των λιονταριών. Τα λιοντάρια είναι διαφορετικά. Τα λιοντάρια είναι άγρια – ακόμη κι αν εκπαιδεύονται. Τα λιοντάρια είναι μεγάλα. Τα λιοντάρια είναι οι βασιλιάδες της ζούγκλας, οι βασιλιάδες των ζώων. Κι επιπλέον, υπήρχε κι ο Μακκόμο, αυτός ο αφύσικα ήρεμος λεοντοδαστής. Συγγνώμη, εκπαιδευτής των λιονταριών. Κι αυτός του προξενούσε μεγάλη νευρικότητα. Δεν μπορούσε όμως να κρατηθεί μακριά από τη λιονταροκαμπίνα. Πλησίασε προς τα εκεί με σεβασμό και ταραχή.

Γι' αυτό και δεν ένιωσε έκπληξη όταν αντίκρισε ένα από τα λιοντάρια –ένα αρσενικό, αρκετά νεαρό, αλλά όχι πια μωρό– να στέκεται στο κατάστρωμα, πίσω από την καμπίνα των λιονταριών, κοντά στην πόρτα, ολομόναχο, κοιτώντας τη θάλασσα με τα μουστάκια του κατεβασμένα και μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό του. Σίγουρα κρατούσαν κλειδωμένα τα λιοντάρια; Μήπως η γαλήνη του εκπαιδευτή τους ήταν τόσο ισχυρή ώστε μπορούσε να αφήνει τα λιοντάρια να περιπλανιούνται ελεύθερα στο πλοίο;

Δίχως να το πολυσκεφτεί, ο Τσάρλι πλησίασε το λιοντάρι, κάθισε δίπλα του και, μιλώντας στη γατίσια γλώσσα, είπε «Γεια σου».

Με μια γοργή κίνηση, το λιοντάρι στράφηκε προς το μέρος του, η θλιμμένη του έκφραση μετατράπηκε σε έκπληξη

και –ω ναι– σε φόβο. Μα πώς γίνεται να με φοβάται ένα λιοντάρι; σκέφτηκε ο Τσάρλι. Είμαι μονάχα ένα παιδί. Αλλά το λιοντάρι τον φοβόταν.

«Τι;» είπε το λιοντάρι.

«Είπα γεια σου» είπε ο Τσάρλι.

«Σε άκουσα» είπε το λιοντάρι. «Απλά... Μόνο που... μιλάς τη γλώσσα των γάτων...»

«Το ξέρω» είπε ο Τσάρλι.

«Οι άνθρωποι δε μιλούν τη γλώσσα των γάτων» είπε το λιοντάρι.

Ποτέ στο παρελθόν ο Τσάρλι δεν είχε αντιμετωπίσει κάτι παρόμοιο. Οι γάτες που ήξερε στη γειτονιά του ήταν γνωστές του και ήταν όλες τους εξοικειωμένες μ' αυτή την παράξενη ικανότητά του. Είχε μάθει να μην την αναφέρει σε άγνωστους ανθρώπους· αλλά δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι μια ξένη γάτα –ένα ξένο λιοντάρι– θα ένιωθε την ίδια έκπληξη.

«Συγγνώμη» είπε ο Τσάρλι. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω. Από μωρό παιδί μιλάω τη γατίσια γλώσσα».

Τα φιλικά του λόγια είχαν όμως το αντίθετο αποτέλεσμα – το λιοντάρι δίπλωσε το μπροστινό του πόδι και κατέβασε το κεφάλι του σαν να ήταν έτοιμο να κλάψει. Ο Τσάρλι ένιωσε άσχημα. «Καλά, συγγνώμη» ψέλλισε. «Σε παρακαλώ, δεν ήθελα να σε αναστατώσω...» Έσκυψε και χάιδεψε το κεφάλι του λιονταριού, μουρμουρίζοντάς του καθησυχαστικά λόγια· λίγο μετά το λιοντάρι σήκωσε το κεφάλι του: «Συγγνώμη» είπε. «Έχω τόσον καιρό να ακούσω κάποιον να μιλάει τη γλώσσα μου...» Ξαφνικά, η φωνή του άλλαξε. «Οχ, όχι! Οχ, όχι...» είπε βιαστικά μέσα απ' τα δόντια του. Πήρε ένα βλοσυρό ύφος κι άρχισε να μουγκρίζει και να γρυλίζει. Ο Τσάρλι κοίταξε ψηλά.

Τους παρακολουθούσε ένα «κοινό» από εντυπωσιασμένους και σιωπηλούς ναύτες και ανθρώπους του τσίρκου, που είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό και δεν πίστευαν αυτό που έβλεπαν.

Το λιοντάρι γρύλισε λίγο ακόμα κι έξυσε το κατάστρωμα με τα νύχια του – μάλλον το κάνει για να τους τρομάξει, σκέφτηκε ο Τσάρλι, αλλά το κοινό φαινόταν ήδη αρκετά τρομοκρατημένο.

«Βγήκα έξω για μια στιγμούλα μονάχα» είπε μέσα απ' τα δόντια του το λιοντάρι. «Δε σκόπευα να λείψω τόσο πολύ. Τώρα νομίζουν πως το 'σκασα, κι αυτό δεν είναι καθόλου καλό για μένα».

«Τι μπορούμε να κάνουμε;» ρώτησε ο Τσάρλι ήσυχα.

«Δεν ξέρω» είπε το λιοντάρι. «Πρέπει να συνεχίσω να είμαι τρομακτικός, αλλιώς θα νομίσουν ότι είμαι καλοπερασάκιας και φοβητσιάρης. ΓΚΚΚΚΡΡΡΟΟΑΑΑΟΥΟΥΟΥΛΛΛΛ!»

«Θα σου πω τι θα κάνουμε» είπε ο Τσάρλι βλέποντας τον ταγματάρχη Τιμπ ν' ανοίγει δρόμο για να περάσει μέσα απ' το πλήθος. «Άσε με να σε ηρεμήσω. Θα σε πάω πίσω και θα βρω κάτι να πω, έλα. Απλά υποκρίσου. Ξέρω ότι δε θα μπορούσα στ' αλήθεια να σε ηρεμήσω, παρά μόνο αν το 'θελες, έλα».

Το λιοντάρι, που είχε αρχίσει να διασκεδάξει με το τρομακτικό σόου που έδινε, έριξε στον Τσάρλι μια λοξή ματιά και είπε: «Εντάξει, αλλά περίμενε πρώτα μια στιγμή», κι ύστερα βρυχήθηκε – ήταν ένας μακρύς βρυχηθμός, που τους έκανε όλους να τιναχτούν προς τα πίσω και το Μακκόμο, που είχε μόλις φτάσει τρέχοντας απ' τ' αμπάρι, να σηκώσει το μακρύ του μαστίγιο. Τότε, το λιοντάρι στράφηκε προς

τον Τσάρλι, ακούμπησε το κεφάλι του στα πόδια του κι άρχισε να γουργουρίζει. Το γουργούρισμα ενός λιονταριού είναι σπουδαίο πράγμα: ο Τσάρλι απολάμβανε τόσο το βαρύ, ρυθμικό τρεμούλιασμα ανάμεσα στα πόδια του, που δεν ήθελε να κουνηθεί. Γρήγορα όμως επέστρεψε στην πραγματικότητα· άφησε απαλά το χέρι του να αγγίξει πρώτα το κεφάλι του λιονταριού και μετά το σκληρό κολάρο που το κρατούσε δεμένο στην αλυσίδα του.

«Έλα, πάμε» είπε γλυκά στη γλώσσα των γάτων, τόσο απαλά, ώστε να μην μπορεί να τον ακούσει κανείς άλλος εκτός από το λιοντάρι. «Πάμε μέσα. Έλα μαζί μου, έλα μαζί μου».

Το κοινό, μαζί κι ο ταγματάρχης Τιμπ και ο Μακκόμο, είχαν μείνει αποσβολωμένοι. Κοιτούσαν άφωνοι τον Τσάρλι να οδηγεί το αιλουροειδές πίσω στην καμπίνα του και το λιοντάρι να προχωράει ήρεμα και υπάκουα πίσω του.

Ο ταγματάρχης Μορίς κοιτούσε έκπληκτος.

Ο Μακκόμο έτριβε το στόμα του με αργές κινήσεις.

Η μαντάμ Μπαρμπύ λιποθύμησε (η Πιρουέτ άρπαξε έναν κουβά νερό από το Χανς, που τον πήγαινε στο Μορφωμένο Γουρουνάκι, και τον άδειασε επάνω της). Οι μικροκαμωμένοι Ιταλοί ξέσπασαν σε επευφημίες – αλλά μονάχα όταν το λιοντάρι βρέθηκε με ασφάλεια και πάλι μέσα στη λιονταροκαμπίνα.

Ο Μακκόμο όρμηξε ανοίγοντας δρόμο μέσα από το πλήθος και μπήκε στην καμπίνα με τα λιοντάρια. Στάθηκε δίπλα στον Τσάρλι. Μόλις το λιοντάρι πέρασε την πόρτα του κλουβιού του, ο Μακκόμο έκλεισε με δύναμη την πόρτα και στράφηκε προς το αγόρι.

Κοίταξε τον Τσάρλι στα μάτια. «Εξήγησέ το» είπε απλά, και τα μάτια του πήραν μια επικίνδυνη όψη κάτω από το αμυδρό φως.

Μεθυσμένος από την έξαψη της στιγμής και τη γλυκιά μυρωδιά κλεισούρας που επικρατούσε στην καμπίνα, με την επίγνωση ότι περιστοιχιζόταν από λιοντάρια, με τα οποία μπορούσε να συνομιλήσει, ο Τσάρλι δεν μπόρεσε να βρει τίποτε έξυπνο να πει.

«Εεεμμμμ...» είπε.

«Δε μου αρκεί αυτό» ψιθύρισε ο Μακκόμο. «Γιατί το λιοντάρι μου υπάκουσε στις διαταγές σου;»

Το λιοντάρι του;

«Μα... δε με υπάκουσε, κύριε, όχι, καθόλου, ίσα ίσα...» είπε βιαστικά ο Τσάρλι. «Αυτό, εεε, εγώ ήμουν απλά εκεί και το είδα και, εεε, θεώρησα ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί έξω, οποοότε, εεε, επειδή δεν του άρεσε το πλήθος, υποθέτω ότι, εεε,... ξαναμπήκε μόνο του μέσα». Ο Τσάρλι προσπάθησε να χαμογελάσει στο Μακκόμο, αλλά το χαμόγελό του ήταν ψεύτικο. Το ένιωθε ψεύτικο. Ο Μακκόμο ήταν πολύ τρομακτικός.

Ο εκπαιδευτής των λιονταριών δεν απάντησε. Προχώρησε δυο βήματα, μέχρι την είσοδο του κλουβιού με τα λιοντάρια, και κοντοστάθηκε εκεί, με το μαστίγιο στο χέρι. Κοίταξε επίμονα το νεαρό λιοντάρι, αλλά εκείνο δεν του ανταπέδωσε το βλέμμα, μόνο κατέβασε το κεφάλι και το ακούμπησε στο πάτωμα, σε στάση υποταγής, βγάζοντας έναν αδύναμο ήχο, σαν νιαούρισμα.

Ο Τσάρλι ανησυχούσε για το λιοντάρι. Συμπεριφερόταν τόσο παράξενα – θαρρείς πως ήταν μπερδεμένο κι αναστατωμένο. Όλες οι γάτες που είχε γνωρίσει στη ζωή

του είχαν αξιοπρέπεια, ήξεραν ποιες και τι ακριβώς είναι κι ένιωθαν καλά μ' αυτό. Ακόμα κι η πιο παχιά, η πιο τεμπέλα, η πιο λαίμαργη σπιτόγατα είχε ένα ύφος που έλεγε «Ναι, είμαι παχιά, τεμπέλα και λαίμαργη και τα καταφέρνω μια χαρά σ' όλα αυτά, έτσι δεν είναι;». Τούτο το λιοντάρι, αντίθετα, ήταν θλιμμένο, μπερδεμένο. Στον Τσάρλι αυτό δεν άρεσε καθόλου. Τον έκανε να νιώθει κι εκείνος θλιμμένος και μπερδεμένος.

Ο Μακκόμο καθάρισε το λαιμό του και μετά στράφηκε ξανά προς τον Τσάρλι.

«Από πού είσαι;» τον ρώτησε.

«Από το Λονδίνο» είπε ο Τσάρλι.

«Όχι» είπε ο Μακκόμο. «Οι κάτοικοι του Λονδίνου είναι λευκοί».

Ο Τσάρλι είχε ξανακούσει να λένε κάτι τέτοιο κι ήξερε ότι μόνο κάποιος αδαής θα μπορούσε να το πει. Μάλλον ο Μακκόμο απλώς δεν ήξερε αρκετά πράγματα σχετικά με το Λονδίνο.

«Οι άνθρωποι του Λονδίνου έχουν πολλά χρώματα» είπε ο Τσάρλι. «Οι άνθρωποι έρχονται στο Λονδίνο από παντού, κι έτσι έχουν διάφορα χρώματα».

«Από πού προέρχεται το μαύρο σου δέρμα;» είπε ο Μακκόμο.

«Το μαύρο μου δέρμα είναι από το Λονδίνο, όπως κι όλα τα υπόλοιπα πράγματα πάνω μου» είπε ο Τσάρλι, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Ο πατέρας μου, αν αυτό θέλετε να μάθετε, είναι Αφρικανός».

«Όνομα και χώρα» είπε ο Μακκόμο.

Ίσως εξαιτίας του προσβλητικού τόνου της ερώτησης ή, ίσως, από φυσική επιφυλακτικότητα, όπως και να 'χε το

πράγμα τέλος πάντων, ο Τσάρλι δεν ήθελε να του πει. Και, ευτυχώς, δεν αναγκάστηκε, γιατί εκείνη τη στιγμή όρμησε μέσα ο ταγματάρχης Τιμπ.

«Τι λες, Μακκόμο;» είπε. «Έχει το χάρισμα, δε νομίζεις; Ποτέ μου δεν είδα κάτι τέτοιο, μολονότι έχω γνωρίσει και το Βαν Άμπεργκ και τον Κούπερ. Τον θέλεις; Έχει το χάρισμα. Θα ήταν καλό να τον αναλάβεις. Πρέπει να τον αναλάβεις».

Ο Μακκόμο έστρεψε τα μεγάλα μαύρα μάτια του στον Τσάρλι και, γι' άλλη μια φορά, ο Τσάρλι είδε στο βάθος τους μια λάμψη φωτός. «Θα τον αναλάβω» είπε. «Ασφαλώς και θα τον αναλάβω».

«Ωραία» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Τσάρλι, δεν είσαι πια το μαϊμουδόπαιδο. Τώρα είσαι το Λιονταρόπαιδο».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΕΙΧΕ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΘΕΙ –και ταυτόχρονα ήταν κατενθουσιασμένος, συνεπαρμένος και κατάπληκτος– στην ιδέα ότι θα ήταν το παιδί των λιονταριών, το Λιονταρόπαιδο. Το παιδί των λιονταριών – ακουγόταν πολύ εντυπωσιακό! Να δουλεύει για το Μακκόμο – πόσο τρομακτικό ακουγόταν αυτό! Και τα λιοντάρια... Αληθινά, μεγάλα, όμορφα, δυνατά, άγρια, χρυσά λιοντάρια. Όσο το αναλογιζόταν, η ανάσα του κοβόταν. Να θυμάσαι το αίμα του αιλουροειδούς που έχεις μέσα σου, είπε στον εαυτό του! Το λεοπαρδαλίσιο σου αίμα. Φαντάστηκε πως μπορούσε να το νιώσει να κυλάει με ορμή μέσα στις φλέβες του: δυνατό, γενναίο, γρήγορο κι ευέλικτο αίμα λεοπαρδαλής.

«Σας ευχαριστώ, ταγματάρχα» είπε. Και μετά στράφηκε προς το Μακκόμο: «Ευχαριστώ κι εσάς, κύριε. Θα βάλω τα δυνατά μου για σας, κύριε».

Τα μάτια του Μακκόμο στένεψαν· υποψιαζόταν τον Τσάρλι για κάτι, κι ο Τσάρλι το ένιωθε. Αλλά δεν ήξερε γιατί ακριβώς τον υποψιαζόταν ο Μακκόμο – και, για να πούμε την αλήθεια, ούτε κι ο ίδιος ο Μακκόμο ήξερε. Για την

ακριβεία, κι ο Τσάρλι υποψιαζόταν το Μακκόμο, αλλά ούτε κι εκείνος ήξερε για ποιο λόγο. Κι έτσι, ανάμεσά τους υπήρχε ένα κλίμα ανεξήγητου φόβου και καχυποψίας: δεν ήταν ακριβώς το καλύτερο κλίμα για να ξεκινήσεις μια καινούρια δουλειά ή για να προσλάβεις έναν καινούριο βοηθό. Αλλά –κι αυτό ήταν το πιο αστείο– και οι δυο τους κατέληξαν να το αντιμετωπίσουν με τον ίδιο τρόπο. Στην πραγματικότητα, η ίδια σκέψη πέρασε από το μυαλό και των δυο: «Δεν ξέρω τι συμβαίνει μ' αυτόν τον τύπο, οπότε θα έχω τα μάτια μου ανοιχτά και θα δούμε τι θ' απογίνει».

Ως αφεντικό, ο Μακκόμο ήταν εξαιρετικά ευγενικός και πολιτισμένος. Τις τρεις πρώτες μέρες η μοναδική δουλειά του Τσάρλι ήταν να φέρνει νερό, να κουβαλάει άχυρο και να σκουπίζει. Ο Μακκόμο τού ζητούσε πάντα ευγενικά να κάνει αυτές τις δουλειές και τον ευχαριστούσε μόλις τις ολοκλήρωνε. Η φωνή του ήταν μεταξένια και απαλή: «Σ' ευχαριστώ πολύ, Τσάρλι» έλεγε.

Τα λιοντάρια ήταν έξι. Ο Τσάρλι είχε ήδη γνωρίσει το νεότερο. Ανάμεσά τους υπήρχαν επίσης και τρεις λιονταρίνες: μια κατακίτρινη, μια ασημόχρωμη και μια μπρούντινη, στο χρώμα του χαλκού· και οι τρεις ήταν σιωπηλές και ήσυχες. Υπήρχε και μια μικρότερη θηλυκιά, μωρό σχεδόν, που ήταν ανήσυχη και χοροπήδαγε πάνω κάτω, σκαρφάλωνε στην κίτρινη πλάτη της μητέρας της και της τσιμπολογούσε τ' αυτιά. Ο αρχηγός της ομάδας, ο πατέρας των νεαρών, ήταν ένα μεγαλύτερο σε ηλικία αρσενικό με μεγαλοπρεπή χαίτη, που καθόταν ήσυχα στο κλουβί του στο πίσω μέρος της καμπίνας, αδιαφορώντας για τους πάντες και τα πάντα. Όλα τα ενήλικα λιοντάρια ήταν υπερβολικά ήσυχα και ακίνητα. Ο Τσάρλι περιφερόταν ήσυχα μέσα στην κα-

μπίνα καθαρίζοντας και τακτοποιώντας, κάτω απ' το σκοτεινό και κατάμαυρο βλέμμα του Μακκόμο, και στενοχωριόταν γι' αυτά τα καημένα θηρία που ήταν καθηλωμένα καταμεσής της σκοτεινής θάλασσας, ενώ κανονικά θα 'πρεπε να τριγυρνούν στις πεδιάδες της Αφρικής, να πηδούν και να κυνηγούν ή να λιάζονται κάτω από δέντρα, ανάμεσα στο γρασίδι, που ήταν τόσο χρυσό όσο κι εκείνα.

Κάθε μέρα, πριν το πρωινό, ο Τσάρλι πήγαινε για το μάθημα ακροβατικής με το Σίγκι. Ο Σίγκι τού έμαθε πώς να κρατάει την ισορροπία του, πώς να μεγαλώνει και να μικραίνει το σώμα του με την αναπνοή και με τους μυς του. «Αν κανείς ποτέ σε δέσει» του είπε κάποια στιγμή «σφίξε τους μυς σου και κάνε τους σκληρούς και μεγάλους και γέμισε το στέρνο και την κοιλιά σου με αέρα. Μετά, όταν ηρεμήσεις κι εκπνεύσεις, τα σκοινιά θα χαλαρώσουν...».

Μετά το πρωινό, οδηγούσαν τα λιοντάρια κάτω στην πίστα, για προπόνηση κι εξάσκηση. Ο Τσάρλι τούς ακολουθούσε.

«Τράβα αυτή τη λαβή» είπε ο Μακκόμο στον Τσάρλι, δείχνοντάς του μια γυαλιστερή, πολυχρησιμοποιημένη μπρούντζινη λαβή, προσαρμοσμένη στον τοίχο της καμπίνας. Ο Τσάρλι την τράβηξε και τα κάγκελα που χώριζαν τα κλουβιά ανέβηκαν. Στον πίσω μεσαίο τοίχο εμφανίστηκε μια πόρτα που οδηγούσε σ' ένα διάδρομο, που κι αυτός με τη σειρά του οδηγούσε κάτω στο αμπάρι, στην καρδιά του πλοίου. Ο Μακκόμο παρατηρούσε τα λιοντάρια, που, ήσυχα και υπάκουα, άνοιξαν το βήμα τους και κατέβηκαν το διάδρομο. Τράβηξε ξανά τη λαβή: η πόρτα έκλεισε πίσω από τα λιοντάρια κι οι σιδερένιοι τοίχοι του κλουβιού ξαναγύρισαν στη θέση τους. Πήρε ένα μεγάλο μπρούντζινο

κλειδί που κρεμόταν απ' τη ζώνη του και κλείδωσε τη λαβή στη θέση της.

«Έλα μαζί μου» είπε ο Μακκόμο με το ψεύτικο χαμόγελό του. Ο Τσάρλι τον ακολούθησε στο κατάστρωμα, κατέβηκε τη μεγάλη σκάλα, πέρασε μέσα από ένα διάδρομο με καθρέφτες και μια πόρτα από όπου κρέμονταν κουρτίνες με πορφυρές, λευκές και χρυσές λωρίδες και τότε έφτασε στην πιο απίστευτη αίθουσα που είχε δει ποτέ του: ήταν στρογγυλή, ψηλή όσο τρεις όροφοι, με θέσεις που σχημάτιζαν κύκλο στην περιφέρεια και ψηλά θεωρεία τοποθετημένα περιμετρικά γύρω από την πίστα. Η οροφή ήταν σαν τέντα, με πορφυρά και λευκά και χρυσά χρώματα, που από το κέντρο της ήταν τραβηγμένη και στερεωμένη ψηλά, στο σημείο απ' όπου ένας μεγαλοπρεπής πολυέλαιος ταλαντευόταν και κουδούνιζε, φορτωμένος με τα γυάλινα καθρεφτάκια και τα κρύσταλλά του. Οι θέσεις στους πρώτους εξώστες ήταν φτιαγμένες από πορφυρό βελούδο και είχαν χρυσά σκαλιστά πόδια. Άλλες ήταν μακριοί ξύλινοι πάγκοι. Σ' ένα ή δυο ιδιαίτερα θεωρεία, ανάμεσα στους εξώστες, ο Τσάρλι είδε κάποιες θέσεις που έμοιαζε με θρόνους και πλαισιώνονταν από πορφυρές βελούδινες κουρτίνες που τις συγκρατούσαν πίσω χρυσά χερουβείμ· και στη μέση υπήρχε η πίστα του τσίρκου, καθαρή και μεγάλη, γεμάτη προσδοκίες, δώδεκα μέτρα πλατιά, γεμάτη καθαρό, φρέσκο πριονίδι. Επικρατούσε η ελαφριά, ιδιαίτερη και ξεχωριστή μυρωδιά του τσίρκου: ζώα, πριονίδι, γράσο και οσμές που θύμιζαν την παρουσία του κοινού – μπίρα, κολόνια, ψάρια και τηγανητές πατάτες.

Ο Τσάρλι έμεινε άφωνος με το μέγεθος και την ομορφιά της πίστας. Πώς γινόταν κάτι τέτοιο να βρίσκεται πάνω

σ' ένα πλοίο; Γέλασε σχεδόν, ήταν τόσο όμορφη – τα καλύτερα κομμάτια ενός παλιομοδίτικου σινεμά, ενός θεάτρου και μιας σκηνής τσίρκου ταυτόχρονα στον ίδιο χώρο.

Ο Μακκόμο τού έδειξε μια άλλη μπρούντζινη λαβή. Ο Τσάρλι άρχισε να τη γυρνάει – ήταν αρκετά βαριά, αν και, όπως φαινόταν, είχε χρησιμοποιηθεί πολλές φορές στο παρελθόν – και ξαφνικά άρχισε να συμβαίνει κάτι απίστευτο. Ψηλά, στην οροφή της σκηνής, τρέμοντας και κουδουνίζοντας, ο πολυέλαιος άρχισε να χωρίζει σε κομμάτια και να ανοίγει σαν να ήταν κουρτίνα, κι από το κέντρο του άρχισε να κατεβαίνει μια τεράστια, συμπαγής, ασημόγκριξη μάζα: ένα σκουριασμένο μεταλλικό παραπέτασμα, λες κι ήταν καμωμένο από αλυσίδες. Θύμιζε κάτι στον Τσάρλι, αν και δεν μπορούσε να σκεφτεί τι ακριβώς. Καθώς έπεφτε, άρχισε να απλώνεται αργά, σαν κύμα, κι ο Τσάρλι διαπίστωσε ότι ήταν ένα σιδερένιο δίχτυ – ένα τεράστιο μεταλλικό σεντόνι με τρύπες σε μέγεθος αυγού πάπιας, αρκετά μεγάλο ώστε να καλύπτει ολόκληρη την πίστα, ή, μάλλον όχι, ακόμα μεγαλύτερο. Όσο κατέβαινε, φαινόταν ότι είχε το σχήμα κώνου, και το κέντρο του κώνου ήταν ενωμένο με το κέντρο του πολυελαίου. Κρεμόταν σαν μια μεγάλη τέντα – σαν κουνουπιέρα που δεν είχε στερεωθεί ακόμα στις άκρες της. Τι τεράστια κουνούπια που πρέπει να πιάνει, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Ο Μακκόμο άρχισε να του δίνει ξανά οδηγίες: έπρεπε να μπει στην πίστα (αυτό από μόνο του έκανε τον Τσάρλι ν' ανατριχιάσει από ενθουσιασμό), να σηκώσει το μεταλλικό δίχτυ από τη μια του άκρη, να βρει μια τρύπα στο τελείωμά του, να το τραβήξει ως την περιφέρεια της πίστας, να βρει εκεί την τρύπα που του αντιστοιχούσε και να στερεώσει το

δίχτυ σταθερά με έναν πάσσαλο. Και μετά να κάνει το ίδιο μέχρι να στερεωθούν όλες οι τρύπες και το δίχτυ ν' απλωθεί και να τεντωθεί και να σχηματίσει μια εσωτερική μεταλλική τέντα ανάμεσα στο κοινό και στην πίστα.

«Πρέπει να το κάνεις πολύ προσεκτικά αυτό, Σάρλι» είπε ο Μακκόμο «γιατί, αν τα λιοντάρια το σκάσουν, ο κόσμος δε θα εξακολουθεί να είναι τόσο όμορφος, ούτε για σένα ούτε και για μένα».

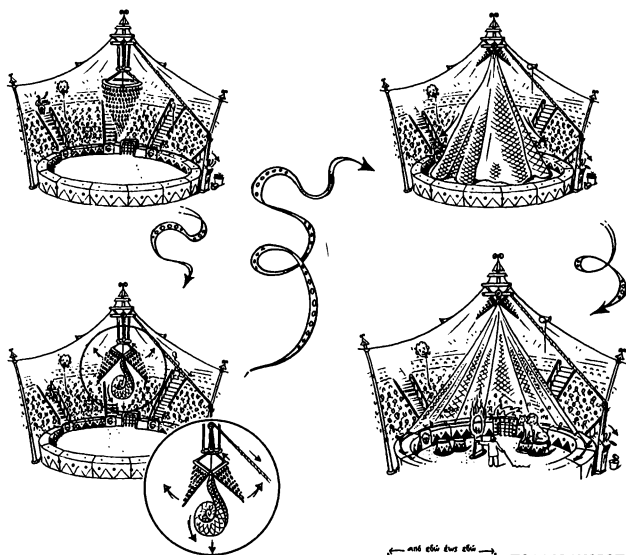
Τα λιοντάρια! Μα και βέβαια – αυτό το μεταλλικό παραπέτασμα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα γιγάντιο κλουβί για να προστατεύει το κοινό, φτιαγμένο από ένα σιδερένιο δίχτυ, ώστε το κοινό να μπορεί να βλέπει από μέσα.

«Αυτή θα είναι η δουλειά σου κάθε φορά που θα δίνουμε παράσταση» είπε ο Μακκόμο. «Και μετά θα πρέπει να το ξεστήνεις. Και τώρα, αυτό...» είπε και ξεκλείδωσε ακόμα μια λαβή, την οποία μετά ο Τσάρλι τράβηξε. Άκουσε ένα κροτάλισμα στην άλλη πλευρά της πίστας, μια πύλη άνοιξε στο μικρό χαμηλό τοιχάκι στην περιφέρεια της πίστας κι από μέσα βγήκαν τα λιοντάρια.

«Γιάλλα!» φώναξε ο Μακκόμο κι εκείνα όρμηξαν με μεγάλες δρασκελιές στην πίστα. «Σουόγια!» φώναξε κι ο ρυθμός τους έγινε πιο αργός. Μετά είπε μια άλλη λέξη, που εσείς ή εγώ θα μπορούσαμε θα την περάσουμε για θόρυβο, αλλά που ο Τσάρλι την κατάλαβε αμέσως. Ήταν μια λέξη στη γλώσσα των γάτων που σήμαινε «Πήδα». Τα λιοντάρια άρχισαν να πηδάνε με σιγουριά, τρέχοντας γύρω γύρω στην πίστα.

Αυτό έβαλε τον Τσάρλι σε σκέψεις. Ήξερε ότι ο Μακκόμο δε μιλούσε τη γλώσσα των γάτων· αν τη μιλούσε, τα λιοντάρια δε θα είχαν εντυπωσιαστεί τόσο πολύ από τον

Το επίσημο σχέδιο για το
Κλουβί της Πίστας

ίδιο. Αλλά και πάλι, ήξερε αυτή τη λέξη... Γιατί; Ήξερε ότι ήταν μια λέξη που σήμαινε κάτι στη γλώσσα των γάτων; Ή μήπως την είχε απλώς αντιγράψει από κάποιον άλλον εκπαιδευτή, που κι εκείνος με τη σειρά του την είχε ακούσει από κάποιον άλλον...; Όπως και να την είχε μάθει, πάντως, για τον Τσάρλι σήμαινε κάτι πολύ σημαντικό: δεν ήταν ο μοναδικός άνθρωπος που μπορούσε να μιλήσει τη γλώσσα των γάτων.

Κάποιος άλλος, κάπου, κάποτε, μοιραζόταν μαζί του αυτή την ιδιαίτερη ικανότητα· όταν ο Τσάρλι το συνειδητοποίησε αυτό, το βρήκε μάλλον παρήγορο. Φτάνει μόνο αυτός ο κάποιος να μην είναι ο Μακκόμο, σκέφτηκε και η σκέψη του πήγε στην ομορφιά των λιονταριών. Πηδούσαν και χοροπηδούσαν κι έπαιζαν κι έδειχναν ν' απολαμβάνουν αυτές τις στιγμές της ελευθερίας μέσα στο φως και στην άνεση της ευρυχωρίας, αλλά τα βήματά τους ήταν πολύ βαριά και πού και πού σταματούσαν και στέκονταν κοιτάζοντας σαν χαζά, σαν να μην ήξεραν τι να κάνουν.

Ο Μακκόμο άρχισε να τους δίνει ξανά εντολές και προστάγματα. Είχε ένα μακρύ κι άσχημο μαστίγιο, καμωμένο από δέρμα ρινόκερου (ο Τσάρλι το ήξερε αυτό γιατί ο Μακκόμο τού το είχε πει), αλλά δεν το χρησιμοποιούσε· απλά το κρατούσε μ' έναν τρόπο που υποδήλωνε ότι ίσως και να το 'κανε. Ο Τσάρλι όμως καταλάβαινε ότι δεν ήταν ο φόβος του μαστίγιου που έκανε τα λιοντάρια αυτά τόσο υπάκουα. Τότε, τι ήταν;

Τα λιοντάρια κι ο Μακκόμο άρχισαν να παίζουν ένα παιχνίδι που άφησε τον Τσάρλι πραγματικά κατάπληκτο. Ο Μακκόμο προχώρησε με μεγάλες δρασκελιές στο κέντρο της πίστας, γύρισε την πλάτη του στην αγέλη των λιο-

νταριών, τέντωσε τα χέρια κι έβγαλε μια δυνατή φωνή. Τα έξι πλάσματα παρατάχθηκαν σε γραμμή από πίσω του και πήδησαν καταπάνω του ένα ένα. Πάλεψαν μαζί του στο έδαφος και μετά τον άφησαν να τα κερδίσει. Και τα έξι. Δεν τον πείραξαν ούτε στο ελάχιστο – ο Μακκόμο πρέπει να τα είχε εκπαιδέψει να συγκρατούν μέσα τα νύχια τους, γιατί μια γρατζουνιά από αυτά τα νύχια πολύ εύκολα θα μπορούσε να σκίσει το δέρμα από την πλάτη του. Προσγειώνονταν πάνω του, πάνω στους γυμνούς του ώμους, με τις πατούσες τους απλωμένες, άλλοτε ισορροπώντας με δυσκολία κι άλλοτε ρίχνοντάς τον –επίτηδες– κάτω. Ήταν ένα απίστευτα επικίνδυνο νούμερο. Θα μπορούσαν να τον σκοτώσουν *έτσι απλά*, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ή θα μπορούσαν να αρχίσουν να παλεύουν μεταξύ τους. Δε χρειάζεται να μιλάς τη γλώσσα των αιλουροειδών για να καταλάβεις πόσο οξύθυμα κι επιθετικά μπορούν να γίνουν αυτά τα ζώα όταν νευριάσουν κι αρχίσουν να ουρλιάζουν και να μουγκρίζουν και να γρατζουνάνε το ένα το πρόσωπο του άλλου. Ο Τσάρλι το είχε δει να συμβαίνει εκατοντάδες φορές με τις γάτες που ζούσαν στα ερείπια. Να παριστάνεις πως παλεύεις με λιοντάρια – ουάου. Ήταν γενναιότητα; Ή χαζομάρα; Ο Τσάρλι δεν πίστευε ότι ο Μακκόμο ήταν χαζός... Όχι, υπήρχε κάποιος λόγος που τα λιοντάρια ήταν τόσο αφύσικα, τόσο υπάκουα και ήρεμα, και ο Τσάρλι ήταν αποφασισμένος να τον ανακαλύψει.

Ο Ράφι ήταν ακόμα θυμωμένος. Τα σκούρα μάτια του ήταν σκληρά σαν πέτρες – το ίδιο και το μυαλό του. Είχε θυμώσει με τον εαυτό του που άφησε τον Τσάρλι να του ξεφύγει και τώρα ήταν ακόμα πιο θυμωμένος που άφησε αυτά τα

ηλίθια μηνύματα στο τηλέφωνό του... Αλλά ο Τσάρλι τον είχε εξοργίσει τόσο πολύ! Δεν είχε ιδέα πού μπορεί να είχε πάει. Την παραμικρή ιδέα. Η όσφρηση του Τρόυ είχε απονίσει απ' την ψαρίλα και τα ίχνη απ' τις πατημασιές σταματούσαν στην όχθη του ποταμού. Κι ύστερα, προς τα πού είχε πάει; Είχε προχωρήσει προς τα μέσα, προς την ξηρά; Ή παράλληλα με τις όχθες του ποταμού; Μήπως είχε διασχίσει το ποτάμι; Μήπως ανέβηκε σε κάποια βάρκα; Ή μήπως είχε αποβιβαστεί και πάλι στην ξηρά;

Υπήρχε μήπως η πιθανότητα να είχε ανακαλύψει ότι οι γονείς του ταξίδευαν στο ποτάμι; Ο Ράφι δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα μπορούσε να είχε συμβεί κάτι τέτοιο. Όχι. Ο Τσάρλι πρέπει να πήδηξε σε κάποιο καραβάκι που έκανε διαδρομές ή ν' ανέβηκε ως λαθρεπιβάτης σε κάποιο άλλο σκάφος, και τώρα πια θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε στην πόλη ή οπουδήποτε αλλού στο ποτάμι.

Κι αυτό έκανε το Ράφι να θυμώνει στ' αλήθεια. Αν είχε τον Τσάρλι, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο εύκολα με εκείνους τους γελοίους τους επιστήμονες: θα μπορούσε απλώς να τους πει «Θα ρίξω μια τσιμπιά στο μωρό σας, τώρα» κι εκείνοι θα έκαναν αμέσως ό,τι τους είχε ζητήσει από την αρχή. Επιπλέον, είχε υποσχεθεί στο Γενικό Διευθυντή... Τώρα όμως, θα έπρεπε να ξοδέψει λεφτά για να προσλάβει ανθρώπους που θα έψαχναν να τον βρουν – ανθρώπους που, επιπλέον, θα έπρεπε να κρατήσουν το στόμα τους κλειστό, κάτι που πάντα κοστίζει περισσότερο. Ο Ράφι απεχθανόταν να ξοδεύει λεφτά για οτιδήποτε άλλο εκτός από τον εαυτό του και τα ρούχα του. Πραγματικά, δεν ήθελε να ξοδέψει τίποτα γι' αυτό το ζήτημα. Του κατέστρεφε τον προϋπολογισμό. Και την υπερηφάνεια.

Όμως ο Ράφι ήταν και ρεαλιστής, γι' αυτό κάλεσε τον καλύτερο ανιχνευτή-κακοποιό που γνώριζε: ένα νεαρό που είχε γνωρίσει όταν τον είχαν χώσει στο αναμορφωτήριο για κλοπές τηλεφώνων. Του είπε ότι υπήρχε ένα μαύρο αγόρι, στην πόλη ή κάπου στο ποτάμι. Του έδωσε το όνομα, την περιγραφή του, όλες τις λεπτομέρειες. «Είναι νέος, αφελής και καλόκαρδος» είπε ο Ράφι. «Το πιο πιθανό είναι απλά να γυρίσει σπίτι του. Τον θέλω. Σύντομα».

Μετά προσπάθησε να ευθυμήσει κι άρχισε να σκέφτεται όλους τους τρόπους με τους οποίους θα έκανε τον Τσάρλι να πληρώσει για την αναστάτωση που του προκάλεσε.

Στην αρχή, ο Μακκόμο δεν άφηνε ούτε στιγμή τον Τσάρλι μόνο του με τα λιοντάρια. Αλλά, βλέποντας ότι το ταλέντο του Τσάρλι να τα ηρεμεί όταν βρισκόταν κοντά τους διατηρήθηκε κι ότι και τα λιοντάρια ήταν ήρεμα μαζί του και, αν μη τι άλλο, φαίνονταν να τον συμπαθούν, ο Μακκόμο χαλάρωσε λιγάκι. Δεν μπορούσε ν' αφήσει τον Τσάρλι ν' ανοίξει τα κλουβιά τους ή να τα ταΐσει, αλλά τον άφηνε να βάζει νερό στα δοχεία τους από το σωλήνα που βρισκόταν έξω από τα κλουβιά. Κι αυτό ακριβώς έκανε ο Τσάρλι νωρίς εκείνο το πρωί, όταν κατάφερε το νεαρό λιοντάρι που είχε οδηγήσει από το κατάστρωμα πίσω στο κλουβί να τον κοιτάξει. Το λιοντάρι τού έριξε μια έντονη κίτρινη ματιά και τίναξε πίσω το κεφάλι του με νόημα.

Ο Τσάρλι πήρε μια έκφραση του τύπου «Τι θέλεις να μου πεις;» κι έριξε μια ματιά πάνω απ' τον ώμο του για να βεβαιωθεί ότι ο Μακκόμο δεν κοιτούσε (πράγματι, δεν κοιτούσε· εκείνη την ώρα έστριβε ένα από τα λεπτά μαύρα τσιγάρα του). Τότε, ο Τσάρλι πήρε μια άλλη έκφραση, που σή-

μαينة «Πλησίασε και ψιθύρισε στ' αντί μου», κι ύστερα έσκυψε το κεφάλι του στα κάγκελα του κλουβιού. Το λιοντάρι βάδισε απαλά προς το μέρος του και σφύριξε στο αντί του μ' ένα ρεύμα καυτής ανάσας: «Πρέπει να σου μιλήσουμε» είπε. «Έχουμε νέα. Σημαντικά».

Ο Τσάρλι κοίταξε ψηλά γεμάτος έκπληξη.

«Τι είδους νέα;» στρίγγλισε στη γλώσσα των γάτων, πολύ δυνατά απ' ό,τι φαίνεται, γιατί ο Μακκόμο γύρισε με το μαύρο τσιγάρο ανάμεσα στα ίσια λευκά του δόντια και τον κοίταξε μ' ένα παράξενο βλέμμα.

Ο Τσάρλι έβαλε το δάχτυλο στο στόμα του. «Άουτς» έκανε, όμως δίχως καμιά πειστικότητα. «Χτύπησα το δάχτυλό μου. Συγγνώμη που σας ενόχλησα».

Ο Μακκόμο τον περιεργάστηκε για λίγο ακόμα, μετά έτριψε ένα σπίρτο στο τακούνι της μπότας του κι άναψε το λεπτό μαύρο τσιγάρο, που αμέσως άρχισε να αναδύει μια άσχημη μυρωδιά. Η άκρη του έλαμψε. Ο Μακκόμο κράτησε το βλέμμα του καρφωμένο επάνω στον Τσάρλι και είπε: «Ελπίζω να μην είναι κάτι σοβαρό».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε αδύναμα. Και μετά –σαν να είχε γίνει κάποιο θαύμα– ο Μακκόμο βγήκε από τη λιονταροκαμπίνα κι ανέβηκε στο κατάστρωμα.

Ο Τσάρλι όρμηξε στο κλουβί των λιονταριών.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε με αγωνία. «Ποια είναι τα νέα;» Στο κάτω κάτω, τα λιοντάρια είναι κι αυτά γάτες. Και οι γάτες είχαν κυκλοφορήσει την είδηση, για να μάθουν πού είχαν μεταφέρει τους γονείς του. Έπρεπε να είχε ρωτήσει τα λιοντάρια από την πρώτη στιγμή.

Το νεαρό λιοντάρι τον αγριοκοίταξε.

«Σσςς» είπε κοφτά κι έστρεψε το κεφάλι του προς το

πίσω μέρος της καμπίνας, εκεί όπου ζούσε το μεγαλύτερο και γηραιότερο λιοντάρι. Με σεβασμό φώναξε το όνομά του (θα έγραφα το όνομα, αλλά τα ονόματα των λιονταριών δεν μπορούν να γραφτούν σε κανένα ανθρώπινο αλφάβητο). «Κύριε» είπε χαμηλόφωνα —ο Τσάρλι πρόσεξε ότι όλα τα λιοντάρια ήταν τώρα στραμμένα προς το κλουβί του γηραιότερου λιονταριού— «Κύριε, θα ήθελα να σας παρουσιάσω το αγόρι που μιλάει τη γλώσσα μας».

Το γηραιότερο λιοντάρι σήκωσε το μαλλιαρό κεφάλι του. Ο Τσάρλι δεν είχε ποτέ πριν την ευκαιρία να το κοιτάξει στα μάτια, κι αυτό που έβλεπε τώρα τον τάραξε: το λιοντάρι αυτό ήταν κουρασμένο, άρρωστο και γέρικο. Τα μεγάλα κίτρινα μάτια του ήταν συννεφιασμένα κι οι κινήσεις του βαριές. Μολονότι η χαίτη του ήταν μεγάλη και παχιά, έμενε σταθερή και ακίνητη και τα μουστάκια του κρέμονταν μαραμένα. Έδειχνε πλάσμα δίχως ελπίδα. Κι όμως, ο Τσάρλι το είχε δει στην πίστα να ανταποκρίνεται στα παραγγέλματα του Μακκόμο, κι εκεί φαινόταν υγιές και γεμάτο ενέργεια.

«Γεια σας, κύριε» είπε ο Τσάρλι, καταλαβαίνοντας ότι έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός. Έκανε μια ελαφριά υπόκλιση. Το λιοντάρι έγειρε το κεφάλι του και στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα ήσυχο, αχνό χαμόγελο.

«Γεια σου, αγόρι-που-μιλάς-τη-γλώσσα-των-λιονταριών» είπε, με μια βαθιά, ευγενική φωνή. Ανοιγόκλεισε αργά τα μάτια του. Κι ύστερα επανέλαβε την κίνηση. Ο Τσάρλι πίστεψε ότι θα έπεφτε ξανά για ύπνο. Δεν ήταν σαφές ποιος είχε σειρά να μιλήσει — ο Τσάρλι περίμενε πως το λιοντάρι θα έλεγε κάτι, αλλά εκείνο δε μίλησε· ίσως περίμενε να μιλήσει ο Τσάρλι. Στο μεταξύ, το νεαρό λιοντάρι

κοιτούσε μια τον έναν και μια τον άλλο, μ' έναν τρόπο που πρόσδιδε μεγάλη βιασύνη, τρέμοντας σχεδόν από τη λαχτάρα να συνεχίσουν τη συζήτηση. Έτσι λοιπόν, το λόγο πήρε ο Τσάρλι.

«Οι γάτες στην πατρίδα μου» είπε «που είμαστε φίλοι, μου είπαν να ζητήσω της βοήθεια κάποιας γάτας εάν ποτέ αντιμετωπίσω πρόβλημα... Οι γονείς μου, βλέπετε, έπεσαν θύματα απαγωγής, παρ' όλο που δεν ξέρω ακριβώς ούτε γιατί ούτε πού τους πήγαν· πάντως, οι ποταμόγατες μου είπαν ότι βρίσκονταν σ' ένα πλοίο που κατευθυνόταν προς τη θάλασσα, προς τη Γαλλία, κι αναρωτιέμαι... Μήπως εσείς έχετε ακούσει κάτι;».

Το γηραιότερο λιοντάρι αγνογέλασε και πάλι, μ' ένα θλιμμένο τρόπο, που έκανε τον Τσάρλι να αισθανθεί ένα τσίμπημα στην καρδιά.

«Δεν άκουσα τίποτα, αγόρι» είπε το λιοντάρι. «Εγώ ζω στο σκοτάδι, δεν πάω πουθενά, δε βλέπω κανέναν. Οι γυναίκες μου ζουν στο σκοτάδι, δεν πηγαίνουν πουθενά, δε βλέπουν κανέναν. Τρώμε ψόφιο κρέας, μένουμε ακίνητοι. Πού και πού μας παίρνει αυτός ο άνθρωπος και μας βάζει να κάνουμε κόλπα, σαν μαϊμούδες που ζητιανεύουν για ένα φιστίκι. Μας βάζει να παριστάνουμε ότι παλεύουμε· κι εμείς παριστάνουμε ότι παλεύουμε. Μας βάζει να παριστάνουμε ότι ζητιανεύουμε· κι εμείς παριστάνουμε ότι ζητιανεύουμε. Δεν ακούμε τίποτα. Ποιος θα μπορούσε να μας πει κάτι; Κάποτε ήμασταν λιοντάρια, αγόρι. Κάποτε ξέραμε πράγματα. Τώρα πια δεν ξέρουμε τίποτα». Τελείωσε το λόγο του μ' ένα απαλό τρεμουλιαστό ρουθούνισμα κι ο Τσάρλι συναισθάνθηκε τη θλίψη, παγερή και βαθιά, μέσα του. Αυτό το τόσο όμορφο, δυνατό και μεγαλόπρεπο

πλάσμα μπορούσε να πει τόσο θλιμμένα και αποθαρρυντικά λόγια – όλο αυτό έμοιαζε τόσο αφύσικο. Ένα λιοντάρι δεν έπρεπε να ζει έτσι.

Το νεαρό λιοντάρι κατέβασε το κεφάλι του, αλλά από μέσα του έβγαινε μια οργισμένη ενέργεια που μάλλον προσπαθούσε να καταπνίξει. Οι λιονταρίνες έγλειφαν σιωπηλά τις πατούσες τους, ίσως παριστάνοντας ότι δεν ακούν, ίσως επειδή ένιωθαν πολύ θλιμμένες για να κάνουν οτιδήποτε άλλο. Η νεαρή λιονταρίνα κρατούσε σφιχτά κλειστό το στόμα της, σαν να προσπαθούσε με δυσκολία να παραμείνει σιωπηλή.

«Λυπάμαι» είπε ο Τσάρλι. «Δεν ήθελα να σας αναστατώσω».

«Μα δεν αναστατωθήκαμε» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Αυτό είναι το πρόβλημα – πραγματικά, θα έπρεπε να είμαστε πολύ αναστατωμένοι, θα έπρεπε να είμαστε γεμάτοι οργή και να βρυχόμαστε και να συνωμοτούμε και να κάνουμε σχέδια για να ΑΠΟΔΡΑΣΟΥΜΕ. Αλλά δεν το κάνουμε. Μόνο μένουμε ξαπλωμένοι...» και μ' αυτή την κουβέντα γύρισε απ' την άλλη πλευρά κρύβοντας το πρόσωπό του και τ' άλλα λιοντάρια κοίταξαν όλα από την άλλη, νιώθοντας ντροπή και αμηχανία. Και ο Τσάρλι επίσης ένιωσε αμήχανα.

Ο ήχος της φωνής του Μακκόμο, που μουρμούριζε μια από τις παράτονες μελωδίες του, αντήχησε αμυδρά από την πλευρά της πόρτας. Τα λιοντάρια έστρεψαν το βλέμμα τους ψηλά και μακριά. Το γηραιότερο λιοντάρι γύρισε την πλάτη του κι έγειρε να ξαπλώσει πλάι στον τοίχο.

Το νεαρό λιοντάρι έγειρε μπροστά κι άγγιξε με τη μύτη του το χέρι του Τσάρλι. «Πέρα ξανά αργότερα» του ψιθύ-

ρισε τη στιγμή που ξεπρόβαλε η σκιά του Μακκόμο στην είσοδο. Το νεαρό λιοντάρι τον κοίταξε σαν να είχε πάρει κάποια απόφαση. «Έλα αργότερα και θα σου τα πω όλα».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

ΟΛΟ ΤΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΠΡΩΙΝΟ ο Μακκόμο κράτησε τον Τσάρλι απασχολημένο, εξηγώντας του σε τι χρησίμευε και πώς λειτουργούσε ο εξοπλισμός της πίστας, το κλουβί της πίστας, το πέραςμα απ' όπου τα λιοντάρια έβγαιναν από τα κλουβιά τους κι έμπαιναν στην πίστα και τα διάφορα άλλα μικρά και μεγάλα εργαλεία κι εξαρτήματα που χρησίμευαν στο νούμερο.

«Είναι ένα νούμερο *en férocité*⁸» άρχισε να εξηγεί, καπνίζοντας ένα ακόμα από εκείνα τα βρομερά μικρά τσιγάρα του και παρατηρώντας τον Τσάρλι με την άκρη του ματιού του καθώς του έδειχνε τα εξαρτήματα της πύλης απ' την οποία έβγαιναν τα λιοντάρια στην πίστα. «Τα λιοντάρια υποκρίνονται πως είναι άγρια μαζί μου κι εγώ υποκρίνομαι το ίδιο μ' αυτά. Όμως, στην πραγματικότητα, υπάρχει αγάπη αναμεταξύ μας».

Αγάπη; σκέφτηκε ο Τσάρλι. Χμμμ... Δεν ήταν και τόσο σίγουρος.

Μετά έφτασε η ώρα να τα ταΐσει – φύλαγαν το κρέας στο

8. En férocité: (γαλλ.) Βίαιο, με αγριότητα. (Σ.τ.Μ.)

τεράστιο ψυγείο της κουζίνας του πλοίου, που ήταν μεγάλο σαν δωμάτιο, μαζί με το φαγητό για τους ναύτες και τους ανθρώπους του τσίρκου. Ο Τσάρλι έπρεπε να το φέρνει κάθε δυο μέρες. Τα λιοντάρια δεν έτρωγαν κάθε μέρα. Επιπλέον, είχαν το νερό τους, που έπρεπε να διατηρείται φρέσκο και καθαρό, καθώς και τα φάρμακά τους, τα οποία έπιναν κάθε μέρα μέσα στο νερό τους. Αυτό ήταν κάτι που ο Μακκόμο το είχε αναλάβει και το φρόντιζε ο ίδιος προσωπικά. Μόλις ήπιαν τα φάρμακά τους, ο Μακκόμο ξάπλωσε στο πάτωμα της λιονταροκαμπίνας, έξω από τα κλουβιά, και, τυλιγμένος στο βαθυκόκκινο ρούχο του που τον προφύλαγε από το κρύο, άρχισε να καπνίζει και να τραγουδάει σε μια παράξενη γλώσσα, που ο Τσάρλι δεν είχε ξανακούσει.

Πού και πού, κατά τη διάρκεια εκείνου του πρωινού, ο Τσάρλι και το νεαρό λιοντάρι αντάλλασσαν βλέμματα όλο νόημα, όμως με το Μακκόμο να ξεκουράζεται εκεί δίπλα δεν έβρισκαν την ευκαιρία να μιλήσουν. Αυτό έπρεπε να γίνει αργότερα. Ο Τσάρλι ένιωθε να φλέγεται από την ανυπομονησία.

Το τραγούδι έφερε στο μυαλό του Τσάρλι εκείνη την αλλόκοτη, συναρπαστική μουσική που είχε ακούσει την πρώτη φορά που αντίκρισε το πλοίο του τσίρκου. Και, αφού ο Μακκόμο είχε καθίσει στην καμπίνα των λιονταριών στερώντας του κάθε δυνατότητα να μείνει μόνος με το νεαρό λιοντάρι, ο Τσάρλι αποφάσισε να πάει να συναντήσει την Πιρουέτ και τη μαντάμ Μπαρμπύ και να τις ρωτήσει για τη μουσική, μήπως κι έτσι αποσπούσε τη σκέψη του απ' το νεαρό λιοντάρι. Όμως εκείνη την ώρα η μαντάμ Μπαρμπύ ξύριζε τα πόδια της και, πίσω από την πόρτα του λουτρού, του είπε ότι η Πιρουέτ έκανε πρόβα στο Μεγάλο Θό-

λο και ότι κανείς δεν επιτρεπόταν να την ενοχλήσει. Έτσι, ο Τσάρλι επέστρεψε στην αποθήκη με τα σχοινιά κι έψαξε για τον Τζούλιους, αλλά ο πατέρας του Τζούλιους είχε πέσει από μια σκάλα ενώ πρόβαραν μια απ' τις φασαρτζίδικες κωμικές σκηνές των κλόουν με τις μαϊμούδες. Έτσι τώρα, ο Τζούλιους έπρεπε να βάλει πάγο στο πόδι του πατέρα του, ειδάλλως εκείνος δε θα προλάβαινε να γίνει καλά μέχρι να φτάσουν στο Παρίσι.

«Και πότε με το καλό θα φτάσουμε εκεί;» ρώτησε ο Τσάρλι με έκπληξη, γιατί, απ' όσο μπορούσε να καταλάβει, ταξίδευαν μίλια μακριά απ' τη στεριά κι ακόμα δεν είχαν δει τη Γαλλία. Κάτι που, αν το σκεφτεί κανείς, ήταν αρκετά παράξενο μετά από τρεις μέρες στη θάλασσα.

«Αυτό μάλλον οφείλεται στο γεγονός ότι ακολουθούμε μια ρότα στη μέση ακριβώς του Καναλιού⁹» είπε ο Τζούλιους. «Όταν πλησιάζουμε υπερβολικά κοντά στην ακτή, οι άνθρωποι έρχονται και μας φωνάζουν ζητώντας να δώσουμε παράσταση και οι μαϊμούδες ενθουσιάζονται και ξεφωνίζουν και κάνουν τόση φασαρία, που όλα τ' άλλα ζώα κουράζονται. Έτσι λοιπόν, ο καπετάνιος προτιμάει να παραμένει στα ανοιχτά. Η Γαλλία είναι εκεί δίπλα, στην αριστερή πλευρά του πλοίου, στο πόρτο. Θα πιάσουμε λιμάνι σήμερα το απόγευμα, ώστε να προλάβουμε να ξεφορτώσουμε στη Χάβρη και ν' ανεβούμε το Σηκουάνα με την αυριανή παλίρροια. Πιθανότατα, μέχρι αύριο το βράδυ θα έχουμε φτάσει στη Ρουέν. Αν είχες πιάσει κουβέντα με τους ναύτες, θα σου έλεγαν ακριβώς τι γίνεται».

9. Κανάλι: Το κανάλι της Μάγχης, το στενό θαλάσσιο πέρασμα ανάμεσα στις ακτές της Γαλλίας και της Αγγλίας. (Σ.τ.Μ.)

Ωστόσο, καθώς ο Τζούλιους ήταν απασχολημένος με τις σακούλες του πάγου για τον μπαμπά του, δε διέθετε το χρόνο να δείξει στον Τσάρλι από πού προερχόταν η μουσική. «Ρώτα το Χανς» είπε. «Εκείνος μπορεί να σε πάει εκεί κάτω».

Ο Τσάρλι βρήκε το Χανς πασαλειμμένο, ως συνήθως, με λάσπη, να κάθεται στο χοιροστάσιο του Μορφωμένου Γουρουνιού. Έτρωγε μπισκότα, έπαιζε μ' ένα γατάκι και φαινόταν λυπημένος.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Το Μορφωμένο Γουρούνι δεν είναι αρκετά μορφωμένο» είπε ο Χανς. «Υπάρχει ένα Μορφωμένο Αλογάκι στη Γαλλία που λύνει ασκήσεις άλγεβρας, αλλά το Μορφωμένο Γουρούνι ξέρει να κάνει μόνο πρόσθεση και αφαίρεση και πολλαπλασιασμό και διαίρεση...»

«Μα, πώς μπορεί ένα γουρούνι να κάνει κάτι τέτοιο;» ξέσπασε ο Τσάρλι. «Ή ένα άλογο; Εννοώ... είναι αρκετά δύσκολο ακόμα και για τα παιδιά των ανθρώπων. Πώς μπορούν να το κάνουν αυτό τα ζώα;»

Ο Χανς κοίταξε πάνω και, αντίθετα απ' ό,τι έκανε συνήθως, χαμογέλασε πλατιά. Του άρεσε που ο Τσάρλι δεν ήξερε. «Ω» είπε με ύφος μυστηρίου «μα δε θα μπορούσα, βέβαια, να σου το αποκαλύψω. Φυσικά και δε θα μπορούσα... Περίμενε και θα δεις... θα δεις την παράσταση, εννοώ, και θα διαπιστώσεις ότι απλά είναι εξαιρετικά μορφωμένο».

Ο Τσάρλι κοίταξε το μεγάλο, γερό, μακρόστενο γουρούνι, που κοιμόταν στα πόδια του Χανς, με τις λευκές του βλεφαρίδες να γέρνουν μπροστά, πάνω στα τριχωτά ροζ του μάγουλα. Έδειχνε να διαθέτει τόση ευφυΐα όσο ένα

κομμάτι λαρδί: δηλαδή περίπου όσο πιο χαζό μπορεί να είναι ένα χαζό ζώο.

Από την άλλη όμως, κι οι περισσότεροι άνθρωποι δε γνωρίζουν τη γλώσσα των γάτων.

Ο Τσάρλι άρχισε ν' αναρωτιέται για το γουρούνι. Μπορούσε να μιλήσει; Δε φαινόταν, στ' αλήθεια, να έχει κάτι ενδιαφέρον να πει. Ο Χανς έγειρε μπροστά και το έξυσε ανάμεσα στ' αυτιά κι εκείνο σουσούνισε μ' έναν τρόπο αρκετά αξιαγάπητο.

Ο Τσάρλι αναστέναξε.

«Πες μου για τη μουσική, Χανς» είπε. «Όταν με ανέβασαν στο πλοίο, ακουγόταν η πιο φανταστική μουσική. Κάτι σαν αγκομαχητό και βόμβος και φύσημα-ξεφύσημα και τραγούδι, όλα την ίδια στιγμή. Σαν ακορντεόν, μόνο που δεν ήταν.

«Α» είπε ο Χανς. «Ήταν η Καλλιόπη».

«Κελαϊόπη;» είπε ο Τσάρλι.

«Καλλιόπη» επανέλαβε ο Χανς.

«Α...» είπε ο Τσάρλι, δίχως να έχει καταλάβει τίποτα.

«Μοιάζει με εκκλησιαστικό όργανο» είπε ο Χανς. «Είναι φανταστική. Θες να τη δεις; Πάμε να της ρίξουμε μια ματιά». Στο λεπτό τα δυο αγόρια κατέβηκαν απ' το κατάστρωμα, ο Χανς με το γατάκι σφιχτά στα χέρια του κι ο Τσάρλι τρέχοντας ξοπίσω του για να μην τον χάσει.

«Έι, εσείς οι δύο, ακίνητοι» φώναξε ένας ναύτης καθώς τα δυο παιδιά πέρασαν ξυστά δίπλα του ρίχνοντας κάτω σχεδόν την κομψή κουλούρα του σχοινιού που άπλωνε.

«Συγγνώμηη!» φώναξαν και βούτηξαν από μια καταπακτή προς το αμπάρι, στην άλλη άκρη της πρύμνης.

Εκείνος ο διάδρομος δεν έμοιαζε με κανέναν απ' όσους

είχε δει ο Τσάρλι μέχρι τότε. Δεν είχε το πλάτος, την επένδυση και την κομψότητα εκείνων που διασχίζει το κοινό για να πάει στο Μεγάλο Θόλο. Ταυτόχρονα όμως, δεν ήταν ούτε σκοτεινός ούτε στενός, σαν τα χαμηλά περάσματα που οδηγούσαν στις αποθήκες του αμπαριού, ούτε και μύριζε ζέστη κι άχυρο, σαν τους διαδρόμους που οδηγούσαν στα δωμάτια των ζώων. Ήταν αρκετά στενός βέβαια, αλλά μύριζε κάρβουνο και λάδι μηχανής και σε κάθε βήμα έκανε ολοένα και περισσότερη ζέστη και θόρυβο.

«Βρισκόμαστε ακριβώς πάνω από τις μηχανές» είπε ο Χανς, φωνάζοντας για να μπορεί να ακουστεί πάνω από το δυνατό σφύριγμα και το βουητό της μηχανής, που έκανε ένα δαιμονισμένο θόρυβο κι έβγαζε ατμό.

«Γιατί;» φώναξε ο Τσάρλι. «Πώς μπορούν να ακούν τη μουσική με όλον αυτό το σαματά;»

«Η μουσική είναι μέρος του σαματά!» φώναξε ο Χανς και κοντοστάθηκε στο διάδρομο· χτύπησε μια μικρή πόρτα, με όση δύναμη κρύβει ένα μικρό αγόρι. Δεν απάντησε κανείς κι ο Χανς άνοιξε με φούρια την πόρτα και τράβηξε μέσα τον Τσάρλι κλείνοντάς τη δυνατά πίσω του.

Εκεί μέσα ήταν εξίσου ζεστά, αλλά έκανε το μισό θόρυβο μονάχα – που, έτσι κι αλλιώς, ήταν πολύς. Το δωμάτιο ήταν στενόμακρο και το συνολικό μήκος του μακριού τοίχου καλυπτόταν από τρία μεγάλα κλαβιέ – έμοιαζε με πιάνο, αλλά ήταν μακρύτερο και βαθύτερο και βαμμένο πράσινο και ροζ αντί για το φυσιολογικό μαύρο και άσπρο. Κάτω υπήρχαν τρία μεγάλα, σιδερένια, γυαλιστερά πεντάλ. Πάνω, σε μικρές τομές στο πλάι, υπήρχαν διάφορα παράξενα κλειδιά και λαβές και όλα τους είχαν από μια ταμπέλα με παράξενα, παλιομοδίτικα γράμματα σκαλισμένα

σε κάτι σαν ελεφαντόδοντο ή επίπεδο γυαλισμένο κόκαλο. Πάνω από όλο αυτό το σύμπλεγμα υπήρχαν σειρές από μεταλλικούς σωλήνες ή αγωγούς, οι βάσεις των οποίων ήταν ορατές, ενώ το υπόλοιπο μέρος τους εξαφανιζόταν μέσα στο ταβάνι κι ένας Θεός ξέρει πού κατέληγαν.

«Τι στην ευχή είναι;» φώναξε ο Τσάρλι.

«Είναι κάτι σαν εκκλησιαστικό όργανο» είπε ο Χανς. «Αυτοί οι σωλήνες (έδειξε προς τα πάνω) είναι οι αυλοί της –σαν σφυρίχτρες– και ο ατμός από τη μηχανή την κάνει να παίζει. Όπως το σφύριγμα μιας τσαγιέρας. Μετά, όλες αυτές οι λαβές και τα πεντάλ βγάζουν διάφορα είδη ήχων και τα πλήκτρα παίζουν τη μουσική».

«Μπορώ να δοκιμάσω;» είπε ο Τσάρλι, που του άρεσε πολύ να παίζει πιάνο και είχε δει εκκλησιαστικό όργανο μία μόνο φορά, όταν παντρεύτηκε η ξαδέρφη του.

«Σε καμία περίπτωση» είπε ο Χανς. «Ο ταγματάρχης Τιμπ θα σε σκοτώσει. Είναι το πιο θορυβώδες πράγμα που έχεις ακούσει ποτέ σου. Θα το ακούσεις μόλις φτάσουμε στο Παρίσι. Το παίζουμε πάντα για να ακούσουν οι άνθρωποι ότι φτάσαμε –κάπως σαν το φορτηγάκι για τα παγωτά– και για να έρθουν όλοι να δουν την παράσταση. Ο ήχος ακούγεται από χιλιόμετρα μακριά. Αλλά, ξέρεις κάτι; Είναι ένας φριχτός ήχος».

«Τον άκουσα στο ποτάμι» είπε ο Τσάρλι. «Τον θυμάμαι...» Δεν έβρισκε τον ήχο φριχτό. Είχε την άποψη ότι ήταν απίστευτα συναρπαστικός. Λαχταρούσε να τον ακούσει ξανά.

Όταν ο Μακκόμο πήγε να κάνει μπάνιο, μετά το γεύμα, ο Τσάρλι βρήκε, τελικά, την ευκαιρία να μιλήσει με το νεαρό

λιοντάρι. Τράβηξε μια μπάλα με άχυρο κοντά στο κλουβί του λιονταριού κι άρχισαν να μιλούν χαμηλόφωνα αλλά με ένταση.

«Λοιπόν» είπε ο Τσάρλι. «Πες τα μου όλα».

«Υπάρχουν δύο πράγματα» είπε το νεαρό λιοντάρι και τα κίτρινα μάτια του έλαμψαν. «Πρώτον, αυτό που θέλεις να μάθεις. Στο Γκρίνουιτς, λίγο πριν ξεκινήσουμε, μια από τις γάτες του ναυπηγείου ήρθε και, μυρίζοντας από δω κι από κει, κατέληξε εδώ μέσα. Έψαχνε για σένα. Δεν το είχα καταλάβει, γιατί δε σε γνώριζα τότε, αλλά μιλούσε για το αγόρι που μιλάει τη γλώσσα των γάτων και τους γονείς του που χάθηκαν και που τους αγαπούν οι γάτες κι έλεγε ότι τους πήγαιναν στο Παρίσι κι ότι το αγόρι έπρεπε να ειδοποιηθεί. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για σένα, γιατί πηγαίνουμε στο Παρίσι. Βρίσκεσαι στα ίχνη τους. Είσαι ευχαριστημένος;»

Τι μεγάλο που ήταν το χαμόγελο στο πρόσωπο του Τσάρλι! Το λιοντάρι κατάλαβε ότι η είδηση αυτή τον είχε χαροποιήσει τόσο πολύ, που χρειαζόταν μια στιγμή να τη συνειδητοποιήσει.

«Βρίσκονται στο Σάρκχοκ» συνέχισε. «Ο γάτος του Σάρκχοκ, προφανώς, το είπε σε όλους – ήθελε απεγνωσμένα να κυκλοφορήσει το νέο. Η ξαδέρφη της κοπέλας του είναι μια γάτα των ερειπίων και ήταν κατηγορηματική ότι οι άνθρωποι αυτοί δε θα 'πρεπε να χαθούν».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Μπράβο στις γάτες των ερειπίων και των χαλασμάτων!

«Άρα, πιθανότατα, είναι απλώς πιο μπροστά στη διαδρομή που ακολουθούμε κι εμείς» είπε ο Τσάρλι. «Τι λες;»

«Ναι» είπε το λιοντάρι. «Δεν μπορεί να είναι πολύ μακριά».

«Έτσι, αν κρατήσω τα μάτια μου ανοιχτά» είπε ο Τσάρλι «ίσως και να καταφέρω να δω το πλοίο! Το Σάρκχοκ! Μετά, στο Παρίσι θα...».

Το νεαρό λιοντάρι τον διέκοψε. «Δε θα το δεις» είπε.

«Γιατί;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Το Σάρκχοκ είναι υποβρύχιο».

Υποβρύχιο! Ο Τσάρλι ένιωσε για μια στιγμή το στομάχι του ν' ανακατεύεται. Ήταν σπουδαία η είδηση ότι η μαμά του κι ο μπαμπάς του κατευθύνονταν στο ίδιο μέρος μ' αυτόν. Το να ξέρει όμως ότι βρίσκονταν σ' ένα υποβρύχιο, κάτω από το νερό, με όλη την κρύα θάλασσα να ηχεί γύρω τους, με τόνους νερού από πάνω τους και διάφορα παράξενα, ωχρά πλάσματα της θάλασσας να τους κοιτούν από τα φινιστρίνια του υποβρυχίου με τα απειλητικά, τρομακτικά, γουρλωτά τους μάτια... αυτό δεν ήταν... δεν ήταν καθόλου καλό. Ωστόσο, ήταν κοντά· κι αυτό ήταν καλό. Και πήγαιναν στο Παρίσι, όπως κι ο Τσάρλι, κι αυτό ήταν το καλύτερο απ' όλα τα νέα εδώ και μέρες.

Το νεαρό λιοντάρι ρώτησε «Γιατί τους απήγαγαν, Τσάρλι; Ξέρεις ποιος τους κρατάει αιχμάλωτους;». Έκρυβε μια θερμή συμπόνια στα μάτια του, και μια αναλαμπή στο μυαλό του Τσάρλι τον έκανε να κατανοήσει αμέσως το λόγο: και τα ίδια τα λιοντάρια είχαν χάσει την ελευθερία τους, τις οικογένειές τους, τις ίδιες τους τις ζωές επειδή κάποιοι τα είχαν αρπάξει.

«Πιστεύω ότι τους πήραν επειδή ξέρουν κάτι» είπε ο Τσάρλι απλά. «Είναι επιστήμονες. Νομίζω ότι έκαναν μια ανακάλυψη και κάποιος άλλος τη θέλει ή... δεν ξέρω. Αλλά κάτι τέτοιο πρέπει να είναι».

«Και ποια είναι η ανακάλυψη;»

«Δεν ξέρω» είπε ο Τσάρλι. «Δούλευαν πάνω σε πολλά πράγματα».

«Σου λείπουν πολύ;» ρώτησε το νεαρό λιοντάρι. «Έχω ακούσει ότι τα συναισθήματα των ανθρώπων είναι έντονα...»

Τα μάτια του Τσάρλι τρεμόπαιξαν. «Πολύ έντονα» είπε κοφτά και σήκωσε το πιγούνι του.

Το νεαρό λιοντάρι τον κοίταξε σκεπτικό. Μετά είπε «Και τώρα το άλλο ζήτημα...». Ίσως είχε αντιληφθεί την αμηχανία του Τσάρλι.

Ο Τσάρλι στράφηκε ξανά προς το μέρος του και συνάντησε το βλέμμα του μέσα από τα χοντρά, σιδερένια κάγκελα του κλουβιού.

«Ναι, το άλλο ζήτημα» είπε ο Τσάρλι.

«Πρέπει να μας βοηθήσεις» είπε το λιοντάρι απλά. «Πρέπει να σ' εμπιστευτώ. Αν μας προδώσεις – δεν ξέρω. Αλλά δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι. Είδες πώς ο...» (στο σημείο αυτό είπε το όνομα του γηραιότερου λιονταριού, το οποίο δεν μπορώ να γράψω. Θα το λέω απλά «το γηραιότερο λιοντάρι» όταν κάποιο λιοντάρι προφέρει το όνομά του στη γλώσσα των γάτων. Φυσικά, όλη αυτή την ώρα μιλούσαν στη γλώσσα των γάτων) «...πώς είναι το γηραιότερο λιοντάρι. Πόσο κουρασμένο και θλιμμένο. Παλιότερα έκανε συνεχώς σχέδια και ονειρευόταν τη στιγμή της απόδρασης. Αλλά τώρα – δεν ξέρω πια. Είναι σαν να τα έχει παρατήσει εντελώς. Οι μητέρες...» (ο Τσάρλι υπέθεσε ότι εννοούσε τις λιονταρίνες) «...απλώς τον ακολουθούν – είναι τόσο συνηθισμένες να τον υπακούν και να μην του θυμώνουν, που έχουν ξεχάσει να σκέφτονται μόνες τους. Η Ελσίνα, η νεότερη θηλυκιά, αυτή ναι, είναι γεν-

ναία, αλλά είναι πολύ νέα. Έτσι, αυτός που πρέπει να κάνει κάτι είμαι εγώ. Κι εσύ πρέπει να με βοηθήσεις».

«Εντάξει» είπε ο Τσάρλι. Δε ρώτησε καν τι βοήθεια χρειαζόταν ή τι ήθελε απ' αυτόν το λιοντάρι – είτε απλώς «εντάξει». Αυτό θα μπορούσε να αποδειχτεί πολύ ανόητο εκ μέρους του. Υπάρχουν πολλές ιστορίες σχετικά με το τι συμβαίνει όταν οι άνθρωποι υπόσχονται να κάνουν κάτι πριν ελέγξουν τι είναι αυτό που υπόσχονται, και πάντα καταλήγει σε κάτι του τύπου «Σκότωσε το φίλο σου» ή «Δώσε μου το βασίλειό σου», και τότε είναι πολύ αργά να κάνεις πίσω. Αλλά ο Τσάρλι εμπιστευόταν το λιοντάρι. Θυμόταν το βλέμμα στα μάτια του την πρώτη φορά που μίλησε μαζί του στη γλώσσα των γάτων. Εμπιστευόταν το λιοντάρι και το συμπαθούσε. Αν μπορούσε, θα το βοηθούσε.

«Χρειαζόμαστε ένα σχέδιο για ν' αποδράσουμε» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Χρειαζόμαστε έναν άνθρωπο που να μπορέσει να μας βοηθήσει να βγούμε από το πλοίο. Πρέπει να κοροϊδέψουμε το Μακκόμο και τον ταγματάρχη Τιμποντέτ. Χρειαζόμαστε κάποιον να μας κρύψει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας. Επιστρέφουμε στην Αφρική».

«Στην Αφρική!» είπε ο Τσάρλι. «Ουάου».

«Είσαι Αφρικανός;» ρώτησε το λιοντάρι.

«Ναι – δηλαδή ο μπαμπάς μου είναι. Από τη δυτική Αφρική, δίπλα στη θάλασσα».

«Κι εμείς είμαστε από τη δυτική Αφρική!» είπε το λιοντάρι. «Από το Μαρόκο, εκεί όπου η έρημος και τα βουνά φτάνουν μέχρι τη θάλασσα. Εκεί θα πάμε».

«Ο μπαμπάς μου κατάγεται από πιο νότια» είπε ο Τσάρλι. «Από την Γκάνα».

«Είμαστε αδέρφια» είπε το λιοντάρι. «Αδέρφια από την

Αφρική. Μιλάς τη γλώσσα μας. Δε χρειάζεται να μας ακολουθήσεις σ' όλο το ταξίδι μας προς το σπίτι. Θα δούμε πού θα πάνε τους ανθρώπους σου, θα βρούμε ένα δρόμο που να μας βολεύει και τους δυο. Κι εμείς θα σε βοηθήσουμε».

Άρεσε στον Τσάρλι που άκουσε κάτι τέτοιο. Του άρεσε πάρα πολύ. Είχε αναρωτηθεί πώς ήταν δυνατόν ένα και μοναδικό αγόρι να σώσει ενήλικες από άλλους ενήλικες – από αυτούς που είχε προσλάβει ο Ράφι ή απ' αυτούς που είχαν προσλάβει το Ράφι. Δεν είχε θελήσει να το σκεφτεί, αλλά δεν ήταν χαζός. Αν ήταν εύκολο για κείνον να νικήσει τους απαγωγείς, τότε ήδη θα τους είχαν νικήσει οι γονείς του και θα είχαν αποδράσει, έτσι δεν είναι; (Για μια στιγμή η καρδιά του αναπήδησε: ίσως και να το έχουν ήδη κάνει! Ίσως να έρχονται αυτοί να τον σώσουν, αυτήν ακριβώς τη στιγμή!) Αλλά ένα και μοναδικό αγόρι σε συνεργασία με μια αγέλη λιονταριών στα σίγουρα θα τρόμαζε τους απαγωγείς, όσο σκληροί κι αν ήταν. Ένα και μοναδικό αγόρι παρέα με μια αγέλη λιονταριών θα προκαλούσε στο Ράφι Σάντλερ το σοκ της ζωής του...

Ως αντάλλαγμα της βοήθειας που θα πρόσφερε στα λιοντάρια για να αποδράσουν, ο Τσάρλι θα τους ζητούσε να βοηθήσουν τους γονείς του να αποδράσουν. Απλό και ευφύεστατο.

Ο Τσάρλι είχε μια ιδέα.

«Θα μπορούσες να κάνεις κάτι για μένα αυτή τη στιγμή;» είπε στο νεαρό λιοντάρι.

Το λιοντάρι έγειρε το κεφάλι του, εννοώντας ναι, φυσικά.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε, ενώ προσπαθούσε να «ψαρέψει» το τηλέφωνο απ' την τσέπη του.

Έψαξε για το τηλέφωνο του **Φανταχτερού Γλοιώδη Τσόγλανου** στον τηλεφωνικό κατάλογο και βρήκε το νούμερο.

«Μόλις σου πω, βγάλε ένα βρυχηθμό» είπε στο νεαρό λιοντάρι. «Είναι ο τύπος που πήρε τους γονείς μου!»

Τα μάτια του νεαρού λιονταριού έλαμψαν.

Ο Τσάρλι υπέθετε ότι θα απαντούσε η υπηρεσία μηνυμάτων. Δεν έγινε όμως έτσι – αυτός που απάντησε ήταν ο Ράφι.

Η ταραχή τού έκοψε για μια στιγμή τη φωνή. Ο Ράφι στο δρόμο, στο σιντριβάνι, με τη μαμά του, με τη μαμά του Τσάρλι, ίσως. Μόλις ο Ράφι απάντησε – «Ναι; Τσάρλι;», άρχισε η δράση.

«Ναι, ξέρεις ποιος είμαι» του φώναξε. «Δεν ξέρεις, όμως *πού* είμαι, έτσι δεν είναι; Δεν ξέρεις τι κάνω. Δεν ξέρεις *τίποτα* και δε θα μπορούσα να είμαι λιγότερο τρομοκρατημένος! Αν μη τι άλλο, εγώ θα σε βρω SYNTOMA, κύριε Φιγουρατζή Αντάρεσκε, κύριε Άνετε! Οπότε, καλύτερα ΕΣΥ ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ και να Μ' ΑΦΗΣΕΙΣ ΗΣΥΧΟ!» Έκανε μια έξαλλη γκριμάτσα στο νεαρό λιοντάρι και κράτησε το τηλέφωνο μπροστά του.

Το νεαρό λιοντάρι, χαμογελώντας πονηρά, έβγαλε ένα χαμηλό, τρομακτικό, ηχηρό βρυχηθμό, που μπορούσε να σου παγώσει το αίμα. Ο Τσάρλι ήξερε ότι, στην πραγματικότητα, ο βρυχηθμός ήταν για κλάματα και ότι το λιοντάρι απλά το διασκέδαζε. Ήξερε επίσης ότι ο Ράφι, όπως κάθε άνθρωπος, θα το έβρισκε απόλυτα τρομακτικό.

Πίεσε απαλά το κουμπί της αποσύνδεσης και ξέσπασε σε γέλια. Ναι!!

Πέντε ναύτες χτύπησαν την πόρτα της καμπίνας του λιονταριού.

«Τι συμβαίνει;» φώναξαν. «Είσαι εντάξει εκεί μέσα;»

Ο Τσάρλι άνοιξε την πόρτα γελώντας ακόμα.

«Ναι, όλα εντάξει» είπε. «Εντάξει. Κανένα πρόβλημα. Συγγνώμη. Τα λιοντάρια είναι λίγο θορυβώδη, αυτό είν' όλο. Συγγνώμη».

Έφυγαν.

Ο Τσάρλι ένωσε καλά.

Ο Ράφι, πάλι, όχι.

«Αναθεματισμένη, θρασύτατη μισοριξιά» είπε. «Τι στο... πώς στον... τι ήταν αυτό!»

Είχε τρομάξει. Το στομάχι του είχε ανακατευτεί λιγάκι. Δεν καταλάβαινε τίποτα.

«Μικρό παλιο...» φώναξε και σήκωσε το τηλέφωνό του.

Το τηλέφωνο του Τσάρλι χτύπησε.

Το πήρε στο χέρι του και το κοίταξε. Το όνομα **Φανταχτερός Γλοιώδης Τσόγλανος** φώτισε την οθόνη.

Το νεαρό λιοντάρι τον κοίταξε.

Ο Τσάρλι είπε «Βγάλε ένα βρυχηθμό ακόμα» και πίεσε το κουμπί.

Το νεαρό λιοντάρι βρυχήθηκε τώρα πολύ δυνατά.

Οι ναύτες επέστρεψαν.

Μετά απ' αυτό, το τηλέφωνο δεν ξαναχτύπησε.

Ο Τσάρλι ένωσε καλά.

Ο Ράφι πέταξε το τηλέφωνο.

«Δεν καταλαβαίνω» ψιθύρισε. Τώρα όμως έτρεμε. Ο φόβος κι ο θυμός είναι κακός συνδυασμός.

* * *

«Και με τ' άλλα λιοντάρια τι γίνεται;» είπε ο Τσάρλι και πήρε ξανά ένα σοβαρό ύφος. «Συμφωνούν;»

Το νεαρό λιοντάρι τίναξε τα μουστάκια του. «Η Ελσίνα θα συμφωνήσει. Είναι έτοιμη κι ανυπομονεί να φτάσει εκείνη η μέρα. Οι μητέρες θα κάνουν ό,τι κάνει και το γηραιότερο λιοντάρι. Και το γηραιότερο λιοντάρι... θα συμφωνήσει αν το ηθικό του δεν είναι τόσο πεσμένο».

«Και πώς μπορούμε να του ανεβάσουμε το ηθικό;» ρώτησε ο Τσάρλι μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα.

Το νεαρό λιοντάρι τού χάρισε ένα, ας πούμε, λιονταρίσιο χαμόγελο σηκώνοντας τα μουστάκια του και δείχνοντας τα λεπτοφτιαγμένα, δυνατά και άγρια δόντια του.

«Το ηθικό ενός γερασμένου λιονταριού δεν είναι υψηλό όταν δέχεται διαταγές και υποδείξεις» είπε. «Αλλά υπάρχουν τρόποι να το αλλάξουμε. Υπάρχει κάτι που πρέπει να γίνει πρώτο-πρώτο και πρέπει να αρχίσουμε να το κάνουμε άμεσα». Και τράβηξε τον Τσάρλι λιγάκι πιο κοντά στα κάγκελα και του ψιθύρισε κάτι στ' αντί κι ο Τσάρλι έκανε ένα καταφατικό νεύμα που έδειχνε ότι είχε καταλάβει, και άρχισαν μαζί να ψάχνουν τρόπους να θέσει ο Τσάρλι σε λειτουργία το σχέδιο ανύψωσης του ηθικού του γηραιότερου λιονταριού και της σωτηρίας των λιονταριών από την αιχμαλωσία. Ύστερα ο Τσάρλι επέστρεψε στο ράφι του με τα σχοινιά και συλλογίστηκε τους γονείς του και το Ράφι και κατέστρωσε σχέδια για το πώς θα διόρθωνε αυτό που ήταν λάθος και αδικία.

Μπροστά τους, ενώ πλησίαζαν το λιμάνι της Χάβρης, ο κανελής γάτος που ταξίδευε με το *Σάρκχοκ* είχε καταφέρει να κλέψει ένα σπιλό από το σακάκι του Γουίννερ και τώρα

προσπαθούσε να το σπρώξει κάτω από την πόρτα της καμπίνας όπου βρίσκονταν φυλακισμένοι ο Ανίβας κι η Μαγκνταλέν. Με το χαρτί δε δυσκολεύτηκε τόσο: το είχε κλέψει από το ημερολόγιο του Γουίννερ, τ' άρπαξε με τα νύχια του και το έφερε στα δόντια του. Το σιλό ήταν λιγάκι πιο ζόρικο: δυσκολεύτηκε να το πιάσει, γιατί κυλούσε ασταμάτητα κάθε φορά που του έπεφτε κάτω. Κι επιπλέον, τώρα του αρνιόταν πεισματικά να περάσει κάτω από την πόρτα.

Ο γάτος άρχισε να σκέφτεται πώς θα μπορούσε να λύσει το πρόβλημα. Ο γάτος είχε μια ιδέα. Πήρε το σιλό στο στόμα του και το ροκάνισε με τα κοφτερά, δυνατά δοντάκια του. Το πλαστικό του εξωτερικό μέρος χώρισε και σκορπίστηκε και το μικρό σωληνάκι που ήταν γεμάτο μελάνι έπεσε. Αμέσως, με την πατούσα του, σαν μικρούλι γατάκι που πάλευε μ' ένα τόπι μαλλί, ο γάτος πέρασε το σωληνάκι του σιλογράφου κάτω από την πόρτα. Μετά άρχισε να ουρλιάζει και να νιαουρίζει, κάτι που αποσκοπούσε στο ίδιο πράγμα.

Ήταν η Μαγκνταλέν που αγαπούσε πολύ αυτόν το γάτο, εκείνη που ξύπνησε και τεντώθηκε και χασμουρήθηκε και είπε: «Οχού, σταμάτα πια, γατούλη», κι όταν ο γατούλης δε σταμάτησε, και πάλι η Μαγκνταλέν ήταν εκείνη που είπε «δεν μπορώ να σε βάλω μέσα, γλυκέ μου, η πόρτα είναι κλειδωμένη, όπως ίσως παρατήρησες». Η Μαγκνταλέν ήταν εκείνη που πλησίασε στην πόρτα για να μιλήσει ευγενικά στον ενοχλημένο γάτο κι η Μαγκνταλέν ήταν εκείνη που πάτησε στο σιλό, πρόσεξε το κομμάτι του χαρτιού, τα σήκωσε και τα δυο κι άρχισε ν' αναρωτιέται. Και το επόμενο πρωί, όταν ο Σιντ έφερε πρωινό στους φυλακισμένους

κι ο γάτος μπερδεύτηκε απαλά στα πόδια του, η Μαγκνταλέν ήταν εκείνη που ο γάτος άρχισε να ενοχλεί, που έσπρωχνε το σιλό προς το μέρος της και το κυλούσε πάνω στο χαρτί με νόημα, λέγοντας «Μιάου! Μιάου! Μιάου!» ξανά και ξανά, με αρκετά ενοχλητικό τρόπο, πρέπει να πούμε. Τουλάχιστον αυτό ήταν που άκουσε η Μαγκνταλέν. Στην πραγματικότητα, η γάτα τής έλεγε «ΓΡΑΨΕ-ΤΟ-ΓΡΑΜΜΑ. ΓΡΑΨΕ-ΤΟ-ΓΡΑΜΜΑ. Μα, για τ' όνομα του Θεού, γυναίκα, κουνήσου. Πόσο δύσκολο είναι να το καταλάβεις...; Μολύβι. Χαρτί. ΓΡΑΨΕ-ΤΟ-ΓΡΑΜΜΑ!».

«Αυτή η γάτα προσπαθεί να μου πει κάτι» μουρμούρισε η Μαγκνταλέν («Ναι, καλή μου, μπράβο» αναστέναξε η γάτα). Κι αυτό την έκανε να θυμηθεί τον Τσάρλι, όχι ότι σταμάτησε ποτέ να τον σκέφτεται, αλλά την έκανε να σκεφτεί ότι οι γάτες έλεγαν πράγματα σ' αυτόν κι αυτός στις γάτες, και κοίταξε το πρόσωπο εκείνου του κανελή γάτου που την κοίταζε τόσο έντονα, σαν να ήθελε να της πει κάτι...

...Και τότε κατάλαβε. Καθισμένη με την πλάτη στον καθρέφτη διπλής όψεως, έγγραψε:

Αγαπητέ Τσαρλς,

(Πόσο περήφανη ήταν για το μήνυμά του στο τηλέφωνο! Πόσο έξυπνα είχε καταλάβει τις ενδείξεις που του είχε αφήσει στο πρώτο της γράμμα, πόσο έξυπνα είχε δώσει τις δικές του ενδείξεις!)

Λυπάμαι που μαθαίνω ότι είσαι έξω και κάνεις ιστιοπλοΐα όλη την ώρα αντί να είσαι στο μάθημα: ξέρεις ότι ο υπερβολικός θαλασσινός αέρας σου κάνει κακό. Ο πατερούλης σου κι εγώ απολαμβάνουμε το ταξίδι μας με το

πλοίο, αν και είναι μάλλον λίγο ταξίδι-μυστήριο. Το φαγητό είναι καλό και υπάρχει ένας υπέροχος κανελής γάτος που είναι πολύ φιλικός μαζί μας. Ελπίζω το γράμμα αυτό να φτάσει στα χέρια σου. Θα σε ειδοποιήσουμε για τον τόπο της διαμονής μας όταν φτάσουμε στον προορισμό μας. Σε παρακαλώ πες μου ποια εκπαιδευτικά ταξίδια σου ετοιμάζει ο αδερφός Ζερόμ. Σ' αγαπώ πολύ και μου λείπεις. Να είσαι καλό και φρόνιμο παιδάκι! Το ξέρω πως θα 'σαι.

Η μανούλα, που σ' αγαπάει παντοτινά

Ο Ανίβας παραφύλαγε και ταυτόχρονα διάβαζε όσα εκκείνη έγραφε.

«Είναι πολύ καλό» είπε. «Αλλά πώς θα τα καταφέρεις να του το στείλεις;»

Ο κανελής γάτος πήδηξε στην αγκαλιά της και τέντωσε το μαλλιαρό κανελή λαιμό του με το μικρό μοβ περιλαίμιο που τον προφύλαγε από τους ψύλλους. Η Μαγκνταλέν διπλώσε το χαρτάκι, το έκανε πολύ πολύ μικρό και το στήριξε σταθερά στην αγκράφα του περιλαίμιου.

«Φαίνεται ασφαλές εδώ, νομίζω» είπε.

Ο Ανίβας την κοιτούσε.

«Αγάπη μου...» άρχισε να λέει μ' έναν τόνο αμφιβολίας στη φωνή του, αλλά εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα, μπήκε ο Γουίννερ για να πάρει το δίσκο του πρωινού και τότε ο γάτος κοντοστάθηκε, ίσα ίσα για να τους ρίξει ένα βλέμμα γεμάτο νόημα κι αποφασιστικότητα, κι ύστερα πετάχτηκε έξω.

«Τι;» είπε ο Ανίβας. «Πώς; Αλήθεια;»

«Μου έφερε το χαρτί και το σιλό» είπε η Μαγκνταλέν.

«Αφού μπορεί να κάνει το χαρτοπώλη, γιατί να μην μπορεί να κάνει και τον ταχυδρόμο;»

Ο Ανίβας χαμογέλασε. Και η Μαγκνταλέν χαμογέλασε. Έδωσε στο γάτο ένα μεγάλο φιλή. Για πρώτη φορά μετά από μέρες ένιωσαν σχεδόν χαρούμενοι.

«Δεν ξέρω για ποιο λόγο έχετε αυτή τη διαολεμένη ευθυμία» είπε ο Γουίννερ. «Σύντομα θα φτάσετε στον προορισμό σας. Δεν είναι να γελάτε και πολύ. Εγώ, τουλάχιστον, δε θα το 'κανα. Για μένα είναι εντάξει, φίλε, εμείς απλά θα σας παραδώσουμε και θα πάρουμε το παραδάκι μετά σχεδιάζω μια δυο βδομάδες διακοπές κάτω από τον ήλιο, παρέα με την κυρία Γουίννερ. Αλλά εσείς θα συναντήσετε τους κυρίους από τη Διεύθυνση Προσωπικού, κι αυτοί, ειλικρινά μιλάμε τώρα, δεν είναι και τόσο καλοί κύριοι, κι αν δεν κάνω λάθος, θα σας πάνε να συναντήσετε το Γενικό Διευθυντή... Οχ, Θε μου!» είπε με υπερβολή. «Ήμουν πάλι έτοιμος να μαρτυρήσω για το Γενικό Διευθυντή... Ωωωωωπ! Να το πάλι. Θα χαρεί πολύ να σας εξηγήσει αυτοπροσώπως τα νέα σας καθήκοντα. Είναι ένας πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος, απ' ό,τι ακούω· τουλάχιστον όταν πρόκειται για τη Διεύθυνση Προσωπικού. Πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος. Κι εγώ είμαι ιδιαίτερα χαρούμενος που δε δουλεύω για λογαριασμό του. Εσείς, όπου να 'ναι, θ' αρχίσετε να δουλεύετε γι' αυτόν, εγώ μακάρι να μη βρεθώ ποτέ σ' αυτή τη θέση».

Ο Γουίννερ έφυγε με μια έκφραση κακίας στο πρόσωπό του.

«Διεύθυνση Προσωπικού;» είπε η Μαγκνταλέν.

«Καθήκοντα;» είπε ο Ανίβας.

«Δε μου αρέσει καθόλου αυτό» είπε η Μαγκνταλέν.

Ο Τσάρλι είχε θυμώσει με τον εαυτό του. Τι ηλίθιο που ήταν εκ μέρους του να τηλεφωνήσει στο Ράφι! Τι αυτάρεσκο! Και μάλιστα δύο φορές! Τώρα ο Ράφι ήξερε ότι ο Τσάρλι πήρε τα μηνύματά του – ίσως, μάλιστα, να έστελνε κι άλλα. Τώρα ο Ράφι ήξερε ότι ο Τσάρλι ήταν σ' ένα μέρος με λιοντάρια – και μάλλον αυτό θα ήταν ένα καλό στοιχείο για την έρευνά του. Κι επιπλέον, τώρα ο Ράφι θα είχε εκνευριστεί ακόμα περισσότερο μαζί του. Ηλίθιε!

Αλλά το είχε διασκεδάσει τόσο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

ΗΤΑΝ ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ όταν το μεγάλο πορφυρό σκαρί διέσχισε την περιοχή με τις θαλάσσιες ανεμογεννήτριες, που φάνταζαν σαν στρατιά από γιγαντιαίες προπέλες πάνω σε στύλους, και πέρασε στο λιμάνι της Χάβρης. Ο Τσάρλι συνειδητοποίησε ότι ήταν πολύ χαρούμενος που ξανάβλεπε στεριά, παρ' όλο που δεν του 'χε λείψει και τόσο πολύ στην πραγματικότητα. Μόλις αγκυροβόλησαν, έτρεξε να κατεβεί τη σκάλα του πλοίου και να βγει στη μεγάλη στέρεη προκυμαία, ανυπομονώντας να βρει κάποια γάτα που θα 'χε νέα. Όταν όμως πάτησαν τα πόδια του στη γη, τραντάχτηκε σύγκορμος – αλήθεια, πόσο σταθερή κι ακλόνητη του φαινόταν η στεριά μετά από τις μέρες που είχε περάσει στη θάλασσα!

«Έι, Λιονταρόπαιδο!» άκουσε μια φωνή να τον φωνάζει πίσω του, από το κατάστρωμα. Ήταν ο ταγματάρχης Τιμπ. «Το καλό που σου θέλω, να γυρίσεις αμέσως πίσω στο πλοίο. Δεν ξεμπαρκάρουμε από το πλοίο χωρίς άδεια. Γύρνα πίσω και βοήθησε το Μακκόμο. Έχετε πολλή δουλειά να κάνετε ακόμη».

Γεμάτος απογοήτευση, ο Τσάρλι επέστρεψε στο πλοίο,

και τότε ακριβώς αντίκρισε ένα εξαιρετικά παράξενο θέαμα. Ένας τεράστιος γερανός, που έλαμπε κοκκινόλευκος κάτω από τον ουρανό, τους περίμενε στην αποβάθρα. Έδειχνε να γέρνει προς το πλοίο, ενώ ολόκληρο το πλήρωμα είχε αρχίσει να τρέχει πέρα δώθε στο κατάστρωμα, γύρω απ' τη βάση ενός καταρτιού. Μια τεράστια αλυσίδα κρεμόταν από το γερανό και, όπως διαπίστωσε ο Τσάρλι, ήταν ενωμένη με το κατάρτι στη βάση του. Μια άλλη αλυσίδα κρεμόταν στον αέρα – μάλλον όχι, δεν κρεμόταν απλά: κουνιόταν. Στη μέση του καταρτιού, ένα τσούρμο ναύτες ήταν απασχολημένοι με κάποια δουλειά...

Ξαφνικά ακούστηκε μια δυνατή κραυγή, αμέσως όλοι οι ναύτες έκαναν πίσω κι έσκυψαν όλοι ταυτόχρονα, και τότε το κατάρτι ξεριζώθηκε σαν γιγάντιο δέντρο κόντρα στον άνεμο, ή, μάλλον, σαν γιγάντιο αγριόχορτο στο χέρι ενός γιγαντιαίου κηπουρού. Εκεί που κάποτε ορθωνόταν ψηλό και περήφανο, τώρα κείτονταν πλαγιασμένο στον αέρα και κρεμόταν από αλυσίδες και πετούσε αργά και δυσκίνητα προς την αποβάθρα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τσάρλι έναν από τους λιμενεργάτες που στεκόταν δίπλα του στην προκυμαία.

«Στάσου πίσω» του φώναξε ο άντρας την ώρα που το κατάρτι άρχισε να γέρνει προς τη μεριά τους. «Πολύ πίσω, μείνε μακριά».

Ο Τσάρλι γούρλωσε τα μάτια. Μόλις το κατάρτι ακούμπησε καταγής και ήταν πλέον δύσκολο να κουτουλήσει στο κεφάλι κανενός, ανέβηκε τρέχοντας τη σκάλα του πλοίου κι έφτασε στο κατάστρωμα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε έναν από τους ναύτες;

«Λύνουμε το κατάρτι» απάντησε ο ναύτης κοφτά και κι-

νήθηκε προς τη βάση του δεύτερου καταρτιού. «Δεν πιστεύω να νόμισες ότι θα χωρέσουν να περάσουν κάτω από τις γέφυρες του Σηκουάνα, έτσι; Τα αφήνουμε εδώ, για φύλαξη. Κι ύστερα παίρνουμε τ' άλλα, εκείνα που κρατάμε φυλαγμένα στο λιμάνι του Σαιν Λιούις. Τώρα φύγε, έχω δουλειά».

Ο Τσάρλι κοίταξε με έκπληξη το δεύτερο και το τρίτο κατάρτι να ξεριζώνονται από τις βάσεις τους, να πετούν στον αέρα και να τοποθετούνται κάτω, στην αποβάθρα. Αυτό τουλάχιστον θα έβλεπε – όμως εκείνη τη στιγμή τον φώναξε ο Μακκόμο. Ήθελε να στείλει τον Τσάρλι στον ταμιά, για να του υπενθυμίσει ότι του είχαν υποσχεθεί επιπλέον φρέσκο κρέας για τα λιοντάρια, αλλά δεν του είχαν δώσει ακόμα τα χρήματα και του ζητούσε να βεβαιωθεί τουλάχιστον ότι ο διαχειριστής είχε κανονίσει να φτάσει το κρέας πριν το ξημέρωμα της επόμενης μέρας, γιατί έπρεπε να ξυπνήσουν από νωρίς και ο δρόμος μέχρι τη Ρουέν ήταν μακρύς. Όταν θα τελείωνε μ' αυτό, θα έπρεπε να τρέξει στη στεριά και να πάρει μερικά μαύρα τσιγαρόχαρτα για το Μακκόμο, γιατί του τελείωναν.

Ο Τσάρλι καταχάρηκε που θα έβγαινε στη στεριά. Η αποβάθρα έσφυζε από ζωή: φρέσκο ψωμί και λαχανικά φορτώνονταν στο πλοίο, οι ναύτες γέμιζαν τις δεξαμενές του νερού στο αμπάρι με τεράστιους λαστιχοσωλήνες, που έμοιαζαν με γιγαντιαίους πύθωνες καθώς λύγιζαν κι αναπηδούσαν από την πίεση του νερού. Σ' ένα στενό παραμέσα βρήκε ένα καπνοπωλείο –ένα μικρούτσικο μαγαζάκι που πουλούσε οτιδήποτε είχε σχέση με το κάπνισμα– και τότε διαπίστωσε ότι τα γαλλικά του ήταν αρκετά καλά ώστε να είναι σε θέση ν' αγοράσει τα φριχτά τσιγαρόχαρ-

τα του Μακκόμο. Όλη αυτή την ώρα είχε τα μάτια του ανοιχτά μήπως κι έβλεπε κάποια γάτα, αλλά τίποτα. Έκανε κύκλο καθώς επέστρεφε στην αποβάθρα, αλλά και πάλι χωρίς τύχη. Μα πού είχαν πάει όλες; Δε θα 'πρεπε ένα λιμάνι σαν κι αυτό να 'ναι γεμάτο γάτες; Δεν μπορούσε να καθυστερήσει περισσότερο – αν αργούσε πολύ, ο Μακκόμο θα τον μάλωνε, κι ο Τσάρλι ήθελε να τον κρατάει ήρεμο.

Ο Τσάρλι δεν ήξερε ότι πίσω από ένα κασόνι γεμάτο σαρδέλες η Κλοντίν, μια πολύ χοντρή Γαλλίδα γατούλα με ροζ μύτη, κοιμόταν του καλού καιρού έχοντας ένα κομμάτι χαρτί κολλημένο στις πατούσες της. Η Κλοντίν είχε δεχτεί την προσφορά του κανελή γάτου και είχε μοιραστεί μαζί του το βραδινό του φαγητό (πέρα απ' αυτό που είχε φάει μοναχή της)· ως αντάλλαγμα, έπρεπε να παραδώσει το σημείωμα στο μελαψό αγόρι από την Αγγλία, που βρισκόταν πάνω στο πορφυρό πλοίο. Αλλά είχε φάει τόσο πολύ, που την πήρε τελικά ο ύπνος. Όταν ο κανελής γάτος είδε τους φίλους του, εκείνους τους ανθρώπους, να τους παίρνουν μέσα στην άγρια νύχτα με μια μικρή βενζινάκατο, βρισκόταν ήδη στο δρόμο της επιστροφής για την Αγγλία, αλλά ήταν σίγουρος ότι το γράμμα θα έφτανε τελικά στον προορισμό του.

Η Κλοντίν ήταν πολύ τεμπέλα γάτα. Είχε ξενυχτήσει παρέα με τον κανελή γάτο και τώρα κοιμόταν ξερή όλη τη μέρα.

Το απόγευμα, η ξέφρενη δουλειά που απαιτεί ο ανεφοδιασμός ενός πλοίου με τόσους πολλούς ανθρώπους και τόσα πολλά ζώα άρχισε να τελειώνει. Ο Τσάρλι κάθισε παρέα με το Μακκόμο στην τραπεζαρία, ήπιαν μαζί ζεστή σοκο-

λάτα και, σε φιλική ατμόσφαιρα, τον άκουσε ν' αφηγείται ιστορίες για εκπαιδευτές λιονταριών του παρελθόντος. Έστερα πήγε στον ταγματάρχη Τιμποντέτ και τον ευχαρίστησε που τον πήρε στο πλοίο και τον έκανε Λιονταρόπαιδο. Κουβέντιασε με τις δίδυμες, με το Χανς και τον Τζούλιους και κάποιους από τους Ιταλούς, που, μετά το βραδινό, το 'χαν ρίξει στο τραγούδι συνοδεία μαντολίνου, κι όλοι μαζί πήραν μέρος στο γλέντι. Έστερα κουλουριάστηκε στην αποθήκη με τα σχοινιά. Όλο εκείνο το διάστημα σκεφτόταν, σκεφτόταν αδιάκοπα ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος να φέρει σε πέρας την αποστολή που του είχε αναθέσει το λιοντάρι.

Όλο εκείνο το διάστημα, η Κλοντίν συνέχιζε να κοιμάται του καλού καιρού.

Λίγο πριν το χάραμα, οι μηχανές άρχισαν να τρέμουν και να μουγκρίζουν, η παλίρροια άλλαξε κατεύθυνση, κι έτσι θα παρέσυρε την *Κίρκη* μέσα από τον πλατύ και λαμπερό ποταμό Σηκουάνα μέχρι το Παρίσι. Ο Τσάρλι μύρισε το μπείκον που ψηνόταν στην κουζίνα του πλοίου κι άκουσε τους γλάρους να κρώζουν μόλις αχνοφάνηκε το πρώτο φως της ημέρας. Με φωνές και κραυγές και μια μεγάλη ανατάραξη του νερού, η *Κίρκη* όρμησε στα νερά του ποταμού.

Ξοπίσω τους, μια χοντρή γατούλα έτρεχε κατά μήκος του ποταμού. Μόλις αντίκρισε το μεγάλο πλοίο να ανεβαίνει αγέρωχο το ποτάμι, μια έκφραση τεράστιας ενοχής ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της κι άρχισε να κλαίει. Λίγο παραδίπλα, ένας κοκαλιάρης μαύρος λιμανόγατος, με «μπαγιάτικη» όψη, μαδημένο πισινό κι έξυπνα μπλε μάτια, της είπε με αγένεια να σταματήσει να ουρλιάζει.

«Μη μου μιλάς!» του είπε εκείνη με ύφος μυγιάγγιχτης αριστοκράτισσας. «Τύποι σαν κι εσένα δε θα έπρεπε να απευθύνουν το λόγο σε κυρίες σαν εμένα».

«Και κυρίες σαν και του λόγου σου δε θα 'πρεπε να χαλούν τούτον τον παλιότοπο με τις τσιρίδες τους» είπε ο αγενής γάτος. «Γιατί δε γυρνάς στο παλάτι σου, μαντάμ Ντε Ψωρο-αριστοκράτισσα;» Εκείνη σταμάτησε να ουρλιάζει κι άρχισε να κλαψουρίζει και να του εξηγεί φλύαρα κι επαναλαμβάνοντας τα ίδια και τα ίδια ότι είχε κάθε δικαίωμα να είναι εκεί, κάτι το οποίο δε θα έπρεπε να ισχύει για όσους δε θα 'πρεπε να έχουν το δικαίωμα να υπάρχουν καν, κι ότι είχε υποσχεθεί να παραδώσει ένα μήνυμα στο αγόρι που οι γονείς του είχαν εξαφανιστεί, αλλά τώρα τ' αγόρι είχε φύγει μ' εκείνο εκεί το πλοίο, κι ότι, αν κι ο ίδιος είχε κάνει κάτι τέτοιο, τότε κι εκείνος θα ούρλιαζε και θα χαλούσε τον τόπο με τις στριγγλιές του, και ήταν τόσο αναστατωμένη, που δεν ήξερε τι να κάνει.

Ο γάτος με την μπαγιάτικη όψη στρίγγλισε.

«Ετούτοι πρέπει να 'ναι!» αναφώνησε. «Ετούτο πρέπει να 'ναι τ' αγόρι. Πρέπει να του δώσουμε αμέσως ετούτη την επιστολή! Αναθεματισμένη, βαρεμένη κοκορόμυαλη! Μα πόσο ηλίθια είσαι! Δώσ' μου το αυτό!»

Μόλις άρπαξε το γράμμα, η γάτα έπαψε να τον ενδιαφέρει. Έτρεξε για να προλάβει το πλοίο, υπολόγισε την ταχύτητα με την οποία ταξίδευε, κοίταξε ολόγυρα το πρωινό σούρτα φέρτα του λιμανιού κι έτρεξε αμέσως στο σταθμό των λεωφορείων. Με το γράμμα στο στόμα, καρφωμένο σ' έναν απ' τους κυνόδοντές του, πήδηξε πάνω στη σχάρα που βρισκόταν στην οροφή του πρώτου ηλεκτρικού λεωφορείου που πήγαινε νότια και κάθισε εκεί, βρίζοντας

και γκρινιάζοντας ασταμάτητα, κι άρχισε να λέει στις υπόλοιπες γάτες που συνάντησε εκεί πόσο άχρηστες κι ανίκανες ήταν οι Γαλλίδες γάτες. Τα γαλλικά του ήταν της συμφοράς –εκείνος άλλωστε δεν ήταν παρά ένας ταξιδιώτης από τη βόρεια Αγγλία–, αλλά τουλάχιστον προσπάθησε να τους μιλήσει με αγένεια χρησιμοποιώντας τη δική τους γλώσσα.

Ο Τσάρλι, που δεν είχε ιδέα για όλ' αυτά, είχε ήδη αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει.

Όταν ο Μακκόμο τέλειωσε με το πρωινό τάισμα των λιονταριών, ο Τσάρλι παρακολούθησε με προσοχή, δίχως εκείνος να τον καταλάβει, για να δει τι ακριβώς έκανε με το φάρμακο. Πέντε σταγόνες στο νερό του γηραιότερου λιονταριού, τρεις για καθεμιά από τις μητέρες, μια για την Ελσίνα και πέντε για το νεαρό λιοντάρι. Παρακολούθησε προσεκτικά πού φύλαγε ο Μακκόμο το φάρμακο (σ' ένα μικρό ντουλαπάκι μέσα στη λιονταροκαμπίνα) κι επίσης παρακολούθησε προσεκτικά πού έβαλε το κλειδί του μικρού ντουλαπιού. Αργότερα, μετά το μεσημεριανό, όταν ο Μακκόμο ξάπλωσε τυλιγμένος στον πορφυρό μανδύα του, για να καπνίσει το τσιγάρο του και να πάρει έναν υπνάκο, ο Τσάρλι μπήκε πατώντας στις μύτες μέσα στην καμπίνα. Όταν σιγουρεύτηκε ότι ο Μακκόμο είχε αποκοιμηθεί, αθόρυβα αλλά με μεγάλο φόβο, ο Τσάρλι πήρε το παγούρι που περιείχε το νερό του Μακκόμο από κει που το 'χε ακουμπήσει –δίπλα του στο πάτωμα–, το άδειασε και το γέμισε με το νερό του γηραιότερου λιονταριού – το νερό που περιείχε το περισσότερο φάρμακο. Έστερα τοποθέτησε το παγούρι δίπλα στο λιονταροεκπαιδευτή και μετά έχυσε

το νερό και των υπόλοιπων λιονταριών. Ο βαθύς, γάργαρος ήχος που έκανε το νερό καθώς χυνόταν έκανε τον Τσάρλι να τρομάξει, αλλά ο Μακκόμο δεν κουνήθηκε από τη θέση του.

Το περισσότερο έπεσε στο πάτωμα – αυτό δεν μπορούσε να το αποφύγει. Ευχήθηκε μονάχα να μην το πρόσεχε ο Μακκόμο, και μάλλον αυτό θα συνέβαινε, γιατί ο Τσάρλι ήταν εκείνος που καθάριζε τα κλουβιά. Απαλά κι αθόρυβα, ξαναγέμισε τα δοχεία των λιονταριών με φρέσκο καθαρό νερό. Όλη αυτή την ώρα το νεαρό λιοντάρι κι η Ελσίνα τον κοιτούσαν γουργουρίζοντας απαλά, ενώ η Ελσίνα τού γρούλιζε χαμηλόφωνα κάποια ενθαρρυντικά λόγια.

Τώρα έπρεπε απλώς να περιμένουν, για να δουν τι θ' απογίνει. Ο Τσάρλι ξάπλωσε στο αχυρένιο δεμάτι του και, παρά το άγχος του, λαγοκοιμήθηκε.

Λίγη ώρα αργότερα, ο Μακκόμο ξύπνησε διψασμένος, έπιασε το παγούρι του και ήπια μια μεγάλη γουλιά. Μέχρι εδώ καλά! Ενοχλημένο από τη φασαρία, το γηραιότερο λιοντάρι ξύπνησε κι αυτό διψασμένο κι ήπια μια μεγάλη γουλιά από το δικό του νερό. Κανείς από τους δυο δε φάνηκε να καταλαβαίνει κάποια διαφορά.

Ο Τζούλιους είχε πει ότι θα έκαναν στάση κάθε βράδυ και υπολόγιζε ότι θα έφταναν στο Παρίσι σε έξι μέρες. Αυτό σήμαινε ότι είχε έξι ακόμα ευκαιρίες να κρατήσει το Μακκόμο αποχυνωμένο και έξι ακόμη μέρες για να ξελαμπικάρει το μυαλό του γηραιότερου λιονταριού και να ανυψωθεί το ηθικό του. Αν ο Τσάρλι μπορούσε να κάνει αυτό το κόλπο ξανά και ξανά κι αν το νεαρό λιοντάρι είχε δίκιο για το φάρμακο, τότε, μέχρι να φτάσουν στο Παρίσι, το γηραιότερο λιοντάρι θα είχε ανακτήσει το ηθικό του και

ο Μακκόμο θα ένιωθε μονίμως κουρασμένος και νυσταγμένος, βαρύς και κακοδιάθετος.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε στο νεαρό λιοντάρι. Το νεαρό λιοντάρι κούνησε χαρούμενα τα μουστάκια του στον Τσάρλι. Το πρώτο βήμα είχε ολοκληρωθεί.

Ο Μακκόμο χασμουρήθηκε, τυλίχτηκε με το μανδύα του κι αποκοιμήθηκε ξανά.

«Γιούπι!» ψιθύρισε ο Τσάρλι θριαμβευτικά, καταβάλλοντας προσπάθεια να μην κάνει θόρυβο.

Ο Μακκόμο άρχισε να ροχαλίζει απαλά. Ο Τσάρλι και το νεότερο λιοντάρι άρχισαν να ηρεμούν και να χαλαρώνουν (οι λιονταρίνες τούς κοιτούσαν σιωπηλές).

«Τσάρλι» είπε η Ελσίνα «γιατί απήγαγαν τους γονείς σου; Τους πήγαν κι αυτούς σε τσίρκο, όπως εμάς;».

«Μη λες χαζομάρες» πετάχτηκε το νεαρό λιοντάρι. «Οι άνθρωποι δουλεύουν στο τσίρκο επειδή το θέλουν οι ίδιοι, όχι επειδή κάποιος τους αναγκάζει με τη βία...»

«Ωστόσο, κατά κάποιον τρόπο, είναι το ίδιο μ' αυτό που τους συνέβη» είπε ο Τσάρλι. «Κάποιοι θέλουν να τους αναγκάσουν να δουλέψουν για λογαριασμό τους, να κάνουν νούμερα που δε θέλουν, να τους παρέχουν τις ικανότητες, τα ταλέντα και τις ειδικές τους γνώσεις...»

Η Ελσίνα έδειχνε αναστατωμένη. Οι λιονταρίνες ανοιγόκλειναν τα μάτια τους με έκπληξη. Ήταν σε θέση να κατανοήσουν τον Τσάρλι και τον συμπονούσαν.

Ο Τσάρλι δεν το πρόσεξε. Κάτι πολύ σημαντικό τού είχε περάσει από το μυαλό εκείνη τη στιγμή.

«Αααχ» αναστέναξε.

Το νεαρό λιοντάρι ανασήκωσε το ένα του αυτί.

«Ξέρω τι συμβαίνει» είπε ο Τσάρλι. «Θέλω να πω, δεν

ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά ξέρω...» Όμως συγκρατήθηκε και δεν το είπε στα λιοντάρια. Άλλες δυο φορές είχε χάσει τον έλεγχο της γλώσσας του: όταν είπε στον ταγματάρχη Τιμπ το πραγματικό του όνομα κι όταν τηλεφώνησε στο Ράφι, για να τον βρίσει και να τον προσβάλει και να του κοκορευτεί. Χρειαζόταν απεγνωσμένα έναν έμπιστο φίλο, αλλά, από την άλλη, κάτι τέτοιο θα ήταν υπερβολικά επικίνδυνο. Μόνο αν παρουσιαζόταν απολύτως μεγάλη ανάγκη θα έλεγε στα λιοντάρια για το συνδυασμό των γραμμάτων και των αριθμών που είχε γράψει η μητέρα του με το αίμα της. Όχι βέβαια επειδή δεν τους εμπιστευόταν. Απλά, ήθελε να συγκρατήσει τον εαυτό του σ' αυτό το θέμα.

«Αφού ξέρεις τι συμβαίνει» είπε το λιοντάρι «τότε δεν είναι εξίσου πιθανό να κυνηγήσουν κι εσένα;».

Ο Τσάρλι ένιωσε ρίγος να τον διαπερνάει.

Γνώριζε άραγε ο Ράφι ότι αυτός είχε τη φόρμουλα; Γνώριζε άραγε ο Ράφι σε τι μπορούσε να χρησιμεύσει; Σίγουρα όχι.

Αλλά, κι από την άλλη μεριά, ο Τσάρλι ήξερε τόσο λίγα για ό,τι συνέβαινε...

Κι αν πράγματι ο Ράφι γνώριζε, τότε ίσως πίστευε ότι θα ήταν ευκολότερο να κάνει τον Τσάρλι να μιλήσει παρά τους γονείς του.

Γιατί να θέλει αυτή την πληροφορία ο Ράφι; Επειδή απλούστατα είναι ένα... – όχι, Τσάρλι, τίποτα δεν είναι απλό. Ο Ράφι είναι μπλεγμένος μέχρι το λαιμό σ' αυτή την υπόθεση. Πιθανότατα, νομίζει ότι μπορεί να πουλήσει αυτή την πληροφορία, ή κάτι τέτοιο. Είναι εχθρός σου.

Ο Ράφι δεν είχε τηλεφωνήσει ξανά από τη στιγμή που το

νεαρό λιοντάρι τού είχε βγάλει εκείνον το βρυχηθμό – συνεπώς ο βρυχηθμός είχε κάνει τη δουλειά του. Αλλά ο Τσάρλι έπρεπε στ' αλήθεια να είχε διατηρήσει την ψυχραιμία του. Το τσίρκο ήταν μια καλή κρυψώνα και δεν έπρεπε να το ρισκάρει ν' αποκαλυφθεί μ' εκείνο το τηλεφώνημα!

«Πρέπει να μιλήσεις με κάποια γάτα» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Να βρεις κάποια γάτα που έρχεται απ' την άλλη πλευρά και να δεις ποια είναι τα νέα που κυκλοφορούν».

«Δε γίνεται ν' αρχίσω να ουρλιάζω στη γλώσσα των γάτων απ' το κατάστρωμα του πλοίου σε κάθε γάτα που θα περνάει από απέναντι» είπε ο Τσάρλι. «Οι άνθρωποι του τσίρκου κι οι ναύτες θα νομίσουν ότι είμαι τρελός».

«Σωστά» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Περίμενε μέχρις ότου αράξουμε το βράδυ στη Ρουέν, και τότε μπορείς να βγεις και να ρίξεις μια ματιά τριγύρω».

Ο Τσάρλι έγνεψε καταφατικά κι ύστερα επέστρεψε στην αποθήκη με τα σχοινιά. Ήθελε να ξανανοίξει τα τηλέφωνα, απλά και μόνον για να δει εάν από θαύμα κάποιος είχε τηλεφωνήσει. Αλλά δεν το έκανε. Μόνο και μόνο από φόβο μήπως είχε τηλεφωνήσει ο Ράφι· ο «Φανταχτερός Γλοιώδης Τσόγλανος» μουρμούρισε, αλλά αυτό δε βοήθησε καθόλου.

Ένωθε πολύ μόνος.

«Οι μοναδικοί φίλοι μου είναι λιοντάρια» είπε, κυρίως για να δει πώς θα ένιωθε στο άκουσμα αυτής της ιδέας, και τότε διαπίστωσε ότι του άρεσε, παρ' όλο που την έβρισκε λίγο τρομακτική. Αναρωτήθηκε αν μπορούσε να εμπιστευτεί τον Τζούλιους ή το Χανς. Θα το 'θελε πολύ αυτό. Δεν είχε τίποτα εναντίον των λιονταριών, αλλά μερικές φορές

ένα αγόρι θέλει απλώς να μιλήσει σ' ένα άλλο αγόρι. Δεν μπορούσε όμως να το διακινδυνεύσει.

Η είσοδος στο Μεγάλο Θόλο και στις καμπίνες που χρησίμευαν για προπόνηση και εξάσκηση ήταν απαγορευμένη σε όλους τους άλλους κάθε φορά που κάποιος καλλιτέχνης έκανε την προπόνησή του, κι έτσι ο Τσάρλι δεν είχε δει ακόμα τα νούμερα των υπόλοιπων καλλιτεχνών του τσίρκου, κι αυτό τον έκανε να αδημονεί. Το γατάκι του Χανς, όπως φαίνεται, έκανε πτώσεις με αλεξίπτωτο. Όποιο σχέδιο κι αν κατέστρωνε για να βοηθήσει τα λιοντάρια ν' αποδράσουν, αποφάσισε ο Τσάρλι, θα το έβαζε σε εφαρμογή μετά τη μεγάλη παράσταση που θα έδιναν στο Παρίσι. Ίσως να μην του δινόταν ποτέ ξανά η ευκαιρία να το σκάσει μ' ένα τσίρκο κι είχε αποφασίσει, τουλάχιστον, να καταφέρει να δει την παράσταση.

Βέβαια, αυτό που πραγματικά ήθελε ήταν να πάρει και ο ίδιος μέρος στην παράσταση. Να πετάξει στον αέρα μ' ένα μονόζυγο. Να σταθεί στην κορυφή της ανθρώπινης πυραμίδας της οικογένειας Λούτσιντι ή, ακόμα, να γίνει ο άνθρωπος-ρουκέτα και, φορώντας ένα μικρό βελούδινο σακάκι, να προσγειωθεί πέρα μακριά, με το πρόσωπο μουντζουρωμένο και τα αυτιά του να κουδουνίζουν. Ήθελε να δει το Μορφωμένο Γουρούνι να δείχνει την πολυμάθειά του. Και η μαντάμ Μπαρμπύ – άραγε απλώς τριγυρνούσε επιδεικνύοντας τα γένια της; Ή έκανε και νούμερα; Νούμερα με τα γένια της; Ο Τζούλιους κι ο Χανς και οι δίδυμες του είχαν διευκρινίσει ότι υπήρχε μεγάλη ποικιλία στα νούμερα της παράστασης: άνθρωποι με ικανότητες, που μπορούσαν να κάνουν φανταστικά πράγματα και ανήκαν στο

τσίρκο –ήταν αυτό που ονόμαζαν «Τέρατα»–, άνθρωποι αλλόκοτοι ή παράξενοι, που απλά εκτίθονταν σε κοινή θέα – όπως π.χ. το μοσχάρι με τα τρία πόδια ή ο πιο χοντρός άνθρωπος του κόσμου. Αν ένας άνθρωπος-τέρας μπορούσε να κάνει και κάποιο νούμερο, τότε αυτό ήταν το ιδανικό, τότε μπορούσε –κι έπρεπε– να ανήκει σ’ ένα τσίρκο· αλλά όχι μονάχα εάν επρόκειτο να τον κοιτάει απλώς ο κόσμος. «Είναι εύκολο να νιώσεις αλλόκοτος και μόνος όταν οι άνθρωποι απλώς σε κοιτούν» είπαν οι δίδυμες με μια φωνή. «Αλλά εάν κάνεις κάτι που τους διασκεδάζει και τους κάνει να σε θαυμάζουν, τότε αισθάνεσαι καλά».

Ήταν τόσα πολλά τα πράγματα που ήθελε να δει. Ήθελε να δει τα πρόσωπα των θεατών όταν θα κατέβαινε το σιδερένιο κλουβί της πίστας κι αυτός θα έτρεχε βιαστικά από τη μια τρύπα στην άλλη ασφαρίζοντάς την προσεκτικά στη θέση της, έτσι ώστε να μην αποδράσουν τα λιοντάρια. Ήθελε να ακούσει την Καλλιόπη να σφυρίζει και να βουίζει μέσα στις πλατείες και στους δρόμους του Παρισιού, έτσι που όλοι οι Παριζιάνοι να έλεγαν «Τι είναι αυτό;» και ν’ άνοιγαν διάπλατα τα μάτια τους και να τους έπεφταν οι σακούλες με τα ψώνια απ’ τα χέρια.

Προς στιγμήν ο Τσάρλι σκέφτηκε σοβαρά ότι ίσως τελικά δε θα έπρεπε να βοηθήσει τα λιοντάρια ν’ αποδράσουν.

Ύστερα όμως σκέφτηκε τους γονείς του και τις γάτες που ζούσαν στα χαλάσματα και το Ράφι και την ύπουλη μητέρα του και τα λιοντάρια να ξαπλώνουν κάτω από τον ήλιο της Αφρικής, ελεύθερα κι ευτυχισμένα, κι αναστέναξε.

Η Χάβρη απείχε 376 χιλιόμετρα από το Παρίσι. Θα περνούσαν από έξι φράγματα και το ταξίδι μέχρι εκεί θα διαρ-

κούσε έξι μέρες. Θα μπορούσε να γίνει και σε λιγότερο χρόνο, αλλά, καθώς η *Κίρκη* είχε τεράστιο μέγεθος, έπρεπε να κινείται αρκετά αργά στο τμήμα της διαδρομής μετά τη Ρουέν. Αν πήγαιναν πιο γρήγορα, τα απόνερα που άφηναν στο πέρασμά τους θ' αναποδογύριζαν τα μικρότερα πλοία ή θα τα ξέβραζαν στις όχθες του ποταμού. Έπρεπε να σεβαστούν τα όρια ταχύτητας και η διέλευση των φραγμάτων ήταν μια χρονοβόρα διαδικασία..., παρ' όλ' αυτά, το πρώτο κομμάτι του ταξιδιού έπρεπε να γίνει όσο το δυνατόν γρηγορότερα. Είχαν ξεκινήσει, μάλιστα, πριν γυρίσει η παλίρροια, γιατί στην Ονφλαίρ υπήρχε μια χαμηλή γέφυρα κι έπρεπε να φτάσουν εκεί όσο ακόμα διαρκούσε η άμπωτη, έτσι ώστε το πλοίο να χωρέσει να περάσει από κάτω.

«Ταξιδεύουμε προς τη Ρουέν!» φώναξε ο Τζούλιους χασκογελώντας. «Τώρα πια δεν υπάρχει καμιά ελπίδα!»

«Τι;» είπε ο Μακκόμο, που δεν είχε αίσθηση του χιούμορ.

«Ρουέν» είπε ο Χανς. «Ξέρεις, όπως ruin¹⁰. Ο δρόμος προς την Καταστροφή».

Ο Μακκόμο ακόμα δεν είχε καταλάβει το νόημα ή, κι αν το κατάλαβε, δεν του άρεσε πολύ.

Σύντομα άφησαν πίσω τους το γυμνό τοπίο στις εκβολές του ποταμού και άρχισαν να πλέουν δίπλα σε όμορφους δασωμένους λόφους, που στη συνέχεια έδωσαν τη θέση τους σε αμμώδεις όχθες που έμοιαζαν με βάλτους. Σε μια από τις όχθες αυτές, ο Τσάρλι κι ο Τζούλιους αντίκρισαν

10. Ruin (Ρουέν): Πόλη της Γαλλίας. Η ίδια λέξη (ruin) στα αγγλικά σημαίνει «καταστροφή, χαμός». Στο σημείο αυτό το λογοπαίγνιο είναι δύσκολο ν' αποδοθεί στα ελληνικά. (Σ.τ.Μ.)

μια μικρή βάρκα που ήταν παράξενα αραγμένη. Έμοιαζε σαν να την είχαν ξεβρώσει τα νερά του ποταμού και να είχε ξεμείνει εκεί από τότε. Μέσα στη βάρκα επέβαιναν κάποιοι άνθρωποι που φώναζαν και χαιρετούσαν. Ίσα ίσα που μπορούσαν να τους διακρίνουν.

«Για στάσου μια στιγμή» είπε ο Τζούλιους. «Αυτό θα έχει πλάκα!»

«Τι;» είπε ο Τσάρλι, και την ίδια στιγμή ένωσε το μουνγκρητό από τις μηχανές της *Κίρκης* να δυναμώνει και την ορμή της να εντείνεται απότομα. Το πλοίο επιτάχυνε.

Έμοιαζε κάπως με τη στιγμή λίγο πριν την απογείωση αεροπλάνου – αν και, φυσικά, ούτε ο Τζούλιους ούτε ο Τσάρλι είχαν μπει ποτέ σε αεροπλάνο. Ήταν μια στιγμή απόλυτης δύναμης, που συγκλόνισε τα αγόρια.

«Μα τι γίνεται;» φώναξε ο Τσάρλι. «Θα βουλιάξουμε τη βάρκα!»

«Το ακριβώς αντίθετο!» είπε ο Τζούλιους χαμογελώντας φαρδιά πλατιά, πιασμένος από την κουπαστή. «Κοίτα! Κοίτα!»

Οι άνθρωποι στη βάρκα είχαν σταματήσει να τους χαιρετούν. Καθώς η *Κίρκη* πλησίαζε προς τη μεριά τους, ο Τσάρλι είδε ότι ήταν πολύ απασχολημένοι: είχαν ανέβει στην πλώρη με μέτωπο προς την όχθη και κρατούσαν πασσάλους και γάντζους. Δυο άτομα βρισκόνταν στη στεριά, κρατώντας κι αυτοί πασσάλους, σαν να περίμεναν κάτι. Και πράγματι, αυτό συνέβαινε.

Καθώς η *Κίρκη* προσπέρασε πλευρίζοντας τη βάρκα, πλησίασε απειλητικά την όχθη. Ο Τσάρλι νόμισε ότι θα τσακιζόταν. «Μα τι κάνουν!!» φώναξε, αλλά αργότερα, αργετός αργότερα απ' ό,τι χρειαζόταν ο Τσάρλι για να νιώσει

άνετα, η *Κίρκη* έκανε ξαφνικά όπισθεν κι επέστρεψε στη μέση του ποταμού. Το τεράστιο κύμα που σήκωσε ξοπίσω της σχημάτισε ένα τεράστιο V, που κατευθύνθηκε με σφοδρότητα προς την όχθη και τη μικρή βάρκα κι έπεσε πάνω της.

«Έι οοπ!» ακούστηκε μια κραυγή από την οικογένεια Λούτσιντι, που κρατιόταν από τα κάγκελα της κουπαστής όπως ο Τζούλιους κι ο Τσάρλι και παρακολουθούσαν τη σκηνή.

Ο Τσάρλι ανησυχούσε για τη μικρή βάρκα, αλλά, όταν το κύμα που σηκώθηκε έπεσε πάνω της, ακούστηκε μια κραυγή από το εσωτερικό της αλλά και από την όχθη. Ακολούθησε σύρσιμο και σπρώξιμο με τους πασσάλους και τους γάντζους της, καθώς εκείνοι που ήταν στην όχθη προσπαθούσαν να ξανασπρώξουν τη βάρκα στο ποτάμι κι εκείνοι που ήταν μέσα προσπαθούσαν να την ξεκολλήσουν από την όχθη του ποταμού. Κι όταν το κύμα πέρασε από κάτω της, το σχέδιο λειτούργησε: τα απόνερα της *Κίρκης* ξεκόλλησαν το πλοiάριο από τη λάσπη της όχθης, εκεί όπου είχε εξοκείλει, και την τράβηξαν πίσω, μέσα στο ποτάμι, όπου την άφησαν να τραμπαλίζεται με αστάθεια. Οι επιβάτες της πανηγύριζαν.

«Ουάου!» πανηγύρισε ο Τσάρλι.

«Αι αι αι αι αι!» φώναξε η οικογένεια Λούτσιντι.

«Καράμπα!» φώναξε ο Τζούλιους.

Το πλοiο-τσίρκο μείωσε σταδιακά την ταχύτητά του. Δεν ήταν μέρος του σχεδίου τους να βουλιάξουν τη βαρκούλα που μόλις πριν λίγο είχαν διασώσει.

«Συμβαίνει συχνά αυτό;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Σπάνια» είπε ο Τζούλιους. «Είχα ακούσει για τέτοια

περιστατικά, αλλά είχα ξαναδεί μόνο ένα τέτοιο κάποτε, που το είχε προκαλέσει ένα άλλο πλοίο· εκεί όμως δε λειτούργησε. Αντίθετα, εκείνη η βάρκα χώθηκε ακόμα βαθύτερα στην όχθη και μπάταρε στη μια πλευρά. Ήταν κάτι το φανταστικό. Φανταστικό».

Ο Τσάρλι κι ο Τζούλιους άρχισαν να κυλιούνται στο κατάστρωμα, παριστάνοντας βάρκες που είχαν κολλήσει σε μια λασπώδη παραλία και που μεγάλα πλοία έσπευδαν να τις διασώσουν, ωστόσο ο Τζούλιους ξαφνικά ανακάλυψε ότι είχε στην πραγματικότητα κολλήσει στη λασπωμένη παραλία – η οποία δεν ήταν παρά ένα βουναλάκι από ακαθαρσίες του Μορφωμένου Γουρουνιού. Ο Τσάρλι ξέσπασε σε γέλια. Ο Τζούλιους, αντίθετα, είχε θυμώσει – πίστευε ότι ο Χανς έπρεπε να προσέχει περισσότερο πού έκανε την ανάγκη του το γουρούνι του. Έτσι λοιπόν, όρμησε πάνω του, κάτι που έκανε το Χανς να θυμώσει – πίστευε ότι ο Τζούλιους δεν έπρεπε να του ορμήξει και να τον χτυπήσει, αφού εκείνος δεν ήξερε καν ότι το γουρούνι του είχε ενεργηθεί...

Ο Τσάρλι τούς άφησε να μαλώνουν κι άρχισε να περπατάει ήσυχα στο κατάστρωμα και να σκέφτεται τα λιοντάρια.

Το βράδυ, όταν ο Μακκόμο πήγε για δείπνο, ο Τσάρλι είπε στο νεαρό λιοντάρι: «Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί δεν επηρέαζε κι εσένα το φάρμακο. Ήταν και στο δικό σου νερό, αλλά εσύ δεν ήσουν τόσο νυσταγμένος και κουρασμένος. Εσύ δεν το 'βαλες κάτω».

«Πίνουμε και οι δύο από το δικό μου νερό» είπε η Ελσίνα. «Εμένα ο Μακκόμο μού ρίχνει λιγότερες σταγόνες, γιατί ελπίζει ότι κάποια μέρα θα κάνω δικά μου παιδιά και οι σταγόνες κάνουν κακό στην υγεία μιας νεαρής λιονταρί-

νας. Έτσι, μου ρίχνει μονάχα μια σταγόνα, απλά για να με ηρεμεί λιγάκι. Φυσικά, μια σταγόνα έχει πολύ μικρότερη επίδραση σ' αυτόν, γιατί είναι πολύ πιο σωματώδης από μένα». Μ' ένα νεύμα έδειξε το νεαρό λιοντάρι, που χαμογέλασε νιώθοντας περήφανο για τον εαυτό του.

Ο Τσάρλι έγενεψε καταφατικά. Ήταν χαρούμενος που τούτα τα πλάσματα με τα οποία είχε μπλέξει ήταν τόσο ευφυή. Αυτό τον έκανε να νιώθει κάποια σιγουριά.

Αργότερα, την ώρα που ο Τσάρλι προετοιμαζόταν να βγει στη στεριά για να εντοπίσει καμιά γάτα, ο Μακκόμο τού είπε: «Μη φαντάζεσαι ότι θα βγεις στη στεριά. Σήμερα θα κοιμηθείς εδώ και θα φυλάς τα λιοντάρια. Μην τα αφήσεις μόνα τους. Οι Γάλλοι δεν είναι καθόλου έντιμοι».

Ο Τσάρλι ήταν διχασμένος ανάμεσα στο θυμό του, επειδή δεν μπορούσε να βγει στη στεριά για να βρει καμιά γάτα και να μάθει κάποια νέα, και στην επιθυμία του να απαντήσει «Αυτό είναι χαζό. Δεν μπορείς να πεις ότι κάποιος δεν είναι έντιμος απλώς και μόνο εξαιτίας του τρόπου απ' όπου κατάγεται – κάποιοι είναι και κάποιοι όχι, όπως συμβαίνει παντού». Δεν μπορούσε να κάνει τίποτα από τα δύο, κι έτσι έμεινε εκεί, στην καμπίνα των λιονταριών, βράζοντας από θυμό. Θύμωνε ακόμα περισσότερο όσο τηλεφωνούσε ξανά και ξανά στο τηλέφωνο του μπαμπαά του και δεν μπορούσε να επικοινωνήσει μέρες τώρα. Ήταν εξοργισμένος με το γεγονός ότι ήταν υποχρεωμένος να κάνει αυτό που του είχε πει ο Μακκόμο ακριβώς για να μην κινήσει τις υποψίες του. Έπρεπε να φανεί συνετός και να αποφύγει τα μπλεξίματα. Αν δεν υπήρχε αυτός ο λόγος, θα είχε βρεθεί στη στεριά στη στιγμή, ανεξάρτητα από το τι είχε

πει εκείνος ο γερο-μισαλλόδοξος. Αδημονούσε να μάθει τα νέα.

Δεν είχε τη διάθεση να φανεί συννετός. Είχε τη διάθεση να κάνει κάτι, να τρέξει κάπου, να ρίξει μια γροθιά σε κάποιον, να πετάξει κάτι απ' το παράθυρο.

Κοίταξε το τηλέφωνό του.

Έψαξε το **Φανταχτερό Γλοιώδη Τσόγλανο**.

Πριν κατορθώσει να συγκρατήσει τον εαυτό του, πίεσε το κουμπί.

Υπηρεσία μηνυμάτων.

«Γεια σου, Ράφι» είπε με θράσος. «Ελπίζω να σε διασκέδασε η βόλτα μου στο ζωολογικό κήπο. Κρίμα που δεν τηλεφώνησες ξανά. Θα μ' ενδιέφερε πολύ να μάθω πώς κοιμήθηκες το βράδυ...» και μετά το έκλεισε γρήγορα, γιατί στο μυαλό του η πρόταση συνέχιζε «ψευτονταή...», και σκοπός του δεν ήταν να κάνει το Ράφι να θυμώσει ξανά. Σκοπός του ήταν να τον απομακρύνει από τα ίχνη του.

Ορίστε. Τελείωσε.

Ο Τσάρλι χαμογέλασε μ' ένα επικίνδυνο ύφος.

Είχε αποτέλεσμα, που διάρκεσε για πέντε περίπου λεπτά. Στο ζωολογικό κήπο, ε; σκέφτηκε ο Ράφι, τρέχοντας με το ασημένιο του αυτοκίνητο. Σε ποιο ζωολογικό κήπο άραγε, και για ποιο λόγο;

Και γιατί να μου το πει αυτό; Γιατί να μου τηλεφωνήσει ειδικά για να μου πει ότι πήγε βόλτα στο ζωολογικό κήπο;... Μα είναι εύκολο: γιατί απλούστατα δεν πήγε! σκέφτηκε μετά.

Στο σημείο εκείνο, το μυαλό του Ράφι έκανε στροφή προς τη λάθος κατεύθυνση. Θέλει να πιστέψω ότι πήγε εκεί

απλώς για βόλτα. Άρα, είναι στο ζωολογικό κήπο τώρα! Μένει στο ζωολογικό κήπο!

Τηλεφώνησε στον ανιχνευτή-κακοποιό, κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα να χάσει δυο μέρες ακόμα, καθώς κι αρκετά χρήματα, μόνο και μόνο για να βάλει τον άνθρωπό του να εντοπίσει και να ερευνήσει όλους τους ζωολογικούς κήπους της χώρας που είχαν πρόσβαση από το ποτάμι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12

ΜΕΤΑ ΤΗ ΡΟΥΕΝ έπρεπε να μειώσουν ταχύτητα ακόμα περισσότερο: το ποτάμι στένευε κι άλλο και τα νερά γίνονταν ακόμη πιο ρηχά, με νησιά και υφάλους που έπρεπε να ξεπεραστούν. Κάποιες φορές η *Κίρκη* αναγκαζόταν να κινείται από τη μια πλευρά του ποταμού στην άλλη, για να βρει ένα βαθύτερο πέρασμα. Αυτό ήταν ένας πολύ μεγάλος μπελάς, γιατί όλα τα υπόλοιπα πλοία γύρω έπρεπε να ξέρουν τι σκόπευε να κάνει το μεγάλο πλοίο, κι έτσι οι ναύτες κρεμούσαν ένα μεγάλο γαλάζιο πίννακα στη δεξιά πλευρά του πλοίου, μ' ένα λευκό φως που αναβόσβηνε στο κέντρο του, ώστε να προειδοποιούνται τα άλλα πλοία. Τα πλοία έπρεπε επίσης να επικοινωνούν μεταξύ τους όταν σκόπευαν να κάνουν κάποια προσπέραση. Ο Τσάρλι κρεμιόταν από τα κάγκελα του καταστρώματος δίπλα στη γυναικεία φιγούρα που ήταν σκαλισμένη στο ακρόπρωρο, προσπαθώντας να καταλάβει αν υπήρχε κάποιος καθιερωμένος κώδικας επικοινωνίας με τα σήματα και τα σφυρίγματα σ' όλο αυτό το πηγαινέλα, αλλά κάθε φορά που νόμιζε ότι κάτι άρχιζε να καταλαβαίνει, ο Μακκόμο τον φώναζε μέσα για να κάνει κάποια δουλειά ή κάποιος ναύτης τού έλεγε να φύγει από τη μέση.

Ο Τσάρλι δεν είχε ταξιδέψει άλλη φορά στη Γαλλία, κι έτσι, ανάμεσα σ' όλον εκείνον τον εκνευρισμό, τα σχέδια, τις συζητήσεις με τα λιοντάρια –στις στιγμές που μπορούσε να ξεκλέψει– και τις επιπλέον εργασίες που του ανέθεταν να κάνει όσο πλησίαζαν στο Παρίσι και μαζί πλησίαζε κι η μέρα της μεγάλης παράστασης, έβρισκε το χρόνο να τη θαυμάσει. Ένα αχνό μονοπάτι ξεδιπλωνόταν παράλληλα σ' ένα μεγάλο τμήμα της όχθης του ποταμού και προοριζόταν για τα άλογα που ρυμουλκούσαν τις φορηγίδες και τις μαούνες, ενώ κάθε λίγα μέτρα υπήρχε ένα σημείο βοηθητικής ηλεκτροτροφοδοσίας για να επαναφορτίζονται οι ηλεκτροφορηγίδες και οι ηλεκτρομαούνες που δεν είχαν φορτιστεί πλήρως κατά τη διάρκεια της προηγούμενης νύχτας στα σημεία τακτικής επαναφόρτισης. Το μονοπάτι ήταν πλαισιωμένο από σειρές με μεγάλα ίσια δέντρα που ήταν παραταγμένα σαν στρατιωτάκια και πίσω τους απλώνονταν μεγάλα κι επίπεδα καταπράσινα χωράφια και, πού και πού, κάποιο χρυσόγκριζο αγροτόσπιτο, με ασπρόμαυρες αγελάδες και μηλιές ολόγυρα. Στο βάθος μπορούσες να δεις ασημένιους πύργους μακρινών πόλεων και τη λαμπερή γραμμή κάποιου κεντρικού δρόμου. Το ίδιο το ποτάμι ήταν αρκετά απομονωμένο, ήσυχο και πανέμορφο. Ωρες ώρες καθόταν κι απολάμβανε τις ήρεμες manoubreres του πλοίου μετά το δύσκολο πέρασμα από τη θάλασσα και τον αγώνα δρόμου ως τη Ρουέν κι ένιωθε τον ήλιο να του ξεσταίνει τα μάγουλά του. Στο μεταξύ, είχε τα μάτια του ανοιχτά μήπως και συναντούσε οποιαδήποτε γάτα που θα μπορούσε να του δώσει την οποιαδήποτε πληροφορία.

Την ίδια κιόλας μέρα που έφυγαν από τη Ρουέν άρχισαν να συναντούν τα φράγματα: το πρώτο ήταν στην

Αμφρεβίλ· τους πήρε δυο ώρες να μανουβράρουν την *Κίρκη* και να την ξαναβάλουν στη μεγάλη κοίτη του ποταμού, να κλείσουν τις πύλες του φράγματος πίσω από το πλοίο, ύστερα να περιμένουν να γεμίσει με νερό η δεξαμενή όπου είχαν μπει ωσότου φτάσει στη στάθμη του τμήματος του ποταμού προς το οποίο σκόπευαν να κινηθούν. Ο Τσάρλι είχε ξαναδεί φράγματα σε κανάλια παλιότερα, αλλά εκείνα ήταν μικρά, καταλάμβαναν ολόκληρο το κανάλι, έμοιαζαν με σπιρτόκουτα και λειτουργούσαν χειροκίνητα. Αυτό όμως ήταν πολύ διαφορετικό: καταρχήν, καταλάμβανε μονάχα ένα μικρό τμήμα του ποταμού, που ήταν ορμητικό και κατέληγε σε χειμάρρους και μικρούς καταρράκτες με βράχια ολόγυρα. Έμοιαζε σαν να είχε χτιστεί στη μέση του ποταμού ένα κομμάτι καναλιού και, όταν η *Κίρκη* βγήκε από την άλλη άκρη του, βρισκόταν σε ψηλότερο σημείο, πάνω από τους χειμάρρους και τους καταρράκτες και τα φράγματα και ξανάρχισε να πλέει με ταχύτητα και ευελιξία, έχοντας αφήσει όλους τους κινδύνους πίσω της.

«Εάν δεν υπήρχαν όλ' αυτά, δε θα μπορούσε να περάσει από δω ένα μεγάλο πλοίο» παρατήρησε.

«Μα ναι» απάντησε ο Τζούλιους. «Αλλά ο Σηκουάνας δεν ήταν ποτέ τόσο δύσκολος όσο ο Ουρκ...»

«Ο ποιος;» ρώτησε ο Τσάρλι υπάκουα. Του άρεσε όταν ο Τζούλιους του εξηγούσε διάφορα πράγματα. Του έκανε μεγάλη εντύπωση που ένα τόσο νέο παιδί ήξερε τόσα πολλά. Κάποιες φορές ο Τζούλιους τον κοίταζε μ' έναν τρόπο που έμοιαζε να σημαίνει «ελπίζω να μη σε κάνω να βαριέσαι». Ο Τζούλιους ήξερε ότι αυτά που έλεγε δεν ήταν ενδιαφέροντα για όλους τους ανθρώπους. Μερικές φορές αυτό τον έκανε ντροπαλό. Αλλά αυτό δε συνέβαινε με τον Τσάρλι.

«Ο Ουρκ...» επανέλαβε ο Τζούλιους.

«Συγγνώμη, τι είναι ο Ουρκ;» τον διέκοψε ο Τσάρλι.

Ο Τζούλιους του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο οίκτο.

«Είναι ένας από τους ποταμούς που οδηγούν στο Παρίσι» είπε. «Και τον παλιό καιρό, τον πολύ παλιό καιρό» (ο Τσάρλι ήξερε ότι δεν εννοούσε απλά τα χρόνια πριν εξαντληθεί το πετρέλαιο, αλλά την εποχή πριν καν ανακαλυφθεί) «χρησίμευε για να μεταφέρουν από την εξοχή στο Παρίσι ξυλεία και άλλα υλικά που τα χρησιμοποιούσαν στις κατασκευές. Το ποτάμι ήταν στ' αλήθεια γρήγορο κι ορμητικό και τα πλοία ακολουθούσαν το ρεύμα του, που ήταν εξαιρετικά δυνατό και τα παρέσερνε, κι όταν συναντούσαν κάποιο μικρό φράγμα στο πέρασμά τους, εκτοξεύονταν στον αέρα, περνούσαν από πάνω κι ύστερα βουτούσαν με δύναμη και πάλι στο νερό. Έτσι, πολλοί άνθρωποι πνίγονταν, τα μισά πλοία καταστρέφονταν και γίνονταν συντρίμια, αλλά, κι αν ακόμη δε τους συνέβαινε κάτι τέτοιο, έτσι κι αλλιώς τα κατέστρεφαν όταν έφταναν στο Παρίσι, επειδή δεν υπήρχε πλωτός δρόμος να επιστρέψουν».

Ο Τσάρλι ανατρίχιασε. Ένα κομμάτι του εαυτού του χαιρόταν με όσα είχε ακούσει. Το άλλο μισό τα θεωρούσε πολύ τρομακτικά.

Κάθε φορά που περνούσαν δίπλα από κάποια μακρόστενη γαλλική ηλεκτροφορηγίδα και η σειρήνα του πλοίου σφύριζε (ένα μακρύ κι ένα σύντομο σφύριγμα σήμαιναν «κάνω προσέραση», αλλά ένα μακρύ και δύο σύντομα έμοιαζαν να σημαίνουν ακριβώς το ίδιο – δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς συνέβαινε), ο Τσάρλι παρατηρούσε το κατάστρωμά της μήπως κι εντόπιζε κάποια γάτα. Καμιά τύχη. Μα γιατί υπήρχαν μονάχα τόσο λίγες; Είδε μία να κοι-

μάταια κάτω από τα δέντρα κι άλλη μία στο καλάθι ενός ποδηλάτου που διέσχιζε εκείνο το αχνό μονοπάτι το οποίο ξεδιπλωνόταν σαν κορδέλα κάτω από τα δέντρα. Δε συνάντησε ωστόσο καμιά με την οποία μπορούσε να μιλήσει. Καθώς πλησίαζαν το φράγμα της Παναγίας της Γκαρέν, συνάντησαν μια μαούνα που ταξίδευε προς την κατεύθυνσή τους και τη ρυμουλκούσε ένα άλογο, όπως συνέβαινε τον παλιό καιρό. Μέσα στη φούρια και στην αναστάτωση όλων εκείνων των συνεννοήσεων και των διαπραγματεύσεων σχετικά με το μπες βγες από το φράγμα, εντόπισε τη γάτα εκείνης της μαούνας, μια χοντρή γάτα με ριγωτό τρίχωμα και χαρούμενη όψη, τυλιγμένη σαν σχοινί στην οροφή του σκάφους.

«Συγγνώμη, με συγχωρείτε, μεσιέ Γάτε» φώναξε.

«Μαμζέλ Γάτα, παρακαλώ» απάντησε η γάτα με το ριγωτό τρίχωμα κι άπλωσε το πόδι της τεμπέλικα για να το τεντώσει.

«Συγγνώμη, μαμζέλ» φώναξε ο Τσάρλι. «Κοιτάξτε, θα μπορούσατε να έρθετε κοντά και να μιλήσουμε για μια στιγμή;»

Η γάτα άνοιξε τα νυσταγμένα μάτια της και διαπίστωσε ότι αυτός που της μιλούσε ήταν ένας άνθρωπος· και τότε ένιωσε τόση έκπληξη, που κατρακύλησε από τη σκεπή μ' ένα σφυριχτό θόρυβο.

«Ναι, το ξέρω, είμαι πολύ ασυνήθιστος, συγγνώμη» είπε ο Τσάρλι. «Αλλά, σας παρακαλώ. Μια στιγμή μονάχα και μετά μπορούμε να σας αφήσουμε κάπου παρακάτω, κι έτσι θα ξαναβρείτε το σκάφος σας αργότερα, όταν θα έχει προχωρήσει στο ποτάμι. Τώρα όμως ελάτε λιγάκι, σας παρακαλώ, ελάτε».

Η ριγωτούλα τού έριξε ένα πολύ μοχθηρό βλέμμα, αλλά

υπερνίκησε η περιέργειά της (οι γάτες είναι πολύ περιέργες, όπως ίσως γνωρίζετε) και η περηφάνια της δεν ήταν τόση ώστε να της απαγορεύσει να πηδήξει από την οροφή της φορτηγίδας σ' ένα από τα στρωμάτσα του πλοίου του τσίρκου, να γαντζωθεί με τα νύχια της και να πέσει κομπά στο πλάι, με μια χάρη που υποδείκνυε ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν ήταν δα και τόσο δύσκολο, κι όποιος πίστευε κάτι τέτοιο ήταν απλά αγενής.

«Και εν πάση περιπτώσει, τι θέλεις;» του είπε.

Ο Τσάρλι, με μεγάλη ευγένεια και πολλά κομπλιμέντα (επειδή είχε διαβάσει κάπου ότι οι Γάλλοι αγαπούν τις αβροφροσύνες), της εξήγησε ότι χρειαζόταν απεγνωσμένα να μάθει αν άκουσε να γίνεται κουβέντα ή ίσως κάποιο κουτσομπολιό στα ποτάμια και στα κανάλια για ένα ζευγάρι Άγγλων ανθρώπων, μιας λευκής κι ενός μαύρου, μιας γυναίκας κι ενός άντρα, που τους είχαν απαγάγει και τους είχαν πάει στο Παρίσι μ' ένα υποβρύχιο, και οι Αγγλίδες γάτες είχαν ενδιαφερθεί για την τύχη τους...

«Μοιάζετε με κυρία που θα γνώριζε όλα όσα αξίζει τον κόπο να γνωρίζει κανείς, μαμζέλ...» της είπε με γοητευτικό ύφος.

«Μοιάζω με μεσιέ» του απάντησε εκείνη. «Το είπες και μόνος σου».

«Στιγμιαίως είχα τυφλωθεί» της απάντησε. Ήταν μια φράση που είχε ακούσει να χρησιμοποιεί ο πατέρας του κάποτε που μπέρδευσε έναν παπικό απεσταλμένο, με τα λεπτά πορφυρά του ρούχα, με όμορφη κυρία με κόκκινο φόρεμα: «Έσφαλα εξαιτίας της μεγαλοπρεπείας σας». Στ' αλήθεια πίστευε ότι ήταν καλό να λέει τέτοια πράγματα σε μια Γαλλίδα ποταμόγατα. Είχε πετύχει μια χαρά με τον

ακόλουθο του πάπα, αλλά δεν μπορείς ποτέ να ξέρεις πώς θα αντιμετωπίσουν μια τέτοια συμπεριφορά κάποιοι που δε γνωρίζεις.

Η γάτα γέλασε (και το γέλιο μιας γάτας είναι κάτι το ιδιαίτερο – ακόμα περισσότερο εάν η γάτα είναι Γαλλίδα).

«Δεν πειράζει» είπε. «Πράγματι, ξέρω τα πάντα. Εσύ είσαι το αγόρι;»

Ο Τσάρλι κοίταξε γύρω του. «Είμαι ένα αγόρι» συμφώνησε με επιφυλακτικότητα.

«Ναι, αλλά είσαι εσύ το αγόρι;» ρώτησε ξανά η γάτα.

«Με ποια έννοια;» ρώτησε ο Τσάρλι. Αλήθεια, δεν ήξερε αν ήταν το αγόρι, έτσι όπως το 'βλεπε η ριγωτή γάτα, και δεν ήθελε να ισχυριστεί ότι ήταν κάποιο αγόρι που δεν ήταν.

«Το αγόρι που έχασε τους γονείς του και ψάχνει να τους βρει».

Α, μάλιστα. *Αυτό το αγόρι.*

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. «Νομίζω πως εγώ είμαι. Θέλω να πω ότι πράγματι έχασα τους γονείς μου και ψάχνω να τους βρω».

Η γάτα τον κοίταξε με συμπόνια.

«Είναι πολύ πιο μπροστά. Θα έχουν φτάσει εκεί μέχρι αύριο το πρωί, απ' ό,τι άκουσα».

«Αύριο το πρωί! Ο Τσάρλι ήθελε να βρρίσει. Αι στο..., εί-
πε από μέσα του και θυμήθηκε ότι ο πατέρας του του είχε
πει ότι ο μοναδικός λόγος για τον οποίο δεν πρέπει να βρί-
ξεις είναι επειδή, όταν θα χρειάζεσαι μια πραγματικά δυ-
νατή λέξη για να εκφράσεις ένα έντονο συναίσθημά σου,
δε θα σου 'χει απομείνει καμιά αρκετά δυνατή. Μέχρι αύ-
ριο το πρωί! Αν ήταν τόσο μακριά αυτή τη στιγμή, πώς θα

τους έβρισκε όταν θα έφτανε στο Παρίσι; Μέρες ολόκληρες τους χώριζαν! Πώς θα μπορούσαν οι γάτες να παρακολουθήσουν τα ίχνη τους; Πώς θα μάθαινε νέα τους;

Ο Τσάρλι ήταν ένα γενναίο αγόρι και αρκετά δυνατό, πιο δυνατό απ' ό,τι νόμιζε. Όταν όμως άκουσε αυτά τα άσχημα νέα, κάθισε πάνω σ' ένα κουλουριασμένο σχοινί και δάκρυα άρχισαν ν' αναβλύζουν απ' τα μάτια του. Εκείνη τη στιγμή της απογοήτευσης, όλες οι σκέψεις που είχε καταφέρει να κρατάει μακριά για τόσον καιρό άρχισαν να τρυπώνουν και πάλι στο μυαλό του. Σκέψεις όπως «Πώς να νιώθουν;» και «Ανησυχούν, άραγε, για μένα;» και «Πώς γίνεται κάποιος να νικήσει τον μπαμπά μου, που είναι τόσο δυνατός;» και «Πότε θα τους ξαναδώ;» κι ακόμα «Θα τους ξαναδώ, άραγε, ποτέ;».

Στο κατάστρωμα επικρατούσε ησυχία, γιατί οι περισσότεροι είχαν πάει για φαγητό, αλλά, ακόμα κι έτσι, δε σκόπευε να επιτρέψει επ' ουδενί στον εαυτό του να κλάψει. Οποιοσδήποτε μπορούσε να τον δει οποιαδήποτε στιγμή. Πετάχτηκε πάνω κι ετοιμάστηκε να τρέξει στην αποθήκη για τα σχοινιά, αλλά τη στιγμή εκείνη η μαμζέλ Γάτα, σ' ένα ξέσπασμα οίκτου, του είπε «Μην ανησυχείς – όλοι τούς ψάχνουν. Όλοι θα σε βοηθήσουν. Όλοι ξέρουν την ιστορία».

Ο Τσάρλι κοίταξε ψηλά κι ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Ποια ιστορία;» ρώτησε.

Η μαμζέλ Γάτα σούφρωσε τα μουστάκια της και είπε: «Την ιστορία των γονιών σου. Ποιοι είναι».

«Ποια ιστορία;» ρώτησε ο Τσάρλι. Είχε μια έντονη διαίσθηση ότι η ιστορία αυτή θα συμπλήρωνε τα κενά του – γιατί τους πήραν, ποιος, ίσως, ακόμα, και πού τους πήγαι-

ναν. «Πες μου» είπε μ' έναν επιτακτικό τόνο. «Πες μου!»

«Εφόσον δεν ξέρεις» είπε η μαμζέλ Γάτα «τότε ίσως δεν είσαι εσύ το πραγματικό αγόρι...». Τον κοίταξε με αμφιβολία μάλλον παρὰ με υποψία, αλλά, ακόμα κι έτσι, ο Τσάρλι φλεγόταν από τη λαχτάρα ν' ακούσει αμέσως την ιστορία. Πώς θα κατάφερνε να τους βρει και να τους σώσει εάν δεν ήξερε όλα όσα έπρεπε να ξέρει;

«Πες μου» είπε εκνευρισμένα. «Πρέπει να μάθω. Είναι οι γονείς μου. Ποια είναι η ιστορία;»

«Δεν μπορώ να σου πω» είπε εκείνη ήρεμα. «Απλώς επειδή... σε περίπτωση που... αλλά, αν εσύ είσαι εσύ, μη φοβάσαι». Πριν ο Τσάρλι καταφέρει να την εμποδίσει, εκείνη πήδηξε γρήγορα από το κατάστρωμα του πλοίου του τσίρκου στο νερό.

«Γύρνα πίσω!» φώναξε ο Τσάρλι, χωρίς να τον νοιάζει πια αν τον είδε κανείς να φωνάζει από το κατάστρωμα στη γλώσσα των γάτων. «Γύρνα πίσω. Οι γάτες δεν ξέρουν κολύμπι. Γύρνα πίσω!!»

Αλλά εκείνη δε γύρισε. Ο Τσάρλι την κοίταξε εξοργισμένος κι ύστερα κλότσησε με θυμό μια στοίβα από τυλιγμένα σχοινιά και τα έριξε κάτω, κάτι που του κόστισε μια κατσάδα από το ναύτη που μόλις τα είχε τυλίξει. Ο Τσάρλι ούτε που τον άκουσε. Ήταν κατακίτρινος.

«Αν εσύ είσαι εσύ, μη φοβάσαι».

Μα φυσικά ήταν αυτός και ασφαλώς δε φοβόταν: είχε μόλις πληροφορηθεί ότι οι γονείς του θα έφταναν στο Παρίσι πολύ πιο πριν απ' αυτόν και πιθανότατα θα τους έχανε. Και ότι υπήρχε ένα μεγάλο μυστήριο σχετικά με τη δική του μαμά και το δικό του μπαμπά, ένα μυστήριο που, όπως φαινόταν, εκείνος ήταν το μοναδικό πρόσωπο που δεν το

γνώριζε· και τώρα μια παλιόγατα υπονοούσε ότι δεν ήταν αυτός που ήταν.

Ο Τσάρλι έγγειρε στο πλάι ξύνοντας το κεφάλι του – του φάνηκε ότι είχαν περάσει χρόνια από τότε που η μαμά του του είχε κόψει τα μαλλιά, και τώρα οι όμορφοι κροκόδειλοί του είχαν πια μεγαλώσει και κοιτούσαν προς τα έξω, τη Γαλλία. Σταδιακά ο θυμός του καταλάγιασε και στο μυαλό του απέμεινε μονάχα μία απορία: ανεξάρτητα από το εάν τελικά ο Ράφι γνώριζε πού βρισκόταν, μήπως τελικά θα έπρεπε να εγκαταλείψει το πλοίο-τσίρκο και να πάει στο Παρίσι με κάποιον άλλον τρόπο;

Δεν του πήρε πολλή ώρα να καταλάβει ότι αυτή η ιδέα δεν είχε και πολλές ελπίδες να πραγματοποιηθεί. Καταρχήν, με ποιον άλλον τρόπο; Η μόνη εναλλακτική λύση που υπήρχε για να φτάσει γρηγορότερα στο Παρίσι ήταν να βρει ένα μικρό ταχύπλοο, αλλά το Πλωτό Τσίρκο ήταν το ταχύτερο σκάφος αυτή τη στιγμή στο ποτάμι, και, βέβαια, κανείς πια δε χρησιμοποιούσε το μονοπάτι – δε συζητάμε την περίπτωση κάποιος να οδηγεί ένα ωραίο και γρήγορο πετρελαιοκίνητο αμάξι. Κι ύστερα, είχε δώσει μια υπόσχεση στα λιοντάρια, κι αυτός κρατούσε τις υποσχέσεις του και, ακόμα κι αν ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που δεν τις κρατούσαν, το να αθετήσει κανείς μια υπόσχεση που έχει δώσει σε λιοντάρια δε θα μπορούσε ποτέ να είναι μια καλή ιδέα. Όχι, απλά έπρεπε να σφίξει τα δόντια, να κάνει υπομονή και να συνεχίσει το ταξίδι του σ' αυτό το πλατύ, ανεμοδαρμένο ποτάμι.

Ο Τσάρλι ήξερε καλά ότι δεν έχει νόημα να ανησυχείς για κάτι που δεν μπορείς να αλλάξεις, αλλά του ήταν πολύ δύσκολο να συγκρατηθεί. Είχε απελπιστεί με τα νέα που

έμαθε για τους γονείς του. Δεν πίστευε ότι θα μπορούσε να αντέξει αυτή την καθυστέρηση.

Όλες τις υπόλοιπες μέρες που απέμεναν, όσο κουβαλούσε πράγματα, σκούπιζε, τραβούσε, πετούσε το νερό με το φάρμακο και ξαναπήγαινε φρέσκο, αναλογιζόταν δύο ζητήματα: την απόδραση των λιονταριών και το μυστήριο των γονιών του. Του ήταν ευκολότερο να σκέφτεται το πρώτο, γιατί γι' αυτό διέθετε κάποιες λύσεις, ενώ, απ' την άλλη, δεν τον έκανε να δακρύζει. Έτσι, φλυαρούσε αθώα με όλους για την παράσταση και για το ποιος θα ήταν εδώ κι εκεί και για το τι είχε συμβεί και πότε. Τριγύριζε στο πλοίο ψάχνοντας πώς μπορούσε να μπει και να βγει, ψάχνοντας σκάλες και καταπακτές που θα του πρόσφεραν εύκολη και γρήγορη πρόσβαση στη στεριά.

Η εξωτερική σκάλα του πλοίου βρισκόταν στη δεξιά πλευρά του: ήταν φαρδιά και ανοιχτή και οδηγούσε σε μια άλλη μεγάλη σκάλα, κάτω στο φουαγιέ και στο Μεγάλο Θόλο. Θα κατάφερναν άραγε τα λιοντάρια να φτάσουν μόνα τους μέχρι τη σκάλα του πλοίου; Ίσως να το κατάφερναν αν υποθέσουμε ότι το έκαναν κατά τη διάρκεια της παράστασης, αφότου θα είχαν ολοκληρώσει το νούμερό τους αλλά πριν τελειώσει η παράσταση, γιατί εκείνη την ώρα δε θα ήταν κανείς εκεί. Ίσως θα έπρεπε να το σκάσουν μέσα στη νύχτα, αλλά με το Μακκόμο να κοιμάται στην καμπίνα των λιονταριών δεν είχαν και πολλές ευκαιρίες... Όχι, ο Τσάρλι πίστευε ότι η σωστή στιγμή για να το σκάσουν ήταν μετά την παράσταση, όταν όλος ο κόσμος θα πήγαινε πέρα δώθε και θα ήταν ενθουσιασμένος με το πόσο καλά πήγε και κανείς –εκτός από το Μακκόμο– δε θα αντιλαμβανόταν ότι τα λιοντάρια έλειπαν. Ίσως, ακόμα, να μπορούσε

να πείσει το Μακκόμο να τον αφήσει να πάει αυτός τα λιοντάρια για ύπνο μετά την παράσταση. Ή, αν κάποιος προσκαλούσε έξω στη στεριά το Μακκόμο μετά την παράσταση, ο Τσάρλι θα έμενε μοναδικός αρμόδιος για να προσέχει τα λιοντάρια και θα περνούσαν αρκετές ώρες πριν κάποιος καταλάβει ότι λείπουν. Αλλά με ποιον θα δεχόταν να βγει ο Μακκόμο στο Παρίσι;

Ο Τσάρλι έβαλε το μυαλό του να σκεφτεί και να ξανασκεφτεί και σιγά σιγά οι ιδέες του άρχισαν να παίρνουν μορφή – μόνο που χρειαζόταν βοήθεια.

Λίγο αργότερα, στο Αντρεσύ, όταν ο Μακκόμο βγήκε έξω για να πάει σ' ένα μαροκινό εστιατόριο, ένας μαύρος γάτος, ψωραλέος, βρόμικος απ' το ταξίδι και με μαδημένο πισινό, σκαρφάλωσε στην *Κίρκη*, μ' ένα μασημένο και βρόμικο κομματάκι χαρτί καρφωμένο στα κατακίτρινα δόντια του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13

Ο ΨΩΡΑΛΕΟΣ ΓΑΤΟΣ όρμηξε στο μπράτσο της όμορφης φιγούρας στο ακρόπρωρο, προχώρησε αθόρυβα κατευθείαν στο κατάστρωμα, δίχως να νοιάζεται ποιος τον έβλεπε, τεντώνοντας τη μύτη του κι ακολουθώντας τη μυρωδιά των λιονταριών. Όταν έφτασε στη λιονταροκαμπίνα, κρύφτηκε στη σκιά και περίμενε τον Τσάρλι.

Όταν ο Τσάρλι αντίκρισε το σχισμένο κομματάκι του χαρτιού ανάμεσα στα δόντια του, η καρδιά του αναπήδησε.

Ο γάτος άνοιξε το ένα του μάτι κι ύστερα άνοιξε πλατιά το στόμα του. Η ανάσα του μύριζε φριχτά. Ο Τσάρλι τράβηξε με απαλές κινήσεις το κομματάκι του χαρτιού από το κοφτερό δόντι του γάτου και το κράτησε στα χέρια του. Κοίταξε το γάτο κι έπειτα γλίστρησε ήσυχα πίσω από τη λιονταροκαμπίνα.

Ξεδίπλωσε το χαρτί.

Το διάβασε.

Αγαπητέ Τσαρλς,

Λυπάμαι που μαθαίνω ότι είσαι έξω και κάνεις ιστιοπλοΐα όλη την ώρα αντί να είσαι στο μάθημα: ξέρεις ότι ο

υπερβολικός θαλασσινός αέρας σου κάνει κακό. Ο πατερούλης σου κι εγώ απολαμβάνουμε το ταξίδι μας με το πλοίο, αν και είναι μάλλον λίγο ταξίδι-μυστήριο. Το φαγητό είναι καλό και υπάρχει ένας υπέροχος κανελής γάτος που είναι πολύ φιλικός μαζί μας. Ελπίζω το γράμμα αυτό να φτάσει στα χέρια σου. Θα σε ενημερώσουμε για τον τόπο της διαμονής μας όταν φτάσουμε στον προορισμό μας. Σε παρακαλώ πες μου ποια εκπαιδευτικά ταξίδια σου ετοιμάζει ο αδερφός Ζερόμ. Σ' αγαπώ πολύ και μου λείπεις. Να είσαι καλό και φρόνιμο παιδάκι! Το ξέρω πως θα 'σαι.

Η μανούλα, που σ' αγαπάει παντοτινά

Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα και η καρδιά του πλημμύρισε από χαρά. Ήταν ζωντανοί, ήταν καλά, τους έδιναν να φάνε κι είχαν έναν έξυπνο γάτο που τους πρόσεχε. Είχαν λάβει το μήνυμά του. Είχαν καταλάβει τον κώδικα που είχε χρησιμοποιήσει, ήξεραν ότι τους ψάχνει, θεωρούσαν ότι δεν έκανε καλά, αλλά το αποδέχονταν και θα προσπαθούσαν να έρθουν σε επικοινωνία.

Ο Τσάρλι σηκώθηκε επάνω με ένα τεράστιο, δυνατό χαμόγελο να φωτίζει την όψη του. Το πρόσωπό του έλαμπε από χαρά, τα μάτια του έμοιαζαν με διαμάντια. Άρχισε να χορεύει, εκεί μέσα, πίσω από την καμπίνα των λιονταριών, έσφιγγε τις γροθιές του και χοροπηδούσε χαρούμενος από το ένα πόδι στο άλλο, προσπαθώντας όμως να μην κάνει θόρυβο και ξεχειλίζοντας από ευτυχία.

Ο ψωραλέος γάτος τον κοιτούσε υπομονετικά.

Ο Τσάρλι σταμάτησε για μια στιγμή το χοροπηδητό.

«Σ' ευχαριστώ» είπε απλά. «Είναι το καλύτερο πράγ-

μα που μου συνέβη ποτέ. Έκανες την πιο ευγενική πράξη που έχει κάνει ποτέ κανείς για μένα».

«Ωραία» είπε ο γάτος. «Θα μου προσφέρεις τώρα ένα δροσιτικό ποτό σε ένδειξη της εκτίμησής σου ή όχι;»

«Μα και βέβαια!» είπε ο Τσάρλι. Έχωσε το γράμμα στην τσέπη του κι έτρεξε στην κουζίνα να κλέψει λίγο γάλα, ψάρια και ένα κομματάκι κέικ – το κέικ ήταν ζήτημα αρχής, γιατί ήταν κέρασμα, μολονότι δεν ήξερε αν θ' άρεσε στο γάτο.

Ο γάτος καταβρόχθισε το κέικ, μαζί και μια κονσέρβα με αντζούγιες, και σήκωσε το βλέμμα.

«Μήπως... μήπως θέλεις λίγο ακόμα;» τον ρώτησε ο Τσάρλι.

«Ναι» είπε ο γάτος. Ο Τσάρλι τού έφερε λίγο ακόμα.

Ύστερα είπε στο γάτο «Μπορείς να περιμένεις; Μπορείς να τους παραδώσεις την απάντησή μου; Μπορείς να τους βρεις στο Παρίσι;».

«Όχι» είπε ο γάτος.

«Α...» είπε ο Τσάρλι και το πρόσωπό του σκοτείνιασε. «Μα... Εγώ...» Δεν μπορούσε να σκεφτεί τι να πει. Ήταν σαν να του έδειχναν ένα ποδήλατο ανήμερα τα Χριστούγεννα και να του έλεγαν «Α, όχι, δεν είναι για σένα».

Ο γάτος σήκωσε το βλέμμα.

«Ε... μάλλον θα μπορούσα» είπε. «Δε σκόπευα να κάνω κάτι τέτοιο. Αλλά, αν είναι απολύτως απαραίτητο για την πνευματική και συναισθηματική σου ηρεμία, υποθέτω πως θα μπορούσα. Δεδομένου ότι εσύ είσαι εσύ. Κι ότι αυτοί είν' αυτοί». Ο γάτος, για να είμαστε ειλικρινείς, είχε ήδη αρχίσει να σκέφτεται όλα τα εστιατόρια του Παρισιού, όλα εκείνα τα ψαροκέφαλα και τους μισοφαγωμένους αστα-

κούς, τα μύδια και τους κάδους των σκουπιδιών τους γεμάτους λιχουδιές που θα τον περίμεναν στις βρόμικες πρασιές, πίσω από κείνα τα εστιατόρια...

«Αν επιμένεις» είπε. «Με πατάς στο αδύνατο σημείο μου. Υποθέτω πως δεν έχω άλλη επιλογή». Τα σάλια του είχαν ήδη αρχίσει να τρέχουν.

«Τέλεια» είπε ο Τσάρλι. «Τέλεια. Γιατί πρέπει να μάθω πού βρίσκονται και προς τα πού κατευθύνονται και, αν μπορείς να μεταφέρεις τα μηνύματα μεταξύ μας..., τότε – ώστε λοιπόν είδες τη μαμά και τον μπαμπά μου;»

«Όχι» είπε ο γάτος. «Πήρα το μήνυμα από μια σεινάμενη-κουνάμενη παλιοαριστοκράτισσα στη Χάβρη, κι εκείνη το είχε πάρει από έναν κανελή γάτο. Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Πρέπει να ήταν εκείνος που ανέφεραν στο γράμμα. Ένωθε πως έφερνε τους γονείς του πιο κοντά του: αυτή η γάτα ήξερε μια γάτα που γνώριζε μια άλλη γάτα, που ήταν με τους γονείς του.

«Αλλά ναι, γνωρίζω την ιστορία σχετικά με το ποιοι είναι, βέβαια, κι ότι είσαι εμπλεκόμενος κι εσύ σ' αυτή την υπόθεση. Και βέβαια γνωρίζω» είπε ο γάτος.

Ο Τσάρλι τίναξε το κεφάλι του προς τα πάνω. Ήταν έτοιμος να ρωτήσει «Ποιοι είναι, τέλος πάντων;», αλλά τότε θυμήθηκε πώς είχε τρομάξει τη Γαλλίδα ποταμόγατα και την έκανε να φύγει επειδή νόμισε ότι αυτός ίσως δεν ήταν ο εαυτός του. «Ηρέμησε, Τσάρλι» είπε σιγανά.

«Αναρωτιόμουν» είπε δήθεν τυχαία «γιατί είναι τόσο διάσημοι σε τούτα τα μέρη. Φυσικά και όλοι τούς ξέρουν στην πατρίδα μου, αλλά δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι θα τους γνώριζαν και οι γάτες στη Γαλλία...».

«Μα είναι πολύ φυσικό: ό,τι έκαναν το έκαναν για όλες

τις γάτες» είπε ο γάτος, εγκαταλείποντας τον ελαφρώς περπαιχτικό, μισοαστείο τόνο του και σοβαρεύοντας απότομα. Ο Τσάρλι ένιωσε μια ξαφνική έκπληξη, γιατί ο γάτος ήταν τόσο ψωραλέος και τόσο μαδημένος και μέχρι τη στιγμή εκείνη δεν είχε δείξει να έχει τρόπους. «Δεν είναι υπερόπτες. Δε λένε “αυτό το είδος γάτας είναι καλύτερο από το άλλο”. Από τότε που άρχισαν να εμφανίζονται οι Αλλεργίνες, οι γονείς σου στάθηκαν στο πλευρό τους. Όλα όσα έκαναν, το έργο τους, υπήρξε το καλύτερο πράγμα που έκαναν ποτέ οι άνθρωποι για μας. Φυσικά, δεν το έχουν επιτύχει ακόμα πλήρως, αλλά η επιστημονική τους δραστηριότητα θα μπορούσε να αποδειχτεί σωτήρια για όλους μας. Όλους μας. Δε θέλουμε να μας μισούν οι άνθρωποι. Οι γονείς σου, δουλεύοντας μόνοι τους, *χωρίς καμία βοήθεια από κανέναν*, προσπαθούν να σώσουν τις σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων και των γάτων. Καθώς επίσης, μεταξύ των συνηθισμένων γάτων και των Αλλεργίνων, εφόσον τα πράγματα πάνε καλά. Μα και βέβαια τους γνωρίζουν οι γάτες σ’ ολόκληρο τον κόσμο. Τους τιμούν και τους σέβονται. Κι επιπλέον, υπάρχουν κι εσύ, βέβαια».

Ο Τσάρλι είχε μείνει αποσβολωμένος.

Αλλεργίνες; Επιστημονικό έργο που διασώζει τις σχέσεις μεταξύ ανθρώπων και γάτων; «Εσύ, βέβαια»;

Εδώ βρισκόταν η λύση του μυστηρίου, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία.

Πώς μπορούσε άραγε ν’ ανακαλύψει περισσότερα δίχως ν’ αποκαλύψει ότι ξέρει τόσο λίγα;

«Μα ναι» είπε, προσπαθώντας να φανεί έξυπνος και καλά πληροφορημένος.

«Είναι πολύ λίγοι οι άνθρωποι που μπορούν και θέλουν

να μιλήσουν τη γλώσσα των γάτων κι είμαι πολύ περήφανος που σε γνωρίζω» είπε ο μαύρος γάτος με σεβασμό. «Είμαι πολύ περήφανος που μπορώ να σου προσφέρω τις υπηρεσίες μου. Κάθε γάτα θα ένιωθε το ίδιο. Ακόμα, χμμ, ακόμα κι οι Αλλεργίνες. Γνωρίζω πολλές γάτες που τις μισούν, αλλά δε φταίνει κι αυτές, έτσι δεν είναι;» Έμοιαζε λιγάκι αμήχανος. Φαινόταν πως περίμενε κάποια αντίδραση από τον Τσάρλι, αλλά ο Τσάρλι δεν ήταν καθόλου σίγουρος ποια θα ήταν αυτή η αντίδραση, ή, μάλλον, δεν ήθελε να τον δει ν' αντιδράει. Στην πραγματικότητα, έδειχνε πως ήταν πεπεισμένος ότι η αντίδρασή του θα ήταν άσχημη, κι έτσι αποφάσισε να μη συνεχίσει τη συζήτηση και να ξεχάσει ότι ρώτησε. Όλα αυτά περίπου για πέντε δευτερόλεπτα.

«Ε, όχι βέβαια» είπε ο Τσάρλι, ελπίζοντας ότι αυτή θα ήταν η απάντηση που περίμενε ο γάτος. Το μυαλό του έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

«Οι Αλλεργίνες δεν είναι όλες τους κακές» συνέχισε ο γάτος. «Γνωρίζω ορισμένες που πήγαν να ζήσουν στην εξοχή, έτσι ώστε να μη βλάψουν κανέναν. Κάποιες απ' αυτές νιώθουν συντετριμμένες μ' αυτό που αναγκάζονται να κάνουν. Και μ' αυτό που τους συνέβη. Συντετριμμένες». Μιλούσε με πάθος, αλλά αμέσως φάνηκε να συνειδητοποιεί ότι ο Τσάρλι δυσκολευόταν να τον παρακολουθήσει. Αναστέναξε. «Τέλος πάντων, κοίτα» είπε. «Καλύτερα να αποφασίσεις τι θα τους απαντήσεις, για να την κάνω κι εγώ σιγά σιγά».

Ο Τσάρλι διασκέδαζε με τον τρόπο που μιλούσε.

«Δώσε μου μερικά λεπτά» είπε και πήγε στην αποθήκη με τα σχοινιά.

Σκέφτηκε πολύ τι θα έγραφε στους γονείς του. Είχε πολ-

λές ερωτήσεις να τους κάνει και θεώρησε ότι ήταν καλύτε-
ρο να ρωτήσει απευθείας τους ίδιους παρά εκείνον το γάτο.
Αλλά δεν μπορούσε να τους ρωτήσει ευθέως. Έπρεπε να
χρησιμοποιήσει τον ειδικό κώδικα με τον οποίο επικοινωνώ-
νούσαν.

Αγαπημένοι μου μανούλα και πατερούλη,

*Χάρηκα στ' αλήθεια που πήρα το γράμμα σας. Εγώ εί-
μαι μια χαρά. Ο αδερφός Ζερόμ θα με πάει στο Παρίσι,
όπου, νομίζω, πηγαίνετε κι εσείς...*

Σταμάτησε για να σκεφτεί. Δεν ήθελε να γράψει *Παρί-
σι*, σε περίπτωση που κάποιος διάβαζε το γράμμα κι ανα-
κάλυπτε ότι τους ακολουθούσε. Πώς μπορούσε να το θέσει;
Έβαλε το μυαλό του να δουλέψει.

Μα βέβαια! Υπήρχε ένα κορίτσι στη γειτονιά τους που
το έλεγαν Πάρις. Την αδερφή της την έλεγαν Ρίτα. Άρχισε
να γράφει ξανά.

*Με τον αδερφό Ζερόμ θα πάμε επίσκεψη στην αδερφή
της Ρίτας και ξέρω ότι σας περιμένουν κι εσάς εκεί. Αν φτά-
σετε πρώτοι, προσπαθήστε να μη φύγετε νωρίς, γιατί ελπί-
ζω να σας συναντήσω...*

Πώς να ρωτήσει τώρα για τις Αλλεργίνες; Ήταν σίγου-
ρος ότι η μαμά του κι ο μπαμπάς του θα ήξεραν τι είναι.
Αλλά ποιος άλλος ήξερε; Και πόσο επικίνδυνο θα ήταν να
τους ρωτήσει; Και, τώρα που το σκεφτόταν, πώς θα μπο-
ρούσαν οι γονείς του να του το εξηγήσουν χρησιμοποιώ-
ντας το μυστικό κώδικα;

Ίσως, τελικά, έπρεπε να ρωτήσει το γάτο.

Ή, μάλλον, όχι! Σκέφτηκε κάτι.

Κάνω μια εργασία για τις κατοικίδιες γάτες. Θα 'θελα να μπορούσα να σας ρωτήσω κάποια πράγματα σχετικά. Σας παρακαλώ πείτε μου όσα περισσότερα μπορείτε στην απάντησή σας.

Δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι καλύτερο. Ήλπιζε ότι θα καταλάβαιναν τι εννοούσε.

Μήπως υπήρχε κάτι άλλο που θα ήθελε να τους γράψει; Μπορούσε άραγε να ρισκάρει να τους πει κάτι σχετικά με το τσίρκο, σε περίπτωση που κατάφεραν ν' αποδράσουν κι ύστερα έψαχναν να τον βρουν;

Όχι. Δεν ήθελε οι κακοί, όποιοι κι αν ήταν, να δουν γραμμένη τη λέξη «Τσίρκο» και να το αναφέρουν στο Ράφι, κι αυτός να το συνδέσει με το βρυχηθμό στο τηλέφωνο... Άλλωστε, αυτός και τα λιοντάρια σύντομα θα έφευγαν.

Έγραψε τις τελευταίες λέξεις.

Είμαι καλό παιδί, όπως μου ζητήσατε. Ελπίζω να σας δω σύντομα. Θα φέρω και μερικούς φίλους μου –κάποια μεγαλύτερα παιδιά– στο σπίτι της Ρίτας.

*Με πολλή πολλή αγάπη,
Τσαρλς*

Δίπλωσε το χαρτάκι μέχρι που έγινε μικροσκοπικό, βγήκε έξω, έκανε το γύρο της καμπίνας των λιονταρών κι έκρυψε το σημείωμα κάτω απ' το κολάρο του μαύρου γάτου.

«Έτσι είναι πολύ πιο εύκολο απ' το να το κουβαλάω στο στόμα μου» είπε ο μαύρος γάτος με ευγνωμοσύνη.

«Πώς σε λένε;» τον ρώτησε ο Τσάρλι.

«Σεργκί» απάντησε ο γάτος.

«Γιατί;» ρώτησε ο Τσάρλι. Δεν ήθελε να φανεί αγενής, αλλά το όνομα, απλά, δεν του φαινόταν αρκετά... Περισσότερο του ταίριαζε κάποιο όνομα όπως «Ληστής» ή «Παρατσούκλης».

«Ο μπαμπάς μου αγαπούσε πολύ το Ραχμάνινοφ» είπε ο Σεργκί. «Και τώρα, *καβαλάω το μοτοσακό μου και την κάνω*».

«Ε, Σεργκί...» φώναξε ο Τσάρλι «ποιος άλλος –άνθρωπος– μιλάει τη γλώσσα των γάτων;».

«Για την ώρα, κανείς άλλος, μονάχα εσύ. Στο παρελθόν, ένας ήταν ο Βαν Άμπεργκ –ο εκπαιδευτής των λιονταριών– και ο βασιλιάς Σολομώντας, προφανώς ο άγιος Φραγκίσκος, ο προστάτης των ζώων, κι ο άγιος Ιερώνυμος, που έβγαλε το αγκάθι από την πατούσα του λιονταριού πολλούς αιώνες πριν και κανείς δεν είχε καταλάβει πώς μπόρεσε να τα καταφέρει. Αυτός ήταν άλλωστε και ο λόγος που αγιοποιήθηκε –ίσως γίνεις κι εσύ άγιος, Τσάρλι–, χα χα! Και, χμ, ο Χιου Λόφτιγκ, βέβαια, που έγραψε κι αυτά τα βιβλία..., ξέρεις, το *Δρα Ντούλιτλ*..., χμ... κι ο προφήτης Δανιήλ, βέβαια, από τη Βίβλο, που ρίχτηκε στο λάκκο των λεόντων. Κάποιοι άλλοι απλά νόμιζαν ότι μιλούσαν, αλλά στην πραγματικότητα δεν ήξεραν τι τους γίνεται. Δεν ξέρουν όλοι πώς να χρησιμοποιήσουν μια τέτοια ικανότητα. Είσαι μέλος μιας σπάνιας κι ένδοξης ομάδας ανθρώπων, ξέρεις..., δεν υπάρχουν πολλοί σαν κι εσένα».

Ο Τσάρλι ήταν πολύ συγκινημένος από τα καλά λόγια εκείνου του ψωραλέου γάτου.

«Άρα, τις γατολέξεις που χρησιμοποιεί ο Μακκόμο για να μιλήσει στα λιοντάρια μάλλον τις έμαθε από το Βαν Άμπεργκ...»

«Το πιθανότερο είναι να τις έμαθε από τον προφήτη Δανιήλ ή από κάποιους μονομάχους» είπε ο Σεργκέι. «Πρώτα τα λιοντάρια. Τα λιοντάρια γνωρίζουν πολύ καλά Ιστορία».

«Σ' ευχαριστώ, Σεργκέι» είπε ο Τσάρλι. «Να έρθεις γρήγορα πίσω!» Ο Σεργκέι κούνησε τ' αυτί του κι έφυγε για το Παρίσι, για να μάθει από τις Παριζιάνες γάτες πού βρίσκεται το διάσημο ζευγάρι των Άγγλων, ο μαύρος άντρας κι η λευκή γυναίκα, που τους κρατούσαν φυλακισμένους και που ο γιος τους ήταν εκείνο το αγόρι.

Δε νομίζω ότι ο Ράφι ξέρει πού βρίσκομαι, σκέφτηκε ο Τσάρλι πηγαίνοντας για μεσημεριανό. Αν το 'ξερε, θα ήταν εδώ μέχρι τώρα. Έχει αυτοκίνητο!

Ούτε που σκέφτηκε ότι, ακόμα κι αν ο Ράφι δεν ήξερε πού ακριβώς κρυβόταν, ήταν επίσης πολύ πιθανό να το μάθει από στιγμή σε στιγμή.

Ο Τσάρλι έφαγε μεσημεριανό παρέα με τον Τζούλιους και το Χανς.

«Τζούλιους» είπε. «Τι είναι ο αλλεργίνος;»

«Δεν ξέρω» είπε ο Τζούλιους – αυτή δεν ήταν μια συνηθισμένη φράση. Έμοιαζε λίγο έκπληκτος. «Αλήθεια, τι σημαίνει;»

«Ούτε κι εγώ ξέρω» είπε ο Τσάρλι και μετά, καταλαβαί-

νοντας ότι ο Τζούλιους ήταν έτοιμος να τον ρωτήσει από πού είχε ακούσει αυτή τη λέξη κι άλλα τέτοια, αποφάσισε ν' αλλάξει θέμα.

«Πες μου για τους διάσημους καλλιτέχνες του τσίρκου στο Παρίσι» είπε. «Υπάρχει κανείς τέτοιος;»

«Αν υπάρχει λέει!;» αναφώνησε ο Τζούλιους. «Ένα σωρό. Οι σπουδαιότεροι άνθρωποι του τσίρκου ζουν στο Παρίσι. Εκεί υπάρχουν οι καλύτερες αίθουσες, αν εξαιρέσει κανείς, βέβαια, τις αίθουσες του Εμπάιρ Χόουμλαντς: υπάρχει το τσίρκο Φερνάντο στην Μπουλβάρ¹¹ Ροσκουάρ και το τσίρκο Ιβέρ στην Μπουλβάρ Ντε Φιγ ντυ Καλβαίρ –αυτό το τελευταίο είναι πραγματικά καλό, με δώδεκα πλευρές και κορινθιακές κολόνες σε κάθε γωνία και αγάλματα αλόγων στην είσοδο και λάμπες λαδιού κι ένα διάζωμα με σκαλιστές μορφές αλόγων κι έναν τρούλο στην κορυφή με μια φτερωτή φιγούρα–, υπάρχει ακόμα το Φρανκόνι'ς Ολύμπικ...» Ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι, αν θα 'μενε περισσότερο στην *Κίρκη*, θα έπρεπε να πάρει λεξικό για να μπορεί να συνεννοείται με τον Τζούλιους. (Κι ο Σεργκέι χρησιμοποιούσε παράξενες λέξεις –όπως μοτοσακό, εμπλεκόμενος στην υπόθεση!–, αλλά ο Τσάρλι είχε την αίσθηση ότι τις χρησιμοποιούσε μόνο για πλάκα· αντιθέτως, ο Τζούλιους ήταν πολύ σοβαρός).

Ήθελε πολύ να μιλήσει στον Τζούλιους για το σχέδιο απόδρασης των λιονταριών. Ήξερε ότι ήταν γεμάτος χρήσιμες γνώσεις και καλές ιδέες. Αλλά δεν μπορούσε να του το πει. Δεν ήταν ασφαλές και δεν ήταν σωστό για τον Τζούλιους, γιατί και μόνο το γεγονός ότι θα το ήξερε θα τον έβα-

11. Μπουλβάρ (γαλλ.): Λεωφόρος. (Σ.τ.Μ.)

ζε στο δίλημμα να προδώσει είτε το φίλο του είτε το τσίρκο.

Έτσι λοιπόν, ο Τσάρλι θα έπρεπε απλώς να κάνει τον Τζούλιους να απαντήσει στις ερωτήσεις του χωρίς να του προκαλέσει υποψίες σχετικά με το λόγο για τον οποίο ρωτούσε. Αυτό τον έκανε να αισθάνεται λίγο άβολα, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή.

«Ουάου» είπε ο Τσάρλι παριστάνοντας τον εντυπωσιασμένο (κάτι που ήταν εύκολο, γιατί ήταν πράγματι εντυπωσιασμένος). «Και για πες μου για τους ίδιους τους καλλιτέχνες που εμφανίζονται εκεί». Απλά συνέχισε τη συζήτηση, προσπαθώντας ταυτόχρονα να βρει έναν τρόπο να κάνει τις σωστές ερωτήσεις για να πάρει τις απαντήσεις που χρειαζόταν.

«Λοιπόν, υπάρχουν ορισμένοι εξαιρετοι κλόουν – υπάρχει ο Ποπόφ, ο Τσάρλι Καϊρόλι, ο Πίμπο, ο Κόκο, οι αδερφοί Φρατελλίνι, ο Σκαραμούς. Εκεί δούλευε με τα λιοντάρια του κι ο Βαν Άμπεργκ πριν πεθάνει, θα τον ξέρεις, φυσικά, κι ο Τζον Κούπερ κι ο Τζέικομπ Ντράισμπαχ – αυτός επινόησε, λίγο πολύ, τα *βίαια* νούμερα. Ο Βαν Άμπεργκ ήταν φανταστικός, αλλά ο Ντράισμπαχ πίστευε ότι ήταν όλα εκείνα υπερβολικά ευγενικά και ότι το κοινό θα ήθελε λίγα παραπάνω χτυπήματα με το μαστίγιο και περισσότερους καβγάδες – ο Μακκόμο μισεί τον Ντράισμπαχ, το 'ξερες;»

«Όχι, γιατί;»

«Εξαιτίας της Μείμπελ Σταρκ» συνέχισε ο Τζούλιους.

«Ποιας;»

«Την ξέρεις τη Μείμπελ Σταρκ, δεν μπορεί να μην την ξέρεις – όλοι την ξέρουν! Μα πραγματικά, Τσάρλι, δεν ξέρεις τίποτα; Είναι μια φανταστική εκπαιδευτρια τίγρε-

ων, είναι καταπληκτική, κάνει όλα όσα κάνουν οι άντρες κι ακόμα περισσότερα. Αγαπάει πραγματικά τις τίγρεις της – όλοι οι εκπαιδευτές λένε ότι τα πάντα είναι θέμα αγάπης, αλλά στην περίπτωση της ήταν απόλυτα εμφανές. Είναι σαν μαμά τους ή κάτι τέτοιο – της γλείφουν τα μαλλιά και την αγκαλιάζουν. Και είναι πραγματικά όμορφη και φοράει λευκά δερμάτινα κοστούμια και όλοι είναι ερωτευμένοι μαζί της, μαζί κι ο Ντράισμπαχ και ο Μακκόμο...»

«Ο Μακκόμο είναι ερωτευμένος με γυναίκα!» ξεφώνισε έκπληκτος ο Τσάρλι. Δεν μπορούσε ούτε να το φανταστεί.

«Ναι!» είπε με ενθουσιασμό ο Τζούλιους. «Δεν είναι αστείο; Και επρόκειτο να την παντρευτεί, αλλά ο Ντράισμπαχ –ήταν ο δάσκαλός της– της είπε να μην το κάνει κι εκείνη δεν το έκανε, κι από εκείνη τη στιγμή ο Μακκόμο τον μισεί».

«Γιατί της είπε ο Ντράισμπαχ να μην τον παντρευτεί;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Το πρόσωπο του Τζούλιους άλλαξε και ξαφνικά φάνηκε να ντρέπεται.

«Ε..» είπε.

«Γιατί;» ξαναρώτησε ο Τσάρλι.

Ο Τζούλιους συνοφρυώθηκε, μάζεψε το κουράγιο του και είπε γρήγορα «Γιατί είναι ένας απ' αυτούς τους χαζούς ανθρώπους που νομίζουν ότι οι λευκοί και οι μαύροι δε θα 'πρεπε να παντρεύονται μεταξύ τους». Απέφυγε να κοιτάξει τον Τσάρλι, κι έτσι δεν είδε ότι το πρόσωπό του άρχισε να κοκκινίζει. Και βέβαια ο Τσάρλι γνώριζε τέτοιους ανθρώπους, και βέβαια δεν του άρεσε να ακούει τέτοια

πραγματα. Αλλά γνώριζε, επίσης, ότι ο Τζούλιους βρέθηκε σε δύσκολη θέση που έπρεπε να μιλήσει για το θέμα αυτό κι εκτίμησε το γεγονός ότι ήταν ειλικρινής μαζί του.

«Ηλίθιο γουρούνι» είπε ο Τσάρλι, προσπαθώντας να ακουστεί χαρούμενος. Ο Τζούλιους τον κοίταξε με ευγνωμοσύνη. «Ναι, ηλίθιο γουρούνι» είπε κι αυτός. «Γι' αυτό τον μισούμε». Ο Τσάρλι χαμογέλασε στον Τζούλιους και στο Χανς, που καθόταν αμήχανος σ' όλη τη διάρκεια αυτής της συζήτησης, και είπε χαμηλόφωνα «Κι εγώ τον μισώ». Μετά από μια μικρή παύση, ο Τσάρλι ρώτησε «Και πού είναι τώρα η Μέιμπελ;».

«Βρίσκεται στο Παρίσι» είπε ο Τζούλιους, ευτυχής που το θέμα της συζήτησης είχε αλλάξει. «Αυτός είναι και ο λόγος που όλοι είναι τόσο αγχωμένοι με την παράσταση, γιατί όλοι οι κορυφαίοι καλλιτέχνες του τσίρκου μπορεί να έρθουν ή να μην έρθουν και μπορεί να τους αρέσει ή να μην τους αρέσει. Γι' αυτό είναι όλοι λιγάκι τσιτωμένοι».

«Πιστεύεις ότι θα έρθει κι η Μέιμπελ;» ρώτησε πάλι ο Τσάρλι.

«Πρέπει! Και, λογικά, θα φέρει και το Λουίς Ροθ, το φίλο της. Είναι κι αυτός εκπαιδευτής λιονταριών, είναι Ούγγρος και φοράει κάτι μπότες που φτάνουν σχεδόν μέχρι τον πισινό του».

Ο Τσάρλι σκέφτηκε γρήγορα. Μια ευφυής ιδέα κατέβηκε στο κεφάλι του, σαν ώριμο φρούτο που πέφτει απ' το δέντρο. Η Μέιμπελ πρέπει να αφήσει το φίλο της με τις μπότες και να καλέσει το Μακκόμο σε δείπνο μετά την παράσταση. Έτσι, θα έβγαινε απ' τη μέση, αφήνοντας την ευκαιρία στα λιοντάρια να το σκάσουν.

Αλλά πώς θα μπορούσε να βάλει μια γυναίκα που δε

γνώριζε καθόλου να καλέσει έναν άντρα που είχε να τον δει από...

«Πόσον καιρό πριν συνέβη αυτή η ιστορία της Μείμπελ με το Μακκόμο;» ρώτησε τον Τζούλιους.

«Ένα δυο χρόνια, νομίζω» είπε ο Τζούλιους. «Όταν ακούει τ' όνομά της, ο Μακκόμο παίρνει ακόμα πιο τρομακτικό ύφος».

«Αλλά την αγαπάει ακόμα, σωστά;»

«Α, ναι, βέβαια».

«Και τότε, γιατί παίρνει τρομακτικό ύφος; Γιατί δε χαίρεται που θα τη δει ξανά;»

«Δεν ξέρω. Υποθέτω πως νομίζει ότι εκείνη δεν τον θέλει πια».

Ο Τσάρλι ήξερε, από τότε που άκουγε τη μαμά του και τους φίλους της να συζητούν για τις αισθηματικές υποθέσεις των μεγάλων, ότι η αγάπη δε φεύγει έτσι εύκολα, αλλά με τους έρωτες των μεγάλων δεν μπορείς ποτέ να βγάλεις λογικά συμπεράσματα. Ήταν όμως απόλυτα σίγουρος ότι, αν ο Μακκόμο λάμβανε κάποιο μήνυμα από τη Μείμπελ που θα του έλεγε ότι της λείπει και ότι θέλει να τον δει, εκείνος θα μαλάκωνε και θα έτρεχε να τη συναντήσει.

Αλλά, πώς θα την έπειθε να του στείλει ένα τέτοιο μήνυμα;

Ο Τσάρλι είχε φάει μισή πουτίγκα με γεύση καραμέλας, όταν του ήρθε η πιο έξυπνη ιδέα απ' όλες. Δε χρειαζόταν να στείλει το μήνυμα η ίδια η Μείμπελ: αν το μήνυμα είχε το όνομα της Μείμπελ, δεν είχε και τόσο μεγάλη σημασία ποιος στ' αλήθεια το είχε στείλει. Έπειτα –σχεδόν γέλασε, ήταν τόσο ικανοποιημένος με την ευφυή ιδέα του–, και η Μείμπελ θα έπαιρνε ένα μήνυμα από το Μακκόμο, μόνο που δε

θα το έστελνε ο ίδιος ο Μακκόμο. Κι ο καθένας τους θα νόμιζε ότι τον είχε προσκαλέσει ο άλλος στη μεταξύ τους συνάντηση! Και θα ένιωθαν κι οι δυο κολακευμένοι και θα είχαν την ίδια περιέργεια και θα πήγαιναν κι οι δυο στο ραντεβού, κι όταν θα καταλάβαιναν ότι κάποιος τους είχε κοροϊδέψει, θα ήταν ήδη πολύ αργά! Μέχρι τότε ο Τσάρλι και τα λιοντάρια θα είχαν φύγει για να σώσουν τη μαμά και τον μπαμπά...

Ο Τσάρλι άρχισε να χαχανίζει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Χανς, με λίγη πουτίγκα καραμέλα να κατρακυλάει στο πιγούνι του.

«Απλά είμαι χαρούμενος» είπε ο Τσάρλι.

«Αλήθεια;» είπε ο Τζούλιους. «Κι οι γονείς σου;»

«Δεν μπορώ να είμαι συνεχώς θλιμμένος» είπε ο Τσάρλι. «Είναι πολύ κουραστικό».

Ο Τζούλιους τον κοίταξε σκεπτικός κι ο Τσάρλι αναρωτήθηκε αν είχε υποψιαστεί τίποτα. Αλλά πώς θα μπορούσε;

«Ποιο είναι, λοιπόν, το πιο σικ εστιατόριο στο Παρίσι;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Ω, το Παρίσι είναι γεμάτο σικ εστιατόρια. Ένα από τα αγαπημένα του μπαμπά μου είναι το “Μπίλλν’ς” στο Μαράι, αλλά είναι πολύ ακριβό για την τσέπη του και πρέπει πάντα να κλείσεις νωρίτερα τραπέζι...»

Όσο το σκεφτόταν, ο Τσάρλι διαπίστωσε ότι θα έπρεπε να δράσει πολύ γρήγορα. Έπρεπε να βρει τους αριθμούς των τηλεφώνων τους και να τους γράψει από ένα μήνυμα, οπότε δεν υπήρχε πιθανότητα οποιοσδήποτε απ’ τους δυο να σκεφτεί «μα, αυτός δεν είναι ο γραφικός του/της χαρακτήρας». Μετά θα έπρεπε να τηλεφωνήσει στο εστιατόριο και να κλείσει ένα τραπέζι – άραγε τι ώρα τελειώνει η πα-

ράσταση; Πόση ώρα θα τους έπαιρνε να φτάσουν εκεί από το πλοίο; Καλό θα ήταν να μην είναι πολύ κοντά το εστιατόριο, γιατί αυτό θα έδινε στον ίδιο και στα λιοντάρια ακόμα περισσότερο χρόνο. Ο Τσάρλι ένιωσε σαν εγκληματίας που φροντίζει για όλες τις λεπτομέρειες, ώστε να μην τον υποπτευτεί κανείς.

«Το Μαράι είναι κοντά στο σημείο του ποταμού που θα δέσουμε;» ρώτησε ο Τσάρλι δήθεν αθώα.

«Γιατί ρωτάς;» ζήτησε να μάθει ο Χανς, κι ο Τσάρλι κατάλαβε ότι θα έπρεπε να αρχίσει να κάνει τις ερωτήσεις του σε διαφορετικούς ανθρώπους αν δεν ήθελε να αρχίσουν να κάνουν σ' αυτόν άλλες ερωτήσεις.

Εντάξει – το επείγον ήταν τα τηλέφωνα. Θα ξεκινούσε το ίδιο κιόλας βράδυ.

Πρώτα έπρεπε να τρέξει και να ενημερώσει τα λιοντάρια για το σχέδιό του. Αυτό ήταν εύκολο: ο Μακκόμο κοιμόταν – το φάρμακο μάλλον είχε λειτουργήσει. Ο εκπαιδευτής ροχάλιξε ξαπλωμένος στο πάτωμα, τυλιγμένος στον πορφυρό του μανδύα, κι ο Τσάρλι άρχισε να εξηγεί στο νεαρό λιοντάρι και στην Ελσίνα τα σχέδιά του. Πριν προλάβει όμως να τους τα πει όλα, το νεαρό λιοντάρι τού είπε σφυριχτά: «Πάνω στην ώρα! Βενετία!».

«Τι εννοείς “Βενετία”;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Ένας κακομούτσουνος μαύρος γάτος εμφανίστηκε και είπε ότι λυπόταν που δεν μπορούσε να μείνει – “δεν κατόρθωσα να ολοκληρώσω τη διεκπεραίωση της υπόθεσής του” ήταν η ακριβής έκφρασή του – και ζήτησε να σου πω “Βενετία!”».

Ο Σεργκέι. Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Βενετία! Είχε δει

φωτογραφίες της. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι νερό. Η Βενετία ήταν όμορφη και παράξενη.

Σκέφτηκε γρήγορα. Θα έπαιρναν, λοιπόν, το γράμμα του; Θα τους το πήγαινε ο Σεργκέι.

Μα, θα τους το πάει στ' αλήθεια; σκέφτηκε ο Τσάρλι. Ήταν αγενής και βρομιάρης, αλλά ο Τσάρλι ήταν σίγουρος πως ήταν τίμιος και έδειχνε να νοιάζεται για τους γονείς του. Γιατί, άλλωστε, να ενδιαφερθεί εξαρχής να φέρει το γράμμα;

«Έχουν φύγει κιόλας;» ρώτησε.

«Δε μου είπε» είπε το νεαρό λιοντάρι.

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Αν δεν τους προλάβω στο Παρίσι, θα πρέπει, απλούστατα, να πάω στη Βενετία. Η οποία είναι πάνω κάτω προς τα νότια, πιο κοντά στην Αφρική. Έτσι, τα λιοντάρια μπορούσαν να έρθουν μαζί του. Δεν είχε νόημα να αναρωτιέται γιατί πήγαιναν εκεί τη μαμά και τον μπαμπά. Ήλπιζε μόνο ότι θα έμεναν εκεί αρκετό καιρό, ώστε να προλάβει να τους φτάσει.

Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι θα υπήρχε κάποιο τρένο για τη Βενετία από το Παρίσι. Τον παλιό καιρό υπήρχε ένα που το έλεγαν Οριάν Εξπρές, το οποίο πήγαινε από το Παρίσι στη Βενετία και μετά στην Κωνσταντινούπολη.

Κράτησε σημείωση στο κεφάλι του: τρένο από το Παρίσι στη Βενετία;

Μετά εξήγησε στα λιοντάρια το σχέδιό του για τη Μέιμπελ. Τα λιοντάρια ενθουσιάστηκαν.

«Είναι σπουδαία ιδέα» είπε το νεαρό λιοντάρι.

«Ευφυέστατο» συμπλήρωσε η Ελσίνα.

«Και ίσως και να πιάσει» ακούστηκε μια τρίτη φωνή. Κοίταξαν όλοι γύρω. Ήταν το γηραιότερο λιοντάρι, που

στεκόταν στο κλουβί του και τους κοιτούσε. «Είναι τρελός μ' αυτή τη γυναίκα, πάντα ήταν. Θα έκανε τα πάντα γι' αυτήν. Σίγουρα θα πήγαινε να δειπνήσει μαζί της σ' ένα εστιατόριο. Και νομίζω ότι κι αυτή θα έκανε το ίδιο».

Ο Τσάρλι και το νεαρό λιοντάρι κοιτάχτηκαν και χαμογέλασαν. Ο Μακκόμο ήταν ναρκωμένος, το γηραιότερο λιοντάρι είχε ξαναζωντανέψει και το σχέδιο είχε και τη δική του συγκατάθεση.

«Καλύτερα να αρχίσεις να τηλεφωνείς λοιπόν, αγόρι-που-μιλάς-τη-γλώσσα-των-γάτων!»

Το μυαλό του Τσάρλι δούλευε ασταμάτητα υπολογίζοντας όλες τις πιθανότητες. Ένωθε πως ήταν εξαιρετικά έξυπνος και ότι είχε τα πάντα υπό τον έλεγχό του. Λεπτομέρειες! Εναλλακτικές λύσεις για την περίπτωση που τα πράγματα πήγαιναν στραβά! Αυτό χρειαζόσουν. Να ξέρεις τι είναι τι. Παραδείγματος χάριν:

«Πού βρίσκεται τώρα το κλειδί;» ρώτησε.

Το νεαρό λιοντάρι κούνησε το κεφάλι. «Εκεί πέρα» του είπε.

Και πράγματι, εκεί ήταν. Ένα μεγάλο, παλιό κλειδί περασμένο σ' έναν κρίκο. Απλό, παλιομοδίτικο, όσο πιο απλό γίνεται.

«Αυτό είναι εντάξει λοιπόν» είπε ο Τσάρλι. «Αυτό που πρέπει να σκεφτούμε τώρα είναι πού θα πάμε μετά...»

Πήρε μια απόφαση. Όταν θα έφευγαν αυτός και τα λιοντάρια, δε θα μπορούσαν να τριγυρνούν κοντά στο τσίρκο. Θα τους ακολουθούσαν και θα τους έπιαναν. Αν δεν είχε νέα από τους γονείς του ή από κάποια γάτα που να του υποδείκνυε σε ποιο ακριβώς σημείο του Παρισιού βρίσκονται, θα πήγαινε κατευθείαν στη Βενετία.

Στο πίσω μέρος του μυαλού του άκουγε τη σκληρή, θυμωμένη, βίαιη φωνή του Ράφι: «Εσύ μονάχα μείνε εκεί, και θα 'ρθω σύντομα να σε βρω. Εντάξει; Θα έρθω. Σύντομα. Να σε βρω». Δεν ξέρει, είπε ο Τσάρλι από μέσα του με σιγουριά κι αυτοπεποίθηση. Δε θα μπορούσε να ξέρει. Αλλά «το δε θα μπορούσε να ξέρει» και το «δεν ξέρει» είναι δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα.

«Πρέπει ν' ανησυχείς μόνο για όσα περνούν από το χέρι σου!» είπε από μέσα του. Πολύ σύντομα θα βρισκόταν στη γωνιά ενός δρόμου στη Γαλλία, παρέα με έξι λιοντάρια υπό την προστασία του και θα έπρεπε να ξέρει προς τα πού να κινηθεί. Τα σχέδια έπρεπε να γίνουν από γενικά κι αόριστα πολύ συγκεκριμένα.

Το γηραιότερο λιοντάρι τού χαμογέλασε. «Έχω μερικές ιδέες, αγόρι. Πήγαινε τώρα να τηλεφωνήσεις».

«Μάλιστα, κύριε» είπε ο Τσάρλι. «Α, και παρεμπιπτόντως, μήπως ξέρει κανείς τι είναι ο αλλεργίνος;»

Τα λιοντάρια τον κοίταξαν με απορία. «Όχι» είπαν. «Τι είναι;»

Στριμωγμένη και μουδιασμένη στο αμπάρι της βενζινάκατου, η Μαγκνταλέν ψιθύριζε. «Νομίζω ότι πρέπει να προσπαθήσουμε να το σκάσουμε. Σύμφωνα, στο υποβρύχιο δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα, αλλά την επόμενη φορά που θα μας μετακινήσουν, απλώς θα τους χτυπήσουμε και θα τρέξουμε. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι. Ίσως εσύ μπορείς, εγώ, πάντως, όχι. Ο Τσάρλι είναι κάπου εκεί έξω, μας χρειάζεται. Δεν είναι ασφαλής αν έχει... Κι εγώ θα τρελαθώ αν μείνω άπρακτη, κολλημένη εδώ. Κάτι πρέπει να κάνουμε!»

Ο Ανίβας καθόταν δίπλα της, κρατώντας αγκαλιά τα γόνατά του. Ήταν πολύ στριμωχτά εκεί μέσα. Έκανε πιο πολλή ζέστη απ' ό,τι στο υποβρύχιο και δεν ήταν καθόλου πιο άνετα. Δεν μπορούσαν να σταθούν όρθιοι και έμεναν μισοξαπλωμένοι πάνω σε σακιά γεμάτα με κάτι που έμοιαζε με ρύζι.

«Αν το σκάσουμε...» είπε ο Ανίβας με φωνή κουρασμένη από το ψιθύρισμα και την προσπάθεια να παραμείνει ήρεμος – έμοιαζαν να έχουν κάνει αυτή τη συζήτηση πολλές φορές πριν – «...αν το σκάσουμε, ακόμα κι αν υποθέσουμε ότι θα ξεφύγουμε, πώς θα βρούμε ποιος προσέλαβε αυτούς τους χαζούς για να μας απαγάγουν; Πώς θα ανακαλύψουμε τι θέλουν από εμάς; Δε θα μπορούσαμε, βέβαια, να πάμε σπίτι – απλώς θα έρθουν και θα μας ξαναβρούν, είτε εμάς είτε τον Τσάρλι. Δε θα είμαστε ασφαλείς έτσι. Πρέπει να μείνουμε εδώ, να ανακαλύψουμε για ποιο λόγο συμβαίνουν όλα αυτά. Ας υποθέσουμε ότι έχει να κάνει με τη θεραπεία του άσθματος – να το υποθέσουμε αυτό;».

«Ναι» είπε η Μαγκνταλέν χαμηλόφωνα.

«Λοιπόν, ποιος μπορεί να τη θέλει; Ποιος θέλει εμάς; Ή ποιος μας φοβάται;»

«Ή ποιος μας θεωρεί τόσο σημαντικούς;» είπε η Μαγκνταλέν. «Ξέρω, αγάπη μου, αλλά...» Το μυαλό της ήταν στον Τσάρλι.

«Ξέρω» είπε ο Ανίβας. «Αλλά δε θα είναι πιο ασφαλής απ' ό,τι εμείς ωστόσο αυτή η υπόθεση ξεκαθαριστεί. Συνεπώς, αυτό θα κάνουμε. Θα φτάσουμε στο τέλος του ταξιδιού – όποιο κι αν είναι αυτό. Θα μάθουμε ποιος είναι ο εχθρός μας. Θα τον αντιμετωπίσουμε. Θα ξεδιαλύνουμε το μυστήριο».

«Θα το ξεδιαλύνουμε» είπε θλιμμένα η Μαγκνταλέν.
«Ναι. Εκτός κι αν...»

Ξαφνικά η βενζινάκατος τραντάχτηκε. Κουτιά έπεσαν στα κεφάλια τους. «Οχ!» φώναξε η Μαγκνταλέν καθώς ένα χαρτοκιβώτιο με σαρδέλες έπεσε πάνω της.

«Σκάστε εκεί μέσα» ακούστηκε μια φωνή απ' έξω – η φωνή του Γουίννερ.

Η βενζινάκατος αγκυροβολούσε κάπου.

Ο Τσάρλι ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν άκουσε ότι το γηραιότερο λιοντάρι είχε μερικές ιδέες, γιατί ο ίδιος δεν είχε καμία. Ωστόσο, ήξερε τι έπρεπε να κάνει όταν ξέμενε από ιδέες – η μαμά του κι ο μπαμπάς του του το είχαν βάλει καλά στο μυαλό του: «Όταν δεν ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, μάθε όσο περισσότερα μπορείς!». Έτσι, μετά την απογευματινή πρόβα με τα λιοντάρια, αφού έστησε και μετά ξέστησε το κλουβί τους και αφού συζήτησε με το Μακκόμο για τις τελικές λεπτομέρειες της παράστασης, ο Τσάρλι πήγε να δει το σινιόρ Λούτσιντι, για να μάθει τι ακριβώς είχε συμβεί όταν ήταν στο Παρίσι.

Τον βρήκε ξαπλωμένο μπρούμυτα, στο πάτωμα της καμπίνας, με το μικρότερο από τα παιδιά του να περπατάει πάνω στην πλάτη του.

«Θεέ μου» είπε ο Τσάρλι. «Είναι κι αυτό στο νούμερο; Να χρησιμοποιείς τη σπονδυλική στήλη του μπαμπά σου ως τεντωμένο σκοινί;»

«Όχι βέβαια» είπε ο ακροβάτης αναστενάζοντας «μακάρι να ήταν έτσι, αλλά δεν είναι. Απλώς μου κάνει καλό για τον πόνο στην πλάτη. Το να στηρίζω τόσα μέλη της οικογένειάς μου με κάνει να πονάω και, εφόσον πρόκειται να

κρατήσω το “Τουκούλ” για είκοσι λεπτά στο Παρίσι, πρέπει να είμαι δυνατός και υγιής... κάνουμε υπερβολική εξάσκηση και πονάω. Αυτό είν’ όλο».

«Τι είναι το “Τουκούλ”;> ρώτησε ο Τσάρλι.

«Η πιο δύσκολη Ανθρώπινη Πυραμίδα» είπε ο Σίγκι. «Όλοι πάνω στον μπαμπάκα... Στα πόδια του μπαμπάκα τέσσερα άτομα, στους ώμους του μπαμπάκα πέντε άτομα, και τούτο δω το μπαμπίνο στο κεφάλι του μπαμπάκα... Αλλά και κάτι ακόμα πάνω στο κεφάλι του μπαμπάκα: η τιμή και η περηφάνια του οικογενειακού ονόματος, γιατί, αν δεν κρατήσω το “Τουκούλ” για είκοσι τουλάχιστον λεπτά, όλο το Παρίσι θα γελάει με το όνομα “Λούτσιντι”».

«Θεέ μου» ξανάπε ο Τσάρλι. «Να στέκεσαι όρθιος με δέκα ανθρώπους πάνω σου! Αυτό πρέπει να είναι ζόρικο».

«Πες μου λοιπόν, τι θα γίνει όταν φτάσουμε στο Παρίσι;> ρώτησε ο Τσάρλι.

«Λοιπόν, αύριο το πρωί θα μπορούμε στο κανάλι Σαιν Ντενί και, λογικά, θα φτάσουμε στο σημείο όπου θα σταματήσουμε, κοντά στη Βασιίλη, λίγες ώρες αργότερα» είπε ο Σίγκι, μουγκρίζοντας από απόλαυση, καθώς η φτέρνα του μικρού αγοριού τού πατούσε τη σπονδυλική του στήλη. «Είναι πολύ βολικό – αφού το κανάλι ενώνεται με το ποτάμι. Αράζουμε, κάνουμε παρέλαση, ετοιμάζουμε τα πάντα και την επόμενη μέρα έρχονται όλοι, δίνουμε παράσταση, βγαίνουμε όλοι έξω και μεθάμε για να το γιορτάσουμε. Μένουμε τρεις βδομάδες και μετά γυρνάμε στα φυσιολογικά, ταξιδεύουμε στα κανάλια μέχρι κάτω, στη Μεσόγειο, και δίνουμε παραστάσεις συνεχώς στο δρόμο· μετά δίνουμε παραστάσεις στην ιταλική ακτή, σ’ όλα τα θέρετρα και τα ψαροχώρια μέχρι τη Ρώμη και τη Νάπολη, έπειτα στη

Βόρεια Αφρική, για να ξεχειμωνιάσουμε, στην ισπανική ακτή και επιστροφή πίσω στη Μασσαλία· και ποιος ξέρει πού αλλού, ίσως ξανά κάπου στη Βρετανία, ίσως στην Καραϊβική και στα Εμπάιρ Χόουμλαντς – μπορούμε να πάμε οπουδήποτε μ' αυτό το πλοίο. Όπου θελήσει να μας πάει ο Ταγματάρχης Τιμπ.

Ακούγοντας αυτόν τον κατάλογο των περιοχών, ο Τσάρλι ονειρεύτηκε ότι οι γονείς του βρίσκονταν στο σπίτι ασφαλείς, εκεί που πρέπει να βρίσκονται οι γονείς, ότι τα λιοντάρια ζούσαν χαρούμενα στην αιχμαλωσία τους κι ότι ο ίδιος θα μπορούσε να μείνει στο τσίρκο για πάντα.

Αλλά δεν μπορούσε.

«Η Βαστίλλη είναι κοντά στο Μαράι;» ρώτησε αδιάφορα ο Τσάρλι.

«Ναι, πολύ κοντά» απάντησε ο Σίγκι. «Είναι κοντά στα πάντα: στο πανεπιστήμιο, στο σταθμό, στο θηριοτροφείο, στο ποτάμι, στο κανάλι, στην αστυνομία, στο δικαστήριο...»

Ο Τσάρλι τα σημείωσε όλα στο μυαλό του. Αστυνομία και δικαστήριο – ω Θεέ μου. Σταθμός – αχά!

Ήταν έτοιμος να ρωτήσει το σινιόρ Λούτσιντι αν το τρένο είναι ο καλύτερος τρόπος για να πάει κανείς από το Παρίσι στην Ιταλία, αλλά συνειδητοποίησε ότι θα ήταν πολύ χαζό να ρωτήσει κάτι τέτοιο – όταν τα λιοντάρια θα έφευγαν, ο Μακκόμο κι ο ταγματάρχης Τιμπ θα τους ρωτούσαν όλους εάν ήξεραν τίποτα, κι αν ο Λούτσιντι έλεγε ότι ο Τσάρλι ενδιαφερόταν να μάθει με ποιους τρόπους φτάνει κανείς στην Ιταλία, τότε όλοι θα καταλάβαιναν πού είχε πάει. Και θα τον κυνηγούσαν και θα ήταν πολύ θυμωμένοι μαζί του.

Ο Τσάρλι αποφάσισε να βρει ένα χάρτη της περιοχής.

Πίσω στο κατάστρωμα, ένας μικρός φάκελος αναβόσβηνε στο τηλέφωνό του.

Πάτησε το κουμπί. **Φανταχτερός Γλοιώδης Τσόγλανος.**

Πήρε μια ανάσα κι άνοιξε το μήνυμα.

«Είσαι ένα ηλίθιο παιδάκι, Τσάρλι. Είσαι σε εντελώς λάθος κατεύθυνση. Δεν κατάλαβες τίποτα, ε; Είμαι εδώ παρέα με τους γονείς σου τώρα –η μαμά σου είναι στ’ αλήθεια πολύ άσχημη– και ξέρεις τι; Δε θα τους βρεις. Με κανέναν τρόπο. Και ξέρεις τι άλλο; Δε σε θέλουν. Γιατί νομίζεις έφυγαν χωρίς εσένα; Γιατί δε σε θέλουν. Και γιατί να σε θέλει κάποιος; Ένα μικρό βλαμμένο σαν εσένα; Ξιπασμένο μικρό βλαμμένο! Ηλίθιο ξιπασμένο μικρό βλαμμένο, που δε θα μπορούσε να βρει τους ηλίθιους ξιπασμένους γονείς του ακόμα κι αν τους άρπαζαν στον κεντρικό δρόμο, κάτω από τη μύτη του... Έτσι, προφανώς δε θα φτάσεις ως εδώ μοναχός σου. Θα έρθω να σε βρω σύντομα, όπως είπα...»

Η φωνή ήταν χαμηλή και κακιά και συνέχισε να μιλάει. Ο Τσάρλι άκουγε παγωμένος, τρομοκρατημένος αλλά και συνάμα εντυπωσιασμένος, αδύναμος να το κλείσει την ίδια κιόλας στιγμή.

Εκείνο το βράδυ ήταν το βράδυ που θα έμπαιναν στο Παρίσι. Σταμάτησαν νωρίς σ’ ένα μέρος που λέγεται Σατού, πλησίασαν την αποβάθρα και άραξαν εκεί, για να ξεκινήσουν νωρίς το επόμενο πρωί. Ο Τσάρλι άρχισε να κάνει τις δουλειές του τραγουδώντας μέσα απ’ τα δόντια του: «Δε με ξεγελάς εμένα, δε με ξεγελάς, δε με ξεγελάς εμένα, δε με ξεγελάς» στην προσπάθειά του να πνίξει την ηχώ της διαβολι-

κῆς φωνῆς του Ράφι και των ακόμα πιο διαβολικῶν λόγων του. «Θα σε νικήσω, Ράφι» επαναλάμβανε ξανά και ξανά. «Έχω τα λιοντάρια με το μέρος μου. Έχω μαζί μου ἑξι ὁμορφα, δυνατά, πελώρια, δολοφονικά λιοντάρια, με τεράστια δόντια και κοφτερά σκληρά νύχια, που θα μπορούσαν να σε κόψουν στα δυο... Έχεις δει πόσο μεγάλο εἶναι το νύχι του λιονταριού, Ράφι; Ξέρεις πόσα νύχια ἔχουν; Εἶναι σαν μαχαίρια, Ράφι, και τα κρατούν κρυμμένα στις πατούσες τους, ἔτσι ὥστε να παραμένουν γερά και ΚΟΦΤΕΡΑ! Εγώ ἔχω λιοντάρια με το μέρος μου, Ράφι, και το μόνο που ἔχεις εσύ εἶναι μια κακιὰ γλώσσα...»

«Τι μουρμουρίζεις;» ζήτησε να μάθει ο Μακκόμο. «Έχω πονοκέφαλο. Κάνε ησυχία».

Ο Τσάρλι ἦταν χαρούμενος που εἶχε πονοκέφαλο – ἤλπιζε να του τον εἶχαν προκαλέσει τα φάρμακα.

Αργότερα, καθισμένος στο κατάστρωμα, τυλιγμένος με τον υπνόσακό του γύρω απ' τους ὤμους και τον παλιό χάρτη του Παρισιού που του δάνεισε η Πιρουέτ, ο Τσάρλι ἀνἀκάλυψε ὅτι το κανάλι του Σαιν Ντενί θα τους οδηγούσε στο κανάλι του Σαιν Μαρτέν, που με τη σειρά του θα τους οδηγούσε πίσω στο Σηκουάνα, στο κέντρο του Παρισιού, στο Πορτ ντε Πλαιζάνς ντε Παρί-Αρσενάλ, ἐν συντομία Βαστίλλη, γιατί ἦταν πολύ κοντά σε μια παλιά φυλακή που την ἔλεγαν Βαστίλλη, και ὅτι το Μαραί ἦταν αρκετά κοντά ὥστε να ἀποτελεῖ λογική ἐπιλογή για να βγουν για δείπνο ο Μακκόμο κι η Μείμπελ, ἀλλά ὄχι αρκετά κοντά, ὥστε να γίνεται ἐπικίνδυνο για την ἀπόδραση του Τσάρλι και των λιονταριῶν. Ἦταν, ἐπίσης, στην ἀντίθετη κατεύθυνση ἀπὸ το σταθμό. Τα πράγματα ἀρχίζουν να μπαίνουν στη θέση τους.

Από πάνω, το μικρό φεγγάρι έπλεε ψηλά μέσα στο νυχτερινό ουρανό. Δημιουργούσε ένα λαμπερό μονοπάτι κατά μήκος των νερών του ποταμού, που κατέληγε μέχρι τον ουρανό. Ο Τσάρλι προσπάθησε σκληρά να συγκεντρώσει το μυαλό του, που συνέχεια πετούσε μακριά. Και για λίγα λεπτά απέμεινε να αναρωτιέται τι ακριβώς του είχε πει η γάτα της μαούνας σχετικά με την ιστορία, τις Αλλεργίνες, τη δουλειά των γονιών του – το μεγάλο μυστήριο.

Δεν άντεχε να κοιτάξει τα τηλέφωνα. Η πιθανότητα κι άλλων απειλών από το Ράφι, το αναπόφευκτο κενό στο τηλέφωνο της μαμάς του – όχι, όχι... ήταν υπερβολικά καταθλιπτικό. Μα, γιατί κανείς δεν τηλεφωνούσε στη μαμά του; Κάποιος από τους συναδέλφους της ή τους φίλους και συγγενείς που άφησαν αναπάντεχα για να πάνε στην Αφρική. Ένωθε σαν να είχαν πέσει από την άκρη του κόσμου αυτός κι η οικογένειά του και κανείς δε νοιαζόταν γι' αυτούς.

Όχι ότι οι άνθρωποι του τσίρκου δε θα νοιάζονταν, αλλά... Ήταν όλοι τους καινούριες γνωριμίες και, με εξαίρεση τα λιοντάρια, δεν μπορούσε να τους πει τι είχε στο μυαλό του. Αλλά ούτε και στα λιοντάρια μπορούσε να πει πόσο φοβισμένος ήταν και πόσο ήθελε να μην είναι αναγκασμένος να το κάνει όλο αυτό. Τα απογεύματα ένιωθε την ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον που ήξερε καλά. Κάποιον απ' το σπίτι.

Ξαναδιάβασε το γράμμα. Σκέφτηκε τις φιλικές γάτες που είχαν βοηθήσει. Αναρωτήθηκε ξανά αν μπορούσε να εμπιστευτεί το Σεργκί – μάλλον δεν είχε άλλη επιλογή. Αναρωτήθηκε ξανά για τις Αλλεργίνες. Αναρωτήθηκε για χιλιοστή φορά τι ήταν αυτό που έκαναν οι γονείς του και που τους έκανε ήρωες σε όλες τις γάτες. Και έψαχνε να τους

βρει, οπότε ας τελειώνει μ' αυτό, είπε στον εαυτό του αυστηρά, πριν το φεγγάρι τον γεμίσει θλίψη και η νύχτα γίνει υπερβολικά μοναχική. Έπρεπε να τελειώνει.

Έτσι, άρχισε να ψάχνει για τα τηλέφωνα που χρειαζόταν – κάτι που ήταν, μάλιστα, υπερβολικά περίπλοκο. Επιπλέον, το τηλέφωνο του εστιατορίου ήταν συνεχώς κατειλημμένο. Ο Τσάρλι ήλπιζε ότι δε θα χρειαζόταν να επινοήσει κάποια άλλη δικαιολογία για να ρωτήσει τον Τζούλιους για σικ εστιατόρια. Ήταν τόσο απίθανο κάποιος σαν τον Τσάρλι να ενδιαφέρεται γι' αυτά τα πράγματα.

Μέχρι την ώρα που πήγε για ύπνο είχε στείλει δύο γραπτά μηνύματα, είχε κλείσει τραπέζι στο εστιατόριο, είχε ανακαλύψει ότι τα τρένα για τη Βενετία έφευγαν από το σταθμό του Αούστερλιτς, που ήταν ο σταθμός ακριβώς απέναντι από τη Βασιίλη, στην άλλη πλευρά του ποταμού, και είχε μάθει ότι το τρένο που τους ενδιέφερε έφευγε μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα.

Να τα μηνύματα που έστειλε:

Μέμπελ, πέρασε τόσος καιρός, σε παρακαλώ έλα στην παράσταση την Παρασκευή και μετά στο «Μπίλλυ'ς». Θα σε συναντήσω εκεί. Με αγάπη, Μακκόμο.

Και στο Μακκόμο έστειλε:

Μακκόμο, πέρασε τόσος καιρός, θα έρθω στην παράσταση την Παρασκευή, σε παρακαλώ, συνάντησέ με αργότερα στο «Μπίλλυ'ς». Μέμπελ

* * *

Ήλπιζε, πραγματικά, να είχε μιμηθεί σωστά το ύφος. Ποιος ξέρει τι γράφουν οι μεγάλοι μεταξύ τους; Αλλά είχε δει προσκλήσεις με λέξεις όπως «αργότερα» και «σε παρακαλώ, συνάντησέ με». Οχ... Είτε θα έπιανε είτε δε θα έπιανε. Κι αν συνέβαινε το δεύτερο, θα έπρεπε, απλούστατα, να σκεφτούν κάτι άλλο. Ένιωθε ν' αρρωσταίνει μ' αυτή την ιδέα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΠΡΩΙ ξημέρωσε με ομίχλη και υγρασία. Όσο ο Τσάρλι βρισκόταν έξω κι έκανε εξάσκηση μαζί με τους ακροβάτες, διαπίστωσε ότι όλα τα ηλεκτρικά λαμπιόνια που στόλιζαν τα ξάρτια του πλοίου (κάποια είχαν παρამείνει στη θέση τους παρ' όλο που τα κατάρτια είχαν αφαιρεθεί) ήταν διακοσμημένα με σταγόνες θαμπής βροχής, σταγόνες νερού, μέσα από τις οποίες το φως προκαλούσε διάθλαση και το κάθε λαμπιόνι αντανakλούσε όλα τ' άλλα κι έλαμπε μέσα στην ομίχλη. Ο Τσάρλι δεν είχε δει ποτέ πριν αυτά τα φώτα αναμμένα. Ολόκληρο το πλοίο είχε μια απόκοσμη λάμψη, έμοιαζε σαν να 'ταν φάντασμα. Οι σταγόνες τινάζονταν και σχημάτιζαν μικρά ουράνια τόξα καθώς οι ακροβάτες χοροπηδούσαν και τραμπαλίζονταν. Ο Τσάρλι ένιωθε κι ο ίδιος σαν φάντασμα, σαν ένα ιπτάμενο σιωπηλό φάντασμα.

«Πώς σου φαίνεται, Λιονταρόπαιδο;» Ήταν ο ταγματάρχης Τιμπ, που έλαμπε μέσα στην ομίχλη φορώντας το πράσινο βελούδινο σακάκι του, ψηλός και αριστοκρατικός, σαν τον κάπταιν Χουκ.

«Είναι υπέροχα, κύριε» είπε ο Τσάρλι καθώς προσγειω-

νόταν στο έδαφος, αφού είχε μόλις εκτελέσει μια κατακόρυφο πάνω σε μια δοκό, με την ελπίδα ότι αυτός που του είχε απευθύνει την ερώτηση ήταν κάποιος άλλος. Δεν ήθελε να κοιτάει τον ταγματάρχη Τιμπ στα μάτια τη στιγμή που ετοιμαζόταν να κλέψει τα λιοντάρια του.

«Αδημονείς για την αποψινή παρέλαση;»

«Ω ναι, μάλιστα, κύριε».

«Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις, έτσι;»

«Μάλιστα, κύριε, και αδημονώ!» είπε με θάρρος ο Τσάρλι.

«Πολύ χαίρομαι, πολύ χαίρομαι» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ, αλλά η προσοχή του στράφηκε αλλού και τότε ο Τσάρλι μπόρεσε να ξεφύγει.

Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει – πολύ καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί ο ταγματάρχης Τιμπ. Όχι μόνο ήξερε πώς να χαμηλώνει και να ανεβάζει το κλουβί της πίστας και να το μαγκώνει στη θέση του και να οδηγεί τα λιοντάρια μέσα κι έξω από το κλουβί, αλλά ήξερε επίσης και πώς θα έβγαζε τα λιοντάρια από τη ζωή της αιχμαλωσίας, από τα νούμερα του τσίρκου, έξω από το πλοίο και –αν ήταν απαραίτητο– στο τρένο προς τη Βενετία και την ελευθερία, στο δρόμο για την Αφρική. Το προηγούμενο βράδυ είχε μείνει μέχρι αργά με τα λιοντάρια, ελέγχοντας τις λεπτομέρειες του σχεδίου τους. Το σημερινό βράδυ θα συμμετείχε στην παρέλαση και αύριο θα ήταν η πρώτη και τελευταία του μέρα στην παράσταση, η μέρα που θα έκλεβε τα λιοντάρια.

«Αναρωτιέμαι πού βρισκόμαστε τώρα» μουρμούρισε ο Ανίβας. Ευχήθηκε να είχε το κινητό του τηλέφωνο, με τη

συσκευή παγκόσμιου εντοπισμού, που θα τους έλεγε αμέσως πού ακριβώς βρίσκονταν. Προτού ο Γουίννερ τού ξαναπάρει το κινητό, πρόλαβε να δει ότι κατευθύνονταν προς τα νοτιοανατολικά, και μάλιστα κινούνταν αρκετά αργά, για μέρες ολόκληρες. Γαλλία, σκέφτηκε, και ποτάμι. Θα ήταν πολύ πιο δύσκολο να διασχίσουν τη θάλασσα και τα νερά θα ήταν βαθύτερα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα. Ήταν ο Γουίννερ, μ' ένα καπέλο φορεμένο ως τ' αυτιά.

«Φορέστε αυτά» τους φώναξε κοφτά και τους πέταξε ένα ζευγάρι από κάτι που έμοιαζε με τεράστιες κάλτσες.

«Ούτε τα δικά μου τα πόδια δεν είναι τόσο μεγάλα» είπε ο Ανίβας. Του άρεσε να πειράζει το Γουίννερ λέγοντας αστεία.

«Σκάσε» είπε ο Γουίννερ. «Φορέστε τα στα κεφάλια σας».

Η Μαγκνταλέν κι ο Ανίβας φόρεσαν τις κάλτσες στα κεφάλια τους (η Μαγκνταλέν έριξε στον Ανίβα μια τελευταία ικετευτική ματιά – μια ματιά που έλεγε «σε παρακαλώ, δε γίνεται να τους χτυπήσουμε, να τους αφήσουμε ξερούς και να το σκάσουμε;») κι αφέθηκαν να τους δέσουν με χειροπέδες και να τους σπρώξουν έξω.

Παραπατούσαν μέσα στο σκοτάδι. Οι τεράστιες κάλτσες μύριζαν μούχλα και υγρασία, αλλά ακόμα και μ' αυτές στο κεφάλι τους μπορούσαν να μυρίσουν την αδιαμφισβήτητη μυρωδιά της εξοχής. Έκανε κρύο, αλλά και οι δυο ανάσαιναν βαθιά, χαρούμενοι που επιτέλους είχαν γευτεί καθαρό αέρα.

Ο Γουίννερ σκόνταψε πάνω σε κάτι – ύστερα τον άκουσαν να βρίζει.

Κάτι άγγιζε τα πόδια της Μαγκνταλέν.

Ένας θόρυβος: «Μιάου!» και μετά ακούστηκε ο Γουίννερ να γκρινιάζει και να πετιέται.

Κάτι υπήρχε κάτω από το χέρι της Μαγκνταλέν – ξεστό, μαλλιαρό.

Κατάλαβε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει. Ο γάτος στάθηκε κάτω από το δεμένο χέρι της.

Όχι, λάθος άκρη. Και μάλιστα, μάλλον μαδημένη, όπως μπορούσε να διαπιστώσει με την αφή της.

Κεφάλι. Το χάιδεψε με γρήγορες κινήσεις, θέλοντας να δείξει την ευγένεια και την ευγνωμοσύνη της. Λαιμός. Κολάρο. Ναι! Ένα κομματάκι χαρτί! Ναι!

Ψιθύρισε «Ευχαριστώ!» μέσα απ' τα δόντια της, ύστερα πήρε ως απάντηση ένα τραχύ «μιάου!» και μετά ο γάτος εξαφανίστηκε. Κράτησε σφιχτά το κομματάκι του χαρτιού, σαν να κρατούσε τον ίδιο της το γιο κι όχι απλά ένα γράμμα του.

Δυό ώρες μετά, στο πίσω μέρος ενός φορτηγού που ήταν παρκαρισμένο σ' έναν από τους ελάχιστους υπαρκτούς κτητόδρομους που είχαν απομείνει στην Ελζώπη, η Μαγκνταλέν κι ο Ανίβας διάβασαν το γράμμα του Τσάρλι. Η Μαγκνταλέν κατάφερε να το ξεδιπλώσει κι ο Ανίβας ζάρωσε σε μια παράξενη θέση απ' όπου μπορούσε να το διαβάσει δυνατά. Ένα ερημικό φως από το δρόμο έστελνε την αδύναμη λάμψη του μέσα από το βρόμικο παράθυρο του φορτηγού.

«Το κρατάς ανάποδα» είπε ο Ανίβας σχεδόν ψιθυριστά. Δεν ήθελε να τον ακούσει ο Γουίννερ. «Γύρνα το και λίγο αριστερά, έτσι ώστε να πέφτει πάνω του το φως».

Αγαπημένοι μου μανούλα και πατερούλη,

Χάρηκα στ' αλήθεια που πήρα το γράμμα σας. Εγώ είμαι μια χαρά. Με τον αδερφό Ζερόμ θα πάμε επίσκεψη στην αδερφή της Ρίτας και ξέρω ότι σας περιμένουν κι εσάς εκεί. Αν φτάσετε πρώτοι, προσπαθήστε να μη φύγετε νωρίς, γιατί ελπίζω να σας συναντήσω. Κάνω μια εργασία για τις κατοικίδιες γάτες. Θα 'θελα να μπορούσα να σας ρωτήσω κάποια πράγματα σχετικά. Σας παρακαλώ πείτε μου όσα περισσότερα μπορείτε στην απάντησή σας. Είμαι καλό παιδί, όπως μου ζητήσατε. Ελπίζω να σας δω σύντομα. Θα φέρω και μερικούς φίλους μου – κάποια μεγαλύτερα παιδιά – στο σπίτι της Ρίτας.

Με πολλή πολλή αγάπη,
Τσαρλς

«Την αδερφή της Ρίτας!» επανέλαβε ο Ανίβας. «Τι να θέλει να πει μ' αυτό!»

«Η αδερφή της Ρίτας ονομάζεται Πάρις» είπε η Μαγκνταλέν, χαμογελώντας πλατιά στο σκοτάδι. «Έξυπνος ο κατεργαράκος!»

«Άρα, εκεί που κατευθυνόμαστε τώρα – πώς το ξέρει;»

«Οι γάτες» είπε η Μαγκνταλέν. «Αυτό πρέπει να του είπαν. Και η εργασία για τις κατοικίδιες γάτες...»

«Ναι» είπε ο Ανίβας.

Η Μαγκνταλέν δίπλωσε το γράμμα ξανά και το έσφιξε γερά στη χούφτα της.

«Προφανώς, έχει ανακαλύψει τα πάντα» μουρμούρισε.

«Έτσι φαίνεται. Φαντάζομαι ότι του τα λένε οι γάτες».

«Σχετικά με τις Αλλεργίνες και όλα τα συναφή;»

«Υποθέτω» είπε ο Ανίβας χαμηλόφωνα.

«Είχαμε δίκιο όμως που δεν του είπαμε, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά. Τι πιστεύεις ότι θα του έκαναν αν νόμιζαν ότι ξέρει; Αν γνώριζαν τι μπορεί να κάνει;»

«Δε θέλω ούτε να το φανταστώ» είπε εκείνη πολύ σιγά.

«Συγγνώμη» είπε ο Ανίβας.

«Δεκτή» απάντησε εκείνη.

Έμειναν σιωπηλοί για μια στιγμή.

«Ξέρεις» είπε η Μαγκνταλέν «του έγραψα τη φόρμουλα –τη βασική φόρμουλα– και του είπα ότι, αν χρειαζόταν να πάει οπουδήποτε, έπρεπε να την πάρει μαζί του».

«Έκανες Τι;» φώναξε ο Ανίβας τόσο δυνατά, που ο Γούννερ αναρωτήθηκε προς στιγμήν τι συνέβαινε στο πίσω μέρος του φορτηγού. «Έκανες τι;» Πιο χαμηλόφωνα αλλά και πιο έντονα.

«Δεν ξέρω γιατί. Υποθέτω... να, αν κάτι συνέβαινε σε μας, τουλάχιστον κάποιος έντιμος άνθρωπος θα έπρεπε να έχει αυτή τη γνώση».

«Ένα έντιμο παιδί» ψιθύρισε ο Ανίβας. Ένα έντιμο ανίδεο παιδί, που, αν ήξεραν τι κρατά στα χέρια του, θα βρισκόταν ολοκληρωτικά στο έλεος των άλλων των ανθρώπων..., κι αν, επιπλέον, γνώριζαν και τι είναι ικανός να κάνει...»

«Ναι». Κάθισε δυστυχισμένη. «Δεν έπρεπε να το κάνω, ε;»

«Όχι, δεν έπρεπε» ψιθύρισε θυμωμένος. «Τώρα, όχι μόνο μπορεί να μιλάει τη γλώσσα των γάτων, αλλά έχει και τη φόρμουλα – την πήρε άραγε μαζί του βγαίνοντας έξω στον κόσμο ολομόναχος, εντελώς απροστάτευτος κι απροετοίμαστος; Φυσικά, αυτό δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Ω Θεέ μου...»

Η Μαγκνταλέν έκλαιγε στα βουβά. Ο Ανίβας δεν την άκουγε. Ήταν πολύ θυμωμένος.

«Κάνε ησυχία» του είπε μουρμουρίζοντας. «Δε χρειάζεται να το πληροφορηθούν όλοι. Τα πράγματα είναι ήδη αρκετά άσχημα».

«Είναι εκεί έξω, μόνος, με τη φόρμουλα και την ξεχωριστή ικανότητά του και δεν έχει ιδέα για τις Αλλεργίνες ή για το πώς προέκυψαν ή για τίποτα απ' όλ' αυτά...»

«Όχι» είπε η Μαγκνταλέν. «Αλλά ούτε εμείς ξέρουμε πώς προέκυψαν. Και μαθαίνει. Θυμάσαι; Η “εργασία για τις κατοικίδιες γάτες” που ετοιμάζει; Είναι έξυπνο παιδί, Ανίβα, και μαθαίνει όσα χρειάζεται να μάθει και μας λέει ότι αυτό κάνει. Πρέπει να του στείλουμε ένα γράμμα όπου θα του εξηγούμε όσο περισσότερα γίνεται. Αλλά πώς θα μας βρει ξανά η γάτα; Και πού βρισκόμαστε τώρα;»

«Κατευθυνόμαστε προς το Παρίσι» μουρμούρισε ο Ανίβας. «Εφόσον ο Τσάρλι έχει δίκιο».

Όμως τελικά, δεν πήγαιναν εκεί. Είχαν προσπεράσει το Παρίσι και, μόλις ο Γουίννερ θα τέλειωνε το πρωινό του, θα ξεκινούσαν και πάλι. Όχι όμως υπό τη συνοδεία του Γουίννερ και του Σιντ. Τρεις μεγαλόσωμοι άντρες από τη Διεύθυνση Προσωπικού κατέφτασαν, έδωσαν από μια γροθιά στο Σιντ και στο Γουίννερ, απλά και μόνο επειδή μπορούσαν, και μετά έδεσαν και φίμωσαν τον Ανίβα και τη Μαγκνταλέν, που, δεμένοι όπως ήταν με τις χειροπέδες, δεν μπόρεσαν να προβάλουν καμιά αντίσταση. Η Μαγκνταλέν είχε κρύψει το σημείωμα στην μπότα της, κι έτσι μ' αυτό ήταν εντάξει. Τα υπόλοιπα όμως δεν ήταν εντάξει. «Έχετε ένα ραντεβού με το Γενικό Διευθυντή» τους είπαν, μ' ένα περιπαιχτικό χαμόγελο. «Αυτός θα σας πει όλα όσα

χρειάζεται να ξέρετε για τη θέση στην οποία έχετε βρεθεί».

Ο Ράφι ένιωθε μεγάλη απογοήτευση. Η έρευνα στους ζωολογικούς κήπους δεν είχε αποφέρει κανένα αποτέλεσμα. Τζίφος. Τζίφος με τα ποτάμια. Τζίφος στην πόλη.

Αποφάσισε να γυρίσει πίσω, στους πάγκους με τα ψάρια, για ν' αγριέψει και να ζορίσει τον κύριο Άμπσγουορθ. Είχε όρεξη να χτυπήσει κάποιον και, μια που έλειπε ο Τσάρλι, ο κύριος Άμπσγουορθ θα ήταν ό,τι πρέπει.

Όταν μεσημέριασε, το μεγάλο πορφυρό πλοίο λικνιζόταν αργά στο κανάλι Σαιν Μαρτέν, κάτω απ' το ζεστό ήλιο. Θα ήταν ένα υπέροχο θέαμα, ειδικά αν δεν έκανε τόσο θόρυβο: η Καλλιόπη αντηχούσε με όλη της τη δύναμη. Τι σαματάς ήταν αυτός! Ακουγόταν δυνατά και την άλλη φορά, στο ποτάμι του Λονδίνου, αλλά εδώ, με όλα εκείνα τα κτίρια που υπήρχαν τριγύρω, αντηχούσε και ξεφούσκωνε σαν υπαίθριο θεατρικό μπουλούκι που δίνει παράσταση κάτω από τη λιακάδα: ήταν ένας ήχος χαρούμενος και την ίδια στιγμή γεμάτος νοσταλγία, ένας ήχος ακαταμάχητος. Ο Τσάρλι πρόσεξε ότι πολλοί από τους ανθρώπους του τσίρκου είχαν βγει στις όχθες του καναλιού και μοίραζαν διαφημιστικά φυλλάδια που είχαν τυπωμένες επάνω πληροφορίες σχετικά με την παράσταση του τσίρκου. Οι άνθρωποι κοιτούσαν το πλοίο, γελούσαν με την Καλλιόπη, διάβαζαν τα φυλλάδια και τα έβαζαν στις τσάντες και στις τσέπες τους. Όλοι ήθελαν να έρθουν στο τσίρκο.

Στο κανάλι του Σαιν Μαρτέν υπήρχαν ακόμα τέσσερα φράγματα με τα οποία έπρεπε να αναμετρηθούν. Κάθε φο-

ρά ο Τσάρλι εντυπωσιαζόταν με το πόσο εφαρμοστά και τσίμα τσίμα χωράει ένα πλοίο να περάσει από τη δεξαμενή ενός φράγματος: σαν χοντρός άνθρωπος μέσα σε μια μπανιέρα – είναι θαύμα αν απομένει καθόλου χώρος για το νερό. Αλλά τελικά, υπάρχει χώρος – κι είναι μάλιστα αρκετός ώστε να επιτρέψει αυτή την παράξενη κίνηση που σου προκαλεί ίλιγγο, καθώς το πλοίο προσπαθεί να μείνει σταθερό και να μη χτυπήσει στις άκρες. Οι δεξαμενές στα φράγματα έβγαζαν ένα βρομερό αφρό την ώρα που το νερό πεταγόταν με δύναμη μέσα κι έξω. Οι μεταλλικές σκάλες στους τοίχους κάθε τέτοιας δεξαμενής γυάλιζαν, καλυμμένες με πρασινωπά φύκια, οι φύλακες φώναζαν «*Bonjour!*», η κίνηση σταματούσε και οι σειρήνες του φράγματος άρχιζαν να χτυπούν. Πρασινωπές γέφυρες απλώνονταν πάνω από το νερό, τόσο ψηλά, που οι άνθρωποι που έστεκαν εκεί πάνω για να θαυμάσουν το πλοίο του τσίρκου έμοιαζαν να στέκονται πάνω σε κλαδιά δέντρων, ανάμεσα στα καταπράσινα φύλλα τους.

Ο Τσάρλι είχε αρχίσει να τα συνηθίζει όλ' αυτά, αφού ήξερε ότι είχαν σχεδόν φτάσει στον προορισμό τους, όταν ξαφνικά η Καλλιόπη πήρε ξανά μπρος κι άρχισε να αγκομαχάει και να τραντάζεται ήσυχα, και τότε το πλοίο μετακινήθηκε στη μεγάλη δεξαμενή του φράγματος. Η μυρωδιά από τους καπνούς της Καλλιόπης ήρθε προς τα πίσω και τους τύλιξε κι ο ήχος της σταμάτησε. Σ' εκείνο ακριβώς το σημείο, μια γάτα από την όχθη φώναξε στον Τσάρλι.

«Πρέπει να σου πω ότι συνεχίζουν το ταξίδι γι' αλλού!» του φώναξε.

«Τι;» ρώτησε ο Τσάρλι. «Έλα εδώ, ανέβα στο πλοίο!»

Η γάτα ανασήκωσε τους ώμους της αδιάφορα. Το νερό

άρχισε να χύνεται ορμητικά και να ξεχειλίζει από τη δεξαμενή του φράγματος και η *Κίρκη* άρχισε να βυθίζεται μέσα. Ο Τσάρλι έτρεξε στην πλευρά που ήταν πιο κοντά στη γάτα και φώναξε «Έφυγαν; Πότε; Πού; Μήπως στη Βενετία;».

«Ξέρω γω;» είπε η γάτα. «Υποθέτω. Το μόνο που έχω να σου πω είναι ότι έφυγαν. Δεν ξέρω τίποτ' άλλο».

Το πλοίο είχε μέτωπο σ' έναν τοίχο καμωμένο από τούβλα. Στην κορυφή του τοίχου διακρινόταν το πίσω μέρος από το κεφάλι ενός αγάλματος, ένα περιστέρι που καθόταν πάνω του κι ένας καλοκλαδεμένος, σκουροπράσινος φράχτης. Όταν κοίταξε προσεκτικότερα, παρατήρησε ότι πιο κάτω, στη βάση του, υπήρχε μια χαμηλή ασπίδα από πέτρα.

«Έλα δω» φώναξε απεγνωσμένα στη γάτα. «Σε παρακαλώ! Έλα δω και πες μου κι άλλα. Πότε έφυγαν;» Μονάχα εάν γνώριζε με ποιον τρόπο θα ταξίδευαν, πόσο μακριά θα τους πήγαιναν, μόνο τότε ίσως θα μπορούσε να βρει έναν τρόπο για να τους προφτάσει.

«Σε παρακαλώ!» φώναξε ψιθυρίζοντας, έντονα βέβαια, για να μην κινήσει την προσοχή των υπολοίπων.

«Δεν ξέρω τίποτε περισσότερο» είπε η γάτα και, καθώς το πλοίο βυθιζόταν στη δεξαμενή του φράγματος, η γάτα έφυγε.

Βρίζοντας τη γάτα, ο Τσάρλι άρχισε να στριφογυρίζει πάνω στη φτέρνα του. Ο Τζούλιους τον κοιτούσε με το πιο παράξενο ύφος.

«Γιατί φωνάζεις κι αγριεύεις στη γάτα;» τον ρώτησε.

«Για γούρι» είπε ο Τσάρλι κοφτά. Και μετά «Ω Θεέ μου, κοίτα! Τι συμβαίνει εδώ!». Κοίταξε τη μικροσκοπική ασπίδα που βρισκόταν ακριβώς μπροστά τους. Κατευθύνονταν ακριβώς επάνω της.

«Δεν μπορούμε να περάσουμε από κει μέσα!» φώναξε. «Δε χωράμε! Είναι πολύ μικρή!»

Για την ακρίβεια, δεν ήταν τόσο μικρή, αλλά απλώς βρισκόταν πολύ μακριά, πολύ πιο χαμηλά από το σημείο όπου βρισκόταν το πλοίο. Έμοιαζε με πηγάδι. Για μια στιγμή ο Τσάρλι πανικοβλήθηκε. Ήταν τόσο απότομα από εκεί ψηλά! Πώς μπορούσαν να κατεβούν κάτω, τόσο βαθιά, σε μια τόσο μικρή απόσταση! Ήταν σαν να βυθίζονταν και να κουτρουβαλούσαν στα έγκατα της γης.

Ακόμα κι όταν η δεξαμενή του φράγματος άδειασε και οι πύλες που βρίσκονταν στην άλλη άκρη του άνοιξαν, ακόμα και τότε, το πλοίο εξακολουθούσε να είναι υπερβολικά μεγάλο και η αψίδα παρέμενε πολύ χαμηλή. Ήταν σαν να σέρονεται κάποιος για να μπει σε μια μικρή σπηλιά, σε μια σκοτεινή, μικρή είσοδο προς τον Κάτω Κόσμο. Αλλά, μόλις βγήκαν από τη δεξαμενή του φράγματος, διαπίστωσε ότι απλά έμπαιναν σε μια άλλη. Επρόκειτο για διπλή δεξαμενή, μια σκάλα με απότομα υδάτινα σκαλοπάτια, και τώρα προχωρούσαν ακόμα πιο βαθιά μέσα στη σκοτεινή υδάτινη τρύπα. Γλιστρούσαν μέσα σε μια τρύπα που ανοιγόταν στο έδαφος. Ο Τσάρλι θυμήθηκε την ιστορία του Ορφέα, ο οποίος πήγε στον Κάτω Κόσμο για να φέρει πίσω τη γυναίκα του, την Ευρυδίκη, να την πάρει από τη χώρα των νεκρών. Κι επιπλέον, οι γονείς του δε βρίσκονταν εκεί. Είχαν ήδη φύγει.

Εκείνη η θεοσκοτεινή, επικίνδυνη υδάτινη τρύπα ταίριαζε απόλυτα με τη διάθεσή του.

Ξαφνικά, όλο το φως του ήλιου χάθηκε. Από εκεί που μέχρι πριν απολάμβαναν εκείνη την υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα, με το γαλάζιο ουρανό και τα πουπουλένια σύννεφα,

τα κόκκινα γεράνια στα σιδερένια μπαλκόνια, τ' άσπρα παραθυρόφυλλα και τους μαύρους φανοστάτες του Παρισιού, τώρα είχαν βρεθεί περικυκλωμένοι από γλιστερούς πράσινους τοίχους και κίτρινο νερό που άφριζε. Ο Τσάρλι κοίταξε πίσω του κι είδε εκείνη την όμορφη μέρα να εξαφανίζεται. Μουσκεμένες πράσινες φτέρες άρχισαν να ξεπροβάλλουν όσο γλιστρούσαν, με την πρύμνη ολοένα και πιο βαθιά, μέσα από τη σκαλισμένη αψίδα. Έμπαιναν μέσα σε μια τεράστια, θεοσκοτεινή, υγρή σήραγγα.

Στην αρχή ο Τσάρλι διαπίστωσε, κρίνοντας από το πόσο όμορφα σκαλισμένη και δουλεμένη ήταν η πέτρα, ότι η σήραγγα ήταν πολύ παλιά, αλλά μετά από λίγο δεν μπορούσε να δει σχεδόν τίποτα. Στη δεξιά πλευρά υπήρχε ένα μονοπάτι. Από την οροφή κρέμονταν κατάμαυροι και σκοτισμένοι ιστοί αράχνης και λεπτοί σταλακτίτες με παράξενα σχήματα, μαύροι με λευκές άκρες. Ένωσε την ψύχρα και την υγρασία και μύρισε τη μουχλιασμένη μυρωδιά του στάσιμου νερού. Η υγρασία τού τρυπούσε τα κόκαλα, αλλά δεν μπορούσε να δει και πού '... Αισθανόταν ότι είχε παρασυρθεί προς τη λάθος κατεύθυνση, σ' ένα ακόμη πιο μακρινό ταξίδι, που θα του έφτανε νέα προβλήματα. Νόμιζε πως είχε ενθουσιαστεί με την ιδέα της Βενετίας, αλλά τώρα συνειδητοποιούσε ότι δεν είχε ιδέα πώς θα έφτανε μέχρι εκεί, ούτε και τι θα έκανε όταν έφτανε εκεί...

Τα νερά μπροστά από την *Κίρκη* έδειχναν ήρεμα και σκοτεινά. Αυτά που άφηνε πίσω της ήταν βρόμικα και αφρισμένα από το πέρασμά της.

«Σήραγγα!» ψιθύρισε ο Τζούλιους, που στεκόταν δίπλα του. Η φωνή του αντήχησε τρομαχτική κι έφτασε μέχρι τη σκεπή κι ύστερα μέχρι κάτω, στο νερό. «Ο Ναπολέον

έφτιαξε αυτά τα κανάλια και μετά...» αλλά ο Τσάρλι δεν τον άκουγε. Έτρεμε. Δεν του άρεσε καθόλου εκείνο το μέρος.

Λίγο πιο πέρα μπόρεσε να διακρίνει ένα οβάλ άνοιγμα που σχημάτιζε μια πρασινωπή ηλιαχτίδα κι έφτανε από τη σκεπή μέχρι την επιφάνεια του νερού – στην πραγματικότητα, διαπερνούσε την επιφάνεια του νερού: φώτιζε τα ακίνητα πράσινα νερά και μεταμορφωνόταν σε κάτι που έμοιαζε με γαλακτερή κολόνα. Αυτό έκανε τον Τσάρλι ν' αναρωτηθεί προς στιγμήν πόσο βαθύ ήταν το νερό και πώς θα ήταν τα πράγματα στο βυθό αυτού του υπόγειου καναλιού. Αν και το φως ήταν τόσο ανακουφιστικό, αυτή η σκέψη έδωξε την ανακούφιση μακριά.

«Τι είν' αυτό;» ψιθύρισε στον Τζούλιους. Δεν είχε διάθεση να ακούσει ξανά εκείνη την ηχώ.

«Είναι ένας φεγγίτης που οδηγεί στην επιφάνεια της γης» είπε. «Εκεί πάνω υπάρχει κίνηση, όλος ο κόσμος κινείται εκεί πάνω. Παλιότερα, το κανάλι ήταν υπαίθριο, ανοιχτό όπως το αρχικό του τμήμα, στη συνέχεια όμως το κάλυψαν».

Ο φεγγίτης απομακρύνθηκε πάνω από τα κεφάλια τους. Καθώς τον προσπερνούσαν, ο Τσάρλι τέντωσε το λαιμό του για να κοιτάξει ψηλά: εκεί ψηλά μπορούσε να διακρίνει τον ουρανό μέσα από μια μεταλλική σχάρα και μια στοίβα πεσμένα φύλλα – ο φεγγίτης αυτός μάλλον έβγαζε σε κάποιο παρτέρι με λουλούδια ή σε κάποιο πάρκο.

«Είναι πολύ μακρύ;» ρώτησε ανήσυχα ο Τσάρλι. Ήθελε να βγει και πάλι έξω στην επιφάνεια.

«Όι» είπε ο Τζούλιους. «Φτάσαμε σχεδόν». Το τούνελ έδειχνε να στρίβει. Ο Τσάρλι ένιωσε ότι άφηνε πίσω το

στομάχι του κι ίσως κι άλλα μέρη του σώματός του. Ανακάλυψε ότι, στην πραγματικότητα, η *Κίρκη* φώτιζε από μόνη της το δρόμο που ανοιγόταν μπροστά της. Ένας ακόμα παράξενος, πολυκαιρισμένος φεγγίτης εμφανίστηκε στην οροφή· εξαπέλυσε μια τρομακτική, λαμπερή ηλιαχτίδα κι ύστερα χάθηκε πίσω από την πρύμνη. Το σκοτάδι τον τύλιξε. Και παρέμεινε.

Φτάσαμε σχεδόν, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Μακάρι να 'τανε έτσι... Και, εν πάση περιπτώσει, ακόμα κι αν φτάσω εκεί, τι θα κάνω μετά;

Κι ύστερα, ακόμη μια αχτίδα φωτός. Και μετά ακόμη μία.

Κοιτάζοντας μπρος πίσω, ο Τσάρλι διέκρινε καμάρες και κολόνες να σχηματίζονται από το φως, σκοτάδι κι αντανakλάσεις στα σημεία που δέσμες φωτός έφταναν από τον έξω κόσμο στα σκούρα, ασάλευτα, καταπράσινα νερά. Ήταν πολύ όμορφα, σαν ν' απλωνόταν μπροστά τους λιωμένο γυαλί και ν' άφηναν ξοπίσω τους ένα ορμητικό ποτάμι. Τεράστιοι, ζερένιοι κρίκοι κρέμονταν από τις λαξευμένες πέτρες τα τοιχώματα. Αν άπλωνε το χέρι του, θα μπορούσε ν' αγγίξει το πέτρινο ταβάνι, που έδειχνε έτοιμο να ξυθεί και να θρυμματιστεί.

«Πόσο κοντά είμαστε;» ρώτησε τώρα ο Τσάρλι με απαλή φωνή.

Ξαφνικά, ένα εντελώς διαφορετικό είδος φωτός, λαμπερό, ηλεκτρικό και γεμάτο χρώματα, ξεπρόβαλε στο μουσκεμένο τοίχο δίπλα τους: μια πινακίδα, μοντέρνα και φωτεινή, που πάνω της αναβόσβηναν οι λέξεις «*Bienvenue aux canaux de Paris*» εκπέμποντας ένα κόκκινο φως. Καλώς ήρθατε στα κανάλια του Παρισιού.

Ναι, καλά, σκέφτηκε ο Τσάρλι, που δεν ένιωθε καθόλου καλοδεχούμενος.

Πάνω από το κεφάλι του, περιστέρια κούρνιαζαν και γουργούριζαν και φώλιαζαν σε σιδερένια κάγκελα. Λίγο πιο πέρα, ξεχώριζε ένα άλλο τούνελ, καμωμένο από μέταλλο και γυαλί, που περνούσε ακριβώς επάνω από το δικό τους δρόμο, κι ένα τρένο που έτρεχε – ο σταθμός του μετρό της Βαστίλλης.

Και μετά βγήκαν και πάλι στο φως της μέρας: το αληθινό, το πλήρες, το μεγαλειώδες, το λαμπερό, το ζεστό, τ' όμορφο φως της μέρας. Ο Τσάρλι ήταν ευτυχισμένος που βρισκόταν και πάλι μέσα στο φως, έξω από το τούνελ, αλλά η κακή διάθεση έμοιαζε να είχε κολλήσει πάνω του.

Είχαν φτάσει: Πορτ ντε Πλαιζάνς ντε Παρί-Αρσενάλ. Εκείνο το μέρος κάποτε ήταν η τάφος της φυλακής της Βαστίλλης, εκεί όπου, την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης, κρατούσαν φυλακισμένους τους αριστοκράτες μέχρις ότου να τους κόψουν το κεφάλι, εκεί όπου οι φυλακισμένοι εκπαίδευαν ποντίκια για να μεταφέρουν τα μηνύματά τους, εκεί όπου οι άνθρωποι φυλακίζονταν κι έμεναν ξεχασμένοι για χρόνια και χρόνια. Ένας τεράστιος ψηλός τοίχος στα δεξιά ήταν ό,τι είχε απομείνει από εκείνο το μεγάλο φρούριο... Η τοποθεσία ήταν πολύ διαφορετική τώρα πια, ήταν γεμάτη σκάφη αναψυχής και πλωτά καταστήματα και κρουαζιερόπλοια και πλήθη ανθρώπων κι ένα πάρκο με παιδικές χαρές, αλλά εκεί ο Τσάρλι ένιωθε περισσότερο σαν φυλακισμένος, ένας τρομαγμένος και απελπισμένος φυλακισμένος, που είχε ορκιστεί να αποδράσει, αλλά... στην πραγματικότητα... δεν ήξερε αν θα τολμούσε να το κάνει.

Το πλήθος έδειχνε ότι τους περιμένε – ορισμένοι κάτοι-
κοι έβγαιναν τρέχοντας από τα σκάφη τους, ξεπρόβαλλαν
τα κεφάλια τους απ' τα φινιστρίνια σαν αρουραίοι από τις
τρύπες τους. Η φαμίλια των Λούτσιντι όρμησε στην αποβά-
θρα πριν καλά καλά ακόμα το πλοίο προλάβει ν' αράξει κι
άρχισε να μοιράζει διαφημιστικά φυλλάδια και η Καλλιό-
πη άρχισε και πάλι ν' αγκομαχάει και να μουνγκρίζει σαν
συναισθηματικός γέρος που τραγουδάει χορευτικά τρα-
γουδάκια από την εποχή της νιότης του. Όλοι οι υπόλοιποι
παρέμεναν στο κατάστρωμα, χαιρετούσαν και έκαναν με-
γάλη φασαρία, για να δείξουν ότι το τσίρκο είχε φτάσει
στην πόλη. Στ' αντιά του Τσάρλι ήχησε η φωνή του ταγμα-
τάρχη Τιμπ: «Δεν είμαστε *κάποιο* τσίρκο, νεαρέ – είμαστε
ΤΟ τσίρκο, η πιο εντυπωσιακή και η πιο μεγαλοπρεπής, η
πιο τολμηρή και η πιο εκπληκτική, η καλύτερη παράσταση
στον κόσμο! Είμαστε το Πλωτό Βασιλικό Τσίρκο και η Έ-
φιππη Φιλαρμονική Ακαδημία!».

Ύστερα, όλοι θα έτρωγαν και θα ξεκουράζονταν και
θα προσηύχονταν τόσο οι ίδιοι όσο και τα ζώα για την
παρέλαση που θα γινόταν το ίδιο απόγευμα. Όλη εκείνη η
εργασία των προηγούμενων ημερών –οι επιδιορθώσεις, η
καθαριότητα και η εξάσκηση– ήταν έτοιμη να αποδώσει
καρπούς.

Η Κίρκη έστριψε, για να δέσει στην προκυμαία με την
πλώρη να κοιτάζει την είσοδο της σήραγγας του καναλιού.
Πίσω από την πλατφόρμα του μετρό με το γυάλινο τούνελ
και πέρα από τον πέτρινο τοίχο και τις κορυφές των δέ-
ντρων, ο Τσάρλι μπορούσε να διακρίνει μια χρυσή φιγού-
ρα που έμοιαζε σαν να προσγειώθηκε με το ένα κομψό της
πόδι στην κορυφή μιας πανύψηλης κολόνας. Με τα χέρια

τεντωμένα και τις φτερούγες να λάμπουν, έμοιαζε έτοιμη ν' απογειωθεί από στιγμή σε στιγμή.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε ο Τσάρλι στον Τζούλιους.

«Είναι ένα μνημείο για τις γαλλικές επαναστάσεις» εί-
πε ο Τζούλιους. «Η πλατεία αυτή είναι η πλατεία της Βα-
σιλλης, εκεί όπου κάποτε βρισκόταν η φυλακή, και το ά-
γαλμα είναι τοποθετημένο στο κέντρο της».

«Και τι αντιπροσωπεύει το άγαλμα;» είπε ο Τσάρλι.

«Την ελευθερία» απάντησε ο Τζούλιους.

Ελευθερία. Η ελευθερία των γονιών του φάνταζε πιο
μακρινή από ποτέ. (Ήταν τυχερός που δεν μπορούσε να
τους δει εκείνη τη στιγμή, δεμένους στην κλειστή καρότσα
του φορτηγού της Διεύθυνσης Προσωπικού, να κατευθύ-
νονται προς το Νότο διασχίζοντας τον αυτοκινητόδρομο.)
Η απελευθέρωση των λιονταριών ήταν ένα τρομακτικό εγ-
χείρημα, που έπρεπε να έχει επιτυχή έκβαση. Ο Τσάρλι έ-
νιωσε κενός μέσα του. Για όλους τους υπόλοιπους, όλ' αυτά
σήμαιναν φασαρία και ενθουσιασμό. Για κείνον σήμαινε
ακόμα περισσότερη δουλειά και περισσότερη ανησυχία
και περισσότερο φόβο.

Βενετία, λοιπόν. Θα έφευγαν μετά την παράσταση και θα
πήγαιναν κατευθείαν στο σιδηροδρομικό σταθμό. Μετά το
μεσημεριανό φαγητό, ο Τσάρλι έπρεπε να πάει και να ε-
λέγξει πόσα απ' αυτά που υπήρχαν στο χάρτη ίσχυαν ακό-
μα και σήμερα και να σκεφτεί ποιο δρόμο θ' ακολουθού-
σαν για να φτάσουν στο σταθμό. Εκείνη τη στιγμή ο Μακ-
κόμο τον φώναξε στην καμπίνα των λιονταριών. «Έλα, μι-
κρέ» είπε. «Φόρεσε αυτά».

Πέταξε στον Τσάρλι ένα σωρό από ρούχα. Ένα κόκκι-

νο βελούδινο κοστούμι με χρυσά σιρίτια στους ώμους και στο στήθος, από επάνω μέχρι κάτω, και χρυσό κορδόνι περασμένο στο πλάι του παντελονιού κι ένα ζευγάρι μαύρες μπότες που του έπεφταν πολύ μεγάλες. Ο Τσάρλι τα κοίταξε έκπληκτος κι ύστερα τα φόρεσε.

Ο Τσάρλι εξακολουθούσε να δίνει κάθε μέρα στο Μακκόμο λίγο από το φάρμακο των λιονταριών κι ο εκπαιδευτής παρουσίαζε ορατή αλλαγή. Είχε ελαττωμένο αυτοέλεγχο, η ήρεμη οξυδέρκειά του είχε αμβλυνθεί. Παλιότερα, έδειχνε ότι τίποτε στον κόσμο δεν μπορούσε να τον κάνει ν' αναστατωθεί. Τώρα όμως ήταν κακοδιάθετος και ασυνάρτητος. Αυτό, βέβαια, δεν τον έκανε λιγότερο τρομακτικό.

Ο Μακκόμο τον κοίταξε ντυμένο με τη στολή του.

«Αρκετά καλός» είπε και, κρατώντας τον Τσάρλι με άγριο τρόπο από το κεφάλι, τύλιξε με γρήγορες κινήσεις κάτι γύρω του γυρνώντας και σουρώνοντας τις άκρες, κι όταν ο Τσάρλι στάθηκε ξανά ίσιος, συνειδητοποίησε ότι φορούσε ένα τουρμπάνι στο κεφάλι.

«Ωραία» είπε. «Στην παρέλαση θα εμφανιστείς καβάλα στο φίλο σου».

Ακολούθησε μια στιγμιαία σιγή.

«Τι θα κάνω;» ρώτησε ο Τσάρλι αμήχανα.

«Θα ιππεύσεις το φίλο σου» είπε ο Μακκόμο απλοϊκά.

«Ποιο φίλο μου;» ρώτησε ο Τσάρλι, με την ελπίδα ότι δεν εννοούσε αυτό που νόμιζε ότι εννοούσε.

«Το φίλο σου, το νεαρό λιοντάρι» είπε ο Μακκόμο. «Αυτόν». Τον έδειξε με μια κοφτή χειρονομία. Το νεαρό λιοντάρι κοιτούσε μπροστά νυσταγμένο, με τη μύτη του ανάμεσα στις πατούσες του. Δε φάνηκε να είχε αντιληφθεί ότι τον έδειχναν.

«Μα, δεν μπορώ...» τραύλισε ο Τσάρλι. «Δεν μπορώ να ιππεύσω ένα...» Όταν είχε πει στον ταγματάρχη Τιμπ ότι μπορούσε να κάνει κατακόρυφο στην πλάτη ενός λιονταριού, φυσικά αστειευόταν. Δεν μπορεί να κάνει κανείς τέτοια πράγματα. Ένα λιοντάρι είναι άγριο θηρίο. Ένα πλάσμα με δύναμη κι αξιοπρέπεια, που μπορεί κάλλιστα να σου ξεσκίσει τα σωθικά και να σε φάει, και πιθανότατα θα το κάνει. Το γεγονός ότι τα λιοντάρια αυτά ζούσαν σ' ένα τσίρκο δεν μπορούσε από μόνο του να εξαφανίσει τα λιονταρίσια τους ένστικτα.

«Ξέρω» είπε ο Μακκόμο «τι μπορείς να κάνεις». Το πρόσωπό του ήταν ακίνητο σαν πέτρα και η έκφρασή του ήταν άδεια, αλλά τα μάτια του στριφογύριζαν.

Ο Τσάρλι ένιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν.

«Ξέρω πολύ καλά τι μπορείς να κάνεις» είπε ο Μακκόμο. «Σε άκουσα».

Τι είχε ακούσει; Και, δηλαδή, είχε καταλάβει;

«Θα πεις, λοιπόν, στο φίλο σου ότι σήμερα θα τον καβαλήσεις» είπε ο Μακκόμο. «Κι ύστερα θα το κάνεις. Στην παρέλαση. Και μετά, στην παράσταση. Θα σου εξηγήσω αργότερα τι ακριβώς πρέπει να κάνεις».

«Μα...» είπε ο Τσάρλι. Δεν ήξερε τι να πει.

Ο Μακκόμο ξαφνικά τον πλησίασε. «Νομίζεις» του είπε πολύ σιγανά «ότι είσαι ο πρώτος που μπόρεσε ποτέ να μιλήσει μαζί τους; Στ' αλήθεια νόμισες ότι ένα μικρό αγόρι από το Λονδίνο θα ήταν το μοναδικό πρόσωπο στην ιστορία ολόκληρου του κόσμου που διαθέτει αυτό το χάρισμα; Γιατί να το έχεις εσύ, μικρέ; Γιατί; ΓΙΑΤΙ;».

Τότε ο Τσάρλι κατάλαβε αμέσως ότι ο Μακκόμο τον ζήλευε, κι όταν είπε «γιατί εσύ;», στην πραγματικότητα, εννο-

ούσε «Γιατί να μην το διέθετα εγώ, ο Μακκόμο, αυτό το χάρισμα;».

Ο Μακκόμο ταράχτηκε λιγάκι, αλλά στη συνέχεια ηρέμησε. «Θα γίνεις ο διερμηνέας μου, μικρέ. Θα στήσουμε την καλύτερη παράσταση με λιοντάρια που έχει δει ποτέ ο κόσμος. Και θ' αρχίσουμε από σήμερα». Ύστερα στένεψε τα μάτια του. «Για μια στιγμή πίστεψα ότι δεν έχεις αυτό το ταλέντο» είπε «αλλιώς θα είχα αρχίσει να δουλεύω μαζί σου νωρίτερα. Αλλά, όταν σε είδα σήμερα το απόγευμα να φωνάζεις σ' εκείνη την κεραμιδόγατα στο κανάλι... τέλος πάντων. Αύριο θα ψάξουμε να βρούμε κάτι υπέροχο για το βράδυ. Ή μεθαύριο. Έχω σχέδια, μικρό Λιονταρόπαιδο. Μπορούμε... μπορούμε... – α, και μετά την παράσταση εσύ θα βάλεις τα λιοντάρια για ύπνο. Εγώ θα βγω έξω». Τα μάτια του γυάλιζαν κι ο Τσάρλι κατάλαβε ότι ο Μακκόμο είχε πάρει το μήνυμα της Μέιμπελ. Ή, μάλλον, το μήνυμα που δεν ήταν από τη Μέιμπελ. Και ήξερε ότι είτε πήγαινε η Μέιμπελ στο ραντεβού στο «Μπιλλυ'ς» μετά την παράσταση είτε όχι, ο Μακκόμο θα πήγαινε, κι αυτό ήταν που ήθελε ο Τσάρλι.

Από τη στιγμή που το έμαθε αυτό, ο Τσάρλι δε νοιαζόταν τι πίστευε ο Μακκόμο. Άλλωστε, μετά το αυριανό βράδυ, ο Τσάρλι δε θα ήταν πια εκεί.

«Εντάξει» είπε ήσυχα. Φόρεσε τις μπότες του.

«Λοιπόν, πες του» είπε ο Μακκόμο, μ' ένα μικρό χαμόγελο.

Ο Τσάρλι σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε με νευρική κούραση.

«Τι;»

«Ποιος ο λόγος να μην του πεις;»

Ο Τσάρλι δε μίλησε. Τόσον καιρό ήταν υποχρεωμένος να κρύβει το γεγονός ότι μπορούσε να μιλάει με τις γάτες και τώρα ένιωθε πολύ παράξενα που τον διέταζαν ξαφνικά να το κάνει.

Δεν μπορούσε, απλά δε γινόταν να παραδεχτεί μπροστά στο Μακκόμο ότι είχε αυτή την ικανότητα. Όλα πάνω του έσκουζαν «ΟΧΙ!». Όμως έπρεπε να κάνει κάτι.

Ξεροκατάπιε, μετά πλησίασε το νεαρό λιοντάρι και του μίλησε πολύ σιγά στο αυτί, τόσο που ο Μακκόμο δεν μπορούσε ούτε να τον δει ούτε να τον ακούσει.

«Νεαρό λιοντάρι» του είπε στα αγγλικά.

Το νεαρό λιοντάρι δεν απάντησε. Δεν κούνησε ούτε μια τρίχα από το μουστάκι του.

«Νεαρό λιοντάρι» είπε ο Τσάρλι. «Ο μεσιέ Μακκόμο πιστεύει ότι μπορώ να σου μιλήσω. Δεν ξέρω τι να κάνω – πώς να του δείξω ότι είναι τρελή ιδέα. Τέλος πάντων, μου είπε να σου πω ότι θα σε ιππεύσω στην παρέλαση, σήμερα το απόγευμα. Εγώ, ε...»

«Μίλα του λιονταρίσια, μικρέ!» φώναξε ο Μακκόμο. «Μην πας να με κοροϊδέψεις!» Έτριβε τον κρόταφό του. Ο Τσάρλι ευχόταν να είχε ακόμα πονοκέφαλο.

«Ε, βρυχηθείτε!» είπε ο Τσάρλι. «Νιαουρίστε, φωνάξτε, βρυχηθείτεεε» – δεν μπορώ, κύριε! Δεν ξέρω τι θέλετε από μένα!» Προσπάθησε να δείξει σαν να ήταν έτοιμος να ξεσπάσει σε κλάματα.

Το νεαρό λιοντάρι χασμουρήθηκε κι έβαλε την πατούσα του στη μύτη.

Ο Μακκόμο τούς κοιτούσε επίμονα.

«Λοιπόν» είπε.

«Λοιπόν τι;» είπε ο Τσάρλι θέλοντας να φανεί αγενής.

«Τι είπε;»

«Μεσιέ Μακκόμο, κύριε» είπε ο Τσάρλι απελπισμένος. «Δεν ξέρω τι... – Δεν μπορώ να μιλήσω στα λιοντάρια, κύριε! Γιατί να μπορούσα, άλλωστε! Πώς θα μπορούσα;»

«Μπορείς» είπε κοφτά ο Μακκόμο. Άγγιξε το μαστίγιό του, που ήταν καμωμένο από δέρμα ρινόκερου. «Και θα μου μάθεις κι εμένα».

Εκείνη τη στιγμή, ο Τσάρλι χάρηκε πραγματικά που θα 'φευγε από το τσίρκο. Συνειδητοποίησε ότι δε θα ένιωθε καμία τύψη.

Φυσικά, τη στιγμή που ο Μακκόμο είχε φύγει πλέον από την καμπίνα, ο Τσάρλι και τα λιοντάρια είχαν πολλά να πουν μεταξύ τους: για το πόσο άμεση και επιτακτική ήταν η ανάγκη να φύγουν, για το ότι έπρεπε να πάνε κατευθείαν στο σιδηροδρομικό σταθμό και να μπουν στο τρένο για τη Βενετία, για το εάν ο Σεργκέι εμφανιζόταν ξανά πριν φύγουν και, τέλος, για τις λεπτομέρειες του σχεδίου τους.

«Μετά την παράσταση, το κοινό θα φύγει από την πλατφόρμα που βρίσκεται στη μέση του καταστρώματος» είπε ο Τσάρλι. «Εκείνη που είναι απέναντι από τη μεγάλη σκάλα. Όλοι θα είναι ανεβασμένοι εκεί πάνω ή από κάτω, και θα καθαρίζουν. Τώρα, αν εμείς βγούμε από την καμπίνα και αμέσως κρυφτούμε από πίσω της, μπορούμε να πλησιάσουμε τον πρόβολο και να κατέβουμε από την πρόμνη».

«Και με ποιον τρόπο σκέφτεσαι να βγούμε στη στεριά;» ρώτησε το γηραιότερο λιοντάρι. Τώρα που είχε ξαναβρεί τη φόρμα του, το νεαρό λιοντάρι μιλούσε πολύ λιγότερο. Οι λιονταρίνες εξακολουθούσαν να κοιτούν ξαπλωμένες νω-

χελικά τριγύρω. Ο Τσάρλι δεν είχε ιδέα τι ακριβώς σκέφτονταν τα λιοντάρια, αλλά άρχισε να υποψιάζεται πως ίσως έκαναν πολλές σκέψεις, που απλά δεν τις άφηναν να φανούν.

«Σκέφτηκα πολύ σχετικά μ' αυτό το ζήτημα» του απάντησε με σεβασμό. «Και, λαμβάνοντας υπόψη τις τεράστιες σωματικές σας ικανότητες και την εμπειρία σας στο τσίρκο, αναρωτιόμουν μήπως... μήπως θα μπορούσατε να περπατήσετε στο σχοινί με το οποίο το πλοίο είναι δεμένο στην προκυμαία. Δεν είναι πολύ μεγάλη απόσταση, το έλεγχξα, και το σχοινί είναι γερά τεντωμένο...»

Η κίτρινη λιονταρίνα τίναξε τα μουστάκια της.

«Θέλεις να μας βάλεις να περπατήσουμε πάνω στο τεντωμένο σχοινί;» είπε το γηραιότερο λιοντάρι, μ' ένα διασκεδαστικό τόνο στη φωνή του.

«Μάλιστα, κύριε» είπε ο Τσάρλι. «Αν – αν δεν είναι υπερβολικά...» Ήθελε να πει κάτι σαν «αν δεν είναι υπερβολικά αναξιοπρεπές», αλλά του φάνηκε ασέβεια –κατά κάποιον τρόπο αναξιοπρεπές– ακόμα και να κάνει αναφορά στην αξιοπρέπεια των λιονταριών.

Το γηραιότερο λιοντάρι αντέδρασε, θαρρείς, μ' ένα ανθρώπινο χαχανητό. «Φαντάζομαι ότι μπορούμε να το κάνουμε αυτό» είπε. Κοίταξε τους άλλους τριγύρω. Η χαίτη του ήταν πιο πυκνή, τα μάτια του πιο λαμπερά, το μαύρο των χειλιών του πιο αστραφτερό. Ήταν πολύ καλύτερα. Οι λιονταρίνες χασμουρήθηκαν με περιφρόνηση κι αδιαφορία, ενώ το νεότερο λιοντάρι απλά σήκωσε τα κομψά του λιονταρίσια βλέφαρα και τίναξε μπρος πίσω τα μουστάκια του. Δεν είχαν το παραμικρό πρόβλημα να περπατήσουν πάνω σ' ένα τεντωμένο σχοινί.

«Έξοχα» είπε ο Τσάρλι. «Μετά, μόλις βγούμε στην αποβάθρα, απλά θα ακολουθήσουμε το μονοπάτι δίπλα στο ποτάμι, ύστερα θα διασχίσουμε τη γέφυρα μέχρι το σταθμό κι εκεί θα βρούμε το τρένο. Θα έχει σκοτάδι και θα είναι αργά. Δε θα είναι κανείς στο μονοπάτι ή στις όχθες του ποταμού και, όπως και να 'χει, θα υπάρχει ελάχιστο φως. Η γέφυρα θα είναι το επικίνδυνο κομμάτι, αλλά μέχρι εκείνη την ώρα θα είναι άδεια από κόσμο...»

Απογοητεύτηκε. Κοίτα τα! Είναι τεράστια! Πώς θα οδηγούσε έξι λιοντάρια από τη γέφυρα στην καρδιά μιας πόλης δίχως να τους δουν, ακόμα και μέσα στην άγρια νύχτα; Να πάρει! Ευχόταν όλοι στο Παρίσι να είναι μεθυσμένοι ή να έχουν πάει για ύπνο ή στο τσίρκο...

«Μετά, σχετικά με το σταθμό, το σκέφτηκα πολύ αυτό, αν μπορούμε από τις γραμμές κι όχι από την αποβάθρα, το πιθανότερο είναι ότι δε θα συναντήσουμε κανέναν, κι έτσι θα καταφέρουμε να φτάσουμε στο τρένο. Αν χαθούμε αναμεταξύ μας, μπορεί να πάρει ο καθένας το δρόμο του... και έχουμε μια ώρα για να φτάσουμε ως εκεί πριν το τρένο φύγει, μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα. Οι περισσότεροι επιβάτες θα έχουν ήδη επιβιβαστεί, γιατί το τρένο ανοίγει τις πόρτες του στις δέκα, κι έτσι μπορούν να πάνε για ύπνο νωρίς κτλ.» Έκανε μια παύση.

«Και, έχεις κάνει κράτηση για τις θέσεις μας; Αυτό δεν κάνουν οι άνθρωποι;» είπε το γηραιότερο λιοντάρι χαμογελώντας.

«Όχι, κύριε» είπε ο Τσάρλι, ανήσυχος για μια στιγμή, πριν συνειδητοποιήσει ότι το λιοντάρι αστειευόταν. «Όχι, κύριε» είπε ξανά χαμογελώντας «αλλά έχω ένα σχέδιο για το πού θα ταξιδέψουμε...».

Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια συζητούσαν χαμηλόφωνα μέχρι αργά τη νύχτα και συμφώνησαν για τις τελευταίες λεπτομέρειες του σχεδίου τους.

Το σχέδιο ήταν γεμάτο κενά. Ο Τσάρλι ήταν τρομοκρατημένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΗΤΑΝ ΠΡΩΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ στην κεφαλή της παρέλασης εκείνο το απόγευμα.

Μετά από την επιμονή και τις πιέσεις του Μακκόμο, προσποιήθηκε ότι προσπαθούσε ν' ανέβει στη ράχη του νεότερου λιονταριού, και τότε εκείνο στριφογύρισε και τον χτύπησε άγρια, κάνοντάς του μια μεγάλη γρατζουνιά στο πρόσωπο. Πονούσε πολύ (μετά όμως το λιοντάρι του ζήτησε συγγνώμη, γιατί δεν ήθελε να βάλει τόση δύναμη), αλλά μ' αυτόν τον τρόπο κατάφερε να αναβάλει –για την ώρα τουλάχιστον– τα σχέδια του Μακκόμο. Κι αυτό ήταν που είχε σημασία.

Έτσι, ντυμένος με το κόκκινο βελούδο, τα χρυσά σιρίτια και τις μαύρες μπότες που έλαμπαν σαν τη γυαλισμένη γλυκόριζα, ο Τσάρλι παρέλασε δίπλα στα λιοντάρια, τα οποία ήταν δεμένα με βαριές αλυσίδες πάνω σε μια μεταλλική μπάρα που σερνόταν ξοπίσω τους. Οι φροντιστές της πίστας χόρευαν μπροστά για να ανοίξουν το δρόμο, ενώ τα υπόλοιπα μέλη του τσίρκου τούς άφηναν πολύ χώρο από πίσω. Βλέποντας τα έξι μεγάλα θηρία κι εκείνο το μελαχρινό αγόρι να περπατάει ανάμεσά τους, ακού-

στηκαν κραυγές από το πλήθος και ο κόσμος έκανε πίσω.

Ολόκληρος ο θίασος του τσίρκου παρέλασε κατά μήκος της όχθης του ποταμού, προσπέρασε το νησί όπου βρίσκεται ο μεγάλος καθεδρικός ναός της Παναγίας των Παρισίων, όπου ζούσε κάποτε εκείνος ο καμπούρης, και ύστερα κατέβηκαν την οδό Ριβολί. Πέρασαν τους Κήπους της Τουιλερί, έφτασαν στην Πλας ντε λα Κονκόρντ, μετά στα Ηλύσια Πεδία μέχρι την Αψίδα του Θριάμβου και ξανά πίσω, με τις ζέβρες και τα άλογα και το Μορφωμένο Γουρουνάκι να σέρνει τις δίδυμες σ' ένα μικρό καροτσάκι, τον Ούγγρο να φοράει τις καλλιτεχνικές μέλισσές του σαν γενειάδα, τις χορεύτριες και τη γενειοφόρο κυρία, την Πιρουέτ και τους καουμπόηδες και τον ταγματάρχη Τιμπ πάνω στο φανταχτερό μαύρο άτι του, τη φαμίλια των Λούτσι-ντι να κάνει τούμπες και την μπάντα με τις γαλάζιες στολές να παίζει όλες τις μελωδίες και τα εμβατήρια της παράστασης, με τα τύμπανα να χτυπούν και τα σαξόφωνα να ξεφυ-σούν και να γυαλίζουν κάτω από τον ήλιο. Όλοι φώναζαν και τραγουδούσαν και μοίραζαν διαφημιστικά φυλλάδια. Ήταν αρκετά κουρασμένοι όταν γύρισαν στο πλοίο, αλλά, όπως είπε ο ταγματάρχης Τιμπ στο λόγο που τους έβγαλε εκείνη τη στιγμή, «Τώρα, όλοι στο Παρίσι ξέρουν ότι είμα-στε εδώ και θα έρθουν και θα κουβαλήσουν μαζί τους κι όλους τους φίλους τους».

Ύστερα, όταν όλοι είχαν πάει για ύπνο, ο Τσάρλι προ-σπάθησε να βγει έξω για να τσεκάρει τη διαδρομή που θ' ακολουθούσαν προς το σταθμό, αλλά και τότε πάλι ο Μακ-κόμο τον φώναξε πίσω.

«Έχω πολλή υπερένταση, μικρέ» είπε. «Έκανα εμετό. Τρίψε μου το λαιμό». Έτσι, ο Τσάρλι αναγκάστηκε να τρί-

ψει το δυνατό, νευρώδη λαιμό και τους ώμους του Μακκόμο. Όλοι είχαν υπερένταση. Αύριο ήταν η μεγάλη προεμίερα, η πρώτη παράσταση, η πρώτη νύχτα. Ενθουσιασμός και αναμονή επικρατούσε και τύλιγε το πλοίο, σαν τα κλαδιά της κληματαριάς, σαν σύννεφα καπνού. Αύριο, επιτέλους, θα έδιναν παράσταση.

Κι ο Τσάρλι είχε υπερένταση. Αλλά ήξερε τι έπρεπε να κάνει, κι αυτό τον ηρεμούσε. Στο μεταξύ, πέρα απ' όλα τα άλλα που συνέβαιναν –το Ράφι, τους γονείς του, το Μακκόμο, τις Αλλεργίνες, την επικείμενη απόδραση– ένιωθε μια αληθινή, αληθινή ανυπομονησία να παρακολουθήσει την παράσταση.

Επειδή ο Τσάρλι δεν είχε δει ποτέ την παράσταση, ο ταγματάρχης Τιμπ τού επέτρεψε να καθίσει μαζί με τους φροντιστές της πίστας, που έμεναν κουλουριασμένοι στο διάδρομο στην περιφέρεια της σκηνής, εκεί που άρχιζαν οι σειρές με τα καθίσματα, έτοιμοι να πεταχτούν μπροστά και να καθαρίσουν το χώρο στο χρόνο που μεσολαβούσε από το ένα νούμερο μέχρι το άλλο. Φυσικά, όταν θα έμπαιναν τα λιοντάρια, ο Τσάρλι θα έπρεπε να κάνει τη δουλειά του, αλλά στο μεταξύ μπορούσε να κάθεται οκλαδόν εκεί κάτω και να βλέπει.

Πρώτοι κατέφθασαν οι θεατές. Τι πλήθος! Ανέβηκαν σαν κύμα το λιθόστρωτο σοκάκι από την πλατεία της Βασιλίσσης μέχρι την αποβάθρα. Ήταν μεγαλόπρεποι: κορδωμένες κυρίες με μεγάλες φούστες, χοντροί άντρες με λευκά γιλέκα, με κορδέλες και μετάλλια και φράκα, τύποι με επικίνδυνη όψη, που φορούσαν μακριά σκούρα σακάκια και ψηλές μπότες, παιδιά και μητέρες και πατέρες, άνθρωποι

με πατίνια, πανκ, σκληροτράχηλοι νεαροί με πολυφορεμένα δερμάτινα παντελόνια, μια παρέα όμορφα κορίτσια που βαστούσαν μπαλόνια και λουλούδια και δώρα και γελούσαν –προφανώς κάτι γιόρταζαν–, άνθρωποι από την επαρχία με κόκκινα πρόσωπα, στρατιώτες, ένας ιερέας. Είχαν έρθει άνθρωποι κάθε χρώματος, που μιλούσαν όλες τις γλώσσες. Ο Τσάρλι αναγνώριζε κάποιες: αγγλικά και γαλλικά, φυσικά, και λίγα αραβικά – μερικοί ίσως και να είχαν έρθει από τον Άρη. Ο Τσάρλι κοίταζε γύρω του, ψάχνοντας να βρει κάποια κυρία που θα μπορούσε να είναι εκπαιδευτρια τίγρεων, και που, ακόμα κι αν δε φορούσε άσπρα δερμάτινα ρούχα, θα έμοιαζε με γυναίκα που κάλλιστα θα μπορούσε να τα φορέσει. Ωστόσο, καμιά τέτοια γυναίκα δε φαινόταν να ξεχωρίζει.

Ο αυτοκρατορικός πρέσβης είχε κλείσει ολόκληρο το μεγάλο θεωρείο για τους καλεσμένους στο πάρτι του, και ήταν οι πιο μεγαλόπρεποι και κομψοί θεατές. Ο ταγματάρχης Τιμπ ήταν μαζί τους, εκεί πάνω, έκανε χειραψίες, χτυπούσε τα τακούνια του και χειροφιλούσε τις κυρίες. Με την Καλλιόπη να σκούζει δυνατά (για καλή τους τύχη δεν έκανε τόση φασαρία στο εσωτερικό του πλοίου), το σούσουρο των ανθρώπων που προσπαθούσαν να βολευτούν στις θέσεις τους, τη μυρωδιά από φρέσκο πριονίδι που είχε στρωθεί στην πίστα και τη γλυκιά λάμψη που έριχναν τα κίτρινα φώτα, ο Τσάρλι ευχήθηκε να μη ζούσε όλη αυτή την περιπέτεια, αλλά να ήταν απλά ένα παιδί που παρακολουθούσε ενθουσιασμένο την παράσταση του τσίρκου.

Η μουσική της Καλλιόπης είχε αρχίσει να καταλαγιάζει· το ίδιο συνέβη και με το θόρυβο του πλήθους. Τα φώτα άρχισαν να χαμηλώνουν και σιωπή επικράτησε στην πίστα,

τόσο από τις σειρές των θεατών, που κοιτούσαν εκεί κάτω με ανυπομονησία, όσο κι από τους καλλιτέχνες, που περίμεναν πίσω από τις κουρτίνες να έρθει η σειρά τους για να βγουν και να θαμπώσουν το κοινό.

Καθώς έπεφτε το σκοτάδι στο Μεγάλο Θόλο, υπήρξε μια στιγμή απόλυτης ησυχίας: το κοινό έμοιαζε να αναπνέει στα σκοτεινά σαν να ήταν ένας και μοναδικός θεατής.

Έπειτα ξέσπασε ο κελαρυστός χτύπος των ταμπούρων, δυνατός και καθάριος:

Τραμνταντά
Ντουμνταντά ντουμνταντά

ΝΤΟΥΜΝΤΟΥΜΝΤΟΥΜ
νταντά

ΝΤΟΥΜ ΝΤΟΥΜ ΝΤΟΥΜ!

Την ίδια ακριβώς στιγμή που η μπάντα ξέσπασε σ' ένα ζωηρό εμβατήριο, στρόγγυλοι προβολείς με διαφορετικά χρώματα άναψαν από ψηλά κι έριξαν τα φώτα τους στην πίστα. Γιρλάντες και σημαιάκια από χαρτί άρχισαν να πέφτουν από την οροφή σαν χρωματιστός στρόβιλος και μια ομάδα σαλτιμπάγκοι, ντυμένοι στα πορφυρά και στα κίτρινα, άρχισαν να πετάγονται και να χοροπηδούν από τις τέσσερις εισόδους της πίστας, με κατεύθυνση προς το κέντρο της. Ένας ένας άρχισαν να εκσφενδονίζονται από διαφορετικές κατευθύνσεις, φωτισμένοι από προβολείς, με σάλτα πίσω από κρυμμένες σανίδες και τούμπες πάνω στο

στρώμα που βρισκόταν στο κέντρο της πίστας. Κατάφεραν να αποφεύγουν ο ένας τον άλλο, ίσα ίσα για απόσταση λίγων εκατοστών· έτσι φάνταζε τουλάχιστον. Ύστερα πήδηξαν ψηλά, έκαναν μια υπόκλιση με πλατιά χαμόγελα κι έτρεξαν πίσω στη σκιά, στην άκρη της πίστας, για να ξανάρθουν μπροστά λίγο αργότερα, με μεγάλα άλματα. Έπειτα εμφανίστηκαν μερικά όμορφα, παρδαλόχρωμα πόνια και οι ακροβάτες πηδούσαν με ακρίβεια πάνω στις ράχες τους και προσγειώνονταν στα μαλακά, σαν γάτες, σχηματίζοντας γέφυρες με τα κορμιά τους και τινάζοντας τα χέρια τους πίσω, ενθουσιασμένοι από την ίδια τους την ικανότητα.

Όσο οι ακροβάτες έκαναν υποκλίσεις, γέρνοντας στη μέση και κατεβάζοντας το κεφάλι μέχρι τα γόνατά τους ή κάνοντας σπαγκάτο σαν να ήταν φτιαγμένοι από λάστιχο, ο ταγματάρχης Τιμπ μπήκε με γρήγορα βήματα στην πίστα, κάτω από το φως ενός λαμπερού προβολέα, και κορδώθηκε υπέροχος, με το σκούρο μπλε φράκο με τα λαμπερά χρυσά κουμπιά, το άσπρο καστόρινο παντελόνι και τις μαύρες μπότες ιππασίας. Κρατούσε το μακρύ κομπό του μαστίγιο και με τραγουδιστή φωνή ανακοίνωσε: «Κυρίες και κύριοι, *Ladies and gentlemen, meine Damen und Herren, mesdames et messieurs*, καλώς ήρθατε στο Βασιλικό Πλωτό Τσίρκο και στην Έφιππη Φιλαρμονική Ακαδημία του Τιμποντέ, στην παράσταση των παραστάσεων, στη σπουδαιότερη βραδιά. Σήμερα, για τη δική σας τέρψη, τη στιγμιαία ταραχή σας και την απόλυτη απόλαυσή σας, έχουμε τη χαρά, την τιμή, τον απaráμιλλο ενθουσιασμό να σας παρουσιάσουμε την παράσταση που όλοι περιμένατε, το...».

Η φωνή του ακουγόταν ευγενική και στρογγυλεμένη σαν καμπάνα. Είπε στο κοινό ποια νούμερα θα παρουσιά-

ζονταν και πόσο εξαιρετικά θα ήταν, χτύπησε το μαστίγιό του στον αέρα, φύσηξε τη σφυρίχτρα του, τίναξε πίσω τους αρρενωπούς του ώμους κι έστριψε το εντυπωσιακό μουστάκι του, και τότε όλοι οι άντρες θεατές ευχήθηκαν να έμοιαζαν λιγάκι στον ταγματάρχη Τιμποντέ και όλες οι κυρίες ευχήθηκαν να του έμοιαζε λιγάκι ο φίλος ή ο σύζυγός τους. Ο Τσάρλι είδε τους φροντιστές της πίστας να σκουπίζουν στο μεταξύ τα σημαιάκια και τις γιρλάντες και να τραβούν τα στρώματα των σαλτιμπάγκων έξω από την πίστα, πίσω στο σκοτάδι, ενώ κάτω από το φως του προβολέα ο ταγματάρχης Τιμπ εκθείαζε τη μεγαλοπρέπεια της παραστάσης που ήταν έτοιμη να ξεκινήσει.

Η παράσταση ξεκίνησε με δώδεκα ζέβρες να χορεύουν, παραταγμένες ανά τρεις, στο ρυθμό μιας όμορφης μελωδίας με τον τίτλο «Το Βαλς της Ζιζού», με τα παχουλά κοντά κορμιά τους, στιλπνά και χοντρά, και τα παράξενα κεφάλια τους με την αρχαία όψη στολισμένα με άσπρα και μαύρα φτερά. Λύγισαν τα ριγωτά τους πόδια κουνώντας τα πέρα δώθε, σχηματίζοντας τα ομορφότερα ασπρόμαυρα σχέδια καθώς διασταυρώνονταν μεταξύ τους. Μετά το φως άλλαξε χρώμα, αλλάζοντας μαζί και το χρώμα στις λευκές τους λωρίδες και σχηματίζοντας ροζ και μετά μπλε και μετά πράσινα σχέδια. Αμέσως μετά, πάνω στην πίστα έπεσε ομίχλη, που έβγαινε από τις μηχανές του ξηρού πάγου και οι ζέβρες σχημάτισαν κύκλο κοιτώντας όλες προς τα μέσα, υποκλίθηκαν η μια στην άλλη και ξάπλωσαν κάτω προσεκτικά. Η ομίχλη σηκώθηκε και τις έκραυγε από το κοινό, σαν να επρόκειτο να κοιμηθούν, και το γλυκό σαξόφωνο συνέχισε να παίζει την όμορφη μελαγχολική μελωδία.

Τα φώτα σβήθηκαν προς το εσωτερικό της μεγάλης ρι-

Το Βαλς της Ζιζού

R. Lockhart

ANDANTE DOLCE

mp

Cresc.

Rit. *Con Naso*

p subito

Ped.

γωτής οροφής του Μεγάλου Θόλου. Χιόνι άρχισε να στροβιλίζεται από τη σκεπή, αλλά κινούνταν τόσο προς τα κάτω όσο και προς τα πάνω. Δεν ήταν πραγματικό χιόνι, οι νιφάδες ήταν υπερβολικά μεγάλες: ήταν περισσότερα σε διάφορα χρώματα, που φτερούγιζαν, καθώς και ροδοπέταλα. Άλλα έπεφταν κι άλλα πετούσαν. Όλοι κοιτούσαν με θαυμασμό, εκστασιασμένοι, την ώρα που τα περισσότερα και τα ροδοπέταλα στροβιλίζονταν κι έπεφταν γύρω από τις κοιμισμένες ζέβρες.

Στο μεταξύ, ούτε καν ο Τσάρλι δεν είχε αντιληφθεί τι

συνέβαινε πάνω στις αιώρες: οι ισορροπιστές είχαν αρχίσει να προετοιμάζουν το επόμενο νούμερο κι ο ταγματάρχης Τιμπ επέστρεψε στην πίστα για να το παρουσιάσει.

«Κυρίεςςς και κύριοιοιοι» είπε «*ce soir ici*, απόψε εδώ, στο Παρίσι, στο Βασιλικό Πλωτό Τσίρκο και στην Έφιππη Φιλαρμονική Ακαδημία του Τιμποντέ, πρόκειται να ζήσετε κάτι υπέροχο, πρόκειται να γευθείτε μια μοναδική εμπειρία, πρόκειται να βιώσετε το αδύνατο, γιατί απόψε, *mes dames et messieurs*, για να σας διασκεδάσουμε και να σας εντυπωσιάσουμε, έχουμε μαζί μας τον ένα, τον μοναδικό, τον διάσημο σ' ολόκληρο τον κόσμο, τον μοναδικό κι ανεπανάληπτο Ιπτάμενο Διάβολο, τον Διάβολο του Αέρα, τον *Ελ Ντιάμπλο Αέρο*, έναν εξαιρετικό σχοινοβάτη-ιπτάμενο ισορροπιστή, τον άνθρωπο που μπορεί να ζήσει ολόκληρη τη ζωή του πάνω σε σχοινιά τόσο λεπτά όσο η αλυσίδα που φοράτε στο λαιμό σας, μαντάμ» (στο σημείο αυτό έδειξε με μια μεγαλειώδη χειρονομία μια κυρία που καθόταν στην πρώτη σειρά), «και τόσο ψηλά όσο η εκτίμηση την οποία τρέφει ο αυτοκρατορικός πρέσβης στη σύζυγό του» (στο σημείο αυτό έδειξε με μια μεγαλοπρεπή χειρονομία προς το μεγάλο θεωρείο και συνέχισε χωρίς καν ν' ανασάνει), λέγοντας «εν συντομία, κυρίεεεεεεεεε και κύριοιοιοι, σας παρουσιάζω, δίχως περαιτέρω συστάσεις, τον *El Diabolo Aero!!!!!!*».

Ψηλά, πάνω στο Μεγάλο Θόλο, τα σχοινιά ήταν τεντωμένα σαν χορδές κιθάρας κατά μήκος του απέραντου κενού. Στο ένα άκρο τους βρισκόταν ο *Αέρο*. Έδειχνε υπέροχος: φορούσε μια ασημένια ολόσωμη στολή με ασημένια μπατζάκια, κρατούσε πλαγιαστό το μακρύ κοντάρι της ισορροπίας και τέντωνε το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού του με απερίγραπτη χάρη.

Στάθηκε για λίγο εκεί, απόλυτα μαγευτικός. Μετά έτρεξε πάνω στο σχοινί για να δείξει σε όλους την υπεροχή του. Ύστερα χόρεψε πάνω στο σχοινί χοροπηδώντας στο ένα πόδι και τινάζοταν από τη μια μεριά στην άλλη και στο τέλος πέταξε τα παπούτσια του. Λίγο αργότερα ήρθαν κοντά του δύο κορίτσια, που φορούσαν κι αυτά ασημένιες στολές: οι δίδυμες! Έδεσαν ένα μαντίλι γύρω απ' το κεφάλι του και, με τα μάτια του δεμένα, άρχισε να διασχίζει το σχοινί με γοργά βήματα. Ύστερα τις έβαλε σ' ένα βαρέλι με ρόδες από κάτω και τις έσπρωξε πάνω στο σχοινί. Μετά έβγαλε ένα μικρό μάτι κουζίνας κι έφτιαξε μια ομελέτα, εκεί ψηλά, και την τινάζε στον αέρα σαν να 'ταν τηγανίτα. Στη συνέχεια, μ' ένα δυνατό «χου-χα» προσκάλεσε ένα θεατή από το κοινό: πράγματι, κάποιος από τους προσκεκλημένους του αυτοκρατορικού πρέσβη έδειξε μεγάλη προθυμία να συμμετάσχει. Τον βοήθησαν να μπει στην πίστα. Προσπαθώντας να δείξει σκληρός και γεμάτος αυτοπεποίθηση, σκαρφάλωσε στην ανεμόσκαλα που οδηγούσε στις αιώρες, έφτασε στην πλατφόρμα και εκεί ο Ιπτάμενος Διάβολος μίλησε για λίγο μαζί του, μετά τον έδεσε στην πλάτη του και, προσεκτικά και με απαλές κινήσεις, τον μέτεφερε σαν σακίδιο μέχρι την πλατφόρμα στην άλλη άκρη του σχοινιού. Ο Τσάρλι κυριεύτηκε από ένα αίσθημα ζήλιας.

Και τότε τι; Αντί να τον κουβαλήσει ξανά πίσω, ο Ιπτάμενος Διάβολος έτρεξε πίσω, πάνω στο ψηλό σχοινί, αφήνοντας εκείνον το φουκαρά μόνο κι έρημο! Δεν υπήρχαν ανεμόσκαλες από την άλλη πλευρά· για την ακρίβεια, δεν υπήρχε κανένας τρόπος να κατέβει... Ο Ιπτάμενος Διάβολος κι οι δίδυμες γελούσαν, αλλά ένας Θεός ξέρει τι σκε-

φτόταν ο καλεσμένος του αυτοκρατορικού πρέσβη. Ο Τσάρλι δάγκωσε το χέρι του.

Ο Ιπτάμενος Διάβολος έκανε νοήματα στο φουκαρά να γυρίσει πίσω περπατώντας πάνω στο σχοινί, αλλά ο φουκαράς, που έδειχνε ότι διέθετε αναπτυγμένη αίσθηση του χιούμορ, κουνούσε το κεφάλι του εννοώντας «δεν υπάρχει περίπτωση να κάνω κάτι τέτοιο». Ο Ιπτάμενος Διάβολος έκανε ένα νεύμα στο διστακτικό καλεσμένο, αλλά εκείνος δεν έδειχνε να το κουνάει από τη θέση του. Στο τέλος, πήρε ένα βιολί κι άρχισε να παίζει ένα θλιμμένο κι όμορφο κομμάτι, γεμάτο ελάσσονες συγχορδίες, που θύμιζαν το χτύπο μιας ραγισμένης καρδιάς. Έπαιζε στ' αλήθεια τόσο μελοδραματικά, που οι περισσότεροι άνθρωποι ξέχασαν ότι στεκόταν πάνω σ' ένα τεντωμένο σχοινί ψηλά στον αέρα κι ότι προσπαθούσε να πείσει ένα θεατή από το κοινό να ισορροπήσει κι εκείνος με τη σειρά του...

Ακόμα κι ο κίνδυνος ο ίδιος θα έχει θαμπωθεί από το πόσο υπέροχοι κι έξυπνοι είναι οι καλλιτέχνες του τσίρκου, σκέφτηκε ο Τσάρλι, γι' αυτό και έχει ξεχάσει να τους ρίξει ή να τους κάνει να σπάσουν το λαιμό τους ή να βάλει κάποια τίγρη να τους ξεριζώσει το κεφάλι.

Στην πίστα είχε εμφανιστεί τώρα κάποιος κλόουν που παρίστανε τον Ιπτάμενο Διάβολο: ήταν ο μπαμπάς του Τζούλιους! Κομπός, με το πρόσωπο βαμμένο κατάσπρο και ύφος σκανταλιάρικο, ντυμένος πιερότος. Έπαιζε ένα τεράστιο βιολί, που το βαστούσε πίσω από την πλάτη του, έκανε τούμπες συνεχίζοντας να το κρατάει, έπαιζε στηρίζοντάς το ανάμεσα στα πόδια. Ύστερα ανέβηκε μια σκάλα με δέκα σκαλοπάτια για να κάνει ντουέτο με τον Ελ Ντιάμπλο, που ήταν ακόμα πάνω στο σχοινί του και

προσπαθούσε να δελεάσει τον άντρα να περάσει απέναντι.

Μέχρι τη στιγμή που όλοι βρέθηκαν και πάλι στην πίστα, η μουσική είχε γίνει χαρούμενη και ζωντανή, και τότε, ξαφνικά, εμφανίστηκαν ο Μπικαμπάι και οι μαϊμούδες πάνω σε ποδήλατα. Φορούσαν όλοι πανέμορφες λευκές μεταξωτές πιτζάμες και λευκά τουρμπάνια στολισμένα με φτερά παγονιού, που στερεώνονταν μπροστά μ' ένα κόσμημα, και τα ποδήλατά τους ήταν μπλε σαν το παγόνι. Έκαναν τούμπες και κουβαλούσαν η μια την άλλη, ανεμίζοντας ομπρέλες και παριστάνοντας πως καπνίζουν πίπες. Μάζεψαν τα ροδοπέταλα από το πάτωμα και τα πρόσφεραν στον Μπικαμπάι και ύστερα σε θεατές, και δυο από τις μαϊμούδες άρχισαν να τσακώνονται και να τρώνε τα τριαντάφυλλα.

Οι κλόουν συνέχισαν να κάνουν σκανταλιές σαν να μη συνέβαινε τίποτε. «Να μαστε ξανά, όλο το τσούρμο εδώ!» φώναξαν. «Πώς είστε;» Ο ταγματάρχης Τιμπ άρχισε να τους κυνηγάει. «Αν έχετε την καλοσύνη, ταγματάρχα Τιμπ» είπε ένας από τους χοντρούς «αυτός λέει ότι εσείς είπατε ότι εγώ είπα ότι αυτοί είπαν ότι κανείς δεν είχε πει τίποτα σε κανέναν!». Στο μεταξύ, ο μπαμπάς του Τζούλιους είχε στήσει ένα λεπτό σχοινί σε κάπως μεγάλο ύψος και πάνω του άρχισαν να τρέχουν ποντίκια που χόρευαν και σταματούσαν για να φάνε τις σοκολάτες που εκείνος τους τάζε. «Ποιος έχει ανάγκη το μαγείρεμα;» έλεγε. «Το μαγείρεμα είναι καπρίτσιο. Το μαγείρεμα είναι επίδειξη». Κι έδωσε σ' ένα από τα ποντίκια το κινητό του τηλέφωνο και είπε ότι θα τηλεφωνούσε για να του φέρουν κάτι απ' έξω με ντελίβερι και μετά προσπάθησε να πείσει κάποια από τις κυρίες του κοινού να τον συνοδεύσει στο δείπνο, κάνοντάς της παράλογα κομπλιμέντα.

Τα πραγματικά νούμερα λοιπόν είναι κάποιες φορές επικίνδυνα και κάποιες φορές απλώς χαζομάρες, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Τι αστείος συνδυασμός... Και μετά, άξαφνα θυμήθηκε ότι αυτό το σημείο της παράστασης, η στιγμή που τα ποντίκια θα βρίσκονται στο σχοινί, ήταν το σήμα για να ετοιμαστεί. Πήδηξε μέχρι πάνω, με την καρδιά του να χτυπάει σαν πιστόνι, και, περήφανος και χαρούμενος, όρμησε στην πίστα. Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει, κι έτσι, σαν να ήταν επαγγελματίας, άρχισε να τραβάει τους γυαλισμένους μοχλούς και να στρίβει τις πολυχρησιμοποιημένες λαβές που θα κατέβαζαν το προστατευτικό κλουβί της πίστας, καθώς το επόμενο νούμερο ήταν ο Μακκόμο και τα λιοντάρια.

Ο Τσάρλι είχε αναρωτηθεί πώς θα ένιωθε όταν θα 'βλεπε τα λιοντάρια να δίνουν παράσταση. Ήξερε τι θα έκαναν – το είχε δει αρκετές φορές στις πρόβες. Αλλά θα ήταν εντελώς διαφορετικό να τα δει μπροστά σε κοινό, θαρρείς κι ο Τσάρλι ήταν το μοναδικό πράγμα που μπορούσαν να κάνουν, θαρρείς κι ο Μακκόμο ήταν τόσο απίστευτα γενναίος κι έξυπνος, που τα είχε «διδάξει» να κυλιούνται στο πάτωμα και να μη βγάζουν τα νύχια τους και να βρυχώνται, θαρρείς και δεν ήταν, στην πραγματικότητα, απίστευτα πιο έξυπνα και θαρρείς δεν έκαναν το χατίρι στο Μακκόμο μόνο και μόνο επειδή τα τάιζε – κι επειδή τα νάρκωνε, για να είναι πιο ακριβής. Ο Τσάρλι περίμενε ότι όλη εκείνη η σκηνή θα του φάνταζε εξευτελιστική και λίγο στενόχωρη.

Αλλά δεν έγινε καθόλου έτσι: όλα ήταν εντελώς διαφορετικά. Ήταν μαγεμένος από το πόσο δυνατοί και γεμάτοι χάρη ήταν οι φίλοι του τη στιγμή που εμφανίστηκαν στην πίστα με τις μουσούδες τους κατεβασμένες χαμηλά. Ο Μακ-

κόμο έδειχνε υπέροχα αυστηρός και γενναίος φορώντας το μακρύ αφρικανικό καφτάνι του και κρατώντας στα χέρια το μαστίγιο που ήταν καμωμένο από ρινόκερο. Έπιανε τα λιοντάρια από τα πόδια και τα ανάγκαζε να βρυχώνται, έσπρωχνε τα δυνατά κορμιά τους στο πάτωμα και ξάπλωνε επάνω τους. Και, όταν γύρισε την πλάτη στο νεαρό λιοντάρι, στιγμιαία ο Τσάρλι φοβήθηκε στ' αλήθεια για την ασφάλεια του Μακκόμο. Ο Μακκόμο διέταξε το γηραιότερο λιοντάρι να τραβήξει ένα μικρό άρμα και ανέβηκε για να το οδηγήσει, κι ο Τσάρλι φοβήθηκε ακόμα περισσότερο, γιατί ήξερε ότι ο Μακκόμο δε φοβόταν και ότι το γηραιότερο λιοντάρι είχε ξανακερδίσει την αξιοπρέπειά του και δεν άντεχε άλλο αυτή την εξευτελιστική συμπεριφορά... Αλλά, το γηραιότερο λιοντάρι είχε ξαναβρεί μαζί και την εξυπνάδα του και ήξερε ότι, αν ήθελε να δραπετεύσει αργότερα, έπρεπε να είναι υπάκουο τώρα, έτσι λοιπόν το ανέχτηκε ακόμα κι αν το σιχαινόταν – κι όλα αυτά ο Τσάρλι μπορούσε να τα δει να ζωγραφίζονται στο όμορφο, γερασμένο και τριχωτό του πρόσωπο.

Στη συνέχεια τα λιοντάρια άρχισαν να προσποιούνται ότι πάλευαν μεταξύ τους κι ο Μακκόμο τα χώριζε, προκαλώντας επιφωνήματα τρόμου και τσιρίδες στους πιο νευρικούς θεατές και, στο τέλος, οι λιονταρίνες έκαναν ένα μεγαλόπρεπο νούμερο που ονομαζόταν Το Σάλτο. Ήταν κάτι που συνηθιζόταν παλιότερα, πριν ακόμα επινοηθούν τα κλουβιά της πίστας. Εκείνα τα χρόνια έφερναν συρόμενα κλουβιά στην πίστα κι ο εκπαιδευτής έμπαινε μέσα στο κλουβί με τα λιοντάρια κι εκείνα πηδούσαν γύρω του, πάνω στους τοίχους του κλουβιού, τρέχοντας πάνω κάτω και γύρω γύρω στα τοιχώματα. Η μπάντα άρχισε να παίζει την ει-

δική μελωδία των λιονταριών –το «Esprit du Corp¹²», του Σούζα– και οι λιονταρίνες όρμησαν επάνω στο προστατευτικό κλουβί της πίστας, χωρίς να γαντζώνονται με τα νύχια τους, αλλά πηδώντας από το κλουβί στο έδαφος και ύστερα πάλι στο κλουβί, σαν να έκαναν το γύρο του θανάτου ή σαν γατάκια πίσω από τον καναπέ. Το κοινό στρίγγλιζε βλέποντάς τις πελώριες να πηδούν προς το μέρος του κι ακούγοντας το μεταλλικό κροτάλισμα και το τράνταγμα καθώς το βάρος των ζώων έπεφτε πάνω στα κάγκελα κι ακούγοντας τους βρυχηθμούς και βλέποντας τα πόδια και τις σιλπνές, μαλακές κοιλιές των λιονταρίνων – ήταν φανταστικό, ήταν τρομακτικό, ήταν μεγαλόπρεπο. Ήταν το Τσίρκο.

Αμέσως μετά έγινε διάλειμμα. Ο Τσάρλι ήταν πολύ χαρούμενος. Όντας συγχρόνως μέρος του κοινού και της παράστασης και συλλογιζόμενος αδιάκοπα, σιωπηλά κι εκνευρισμένα τι είχε να κάνει αργότερα, ένιωθε ήδη εξαντλημένος και χαρούμενος και καταβεβλημένος – κι ακόμα ήταν στη μέση της παράστασης. Μετά την παράσταση – ε, δε μπορούσε να σκεφτεί ακόμα για το μετά.

Όταν τακτοποίησε το κλουβί της πίστας και βοήθησε το Μακκωμο να βάλει τα λιοντάρια στο κλουβί τους, του έμεινε λίγος χρόνος να καθίσει μια δυο στιγμές ήρεμος στο κατάστρωμα, εισπνέοντας βαθιά και κοιτώντας το φεγγάρι με ηρεμία, και βεβαιώθηκε ότι θα περπατούσαν πάνω στο σχοινί της πλώρης και θα έφευγαν, για να αποφύγουν το πλήθος στη σκάλα του πλοίου, και ναι, μπορούσαν να φτάσουν στη γέφυρα γρήγορα, και ναι, ήταν όλα μισοφωτισμένα και το φεγγάρι δε θα ήταν τόσο μεγάλο ώστε να φωτίζει

12. Esprit du Corp: Πνεύμα του Σώματος. (Σ.τ.Μ.)

πολύ, και ναι, μπορούσαν να το κάνουν και θα το έκαναν. Ευχήθηκε να μπορούσε να ελέγξει ολόκληρη τη διαδρομή, αλλά είδε ότι το μονοπάτι οδηγούσε μέχρι το ποτάμι, οπότε, αν δεν τους εντόπιζαν..., μα πόσο μπερδεμένα ήταν όλ' αυτά;

Μόλις ο Μακκόμο πήγε να πάρει μια κούπα καφέ από το αναψυκτήριο, ο Τσάρλι πήρε την τσάντα του από την αποθήκη με τα σχοινιά και σιγουρεύτηκε ότι όλα τα λιγοστά του υπάρχοντα ήταν εκεί: τα τηλέφωνα του, το γράμμα της μαμάς που ήταν γραμμένο με αίμα, τα φάρμακά του, ο τίγρης του, το μαχαίρι του, η μικρή σφαίρα της μαμάς από λάπις λάζουλι... Κοίταξε το τηλέφωνό του. Χα, χα, Ράφι, σκέφτηκε. Δεν ήξερες πού βρίσκομαι, έτσι δεν είναι; Δεν ήρθες να με πιάσεις... Στοίβαξε επίσης μερικά φαγώσιμα που είχε φυλάξει από τα τελευταία γεύματα και τα πακέτα με κρέας που είχε αρπάξει από την αποθήκη των τροφίμων για τα λιοντάρια. Ήλπιζε μόνο να μην τρέξουν ζουμιά στην τσάντα του... Όλ' αυτά ήταν πολύ βαριά, αλλά τα λιοντάρια θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν στο κουβάλημα.

Ένωθε πολύ, πάρα πολύ αναστατωμένος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ ΣΤΗΝ ΠΙΣΤΑ για το δεύτερο μέρος, ο Τσάρλι είδε το Μακκόμο, που στο μεταξύ είχε πλυθεί, είχε βγάλει τα ρούχα του τσίρκου και είχε φορέσει μια απίστευτα καθαρή και καλοσιδερωμένη κολλαριστή και λευκή αφρικάνικη ντζελάμπα – όπως την αποκαλούσε ο μπαμπάς του Τσάρλι. Βρισκόταν στη μεγάλη σκάλα μαζί με μια γυναίκα.

Η γυναίκα είχε κόκκινα μαλλιά, πιασμένα ψηλά στο κεφάλι, με χιπούκλες να πέφτουν στο πλάι, και το δέρμα της ήταν λευκό σαν μαργαριτάρι. Ο Τσάρλι εύκολα μπορούσε να τη φανταστεί να φοράει δερμάτινη στολή.

Η Μείμπελ!

Έμοιαζαν να τα πηγαίνουν πολύ καλά μεταξύ τους. Η Μείμπελ έκανε κάτι με τα μάτια της. Ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι έκανε αυτό που οι μεγάλοι αποκαλούν «τρεμοπαίζει τις βλεφαρίδες της» – είχε ακούσει τη φράση, αλλά δεν είχε δει ποτέ κανέναν να το κάνει. Ήταν αρκετά όμορφο πάντως. Ο Τσάρλι την κοίταξε για μια στιγμή. Αναρωτήθηκε αν θα έφευγαν αμέσως, πριν τελειώσει η παράσταση. Άραγε κάτι τέτοιο θα χαλούσε τα σχέδιά του; Δεν ήξερε.

Κι αν τελείωναν νωρίς το φαγητό και επέστρεφαν γρήγορα;

Μάζεψε το θάρρος του και τους πλησίασε με φόρα.

«Καλησπέρα, κύριε Μακκόμο» είπε. «Καλησπέρα, μαντάμ».

Ο Μακκόμο τον κοίταξε σαν τρελός.

«Η παράσταση είναι τόσο υπέροχη, δε συμφωνείτε; Θα πρέπει να επιστρέψετε στις θέσεις σας – δε θα θέλατε να χάσετε το δεύτερο μέρος. Θ' αρχίσει από λεπτό σε λεπτό. Στ' αλήθεια, πρέπει να επιστρέψετε, μαντάμ!» Χαμογέλασε ηλίθια και οδήγησε τη Μείμπελ πίσω, προς την πίστα. Ο Μακκόμο ήταν μπερδεμένος – ο παλιός Μακκόμο θα είχε αντιδράσει αμέσως, διώχνοντας τον Τσάρλι με μια γερή κατσάδα. Αυτός όμως ο νέος, νυσταγμένος Μακκόμο απλά ακολούθησε τη Μείμπελ, που έδειχνε να το διασκεδάζει και είχε αφήσει τον Τσάρλι να την οδηγήσει πίσω στο Μεγάλο Θόλο και στη θέση της. Ούτε ίχνος κάποιου Ούγγρου με ψηλές μπότες. Ο Τσάρλι χαμογέλασε ξετρελαμένος. Όπως φαινόταν, ο Μακκόμο θα καθόταν δίπλα στη Μείμπελ. Ωραία. «Σ' ευχαριστώ πολύ. Είσαι ένα πολύ περιποιητικό αγόρι» είπε η Μείμπελ. Η φωνή της ήταν απαλή και όμορφη.

Ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι θα του άρεσε να είναι μια από τις τίγρεις της.

Όταν σιγουρεύτηκε ότι είχαν καθίσει και ότι θα έμεναν στη θέση τους, κινήθηκε περιμετρικά προς τις στενές σκάλες, που ήταν γεμάτες κόσμο, για να φτάσει ξανά στη θέση του στην πίστα.

Για άλλη μια φορά η μπάντα είχε σταματήσει να παίζει.

Για άλλη μια φορά ο Μεγάλος Θόλος σκοτείνιασε.

Για άλλη μια φορά τα τύμπανα άρχισαν να χτυπούν ρυθμικά.

Κι ο προβολέας έπεσε πάνω στον ταγματάρχη Τιμπ, που... εντάξει, μέχρι τώρα θα έχετε καταλάβει τι ακριβώς έκανε, και μάλιστα το έκανε με μεγαλοπρέπεια, και μετά έφυγε γρήγορα από τη μέση, καθώς μπήκε καμαρωτός ο Χανς με το Μορφωμένο Γουρουνάκι. Ξεκίνησαν με αριθμητική: ο Χανς ρώτησε «Πόσο κάνει πέντε πλην τρία;» και το Μορφωμένο Γουρουνάκι χτύπησε δυο φορές το πόδι του. Ο Χανς είπε «Πόσο κάνει δύο επί δύο» και το Μορφωμένο Γουρουνάκι χτύπησε το πόδι του τέσσερις φορές. «Κάνε ένα χτύπημα για το ναι και δύο για το όχι» είπε ο Χανς. «Είσαι έξυπνο;» Το γουρουνάκι χτύπησε το πόδι του δυο φορές. Το κοινό γέλασε πολύ.

Μετά από μερικά τέτοια παρόμοια, ο Χανς είπε «Λοιπόν, Μορφωμένο Γουρουνάκι, ποια είναι η πιο όμορφη κυρία στο κοινό;». Το Μορφωμένο Γουρούνι έτρεξε αμέσως σ' ένα χαμογελαστό, μελαχρινό κορίτσι –ένα από εκείνα με τα λουλούδια και τα μπαλόνια– και έκανε μια υπόκλιση μπροστά της. Τα άλλα κορίτσια ξέσπασαν σε χαχανητά και ψιθυρίσματα. Το βρήκαν πολύ αστείο που το γουρούνι την είχε θεωρήσει όμορφη.

Κάποιος άλλος όμως δεν το βρήκε καθόλου αστείο –ήταν ο πατέρας του Τζούλιους, ο κλόουν, που παρακολουθούσε σιωπηλός το νούμερο με τις αριθμητικές πράξεις και τώρα ένιωθε προσβεβλημένος.

«Η κυρία που εγώ συνοδεύω είναι πολύ πιο όμορφη!» φώναξε και χαιρέτησε την κυρία με την οποία είχε ραντεβού. Πρόσθεσε, βέβαια, «Χωρίς παρεξήγηση, σινιορίνα» στην κοπέλα που είχε επιλέξει το Μορφωμένο Γουρουνά-

κι και της έστειλε ένα φιλί. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στο Μορφωμένο Γουρουνάκι – γρύλισε και όρμηξε στον μπαμπά του Τζούλιους και παρά λίγο να τον ρίξει κάτω. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στον μπαμπά του Τζούλιους. Ο Χανς αναγκάστηκε να πάει και να φέρει τον ταγματάρχη Τιμπ, ο οποίος αναλογίστηκε το πρόβλημα πολύ παραστατικά, με το φρύδι του να στηρίζεται στο διπλωμένο του μαστίγιο. Μετά από περίσκεψη, πρότεινε ως μοναδικό τρόπο για να λυθεί η παρεξήγηση τη μονομαχία. Έδωσε από ένα πιστόλι στον κλόουν και στο γουρουνάκι (το γουρούνι κράτησε το δικό του με το στόμα) και μετά έδεσε τα μάτια του κλόουν μ' ένα μαντίλι, ενώ την ίδια στιγμή ο Χανς έδενε τα μάτια του Μορφωμένου Γουρουνιού. Ο μπαμπάς του Τζούλιους παραπονέθηκε ότι το γουρούνι έκλεβε κι ότι μπορούσε να δει. Το γουρούνι γρύλισε σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την κατηγορία. Ύστερα στάθηκαν πλάτη με πλάτη και ο ταγματάρχης Τιμπ μέτρησε ως το δέκα, για να απομακρυνθούν ο ένας απ' τον άλλο. Ακούστηκαν δυο πυροβολισμοί κι έπεσαν κάτω και οι δυο – και ο κλόουν και το γουρούνι. Ο κλόουν σηκώθηκε επάνω ξανά, το γουρούνι όμως όχι.

«Είσαι νεκρός;» ρώτησε ο κλόουν το γουρούνι. Το γουρούνι άνοιξε σιγά σιγά τα μάτια του και κοίταξε γύρω του, μετά σηκώθηκε πολύ αργά, παραπάτησε μια φορά και μετά ξανάπεσε κάτω, με τα μάτια του κλειστά. «Δεν το εννοείς στα σοβαρά αυτό, δεν το εννοείς στα σοβαρά!» φώναξε ο κλόουν. «Πες ότι δεν το εννοείς, πες ότι υποκρίνεσαι! Χτύπα κάτω το πόδι! Δυο χτυπήματα για το “όχι”!» Ο Χανς άρχισε κι αυτός τις εκκλήσεις και το ίδιο έκανε κι ο ταγματάρχης Τιμπ, αλλά χωρίς αποτέλεσμα – το γουρούνι επέμενε ότι ήταν νεκρό.

«Μα τότε, κύριε Πεννακορρέντε» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ «πρόκειται για φόνο! Θα πάτε στο δικαστήριο και θα σας στείλουν στη φυλακή για πάντα! Ίσως και γι' ακόμα περισσότερο!».

Ο μπαμπάς του Τζούλιους έπεσε στα γόνατα, έσμιξε τα χέρια του κι άρχισε να κλαίει. Ο Χανς φύσαγε τη μύτη του κι έκλαιγε κι αυτός και χάιδευε το καημένο «πεθαμένο» γουρουνάκι του.

«Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να το σκάσεις» είπε ο ταγματάρχης Τιμπ «και πάρε μαζί σου και το πτώμα!». Τύλιξαν το γουρούνι σ' ένα τσουβάλι κι ο κλόουν άρχισε να το σέρνει στην πίστα – ήταν μια πολύ βαριά δουλειά, όπως μπορείτε να φανταστείτε.

Ξαφνικά, ο πάτος του τσουβαλιού άνοιξε κι από μέσα βγήκε το γουρουνάκι φορώντας μια λουλουδάτη σκούφια. Φαινόταν πολύ θυμωμένο, έσφυζε από υγεία και άρχισε να κυνηγάει τον μπαμπά του Τζούλιους. Κατάφερε να πιάσει το παντελονάκι του κλόουν με τα δόντια, αποκαλύπτοντας ότι το παντελονάκι του ήταν περίπου δεκαπέντε μέτρα μακρύ και κάθε φορά το γουρούνι το τραβούσε λίγο ακόμα και κάθε κομμάτι είχε άλλο χρώμα και όλοι έτρεχαν γύρω από την πίστα... Τώρα πια, το μεγαλύτερο μέρος του κοινού, μαζί κι ο Τσάρλι, γελούσαν τόσο πολύ, που δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν κανονικά και τέσσερα τουλάχιστον άτομα έπεσαν από τις θέσεις τους.

Ο ταγματάρχης Τιμπ έπρεπε να τους ηρεμήσει λιγάκι πριν παρουσιάσει το επόμενο νούμερο. Ο Τσάρλι ήταν απόλυτα γοητευμένος. Για μια στιγμή μονάχα, ήταν απλά ένα παιδί στο τσίρκο.

Οι άνθρωποι σταμάτησαν σιγά σιγά να γελούν και ξα-

ναβρήκαν την ανάσα τους, τα φώτα άρχισαν να χαμηλώνουν κι ακούστηκε μια μακριά, καθάρια, ψηλή νότα, σαν τρομπέτα που ο ήχος της ερχόταν από μακριά. Ο ταγματάρχης Τιμπ, μ' έναν ήρεμο και σχεδόν εκστατικό τόνο άρχισε να μιλάει με μια φωνή που φαινόταν απόμακρη: «Μαγεία πλανάται στον αέρα απόψε. Το νιώθετε; Υπάρχει μαγεία στον αέρα!». Η νότα της τρομπέτας έπαιζε ακόμα – ακουγόταν σαν αχτίδα φωτός – και αμέσως μετά μια πραγματική αχτίδα φωτός φώτισε μια από τις πλατφόρμες με τα τεντωμένα σκοιινιά. Εκεί έστεκε ένας τρομπετίστας, ντυμένος στα λευκά, που όμως δεν ήταν αυτός που έπαιζε, μολονότι η νότα συνέχισε να ακούγεται. Μια δεύτερη αχτίδα φωτός σταμάτησε στην άλλη πλατφόρμα, όπου βρισκόταν ένας άλλος τρομπετίστας, ολόιδιος με τον πρώτο. Ήταν αυτός που έπαιζε τη μακρόσυρτη νότα. Μετά έβγαλε την τρομπέτα από τα χείλη του και η νότα συνέχισε να ακούγεται – ήταν ο πρώτος τρομπετίστας που έπαιζε αυτή τη φορά. Η νότα περνούσε από τον ένα στον άλλο και ήταν αδύνατο να καταλάβεις ποιος απ' τους δυο ήταν που παρήγε τον ήχο... Χρυσαφένιες γραμμές φωτός εμφανίστηκαν σαν αστέρια στη μεγάλη ολοστρόγγυλη οροφή του Μεγάλου Θόλου και οι δυο πλατφόρμες γλίστρησαν στις άκρες της πίστας, αφήνοντας μια τρίτη να στέκει άδεια και τον προβολέα να φέγγει καταπάνω της ολόισια μέχρι τ' άστρα.

«ΜΑΓΕΙΑ, ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ!» φώναξε ο ταγματάρχης Τιμπ και τα φώτα αναβόσβησαν για να αποκαλύψουν ένα τεράστιο, πράσινο, μπρούντζινο κανόνι στην πίστα, μ' ένα τσούρμο άντρες να πηγαινοέρχονται γύρω του βιαστικά κάνοντας μεγάλο σαματά. Μια λάμψη φωτιάς, μια κραυγή, μια βροντερή έκρηξη, κομμένες ανάσες κι ένα

σύννεφο καπνού να βγαίνει και να στέλνει προς την πλατφόρμα μια χρυσαφένια αστραπή, ένα πουλί που τινάχτηκε ψηλά, μια μορφή...

Και τότε ένα όμορφο κορίτσι με σκούρο λείο δέρμα και απαλές μαύρες μπούκλες τραβηγμένες σφιχτά πίσω, κρατώντας την ανάσα της και με τους χρυσαφένιους μυς της να συσπώνται, άρπαξε το σχοινί και προσγειώθηκε στην πλατφόρμα. Το πρόσωπό της πρόδιδε την έντασή της. Ήταν ντυμένη μ' ένα γυαλιστερό χρυσό κοστούμι και κοιτούσε τον κόσμο χαμογελώντας πλατιά, σάμπως και το γεγονός ότι την είχαν μόλις εκτινάξει από ένα κανόνι και είχε προσγειωθεί σε μια μικρή πλατφόρμα τριάντα μέτρα από το έδαφος ήταν κάτι που η ίδια θεωρούσε ιδανική διασκέδαση.

Ο Τσάρλι δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει.

«Η μία και μοναδική, η όμορφη και μαγευτική, η μυστηριώδης, η αξιολάτρευτη δεσποινίς Ιζαμπέλ Αντάρτ, γνωστή στις στρατιές των καταγοητευμένων οπαδών της ως η υπέροχη, η ατρόμητη ΠΙΡΟΥΕΤ!» φώναξε ο ταγματάρχης Τιμπ. «Κυρίες και κύριοι, αυτό το κορίτσι μπορεί να ΠΕΤΑΞΕΙ!»

Η μπάν' λ άρχισε να παίζει ένα γλυκό βαλς, μονόζυγα έπεσαν απ' την οροφή και η Πιρουέτ συγκεντρώθηκε, γέμισε τα πνευμονία της με αέρα, λύγισε ελαφρά τα γόνατά της, τίναξε τα δυνατά χέρια της στον ουρανό και βούτηξε στην άβυσσο.

Έπιασε το πρώτο μονόζυγο και στριφογύρισε πάνω του σαν να ήταν σιλό στα δάχτυλα ενός επιδέξιου σερβιτόρου. Μετά, στηριζόμενη στα χέρια της, γάντζωσε τα πόδια της από τα σχοινιά και σταθεροποίησε το μονόζυγο. Ένα άλλο μονόζυγο πέταξε προς το μέρος της από το σκοτάδι – κά-

ποιος πρέπει να βρισκόταν εκεί πάνω ελέγχοντάς τα. Η Πιρουέτ πετάχτηκε ανάποδα, το έπιασε με τα πόδια της και κρεμάστηκε ανάποδα ξανά, από τα γόνατά της, και άρχισε να τραμπαλίζεται απαλά, σαν λουλούδι πάνω σ' ένα δέντρο που λικνίζεται στο απαλό αεράκι. Πόσο όμορφη και χαλαρωτική ήταν η κίνησή της... Η μουσική έγινε πιο αργή. Η Πιρουέτ έμοιαζε τόσο άνετη και ήρεμη. Όλοι αναστέναξαν.

Και μετά, το βαλς άρχισε να γίνεται όλο και πιο γρήγορο. Τα μονόζυγα άρχισαν να πετούν προς το μέρος της –κάποια με ανθρώπους στηριγμένους στα γόνατά τους– κι η Πιρουέτ άρχισε να πετάει γύρω από την οροφή της τέντας, από το ένα μονόζυγο στο άλλο, με χέρια να την πιάνουν από δω και να την πετούν σε κάποιον άλλο που η Πιρουέτ άρπαζε από τα μπράτσα και τα χέρια ή από τα γόνατα και τα πόδια. Πέταξε μέσα από γυμνά στεφάνια κι από στεφάνια τυλιγμένα με χαρτί (πώς μπορούσε άραγε να ξέρει πού θα καταλήξει; Δεν μπορούσε να δει!). Ο Τσάρλι έβλεπε τον ιδρώτα στο πρόσωπό της και την ένταση και το ύφος της απόλυτης απόλαυσης καθώς αιωρούνταν μακριά και άφηνε τα χέρια της για να πετάξει στο μονόζυγο που ήταν κάτω της, κι έφτανε όλο και πιο ψηλά, μέχρι που στεκόταν σχεδόν οριζόντια. Κι έφτανε ακόμα πιο ψηλά και πηδούσε ακόμα πιο πάνω, κάνοντας τούμπες στον αέρα για να φτάσει ένα ακόμα μονόζυγο. Ήταν υπέροχη. Μπορούσε να πετάξει!

Η Πιρουέτ κι οι άλλοι ακροβάτες που την έπιαναν πετούσαν και πηδούσαν στην οροφή σαν να έπαιζαν ένα γιγάντιο παιχνίδι με μονόζυγα και κάθε φορά η Πιρουέτ έπιανε κι έναν από τους άντρες –γιατί ήταν η γρηγορότερη

απ' όλους με διαφορά— κι έκαναν τούμπες κάτω και πιο κάτω και πιο κάτω από το βασίλειο του ιπτάμενου μονόζυγου, στο στέρεο έδαφος, σαν άγγελοι ή πουλιά που είχαν εξοριστεί από τον ουρανό. Η Πιρουέτ έμενε μόνη της ψηλά, μεταπηδώντας όλο και πιο αργά, μέχρι που ανέβηκε και στάθηκε πάνω στο μεγάλο κεντρικό μονόζυγο, όμορφη κι εξαντλημένη, με τις μπούκλες της χαλαρωμένες και τον ιδρώτα να στάζει από το πρόσωπό της, πιο χαρούμενη από οποιονδήποτε είχε δει ποτέ ο Τσάρλι στη ζωή του.

Το μονόζυγο σηκώθηκε ψηλά και εξαφανίστηκε στις σκιές της οροφής. Ο Τσάρλι κοίταζε μαγεμένος. Είχε μείνει άφωνος.

Την ίδια επίδραση είχε ασκήσει το νούμερο της Πιρουέτ και στο επόμενο σκετς. Στη σκηνή μπήκαν τρεις κλόουν. Κοίταζαν ψηλά με λατρεία και τη φώναζαν και τη χαιρετούσαν και της έκαναν νεύματα και σκούπιζαν το μέτωπό τους από τον ιδρώτα της αγωνίας με επιδεικτικές κινήσεις και πηδούσαν ψηλά για να 'ναι μαζί της κι έπεφταν κάτω ξανά με δύναμη, σκουντουφλώντας ο ένας πάνω στον άλλο και τελικά έπεφταν όλοι κάτω στο πάτωμα, σ' έναν παροξυσμό αγάπης χωρίς ανταπόκριση.

Αμέσως μετά, στην πίστα κύλησε ένα μεγάλο χρυσοπράσινο κλουβί γεμάτο φίδια και μια χορεύτρια της κοιλιάς έβγαλε έξω δυο από τα φίδια κι άρχισε να χορεύει μαζί τους, τρομάζοντας τους κλόουν. Η χορεύτρια ελευθέρωσε ένα τεράστιο φίδι κι οι κλόουν έφυγαν τρέχοντας, μ' έναν πολύ αστείο τρόπο. Το τεράστιο φίδι άρχισε να χορεύει στο έδαφος· λικνιζόταν γεροδεμένο σαν κύμα και, ξαφνικά, άρχισε να συσπάται και να χτυπιέται — τι έκανε; Κινούνταν πολύ έντονα — ο Τσάρλι κατάλαβε τι συνέβαινε.

Άλλαξε το δέρμα του. Όλο το γλοιώδες φολιδωτό δέρμα του άρχισε να σείεται και να κυματίζει πέφτοντας από το σώμα του φιδιού...

Τι υπήρχε από κάτω;

Ο Τσάρλι τρόμαξε.

Πρόβαλε κάτι ανοιχτόχρωμο.

«Ααααααα!» φώναξε ο Τσάρλι, που δεν κατάφερε να συγκρατηθεί. Και δεν ήταν ο μόνος που τσίριξε, κάθε άλλο.

Το γλοιώδες δέρμα του φιδιού έπεσε. Το ανοιχτόχρωμο γυμνό σώμα του φιδιού άρχισε να έρπει στο πάτωμα για μια στιγμή, μετά, με μια τελευταία μεγάλη απότομη κίνηση, έστριψε πίσω το κεφάλι του και σηκώθηκε στα... πόδια του;

Στεκόταν όρθιο.

Στα πόδια του.

Χαιρετώντας το πλήθος.

Με το χέρι του.

Ήταν ο Ευλύγιστος Μπεν, το αγόρι-λάστιχο.

Το κοινό ξέσπασε σε γέλια, καθώς για ένα κοινό που είχε τρομάξει πραγματικά ένα δυνατό γέλιο ήταν πραγματική λύτρωση.

Ο Ευλύγιστος Μπεν έκανε ένα νούμερο ευλυγισίας, κατά τη διάρκεια του οποίου, μεταξύ άλλων, κάθισε πάνω στο ίδιο του το κεφάλι και έφαγε με τα πόδια του χρησιμοποιώντας μαχαίρι και πιρούνι. Ο Τζούλιους είχε πει στον Τσάρλι ότι ο Ευλύγιστος Μπεν είχε πουλήσει τον σκελετό του σε μια κλινική στην Εμπάιρ Χόουμλαντς για 100.000 ντιράμ: ο Τσάρλι είχε υποθέσει ότι η κλινική θα έπαιρνε το σκελετό του Ευλύγιστου Μπεν μετά το θάνατό του, αλλά, όσο τον

κοιτούσε, αναρωτιόταν αν είχαν αφαιρέσει με εγχείριση το σκελετό του και συγκρατούσε το εσωτερικό του με λάστιχα.

Ο Τσάρλι κοίταξε πέρα, προς τα κει που καθόταν η Μέιμπελ κι ο Μακκόμο.

Ω Θεέ μου, πού είχαν πάει;

Κοίταξε γύρω. Δεν τους έβλεπε πουθενά.

Η καρδιά του χτύπησε δυνατά.

Όχι, κράτησε την ψυχραιμία σου. Ο Μακκόμο βρισκόταν στη θέση του· μάλλον είχε σκύψει για λίγο. Τώρα η Μέιμπελ προχωρούσε με δυσκολία προς τη θέση της. Είχε πάει στην τουαλέτα ή κάτι τέτοιο. Ήταν όλα εντάξει. Ο Τσάρλι θα είχε ανησυχήσει περισσότερο αν εκείνος που είχε φύγει ήταν ο Μακκόμο.

Αλλά δε θα τον πείραζε καθόλου αν δεν περνούσε μια τέτοια τρομάρα.

Στο μεταξύ είχαν αρχίσει τα «Παιχνίδια του Ίκαρου». Ο Σίγκι Λούτσιντι ήταν ξαπλωμένος με την πλάτη του στο έδαφος κι ο μικρός Μπέππε Λούτσιντι έκανε ακροβατικά στηριγμένος στα πόδια του μπαμπά του, συμπεριλαμβανομένης μιας χειρολαβής. Οι άντρες της φαμίλιας Λούτσιντι ξάπλωσαν στις πλάτες τους σχηματίζοντας κύκλο, με τους πισινούς τους πεταγμένους προς τα έξω, πάνω σ' ένα πράγμα με σφηνοειδές σχήμα που το λένε *τρίγκα*. Τα παιδιά στηρίζονταν στα πόδια τους και πετούσαν από το ένα ζευγάρι ποδιών στο άλλο σαν μικρά δεμάτια. Μετά μπήκε και πάλι ο Χανς με το γατάκι του: το γατάκι ανέβηκε σ' ένα πολύ ψηλό κοντάρι, πήδηξε από την κορυφή με αλεξίπτωτο κι έπεσε κυματιστά, γλυκά στο έδαφος, νιαουρίζοντας και τρεμοπαίζοντας τα μουστάκια του.

Τι γλυκό, σκέφτηκε ο Τσάρλι, αλλά αμέσως μετά ένιωσε

τα πνευμόνια του ν' αδειάζουν κι η ανάσα του κόπηκε κι έ-
νιωσε να παγώνει.

Μαζί με το Μακκόμο και τη Μέιμπελ υπήρχε μια σκο-
τεινή φιγούρα. Με ξυρισμένο το κεφάλι. Με δερμάτινο
παλτό.

Ο Ράφι.

Ο Φράνσις, ο καουμπόι, έκανε την είσοδό του πάνω σ'
ένα άσπρο άλογο, με τη μαϊμού του στον ώμο του. Πυροβο-
λούσε ασταμάτητα και προσπαθούσε ν' απαγάγει τον ταγ-
ματάρχη Τιμπ, που φώναζε ότι ήταν ο αδερφός του Πολ
Πεννακορρέντε κι ότι ο αδερφός του θα έπαιρνε εκδίκηση!

Ο Τσάρλι ζάρωσε σαν παγωμένος βάτραχος στην άκρη
της πίστας. Δεν μπορούσε να κινηθεί. Δεν μπορούσε ούτε
καν να σκεφτεί. Κράτησε το πρόσωπό του σκυμμένο χαμη-
λά, μακριά από τα φώτα του τσίρκου, μακριά από κάθε πι-
θανότητα να τον αναγνωρίσουν.

Οι έφιπποι ακροβάτες μπήκαν όλοι μαζί, καβάλα στα
δυνατά ψαρά άλογά τους, πίσω από το Φράνσις, προσπα-
θώντας να τον πιάσουν. Η μπάντα έπαιζε σαν τρελή. Αλλά
ο Τσάρλι δεν κοιτούσε. Κρυβόταν πίσω απ' το τουρμπάνι
του, προσπαθώντας απελπισμένα να συγκεντρώσει τις
σκέψεις του, θέλοντας απελπισμένα να κοιτάξει ξανά πά-
νω και να ελέγξει. Μπορεί και να μην ήταν ο Ράφι. Μπορεί
και να ήταν κάποιος άλλος νεαρός με στιλπνό, ξυρισμένο
κεφάλι και μαύρο δερμάτινο παλτό. Και το ίδιο σχήμα προ-
σώπου και το ίδιο ψυχρό βλέμμα...

Τα φώτα της πίστας χαμήλωσαν. Οι υπόλοιποι έφιπποι
ακροβάτες εξαφανίστηκαν από τη σκηνή κι ο Φράνσις α-
νέλαβε τα άλογά τους. Ο Τσάρλι αποφάσισε να το διακιν-
δυνεύσει και κοίταξε ψηλά.

Ήταν αυτός, ναι. Ο Μακκόμο μιλούσε στο Ράφι και χαμογελούσε, τα μάτια του τρεμόπαιζαν. Έψαχνε κάτι; Ή κάποιον;

Το κοινό επευφημούσε. Το χτύπημα των οπλών και η υφάλμυρη μυρωδιά των αλόγων έφτασε έντονη από την πίστα και μετά άλλη μια μυρωδιά, σαν πεύκο – η μυρωδιά που ανέδιδε το κολλώδες ρετσίνι με το οποίο είχαν τρίψει την πλάτη των αλόγων για να μη γλιστρούν οι αναβάτες. Ο Τσάρλι δεν ένιωθε καλά. Κοίταξε κάτω το πριονίδι, ανέπνευσε τη μυρωδιά του κι ένιωσε ν' ανακατεύεται. Γιατί βρισκόταν εδώ ο Ράφι; Αν ήταν εδώ για τον Τσάρλι, γιατί να χάνει την ώρα του βλέποντας την παράσταση. Και τι έκανε με το Μακκόμο; Πώς γνωρίζονταν; Πόση ώρα ήταν εκεί; Άραγε είχε δει τον Τσάρλι; Ο Τσάρλι υπέθεσε ότι μάλλον δεν τον είχε δει, γιατί, αν τον είχε δει, θα επικρατούσε ήδη μια κόλαση...

Κάτω στην πίστα δύο δεξιότεχνες αναβάτες στέκονταν στις πλάτες των αλόγων τους. Πηδούσαν κι οδηγούσαν μια ομάδα από όμορφα άλογα που ήταν παραταγμένα σε σειρά, έκαναν κύκλους και τους φώναζαν πόσο ξύλινα ήταν. Ο Τσάρλι στεκόταν παγωμένος στη θέση του, με τις επευφημίες του κοινού να κουδουνίζουν στ' αυτί του. Ήθελε απεγνωσμένα να τρυπώσει κάπου μακριά, αλλά δεν έπρεπε να τραβήξει την προσοχή και, επιπλέον, ήθελε να μπορεί να ρίχνει και καμιά ματιά και στο Ράφι.

Οχ – λες να ήταν κι αυτό το φριχτό σκυλί μαζί του; Άραγε θα ερχόταν ο Τρόυ γρυλίζοντας, με τα σάλια του να τρέχουν... Αλλά όχι... Ο Τσάρλι ένιωθε ανακούφιση. Τα σκυλιά είναι αναγκασμένα να μείνουν έξω κατά τη διάρκεια της παράστασης.

Το κοινό είχε ξεσπάσει σε επευφημίες. Όλοι εκτός από έναν, κάπου στην άλλη πλευρά.

«Γιατί φωνάζετε; Ήταν άθλιοι» ακούστηκε κάποιος να φωνάζει.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε έκπληκτος. Πρέπει να ήταν τρελός ή, το πιθανότερο, μεθυσμένος.

«Εγώ θα τα έκανα πολύ καλύτερα» είπε ο μεθυσμένος, που σηκώθηκε από τη θέση του και άρχισε να προχωράει, παραπατώντας στο διάδρομο, κατευθυνόμενος στην πίστα. Ολόγυρά του οι άνθρωποι σούφρωναν τα χείλη τους και φώναζαν «Έι! Κάτσε καλά!». Οι αναβάτες στην αρχή τον αγνόησαν, αλλά αυτός ο μπελάς πλησίασε την πίστα κι άρχισε να φωνάζει ακόμα πιο δυνατά, και τότε εκείνοι τράβηξαν τα χαλινάρια των αλόγων τους. Κοίταξαν προς την κατεύθυνση που στεκόταν ο μπελάς κι άρχισαν να γελούν.

Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε μήπως αυτή η αναστάτωση ήταν η ευκαιρία του.

«Σκέψου, Τσάρλι, σκέψου» προέτρεψε ήρεμα τον εαυτό του, αλλά το μυαλό του ήταν υπερβολικά μπερδεμένο.

«Θα μπορούσα να τα κάνω καλύτερα από τους περισσότερους από σας!» φώναξε ο μεθυσμένος, μπερδεύοντας τα λόγια του. Ήταν μάλλον τσαπατσούλης. Φορούσε ένα κασκόλ κι ένα καπέλο κι είχε ένα μακρύ μούσι.

Οι έφιπποι ακροβάτες τον κοίταξαν και γέλασαν ακόμα περισσότερο. «Εντάξει!» φώναξε ένας απ' αυτούς, ο Φαμπιέν. «Έλα λοιπόν, μεγάλε! Αν πιάσεις το Φράνσις το Σκοπευτή, εμείς θα σου δώσουμε βραβείο!» Ο Φράνσις, γελώντας, έκανε ένα γύρο στην πίστα, ανάποδα πάνω στη σέλα του, για να έχει καλύτερη θέα.

Ο Τσάρλι, παγωμένος ακόμα στη θέση του, διαπίστωνε

με θλίψη ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Έβαλε τα χέρια στα μάτια του και κοίταξε ψηλά, στις θέσεις. Ο Μακκόμο και η Μείμπελ έβλεπαν την παράσταση με επαγγελματικό ενδιαφέρον. Ο Ράφι φαινόταν να διασκεδάζει μ' έναν απροσδιόριστο τρόπο. Ο Φαμπιέν περιγελούσε τον μπελά. Έλυσε ένα από τα όμορφα ρετινόχρωμα άλογα και του παρέδωσε τα χαλινάρια λέγοντας «Ορίστε, γιατί δεν αρχίζεις από κάτι πιο εύκολο;». Αντί ν' ακούσει τη συμβουλή του, ο μπελάς σκαρφάλωσε με δυσκολία στο άλογο και γκρεμίστηκε κατευθείαν κάτω, από την άλλη πλευρά. Έδειχνε αρκετά αστείο... Ο μπελάς κατάφερε να σηκωθεί, αλλά την ίδια στιγμή το άλογο άρχισε να κινείται, κι έτσι ξανάπεσε στο πλάι και κρεμάστηκε στη σέλα από το πόδι. Προσπάθησε να γαντζωθεί πάνω στο άλογο, αλλά γλίστρησε και πάλι στο πλάι και μετά έπεσε εντελώς από το άλογο. Ο Φαμπιέν κι ο Φράνσις δεν μπορούσαν να συγκρατήσουν τα γέλια τους.

Ο Μακκόμο έγερνε προς το Ράφι, σαν να προσπαθούσε να του τραβήξει το ενδιαφέρον. Ο Ράφι τον κοιτούσε σαν να τα έβρισκε όλα λίγο παιδαριώδη.

Λοιπόν, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Δεν κοιλάει εμένα, ούτε ψάχνει για μένα, κι αυτό μάλλον σημαίνει ότι δεν ξέρει πως βρίσκομαι εδώ, γιατί, αν ήξερε, θα μ' έψαχνε. Άρα, αυτό σημαίνει ότι ο Μακκόμο δεν του έχει πει...

Θυμωμένος πια ο κακός μπελάς, με σκισμένο το παλτό του, πήδηξε στο άλογο και έφτασε καλπάζοντας μέχρι τη μέση της πίστας. Έπεσε ξανά. Αυτή τη φορά, στην προσπάθειά του ν' ανέβει από την άλλη πλευρά, έσκισε και το σακάκι του. Δεν τα κατάφερε όμως κι άρχισε να καλπάζει κρεμασμένος απ' την κοιλιά πάνω στη σέλα, σαν σακί

αλεύρι. Το άλογο σταμάτησε ξανά και μετά άρχισε να κινείται προς τα πίσω. Ο μπελάς γλίστρησε και προσγειώθηκε στον πισινό του.

Ίσως είναι σύμπτωση, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

Αλλά μπορούσε να είναι σύμπτωση;

Μπορούσε;

Ο Μακκόμο κι ο Ράφι κοίταξαν και οι δυο ψηλά κι έριξαν μια εξεταστική ματιά στην πίστα. Ο Μακκόμο έδειξε με το δάχτυλό του. Ο Ράφι κοίταξε και εστίασε το βλέμμα του. Στον Τσάρλι.

Φαινόταν σαν να ήταν το βάρος της καρδιάς του που τραβούσε τον Τσάρλι πίσω στις σκιές, ακριβώς πίσω από το φωτεινό κύκλο της πίστας. Άραγε τον είχε δει ο Ράφι;

Η ανάσα του Τσάρλι κόπηκε. Ένιωθε τους ώμους του να στενεύουν και τα πνευμόνια του να μαζεύουν.

«Όχι τώρα» είπε μέσα του. «Όχι τώρα, σε παρακαλώ...» Φροντίζοντας να μένει στη σκιά, έφαξε για το μηχάνημα του άσθματος κι άρχισε να κάνει τις ασκήσεις του για την αναπνοή.

Ο Τσάρλι κράτησε τα μάτια του κλειστά, μετρώντας τις αναπνοές του. Προσπαθούσε να ηρεμήσει, να σταματήσει την κρίση άσθματος. Δεν πρόσεξε τον μπελά, που πετάχτηκε και στάθηκε στην πλάτη του αλόγου. Το άλογο τον κοίταξε σαν να ήταν έτοιμο να τον ρίξει ξανά, αλλά ο μπελάς έβγαλε μια μεγάλη κραυγή, έσκισε το καπέλο του και το μακρύ σακουλιασμένο πουκάμισό του και...

Άνοιξε τα μάτια του.

Πάνω στο άλογο στεκόταν η μαντάμ Μπαρμπύ, όμορφη, φορώντας μια μικροσκοπική, απαλή πράσινη στολή με πούλιες κι ένα καλσόν. Το μούσι της ήταν σγουρό και λαδωμέ-

νο, τα μπράτσα της γυμνά και τα δάχτυλα των ποδιών της διαγράφονταν μέσα απ' τις όμορφες παντόφλες της. «Έμωωπ!» φώναξε μ' ένα χαρούμενο γέλιο και το άλογο, που φαινόταν κι αυτό να γελάει, έκανε ένα γύρο στην πίστα. Η μαντάμ Μπαρμπύ ισορρόπησε στην πλάτη του τινάζοντας τα χέρια της. Ήταν εξαιρετικά κομψή.

Ο Τσάρλι ανάπνευσε αργά και ήρεμα. Κράτησε το πρόσωπό του πίσω. Τίποτα δε συνέβαινε από την άλλη πλευρά της πίστας. Κανένας δεν πήδηξε απέναντι φωνάζοντας: «Φαντασμένο, ασήμαντο ανθρωπάκι, θα σε πιάσω...». Ο Ράφι, η Μέιμπελ κι ο Μακκόμο ήταν ακόμα στις θέσεις τους κι έβλεπαν την παράσταση.

Η μαντάμ Μπαρμπύ συγκέντρωσε όλα τα άλογα που είχε ιππεύσει ο Φαμπιέν κι έκανε το γύρο του θριάμβου στην πίστα, ανέβασε σαν σακί το Φράνσις πάνω στο άλογο πίσω της και παρέδωσε όλα τα άλογα στο Φαμπιέν με μια φανφάρα.

Η αναπνοή του Τσάρλι άρχισε να ξαναβρίσκει τον κανονικό της ρυθμό. Είχε μετακινηθεί λιγάκι πιο πίσω στο διάδρομο. Χωρίς καν να το σχεδιάσει.

Θα ακολουθήσω το σχέδιό σου, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Πρέπει να το κάνω. Δεν μπορώ να κάνω τίποτ' άλλο. Είναι πολύ δύσκολο να προσπαθήσω να το αλλάξω. Έχω κι εγώ πολλά άλογα να κρατήσω σε σειρά... Στο μυαλό του ήρθε μια εικόνα: όλα τα λιοντάρια δεμένα με χαλινάρια κι αυτός να τα οδηγεί πέρα από το Σηκουάνα, στο σταθμό...

Χαμογέλασε, και το χαμόγελό του του έδωσε θάρρος.

Η παράσταση τελείωσε. Όλα τα άλογα και οι ζέβρες ήρθαν στην πίστα με χρωματιστά λαμπιόνια στην πλάτη τους και στήθηκαν στις θέσεις τους. Ο Τσάρλι διαπίστωσε

ότι σχημάτιζαν ένα γιγάντιο καρουσέλ: στριφογύριζαν, μπλέκονταν και διασταυρώνονταν σε ομόκεντρους κύκλους που κινούνταν σε αντίθετες κατευθύνσεις, ο μέσα ένα επίπεδο πιο πάνω από τον έξω, με τέτοιον τρόπο ώστε να σχηματίζουν μια πυραμίδα που το κέντρο της ήταν σαν γαμήλια τούρτα. Κι εκεί, στην κορυφή, εκεί όπου κανονικά θα βρίσκονταν ο γαμπρός και η νύφη, μικρά λευκά πόνι περικύκλωναν ένα μαύρο άτι σηκωμένο στα πίσω του πόδια. Γιορλάντες και μπαλόνια και σημαιάκια σ' όλα τα χρώματα έπεσαν από την οροφή, λάμποντας και γυαλίζοντας μέσα σ' ένα στρόβιλο φωτός και χρωμάτων. Παντού άρχισαν να πέφτουν ροδοπέταλα, η μπάντα συνέχισε να παίζει, η οροφή του Μεγάλου Θόλου άνοιξε και το σκοτάδι φωτίστηκε από τα πυροτεχνήματα. Κανονικά, ο Τσάρλι θα ήταν παραπάνω από ενθουσιασμένος. Τώρα όμως είχε σηκωθεί κι άρχισε να τρέχει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

ΤΑ ΦΩΤΑ ΕΠΕΣΑΝ, τα χειροκροτήματα έσβησαν, το κοινό άρχισε να σχηματίζει ένα κύμα στη μεγάλη σκάλα με φωνές που έλεγαν «Δεν ήταν φανταστικό; Δεν ήταν υπέροχο; Εκείνο το σημείο όταν η... Και τότε που... Κι εκείνο το κορίτσι!! Δεν είδα ποτέ κάτι τέτοιο...». Οι τελευταίες σπίθες των πυροτεχνημάτων έπεσαν και βυθίστηκαν στα ζοφερά νερά του καναλιού. Έξω στο κατάστρωμα, αθέατος μέσα στις σκιές, ο Τσάρλι άκουγε τον παφλασμό του ποταμού και τη βουή από τις φωνές των ανθρώπων.

Είδε τη Μείμπελ και το Μακκόμ, με τα κεφάλια τους δίπλα δίπλα, να βγαίνουν από την κεντρική είσοδο μαζί με το πλήθος. Ο Ράφι ήταν μαζί τους, ένα δυο βήματα πίσω τους, με τον Τρόν μπροστά του. Πού και πού έγερνε μπροστά για να πει κάτι. Ο Μακκόμο γυρνούσε προς το μέρος του μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο. Ο Τσάρλι, αθέατος μέσα στο πλήθος, πίσω τους, είχε την αίσθηση ότι ο Μακκόμο είχε κανονίσει αυτή τη συνάντηση με το Ράφι, αλλά δεν ήθελε να τον έχει συνεχώς στα πόδια του. Ήταν ωστόσο ευγενικός. Ο Μακκόμο δεν έμπαινε συχνά στον κόπο να είναι ευγενικός.

Το τρίο κατευθύνθηκε έξω, προς τη σκάλα του πλοίου.
«Προχωρήστε, προχωρήστε» είπε ξέπνοα ο Τσάρλι.
Έφευγαν.

Ο Τσάρλι έτρεξε γρήγορα ανάμεσα στο πλήθος, βγήκε έξω στον κήπο και τους προσπέρασε. Κρυμμένος στη σκιά των θάμνων, μπορούσε να δει τα πρόσωπά τους μέσα στο πλήθος. Η Μείμπελ έμοιαζε ενοχλημένη – ήθελε να μείνει μόνη με το Μακκόμο. Ο Ράφι είχε προχωρήσει μπροστά, ανάμεσα στη Μείμπελ και στον εκπαιδευτή των λιονταριών, και κάτι έλεγε. Όταν πέρασαν δίπλα από την κρυψώνα του Τσάρλι, εκείνος προσπάθησε να ακούσει, αλλά δεν έβγαξε νόημα.

Οι άντρες έστρεψαν τα κεφάλια τους, ζήτησαν συγγνώμη από τη Μείμπελ και βγήκαν από το μονοπάτι, το φως και το πλήθος. Ο Τσάρλι ένιωθε να διαλύεται μέσα στο σκοτάδι. Έρχονταν προς το μέρος του. Με την καρδιά του να χτυπάει τρελά, γλίστρησε πίσω από ένα δέντρο.

Ο Ράφι κι ο Μακκόμο, κρυμμένοι από το πολύβουο μονοπάτι στις σκιές, πίσω από έναν θάμνο, στάθηκαν κάνοντας ότι κατουρούσαν. Ο Τσάρλι τούς έβλεπε και τους άκουγε καθαρά. Ήλπιζε, μόνο, ότι εκείνοι δεν μπορούσαν ούτε να τον δουν ούτε να τον ακούσουν. Η αναπνοή του ήταν απαλή και ήσυχη. Η κρίση άσθματος του είχε περάσει. Ένιωθε κεφάτος και δυνατός και έτοιμος.

«Λοιπόν, Μακκόμο» είπε ο Ράφι. «Αν το παιδί των λιονταριών μπορεί να κάνει όσα λες, τότε φυσικά κι έχω πελάτες που θα μπορούσαν να ενδιαφερθούν. Οποιοδήποτε πραγματικά ασυνήθιστο ταλέντο, γενετική απόκλιση ή ικανότητα – τέτοιου είδους πράγματα πουλούν πάντα. Το ξέρεις. Αλλά πρέπει να ξέρω ότι είναι αυθεντικό. Δεν μπο-

ρώ να εμφανιστώ με κάτι ψεύτικο – εδώ έχουμε να κάνουμε με με επιστήμη, όχι τσίρκο, καταλαβαίνεις τι εννοώ; Απόλαυσε, λοιπόν, το δείπνο σου με τη νεαρή κυρία» (στο σημείο αυτό ο Ράφι φάνηκε να συγκρατεί ένα γελάκι) «κι αύριο θα έρθω και θα του ρίξω μια ματιά και θα δούμε τότε τι μπορεί να γίνει. Εντάξει;».

Ο Τσάρλι, χωμένος στις σκιές, χαμογέλασε σκοτεινά. Ώστε αυτό ήταν. Ο Μακκόμο είχε μιλήσει στο Ράφι για την ικανότητά του να μιλάει με τις γάτες. Ο Ράφι πουλάει ικανότητες και ταλέντα – άρα έχει κλέψει τους γονείς του με σκοπό να τους πουλήσει. Και τώρα ήθελε ν' αγοράσει και τον ίδιο – για να τον πουλήσει κι αυτόν. Σε ποιον; Στους ίδιους ανθρώπους που έχουν τους γονείς του; Ίσως αυτός θα μπορούσε να είναι ένας τρόπος να φτάσει εκεί που τους είχαν...

Χαζή σκέψη...

Αλλά ο Ράφι, προφανώς, δεν ήξερε ότι το αγόρι που μιλούσε τη γλώσσα των γάτων ήταν ο Τσάρλι Ασάντι. Πόσο θα έπαιρνε μέχρι να αναφέρει ο Μακκόμο το όνομα του Τσάρλι κι ο Ράφι να συνειδητοποιήσει ότι το αγόρι με το ιδιαίτερο ταλέντο είναι αυτό το αγόρι που ούτως ή άλλως κυνηγούσε;

Από τη στιγμή που ο Μακκόμο θα αναφέρει στο Ράφι το όνομά μου, σκέφτηκε ο Τσάρλι, θα βρεθώ σε μεγάλους μπελάδες.

Ο Ράφι μιλούσε ακόμα. «Τις ευχαριστίες μου στον κύριο Σταρκ» είπε ήρεμα «και θα σε δω αύριο».

Άρχισαν να απομακρύνονται προς τα λαμπερά φώτα. «Και μια που το συζητάμε» είπε ο Ράφι. «Πού είναι τώρα;»

«Ποιος, το Λιονταρόπαιδο» είπε ο Μακκόμο με την α-

παλή φωνή του. «Πρέπει να είναι κάπου στο πλοίο, ίσως με τα λιοντάρια...»

«Πώς τον λένε;» είπε ο Ράφι.

«Σάρλι. ΤΣ – άρλι».

«Τσάρλι τι;» ρώτησε ο Ράφι μ' ένα απότομο, έντονο βλέμμα.

Ο Τσάρλι γύρισε.

Άκουσε τη φωνή της Μείμπελ πίσω του να φωνάζει «Έλα, Μακκόμο, γιατί αργείς;».

Έτρεξε. Γρηγορότερα από το Ράφι, γιατί μόνο ο Τσάρλι ήξερε ότι ο αγώνας είχε ξεκινήσει.

Κατευθείαν στο πλοίο, κατευθείαν στην καμπίνα των λιονταριών.

Έξι ζευγάρια κίτρινα μάτια τον χαιρέτησαν μέσα στο σκοτάδι της καμπίνας και μια νέα ενέργεια τον ξύπνησε. Πήρε το μεγάλο βαρύ κλειδί από το γάντζο και ξεκλείδωσε τα κλουβιά.

«Πώς πάει, Λιονταρόπαιδο;» ακούστηκε η φωνή του γηραιότερου λιονταριού.

«Καλά» είπε ο Τσάρλι κοφτά. «Είναι εδώ ο Ράφι. Φεύγουμε. ΤΩΡΑ!»

Το γηραιότερο λιοντάρι ένιωσε τον τόνο του επείγοντος στη φωνή του. «Ανέβα στο νεαρό λιοντάρι» είπε. «Πιο γρήγορα».

Ο Τσάρλι δε δίστασε. Ήταν αλήθεια ότι ένα λιοντάρι δεν μπορούσε να κρυφτεί τόσο καλά μέσα στις σκιές μ' ένα αγόρι στην πλάτη του, αλλά εξίσου αλήθεια –και μάλιστα μεγαλύτερη– ήταν ότι ένα αγόρι είναι πιο αργό από ένα λιοντάρι.

Άρπαξε τη ζακέτα του, έβαλε την τσάντα του στον ώμο,

χαμογέλασε στο νεαρό λιοντάρι και γλίστρησε έξω από την πόρτα της καμπίνας. Όλα έξω ήταν ήσυχα, όπως τα είχε υπολογίσει.

Αλλά ο Ράφι βρισκόταν εκεί έξω κι ερχόταν να τους βρει.

Ο Τσάρλι κοίταξε γύρω του προσεκτικά, άφησε τα λιοντάρια να ξεγλιστρήσουν έξω, έκλεισε την πόρτα πίσω του και την κλείδωσε. Θυμήθηκε την πόρτα του εργαστηρίου της μαμάς του, που τη βρήκε ορθάνοιχτη στην αρχή της περιπέτειάς του, ενώ θα έπρεπε να είναι κλειστή: η πρώτη ένδειξη ότι βρισκόταν σε κίνδυνο. Η καρδιά του σφυροκοπούσε σαν τρυποκάρυδος: γρήγορα, ελαφρά, ασταμάτητα.

Ο Τσάρλι με δυσκολία μπορούσε να φανταστεί τα λιοντάρια να περνούν απαρατήρητα πλάι από τις καμπίνες, στις σκοτεινές περιοχές, όπου δεν έπεφτε ούτε το φως του φεγγαριού ούτε το φως της λάμπας. Πάνω από τη σκάλα του πλοίου ακούγονταν φωνές και κίνηση και πηγαινέλα και μουρμουρητά. Στ' αυτιά του έφταναν γέλια από μακριά, πέρα απ' το νερό, και φώτα που ανσφύσβηναν. Πολύ μπροστά, κατά μήκος της λεωφόρου που περνούσε πάνω από το ποτάμι, τα φώτα του δρόμου και άνετοι και κίνηση. Πίσω τους ήταν το πλοίο και το κανάλι και όλος ο δρόμος που είχαν κάνει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Μπροστά τους βρισκόταν το σημείο όπου το κανάλι συναντούσε το ποτάμι και μετά το ίδιο το ποτάμι, που έπρεπε να το περάσουν για να φτάσουν στο σταθμό.

Η νύχτα ήταν σκοτεινή και ήσυχη, δροσερή και υγρή και νοτισμένη από το ποτάμι. Το φεγγάρι ήταν ακόμα χαμηλά.

Τα λιοντάρια χαμήλωσαν τα μάτια τους κι εξαφανίστηκαν στο σκοτάδι, γλίστρησαν αθόρυβα στην πλώρη σαν

μαύρες σκιές, ανασαίνοντας το δροσερό αέρα για πρώτη φορά μετά από μήνες. Δεν τους πήρε παραπάνω από λίγα δευτερόλεπτα να παρακάμψουν το κιγκλίδωμα για να βρεθούν στο σχοινί και να συρθούν πάνω του μέχρι την όχθη. Δεν έριξαν δεύτερη ματιά στη σκοτεινή απόσταση ανάμεσα στο πλοίο και στην αποβάθρα, ούτε στο αστραφτερό κρύο νερό στον πάτο της βαθιάς αβύσσου ούτε στα γλοιώδη, γυαλιστερά, πράσινα αγριόχορτα και σκαρφάλωσαν συρτά στον τοίχο της αποβάθρας. Για μια φριχτή στιγμή ο Τσάρλι αναρωτήθηκε πώς αυτός θα κατάφερνε να περάσει απέναντι. Μπορούσε άραγε να περάσει αυτό το τρομερό κενό γαντζωμένος στο αηδιαστικό, τραχύ, γλιστρισμένο και γεμάτο αλάτια σχοινί;

Το νεαρό λιοντάρι στεκόταν δίπλα του.

«Ανέβα» του σφύριξε. Η ανάσα του ήταν ζεστή μέσα στο σκοτάδι κι ο Τσάρλι ήταν χαρούμενος που μπορούσε να σκαρφαλώσει στη μακριά του πλάτη και να κολλήσει πάνω του και να μυρίζει τη ζεστή μυρωδιά του τριχώματός του και να νιώθει τους μυς του να κινούνται κάτω από το σώμα του καθώς το λιοντάρι γλιστρούσε στα κάγκελα και πάνω στο σχοινί λες και ήταν ποτάμι.

«Φύγε! Φύγε!» είπε σφυριχτά ο Τσάρλι με τα χέρια του γαντζωμένα στη φουντωτή χαίτη του λιονταριού και τα πόδια του σφιγμένα στη χρυσαφένια πλάτη του. Ο Ράφι μπορούσε να βρίσκεται κάτω από οποιοδήποτε δέντρο, πίσω από οποιονδήποτε θάμνο. Με λίγη τύχη, θα μπορούσε να ήταν πάνω στο πλοίο, προσπαθώντας, χωρίς αποτέλεσμα, να μπει στην καμπίνα των λιονταριών. Αλλά μπορούσε να βασιστεί στην τύχη;

Το νεαρό λιοντάρι άρχισε να τρέχει κι ο Τσάρλι το έ-

νιώσε να λαχανιάζει. Υπήρχαν, βέβαια, οι θάμνοι και οι σκιές –είχε υπολογίσει ότι θα ήταν ασφαλείς αν κρύβονταν εκεί–, αλλά τώρα οι ίδιες οι σκιές έκρυβαν κινδύνους...

Μια κραυγή θυμωμένη, βίαιη ακούστηκε πίσω τους. Το όνομά του: «Τσάρλι, Τσάρλι, μικρό απόβρασμα...».

Ο Ράφι. Χωρίς αμφιβολία.

«Αγνοήστε τον!» φώναξε ο Τσάρλι. «Συνεχίστε!» Τα λιοντάρια ήταν πιο γρήγορα από το Ράφι – το καλύτερο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να συνεχίσουν να τρέχουν.

«Πιο γρήγορα!» σφύριξε στο αυτί του λιονταριού και το νεαρό λιοντάρι επιτάχυνε. Το ίδιο έκανε και το γηραιότερο λιοντάρι. Και η Ελσίνα.

Οι λιονταρίνες, όμως, όχι.

Γρύλισαν.

Καθώς ο Τσάρλι έτρεχε με ορμή μέσα στο νοτιοσμένο αέρα της νύχτας, άκουσε πίσω του μια κραυγή, μια τσιρίδα – ένα ουρλιαχτό. Μια φριχτή κραυγή. Και μετά έναν παφλασμό. Η ψυχή του πάγωσε.

Προσπάθησε να κοιτάξει πίσω από τον ώμο του. «Τι ήταν αυτό!» ούρλιαξε. Το νεαρό λιοντάρι δεν έκοψε ταχύτητα.

«Σταματήστε!» στρίγγλισε ο Τσάρλι. «Μη!»

Δεν ήξερε ούτε καν σε ποιον ακριβώς φώναζε ούτε τι θα τους έλεγε να κάνουν αν σταματούσαν.

Το μόνο που ήξερε ήταν η αίσθηση της φρίκης που αποκάλυπτε εκείνη η κραυγή. Μέχρι τη στιγμή που ακούστηκε, δεν είχε περάσει από το νου του ότι τα λιοντάρια ίσως να μη συμφωνήσουν μαζί του, ίσως να μην τον υπακούσουν. Όχι, δεν είχε κάνει στα σοβαρά μια τέτοια σκέψη. Τώρα, αυτός και μόνο ο ήχος τού το θύμιζε: είναι άγρια ζώα. Κυνηγούν

για να βρουν την τροφή τους. Ήταν κλειδωμένα μέσα για χρόνια. Και υπάρχει ένας εχθρός που τους ακολουθεί.

«Σκάσε» είπε ασθμαίνοντας το νεαρό λιοντάρι. «Σκάσε. Μη σε απασχολεί».

Να μην τον απασχολεί;

Ο Τσάρλι έκλεισε τα μάτια του και κρατήθηκε σφιχτά, παρακινούμενος από ένα αίσθημα αυτοσυντήρησης. Δεν είχε δει ποτέ τα λιοντάρια ελεύθερα, σε ανοιχτό χώρο, όπου μπορούσαν να τρέξουν. Ήταν γρήγορα. Είχαν φτάσει στο πάρκο, δίπλα στο Πορτ ντε Πλαιζάνς, σε ελάχιστο χρόνο, προχωρώντας κολλητά σε τοίχους που τους στόλιζαν ανθισμένες τριανταφυλλιές και πηδώντας με φόρα πάνω από ανοίγματα που συναντούσαν. Στα αριστερά τους υπήρχε ένας ψηλός τοίχος και στα δεξιά τους αγκυροβολημένες βάρκες. Μέσα σε λίγα λεπτά έφτασαν στο τέλος του πάρκου. Πρέπει να επιστρέψουμε, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Πρέπει να επιστρέψουμε – εκείνο που ακούστηκε ήταν άνθρωπος...

Ήταν αλήθεια, αλλά ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ράφι – κι ένας Ράφι τραυματισμένος και πεταμένος στο νερό ήταν προτιμότερος από ένα Ράφι δυνατό και θυμωμένο, να τους κυνηγάει.

Φυσικά και δεν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω.

Κάτω από τους ψηλούς τοίχους, στην άκρη της κοίτης του ποταμού, τα λιοντάρια έτρεχαν γρήγορα και σιωπηλά πάνω στα καλντερίμια, αποφεύγοντας τους σιδερένιους κρίκους που δένονταν οι βάρκες και τις δέσμες που ξεφύτρωναν συνεχώς μπροστά τους μέσα στην πυκνή νύχτα. Ο θόρυβος της κίνησης των λεωφόρων έφτανε στ' αυτιά τους καθώς προχωρούσαν τρεκλίζοντας πάνω στην υγρή κοίτη.

Ο παλιός πέτρινος τοίχος διακόπτονταν από σιδερένιες πύλες και μυστηριώδη ανοίγματα, που τα προσπερνούσαν χωρίς να μένει χρόνος στον Τσάρλι να σκεφτεί πού οδηγούσαν. Απλά κρατιόταν σφιχτά πάνω στο λιοντάρι. Ένα θορυβώδες κοπάδι από πάπιες, κρώζοντας ενοχλημένο, έπεσε μέσα στο νερό μ' έναν ηχηρό παφλασμό.

Το τελευταίο φράγμα πριν το κανάλι συναντήσει τον ποταμό Σηκουάνα ήταν κάτω από μια γέφυρα. Οι πινακίδες απαγόρευαν την είσοδο σε πεζούς, *Πα ντε Πιετόν*. Τα λιοντάρια γλίστρησαν με γρήγορες κινήσεις, κρυμμένα κάτω από τηνμπάρα, και στάθηκαν μέσα στο σιωπηλό σκοτάδι στο στενό μονοπάτι δίπλα στο κανάλι, κάτω από τη γέφυρα.

«Τι έγινε!» ρώτησε ο Τσάρλι με κομμένη την ανάσα. «Τι έκανες...!»

Το ηραιότερο λιοντάρι τού έριξε ένα παράξενο βλέμμα. «Μα, αυτός ήταν εχθρός σου!» είπε. «Εκείνος που έκλεψε τους γονείς σου, όπως μας είπες. Εκείνος που σε απειλεί».

«Ναι» είπε ο Τσάρλι προβληματισμένος. Δεν ήταν όμως τόσο απλό. «Ναι, αλλά...»

Κι αν ο Ράφι ήταν νεκρός; Δεν ήθελε να το ξεστομίσει.

Το νεαρό λιοντάρι ανασήκωσε το κεφάλι του. Η Ελσίνα ανέπνεε γρήγορα και απαλά κοιτώντας πίσω, εκεί που έπρεπε να είναι η μητέρα της.

Μα πού ήταν οι λιονταρίνες;

Κοίταξαν όλοι πίσω, το δρόμο που μόλις είχαν διανύσει. Κανένας ήχος. Δε φαινόταν τίποτα.

Το φράγμα ήταν ακριβώς δίπλα τους: τρομακτικά βαθύ και τρομακτικά σκοτεινό και γυαλιστερό και κοντά τους. Το απότομο βύθισμα του νερού μέσα στο ποτάμι πέρα από

την πρασινωπή μεταλλική πύλη το έκανε ακόμα πιο βαθύ και σκοτεινό. Μερικές σταγόνες νερού πέρασαν μέσα από τις μεταλλικές πλάκες κάνοντας μια απαλή ηχώ. Από τη μια πλευρά της λεπτής πύλης υπήρχε σκούρο νερό κι απ' την άλλη ένας βαθύς γκρεμός που οδηγούσε στη μαυρίλα. Ο Τσάρλι κύλησε από την πλάτη του νεαρού λιονταριού και στάθηκε δίπλα στον τοίχο. Ένωσε ευγνώμων που βρήκε μια κρύα, στενή, μεταλλική κουπαστή για να κρατηθεί. Το μόνο που τους έλειπε τώρα ήταν να πέσει κάποιος στη μαύρη άβυσσο. Ήταν χαρούμενος που απλώς έπρεπε να κινηθούν κατά μήκος του καναλιού. Αν χρειαζόταν να το διασχίσουν, τα πράγματα θα ήταν ακόμα δυσκολότερα.

Πήραν μια βαθιά ανάσα και ξεκουράστηκαν λιγάκι. Από πάνω του, πέρα από το δρόμο, υπήρχε μια δεύτερη γέφυρα και σχεδόν αμέσως μετά ακόμα μία. Έπρεπε να τις περάσουν και τις τρεις πριν φτάσουν στο πλατύ και ορμητικό και σκοτεινό ποτάμι.

«Τσάρλι,» είπε το γηραιότερο λιοντάρι.

Εκείνη τη στιγμή ένας βίαιος δράκος μούγκρισε από την επόμενη γέφυρα. Ενστικτωδώς, ακούμπησαν όλοι στο νοτισμένο τοίχο, κοιτώντας αγριεμένοι το τέρας που περνούσε. Μερικά από τα μάτια του τέρατος κοιτούσαν προς τα πίσω – ήταν ένας συρμός, ένα τρένο του μετρό, γεμάτο ανθρώπους που επέστρεφαν αργά στο σπίτι τους. Κάποιοι απ' αυτούς, κοιτώντας έξω από το παράθυρο μέσα στη νύχτα, είδαν να αντανακλάται η λάμψη έξι κίτρινων ματιών. Ποτέ όμως δε θα μπορούσαν να μαντέψουν τι ήταν αυτό που είδαν.

«Πάμε πριν περάσει κι άλλο» σφύριξε το γηραιότερο λιοντάρι.

«Και οι λιονταρίνες;!» φώναξε ο Τσάρλι με φωνή που έτρεμε.

«Δείξε τους λίγη εμπιστοσύνη» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Είναι κυνηγοί. Εσένα δεν πρέπει να πιάσουν σε καμία περίπτωση».

Τον Τσάρλι δεν τον καθυσύχασε καθόλου η λέξη «κυνηγοί».

«Τον έφαγαν;» ψιθύρισε. Ο Ράφι ήταν εχθρός του και το μόνο που ήθελε ήταν να τον βλάψει, αλλά δεν μπορούσε να αντέξει τη σκέψη...

«Είμαστε λιοντάρια, Τσάρλι» είπε απαλά το γηραιότερο λιοντάρι. «Κυνηγούμε. Τρώμε».

Ο Τσάρλι τον κοίταξε έντονα.

Ο φόβος είχε κυριέψει όλο του το είναι.

«Αλλά δεν είμαστε ανόητοι» συνέχισε το γηραιότερο λιοντάρι. «Τρόφιμά μας ήταν είμαστε ήρεμοι. Όχι την ώρα που το σκάμε με κίνδυνο της ζωής μας. Και δεν τρώμε ανθρώπους στις δικές τους περιοχές. Δεν είμαστε ανόητοι».

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε. Κοροΐδευε τον εαυτό του αν νόμιζε ότι μπορούσε να ελέγξει τα πράγματα.

«Εμπρός» είπε το γηραιότερο λιοντάρι.

Ακριβώς δίπλα στην πλώρη της *Κίρκης* μια βαριά, αγριεμένη μορφή έβγαινε από το σκοτεινό κρύο νερό θρυμματίζοντας τις αντανakλάσεις από τα φώτα του δρόμου και του τσίρκου σε χιλιάδες υγρά κομματάκια. Τα λευκά του χέρια γαντζώθηκαν από τις μεγάλες πέτρες που ήταν κατά μήκος της αποβάθρας. Σύρθηκε βαρύς έξω από το νερό. Το δερμάτινο παλτό του ήταν βρεγμένο, το πρόσωπό του οργισμένο. Οι κινήσεις του ήταν αφύσικες: ένιωθε το ένα μπράτσο

του αδύναμο. Στο χέρι του κρατούσε σφιχτά μια μικρή τούφα από κάτι υγρό και σκοτεινό... μια μικρή χούφτα από σκούρη χρυσαφένια γούνα, μουσκεμένη από το νερό του καναλιού.

Σηκώθηκε, σκούπισε το πρόσωπό του με το γερό του χέρι και μετά άγγιξε το χέρι που πονούσε. Ακόμα και στο πυκνό σκοτάδι μπορούσε να δει ότι το νερό που έτρεχε από το χέρι του ήταν ανακατεμένο με αίμα.

«Τρόυ!» μούγκρισε. Ένας μεγάλος, χοντροκομμένος σκύλος περπάτησε αργά προς το μέρος του, κλαψουρίζοντας και κουτσαίνοντας, με πληγωμένο το πίσω του πόδι.

Έβαλε το κομμάτι της μουσκεμένης γούνας στη μύτη του ζώου. «Φέρ' τους» είπε, κι η φωνή του έγινε άγρια.

Ο Τσάρλι σκαρφάλωσε με αργές κινήσεις στην πλάτη του νεαρού λιονταριού. Αν και το νεαρό λιοντάρι πατούσε σταθερά, το μονοπάτι στένευε και το νερό έδειχνε να βρίζεται τώρα πολύ κοντά του. Τη στιγμή που το λιοντάρι άρχισε να τρέχει με μεγάλες δρασκειλές, το μαύρο νερό περνούσε δίπλα του με φόρα, ακριβώς κάτω από το δεξί του πόδι.

Ανάμεσα στη γέφυρα του αυτοκινητόδρομου και στη γέφυρα του μετρό υπήρχε μια μεταλλική σπειροειδής σκάλα που οδηγούσε ψηλά, στο επίπεδο του δρόμου στ' αριστερά τους. Μια ομάδα ανθρώπων πέρασε από πάνω τους, γελώντας και παίζοντας. Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια έσωψαν αθόρυβα κάτω από το μαύρο ατσάλινο σκελετό της γέφυρας του μετρό με το βιομηχανικό ντιζάιν. Άραγε τους είχαν δει; Ένα περιστέρι, μπερδεμένο από την παρουσία τους τόσο αργά τη νύχτα, πέταξε ξαφνικά πάνω φτερογο-

πάντας αναστατωμένο. Κάποιες μικρές μαύρες μορφές πετάχτηκαν απ' το σκοτάδι. Νυχτερίδες.

Ακόμα μια λωρίδα ουρανού και μετά η τρίτη και τελική γέφυρα πάνω από το κανάλι: πολύ μεγαλύτερη, πολύ πιο μοντέρνα –περισσότερο έμοιαζε με ανισόπεδη γέφυρα–, μια μεγάλη συμπαγής κατασκευή, πιθανότατα του εικοστού αιώνα. Ο θόρυβος που ερχόταν απ' τη γέφυρα έμοιαζε με κεραυνό, καθώς τα οχήματα περνούσαν μουγκρίζοντας πάνω από τα κεφάλια τους. Το μονοπάτι συνέχιζε κάτω από τη γέφυρα. Ακολουθώντας το μέχρι το ποτάμι, ο Τσάρλι διαπίστωσε ότι είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος.

Το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα σταμάτησαν ξαφνικά.

Το γηραιότερο λιοντάρι, ακριβώς από πίσω τους, έτρεξε να τους προλάβει.

Όταν τελικά έστριψαν στη γωνία και βγήκαν κάτω από την ανισόπεδη γέφυρα, το μονοπάτι κατέληγε σ' ένα μικρό στενό περβάζι, στη βάση ενός μεγάλου, ψηλού, συμπαγούς τοίχου, ο οποίος χωρίζε την ανισόπεδη γέφυρα από το ποτάμι. Το περβάζι όμως δεν οδηγούσε στη γέφυρα, αλλά προχωρούσε και προχωρούσε μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι, σφηνωμένο ανάμεσα στα βαθιά ορμητικά νερά του νυχτερινού Σηκουάνα και σ' έναν τοίχο δώδεκα μέτρα ψηλό, που ανέβαινε στα αριστερά.

Είχε περίπου μισό μέτρο πλάτος.

Η γέφυρα στην οποία έπρεπε να φτάσουν, η γέφυρα που διέσχιζε το ποτάμι, ήταν μόνο κάπου διακόσια μέτρα μακριά, αλλά και κάπου διακόσια μέτρα πιο ψηλά απ' αυτούς.

Ο Τσάρλι την κοίταξε. Τα λιοντάρια την κοίταξαν.

Ο Τσάρλι θυμήθηκε ξανά τώρα τον μπαμπά του που του είχε πει ότι δεν ήταν καλό να βρίζει, γιατί πρέπει να κρατάς τις βρισιές για τη στιγμή που θα χρειαστείς αληθινά να πεις μία.

Ο Τσάρλι έβρισε.

Οι μητέρες ήξεραν ακριβώς τι έκαναν. Η λιονταρίνα με το ασημένιο χρώμα κατευθύνθηκε αντίθετα προς τη φορά του δρόμου που είχαν πάρει για να φύγουν: προς την *Κίρκη* και μέχρι το σχοινί της άγκυρας στην πρύμνη, μετά κατά μήκος της όχθης του ποταμού, στο τούνελ που οδηγούσε κάτω από το μετρό της Βαστίλλης πίσω στο κανάλι Σεν Μαρτέν. Όταν έφτασε στον τρίτο φεγγίτη, που φωτιζόταν αμυδρά από τα φώτα του δρόμου πάνω, σταμάτησε, πήρε μιαν ανάσα και περίμενε.

Η λιονταρίνα με το μπρούντζινο χρώμα πήγε βόρεια, πέρασε το πάρκο κι έφτασε στον ψηλό τοίχο. Σταμάτησε στο πλάι του, προσπέρασε τις μυστηριώδεις σιδερένιες πύλες και τα ανοίγματα, μέχρι που έφτασε σε μια ανοιχτή πόρτα. Την έσπρωξε και βγήκε, σκαρφάλωσε προσεκτικά στην κορυφή της και σταμάτησε, πήρε μιαν ανάσα και περίμενε.

Η κίτρινη λιονταρίνα, με αίμα στα νύχια της, έτρεξε κάτω, προς το φράγμα, αλλά είχε ήδη αργήσει πολύ για να προλάβει τον Τσάρλι και τους άλλους. Είχαν περάσει από δω: τους μύριζε. Αν μπορούσε να τους μυρίσει αυτή, θα μπορούσε κι ο σκύλος. Η κίτρινη λιονταρίνα τίναξε τα μουστάκια της, ζάρωσε κάτω και κατούρησε, πολύ. Κοίταξε μέσα στο σκοτάδι προσπαθώντας να διακρίνει την άλλη πλευρά του καναλιού, αλλά δεν μπορούσε να δει καθαρά.

Μετά, κομπά, προσεκτικά, άρχισε να περπατάει πάνω στο στενό πάνω μέρος της πύλης του φράγματος: κρύο βαθύ νερό από τη μια πλευρά, έξι μέτρα βύθισμα που κατέληγε πάλι σε κρύο βαθύ νερό από την άλλη. Κοίταξε ερευνητικά στην άλλη πλευρά και είδε, ναι, μια τεράστια, σκουριασμένη, μυτερή, μεταλλική μπάρα, που κλείδωνε μέσα στον τοίχο μπλοκάροντας το μονοπάτι. Ήταν προφανές ότι οι άνθρωποι δε σκόπευαν να χρησιμοποιήσουν αυτή την πλευρά. Τίναξε τα μουστάκια της.

Είχε δει φράγματα και παλιότερα. Το σχέδιό της θα πετύχαινε. Το τρίχωμά της σηκώθηκε. Σταμάτησε, πήρε μιαν ανάσα και περίμενε.

Δεν μπορούσαν να γυρίσουν πίσω. Δεν μπορούσαν να μείνουν εκεί. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Δεν υπήρχε χρόνος για σκέψεις.

Και τότε; Θα κ' έμπούσαν; Ο Τσάρλι κοίταξε το Σηκουάνα: πλατύ, ορμητικός και, αναμφίβολα, κρύος.

Κοίταξε τον τοίχο.

Κοίταξε το περβάζι.

Σκέφτηκε όλα όσα του δίδαξε ο Σίγκι για την ισορροπία και την ευλυγισία και την εμπιστοσύνη που πρέπει να δείχνει στο σώμα του.

Έχω κάνει κατακόρυφο στα κατάρτια της Κίρκης, σκέφτηκε. Μπορώ να κάνω κι αυτό.

«Ελάτε» είπε κι έκανε να οδηγήσει τα λιοντάρια.

«Μια στιγμή» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Πιάσε την ουρά μου».

Έτσι, ο Τσάρλι πιάστηκε από τη δυνατή, νευρώδη ουρά του νεαρού λιονταριού και αφέθηκε να τον οδηγεί. Η Ελσί-

να και το γηραιότερο λιοντάρι ακολουθούσαν πίσω του, πατώντας προσεκτικά στα ευαίσθητα πόδια τους και χρησιμοποιώντας τις ουρές τους για να κρατούν ισορροπία. Πάνω και πίσω τους, ολόκληρη η σπουδαία πόλη του Παρισιού συνέχιζε τη ζωή της, με τα φώτα και τους ανθρώπους της, τους πολυσύχναστους δρόμους και τα πολύβουα εστιατόρια, τα δέντρα της και τα βραδινά της ψώνια, τα αυτοκίνητα, τα μπαρ, τα τρένα και τα πάρτι της, τα νοσοκομεία και τους σταθμούς της και τα λιμάνια και τα τσίρκα· και, ολομόναχη, στην καρδιά της πόλης, αυτή η μικρή πομπή των λιονταριών και του αγοριού περπατούσε αργά, προσεκτικά, αθέατα, πάνω σ' ένα στενό περβάζι ανάμεσα στο νερό και στον τοίχο και κανείς δεν ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί.

Την ίδια στιγμή, πολύ μακριά από το Παρίσι –αν κι ο Τσάρλι δεν μπορούσε να το ξέρει αυτό–, οι γονείς του περνούσαν ένα πελώριο πάρκιγκ για να διασχίσουν έναν όμορφο, ημιτροπικό κήπο που φωτιζόταν από το φεγγάρι, γεμάτο φοίνικες και τεράστιες στρογγυλεμένες πέτρες με ρυάκια που κυλούσαν πάνω τους, και να καταλήξουν σ' ένα πελώριο χαμηλό συγκρότημα. Όχι ότι η Μαγκνταλέν κι ο Ανίβας μπορούσαν να το δουν – είχαν ακόμα τα μάτια τους δεμένα.

«Γεια σας!» τους χαμογέλασε μια όμορφη ρεσεψιονίστ στην είσοδο. Είχε ένα φυτό στο γραφείο της, τα μάτια της ήταν γαλάζια και στρογγυλά και τα ρούχα της υπερβολικά καθαρά. Δε φαινόταν να δίνει σημασία στο γεγονός ότι δύο από τους φιλοξενούμενους φορούσαν χειροπέδες, ούτε στο ότι οι τρεις άντρες από το Τμήμα Προσωπικού τούς σημάδευαν με όπλα. Δε φάνηκε καν να συνειδητοποιεί ότι ήταν πολύ αργά, ήδη μεσάνυχτα.

«Γεια σας! Έχουμε ραντεβού με το Γενικό Διευθυντή» είπε χαμογελώντας ένας από τους τύπους της Διεύθυνσης Προσωπικού. «Έφτασε καινούριο υλικό!»

«Καλώς ορίσατε στην εταιρεία που αγκαλιάζει τις προσδοκίες σας!» είπε χαρούμενα η ρεσεψιονίστ. «Κι εσείς είστε...;»

Ο Ανίβας κι η Μαγκνταλέν δεν είπαν τίποτα. Δεν μπορούσαν – ήταν ακόμα φιμωμένοι.

«Είναι η καθηγήτρια Σταρτ κι ο Δρ Ασάντι!» είπε ο άλλος τύπος της Διεύθυνσης Προσωπικού.

Η Μαγκνταλέν αναρωτιόταν γιατί μιλούσαν με θαυμαστικά, γιατί ο αέρας ήταν τόσο γλυκός και κρύος, γιατί τόσο χαρούμενοι άνθρωποι δεν ενδιαφέρονταν για δεμένα μάτια και φιμωμένα στόματα και πιστόλια και γιατί όλοι δούλευαν μέχρι τόσο αργά...

Ο Ανίβας προσπαθούσε να αναγνωρίσει τη μυρωδιά του κρύου αέρα. Η μνήμη του συσπάστηκε και το μυαλό του ανακάλεσε τις τεράστιες γνώσεις του στη χημεία, στα φυτά και στα αρώματα.

«Τέλεια! Οι τύποι για το άσθμα!» φώναξε η ρεσεψιονίστ και σήκωσε το τηλέφωνο.

«Θα σας δει αμέσως!» είπε κελαηδιστά. «Ακούστηκε τόσο χαρούμενος όταν έμαθε ότι είστε εδώ!»

Τα φώτα τρεμόπαιζαν πάνω στη γέφυρα και στο βάθος μακριά.

Η ουρά του λιονταριού ήταν σταθερή και σκληρή και ξεστή στο χέρι του Τσάρλι.

Ο κρύος βραδινός αέρας από το ποτάμι γινόταν έντονα αισθητός στα δεξιά του.

Ο σκληρός, κρύος, απόκρημνος, τσιμεντένιος τοίχος στεκόταν σταθερά στ' αριστερά του.

Το σκούρο νερό ήταν ακριβώς δίπλα του.

Βήμα βήμα, προσεκτικά, αργά.

Κοιτούσε την πλάτη του νεαρού λιονταριού.

Τίποτε άλλο.

Ούτε τους φωτεινούς κύκλους του φάρου μακριά, στην όχθη του ποταμού.

Ούτε τη μεγάλη ψηλή γέφυρα, που όσο πλησίαζαν γινόταν όλο και μεγαλύτερη.

Βήμα βήμα.

Ήθελε απελπισμένα να κοιτάξει πίσω του, να δει αν οι λιονταρίνες ήταν εντελώς αποκομμένες απ' αυτούς. Αλλά δεν μπορούσε. Αν έπαιρνε το βλέμμα του από την ουρά του λιονταριού, θα έπεφτε. Ήταν τόσο απλό.

Βήμα βήμα.

Σε κάθε του βήμα έπρεπε να βάζει τα πόδια λίγο πιο κοντά μεταξύ τους από το φυσιολογικό, γιατί το περβάζι ήταν πολύ στενό. Αυτό τον έκανε να νιώθει λιγάκι ότι κινδύνευε να χάσει την ισορροπία του.

Βήμα βήμα.

Κοιτώντας την πλάτη του λιονταριού.

Αναπνέοντας.

Ψηλός.

Δυνατός.

Η γέφυρα πρόβαλε μπροστά τους λευκή και ήρεμη. Η ανισόπεδη γέφυρα στα αριστερά τους ήταν πια χαμηλά, πίσω από το μεγάλο τοίχο, και ο μεγάλος, φαρδύς δρόμος βυθιζόταν κάτω από τη γέφυρα. Το στενό μονοπάτι συνέχιζε στο πλάι, κι έτσι ο Τσάρλι και τα λιοντάρια συνέχισαν να

περπατούν κάτω από τη γέφυρα που λαχταρούσαν τόσο πολύ να διασχίσουν.

Όταν βγήκαν από την άλλη πλευρά, το περβάζι έγινε λιγάκι πιο πλατύ κι ο Τσάρλι βρήκε το κουράγιο να κοιτάξει πίσω και πάνω στη γέφυρα. Δεν υπήρχε κανένα σημείο από το οποίο να μπορούν να τη σκαρφαλώσουν. Πώς θα ανέβαιναν εκεί πάνω;

Υπήρχε μια ακόμα γέφυρα, πολύ πιο πέρα στο ποτάμι. Ακόμα κι αν μπορούσαν να ανεβούν σ' εκείνη, βρισκόταν υπερβολικά μακριά τους. Είχαν να προλάβουν το τρένο τους, κι είχαν επιπλέον ένα θυμωμένο τύπο μ' ένα μεγάλο σκυλί να τους κυνηγάει. Έβλεπε πια την καμπύλη της οροφής του σταθμού, κατασκευασμένη από σίδηρο και γυαλί, ακριβώς απέναντι από το ποτάμι. Ήταν τόσο κοντά τους – μόνο μερικές εκατοντάδες μέτρα. Προς στιγμήν κοίταξε το νερό που τους χώριζε από το σταθμό. Ανατρίχιασε.

Μετά, το νεαρό λιοντάρι σταμάτησε. Ο Τσάρλι άφησε την ουρά του ξαφλασμένος. Το λιοντάρι την κουνούσε μία απ' τη μια και μία απ' την άλλη πλευρά.

«Τσάρλι» σφύριξε πάνω απ' τον ώμο του.

«Ναι» ψιθύρισε ο Τσάρλι.

«Υπάρχει μια είσοδος εδώ – ένα μικρό τούνελ. Ίσως θα 'πρεπε να μπούμε μέσα. Τι λες;»

Αρχικά, ο Τρόυ μπερδεύτηκε από τις μυρωδιές των τριών λιονταρίνων, καθώς οδηγούσαν σε τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις.

Ο Ράφι στάθηκε στάζοντας στην αποβάθρα, δίπλα στην *Κίρκη*, κοιτώντας τον.

«Βρες τη μυρωδιά, Τρόυ» είπε, μ' έναν επικίνδυνα ευ-

γενικό τόνο. Κάποιοι από το κοινό που είχαν ξεμείνει πίσω τον αντιλήφθηκαν και στάθηκαν μια στιγμή κοιτάζοντας περίεργα αυτόν το βρεγμένο, θυμωμένο νεαρό. Τίναξε το κεφάλι του και τους έριξε ένα τόσο βρόμικο βλέμμα, που έφυγαν γρήγορα, κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα.

Ο Τρού έτρεχε μπρος πίσω, κλαψουρίζοντας και μυρίζοντας το έδαφος. Εδώ, εδώ... Μετά αναγνώρισε τη μυρωδιά της κίτρινης λιονταρίνας, της οποίας το τρίχωμα του είχε δώσει ο Ράφι να μυρίσει, κι έτρεξε γρήγορα κάτω, δίπλα στην κοίτη του ποταμού, ακολουθώντας την. Όταν έφτασε στο φράγμα, δίστασε να ακολουθήσει την οσμή κατά μήκος της στενής κορυφής της πύλης, αλλά με το Ράφι να ωρύεται πίσω του, δεν είχε και πολλές επιλογές. Ο Ράφι τον ακολουθούσε σχετικά γρήγορα, δεδομένου μάλιστα ότι δεν μπορούσε να κινήσει το μπράτσο του.

Η λιονταρίνα είχε σκαρφαλώσει και έμενε ακίνητη στην κορυφή του σημείου ελέγχου του φράγματος. Μέσα στο σκοτάδι έμοιαζε λίγο με μουντζούρα. Ο Τρού ήξερε ότι ήταν κοντά, αλλά δεν είχε ιδέα πόσο.

Η μπάρα που έπρεπε να αγγίξουν οι βάρκες που περνούσαν προκειμένου να μπει σε λειτουργία το φράγμα γυάλισε ακριβώς από κάτω της.

Όταν ο Ράφι κι ο Τρού έφτασαν σ' ένα σίγουρο, όπως νόμιζαν, σημείο της άλλης πλευράς, η λιονταρίνα άφησε την ουρά της να πέσει.

Την τίναξε αργά αργά πάνω στην μπάρα.

Ναι.

Ένα τριξίμο τους προειδοποίησε ότι οι πύλες του φράγματος άρχιζαν να ανοίγουν. Ένα γρύλισμα κι ένα πήδημα κι ένα δυνατό χτύπημα στο πρόσωπο από μια χρυσή ουρά

ήταν αρκετά να μπερδέψουν το Ράφι και τον Τρόυ. Ένα ακόμα πήδημα ακολούθησε, αυτή τη φορά προς τις πύλες που άρχισαν να ανοίγουν, και μετά από τη μια πύλη στην άλλη –ναι–, ακριβώς πριν να ανοίξει τόσο ώστε το κενό να είναι υπερβολικά μεγάλο για να το περάσει.

Να τοι, λοιπόν. Ο Ράφι κι ο Τρόυ από την πέρα πλευρά του καναλιού δε θα μπορούσαν να φύγουν μέχρι το αργοκίνητο φράγμα να κλείσει ξανά σε... μάλιστα, σε είκοσι λεπτά. Η κίτρινη λιονταρίνα τούς έδειξε τα λαμπερά της δόντια απ' την απέναντι πλευρά.

Τους χάρισε ένα σύντομο, οξύ βρυχηθμό.

Η λιονταρίνα με το ασημένιο χρώμα την άκουσε, και, χρησιμοποιώντας το ίδιο κόλπο, ενεργοποίησε τον υδατοφράκτη από την άλλη πλευρά. Θα άρχιζε να λειτουργεί μόνο όταν ο πρώτος έκλεινε ξανά, αλλά για την ώρα ο Ράφι κι ο Τρόυ ήταν αποκλεισμένοι, κι όσο κι αν προσπαθούσαν να γυρίσουν πίσω, θα τους έλειπε πολλή ώρα. Η λιονταρίνα με το ασημένιο χρώμα και εκείνη με το χάλκινο χρώμα εγκατέλειψαν τις κρυψώνες τους και, γρήγορα, ήσυχα, όρμησαν να συναντήσουν την τρίτη, την κίτρινη λιονταρίνα.

«Νομίζω πως πρέπει να μπορούμε» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Ίσως μας οδηγήσει κάπου και, σε κάθε περίπτωση, οπουδήποτε αλλού βρεθούμε είναι καλύτερα από δω».

«Εντάξει» είπε ο Τσάρλι, χαρούμενος που κάποιος άλλος είχε πάρει την απόφαση. Είπε στους άλλους πίσω τι επρόκειτο να κάνουν και μετά έπιασε ξανά την ουρά του λιονταριού, καθώς βουτούσαν μέσα στο σκοτάδι αυτού του μικροσκοπικού τούνελ δίπλα στο ποτάμι. Οδηγούσε κατευθείαν στην όχθη.

Μέσα ήταν σκοτεινά και το νερό ήταν βρόμικο και μύριζε – πλαστικά μπουκάλια ανεβοκατέβαιναν κι από τη μυρωδιά ο Τσάρλι μπορούσε να διακρίνει ότι υπήρχαν σκουπίδια και βρόμικες φουσκάλες από σαπουνάδα. Αυτό σήμαινε ότι το νερό σταματούσε κάπου μπροστά τους – αν δεν ήταν στάσιμο δε θα μύριζε τόσο άσχημα. Μακάρι να συνέχιζε το μονοπάτι...

Συνέχιζε. Είκοσι μέτρα μέσα στο τούνελ, το περβάζι ξαφνικά φάρδαινε, μετατρέποταν σε μια πέτρινη αποβάθρα σαν εκείνες στο κανάλι Σαιν Μαρτέν και το νερό τελείωνε. Ο Τσάρλι μπορούσε να διακρίνει κάτι που έμοιαζε με μεγάλο στρογγυλό αγωγό να προβάλλει από έναν τοίχο μπροστά τους: ήταν γεμάτο αγριόχορτα που έσταζαν και μύριζαν αηδιαστικά. Σωλήνες, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Αποχέτευσης ίσως. Παλιοί, πολύ παλιοί σωλήνες.

Μια ανοιχτή πόρτα οδηγούσε μέσα στον τοίχο, πίσω από την αποβάθρα. Οι πέτρες ήταν παλιές και λεπτοφτιαγμένες, αλλά φαινόταν ότι κανείς ποτέ δεν ερχόταν εδώ.

«Περιμένετε με εδώ μια στιγμή» ψιθύρισε ο Τσάρλι στα λιοντάρια. «Θα πάω να δω πού οδηγεί». Ήλπιζε ότι οι λιονταρίνες θα τους έφταναν όσο αυτοί περίμεναν. Θα τους έφταναν και θα τους εξηγούσαν ότι ο παφλασμός ήταν απλά από κάποιον που έπεσε μέσα στο νερό και η κραυγή ήταν απλά η κραυγή κάποιου που βρέχεται.

Σουφρώνοντας τις μύτες τους και με τα μουστάκια τους να τρεμοπαίζουν εξαιτίας της μυρωδιάς, τα λιοντάρια στάθηκαν να περιμένουν.

Συγκεντρώσου, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Να είσαι ευχαριστημένος. Αν βρίσκεται στο κανάλι ή αν είναι τραυματισμένος, δε θα μπορέσει να σας ακολουθήσει, τουλάχιστον

όχι τόσο γρήγορα... Όχι, θα το πει στο Μακκόμο... Όχι, ο Μακκόμο είχε φύγει... Σταμάτα! Σταμάτα να φαντάζεσαι τι μπορεί να έχει συμβεί!

«Θα κάνω όσο το δυνατόν γρηγορότερα» είπε.

«Ευχαριστούμε πολύ» είπε η Ελσίνα, που η μύτη της είχε ζαρώσει σαν δαμάσκηνο. Ξάπλωσε κάτω στο πάτωμα και την κάλυψε με τις πατούσες της.

Πίσω απ' την πόρτα υπήρχε μια πέτρινη σκάλα.

Στο πάνω μέρος της σκάλας υπήρχε μια άλλη πόρτα. Πίσω από την πόρτα υπήρχε ένα δωμάτιο. Ο Τσάρλι κοίταξε αθόρυβα, για να δει τι υπήρχε μέσα.

Ήταν σκοτεινά. Υπήρχε όμως ένα αμυδρό φως που ερχόταν από κάπου, αρκετό για να του δώσει να καταλάβει ότι το δωμάτιο ήταν πολύ μικρό, βρόμικο και γεμάτο σκουπίδια. Αλλά δεν ήταν αχούρι. Ήταν τακτοποιημένο. Τρία καρότσια του σούπερ μάρκετ στέκονταν στη σειρά, γεμάτα κομμάτια από παλιομοδίτικα καλωδία και πρίζες και το εσωτερικό ηλεκτρικών συσκευών. Σε μια γωνία υπήρχε μια μεγάλη στοίβα από μαύρες πλαστικές σακούλες, κάποιες από τις οποίες ήταν γεμάτες κομματάκια υφάσματος. Υπήρχε ακόμα ένα μικρό, χαμηλό, σπαστό τραπεζάκι, που πάνω του είχε μια κούπα και γύρω μερικά μαξιλάρια τοποθετημένα σαν να κάθονταν πάνω τους δυο ή τρεις άνθρωποι για να κουβεντιάσουν. Υπήρχε, τέλος, και κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί κρεβάτι.

Και πάνω στο κρεβάτι υπήρχε κάτι που θα μπορούσε να είναι άνθρωπος.

Κι αυτό το κάτι που θα μπορούσε να είναι άνθρωπος γύρισε στο πλάι και άρχισε να ροχαλίζει βαθιά και τίναξε το ένα χέρι του, το οποίο χτύπησε πάνω σ' έναν ψηλό, διακο-

σμημένο, γυάλινο σωλήνα από ναργιλέ, ώστε το καπάκι έπεσε κάτω, λίγο από το νερό χύθηκε και μερικά τελευταία καρβουνάκια έπεσαν κάτω στο πάτωμα σκορπίζοντας το γλυκό άρωμά τους στο δωμάτιο και φέροντας στο νου του Τσάρλι τα αραβικά καφέ στο Λονδίνο και τα νόστιμα γλυκίσματα από καρύδια και μέλι...

Συγκεντρώσου!

Στην άκρη του δωματίου υπήρχε μια μεταλλική πύλη. Και πέρα από την πύλη ο νυχτερινός ουρανός, με τον τεράστιο δρόμο από κάτω του.

Όποιος φέρνει σκουπίδια εδώ μέσα πρέπει από κάπου να τα βάζει μέσα. Άρα πρέπει να έχει πρόσβαση έξω. Πρόσβαση με τα πόδια – όχι από την ανισόπεδη διασταύρωση του αυτοκινητόδρομου, στον οποίο είναι αδύνατον να περπατήσει κανείς.

Ο Τσάρλι γύρισε πίσω και κατέβηκε τα σκαλοπάτια. Ίσως οι μητέρες να είναι εκεί. Ίσως μας πρόλαβαν.

Δεν ήταν εκεί. Δεν τους είχαν προλάβει.

Ο Τσάρλι στράφηκε προς τα λιοντάρια. «Ελάτε» είπε. «Υπάρχει κάποιος εδώ μέσα, αλλά κοιμάται. Περιμένετε στην είσοδο και θα δω αν μπορώ να ανοίξω την πύλη που οδηγεί προς τα έξω».

Η καρδιά του χτυπούσε γρήγορα καθώς οδηγούσε τα λιοντάρια στα σκαλοπάτια. Κουλουριάστηκαν στην είσοδο, μακριά από το φως, και τον περίμεναν ήσυχα, με τα μάτια τους κουρασμένα, αλλά τα μουστάκια τους σε ετοιμότητα. Μπαίνοντας στο σκοτεινό, βρόμικο δωμάτιο, ο Τσάρλι ένωσε ένα έντονο αίσθημα ευθύνης γι' αυτά.

Ήταν πολύ δύσκολο να διασχίσει εκείνο το δωμάτιο χωρίς να κάνει θόρυβο. Παντού στο πάτωμα υπήρχαν πε-

ταμένα πράγματα και σκοτεινές γωνιές και περιεργές σκιές κι η τρομακτική φιγούρα που ροχάλιζε στο λιγοστό φως. Δεν έφταιγε ο Τσάρλι που πάτησε πάνω σ' ένα παλιό πατίνι κι έπεσε πάνω σε μια στοίβα από πεταμένα σίδερα και χτύπησε το κεφάλι του και φώναξε, κι ο άντρας που κοιμόταν ξύπνησε ουρλιάζοντας. Και σίγουρα δεν έφταιγε ο Τσάρλι που τα λιοντάρια κοιτάχτηκαν μεταξύ τους και μετά πήδησαν όλα μαζί από την πόρτα στο κρεβάτι του άντρα, τον περικύκλωσαν και τον κοιτούσαν με τα νύχια τους προτεταμένα και τα μάτια τους γουρλωμένα και τα γεμάτα δόντια σαγόνια τους ανοιχτά, γρυλίζοντας, έτοιμα να ορμήξουν.

«Σταματήστε» είπε ο Τσάρλι. «Σας παρακαλώ».

Τα λιοντάρια κοίταξαν γύρω τους.

«Τρομάζετε...» Ήθελε να πει «Τον τρομάζετε» αλλά ακούστηκε σαν «Με τρομάζετε»

Η Ελσίνα τον κοίταξε πλαγιά -.

Το γηραιότερο λιοντάρι τίναξε τα μουστάκια του.

«Συγγνώμη» είπε το νεότερο λιοντάρι.

Ο Τσάρλι σκέφτηκε γρήγορα.

Μετά πήγε στο κρεβάτι του δύστυχου ανθρώπου.

«*Taisez-vous*». Σημαίνει «σκάστε», αλλά ήλπιζε ότι, χρησιμοποιώντας τον τύπο ευγενείας «*Taisez-vous*» αντί του «*Tais-toi*», ο άντρας ίσως συνειδητοποιούσε ότι ο Τσάρλι δεν ήθελε να φανεί αγενής.

Πόσο ηλίθιο. Με τρία λιοντάρια στο στήθος του, ο άνθρωπος δε θα ενδιαφερόταν για καλούς τρόπους.

«Είμαστε ένας εφιάλτης» είπε ο Τσάρλι. «Θέλετε να μας ξεφορτωθείτε; Πείτε μας πού είναι ο δρόμος. Κι εμείς θα φύγουμε. Πώς θα φτάσουμε στη γέφυρα;»

Ο άντρας, που δεν ήταν πολύ γέρος και είχε πολύ συμπαθητικό πρόσωπο, όσο μπορούσε να δει κανείς πίσω από τον υπερβολικό τρόπο του, δεν μπορούσε να βγάλει μι-
λιά. Προσπάθησε –φάνηκε να θέλει, τουλάχιστον–, αλλά,
μολονότι το στόμα του κινήθηκε και η γλώσσα του πλατάγι-
σε, κανένας ήχος δε βγήκε από μέσα του.

«Λιοντάρια» μουρμούρισε ο Τσάρλι «ίσως θα έπρεπε
να απομακρυνθείτε λιγάκι από πάνω του».

Τα λιοντάρια απομακρύνθηκαν και ξάπλωσαν σαν έ-
νας κύκλος από σφίγγες γύρω από τον άντρα, αλλά όχι πο-
λύ μακριά του.

Κοίταξε τον Τσάρλι, ανοιγόκλεισε τα μάτια του και κα-
τάπιε.

«Με την ησυχία σου» είπε ο Τσάρλι. «Αλλά μην αργείς
πολύ. Βιαζόμαστε».

Ο άντρας κοίταξε τα λιοντάρια. Και μετά τον Τσάρλι.
Όταν τελικά μίλησε, είπε κάτι στα αραβικά.

«Μα είναι από το Μαρόκο!» φώναξε.

«Πράγματι» είπε ο Τσάρλι, λίγο έκπληκτος που ο ά-
ντρας μπόρεσε να τα αναγνωρίσει. «Και τι μ' αυτό;»

«Κι εγώ είμαι απ' το Μαρόκο!» φώναξε ο άντρας. Είχε
ξαναβρεί τη φωνή του και φαινόταν τώρα ότι μπορούσε
κιόλας να την ελέγξει. Ο φόβος παίζει παράξενα παιχνίδια
στους ανθρώπους.

«*Salaam alecum*» είπε ο Τσάρλι. «Τώρα πες μου, πώς
θα φτάσουμε στη γέφυρα;»

«Έξω αριστερά, ανεβαίνετε τα σκαλιά και μετά ευθεία.
Η γέφυρα είναι στ' αριστερά σας» είπε ο άντρας, γουρλώ-
νοντας τα μάτια και σφίγγοντας πάνω του την κουβέρτα.
«Η πύλη είναι ανοιχτή».

«Σ' ευχαριστώ» είπε ο Τσάρλι στα αραβικά. «*Alif shukr*. Χίλια ευχαριστώ».

«Ένα είναι αρκετό» είπε ο άντρας με αγριεμένο βλέμμα, καθώς η ομάδα των λιονταριών περνούσε από δίπλα του κι έβγαινε έξω, στην έρημη, ήσυχη, μεταμεσονύκτια όχθη του ποταμού.

Ο Τσάρλι ήλπιζε ότι, αν κάποιος τους έβλεπε, θα νόμιζε ότι είναι ένα παιχνίδισμα του φωτός, μια γάτα, μια αλεπού της πόλης. «Εκείνη η γάτα φαινόταν πελώρια» ίσως να έλεγαν. «Την είδες;» Όμως η γάτα θα είχε φύγει και η νύχτα θα επέστρεφε και πάλι στην ησυχία της. Αλλά, από τις σκιές στην κορυφή της σκάλας, μπορούσαν να καταλάβουν ότι είχε ακόμα υπερβολική κίνηση για να διασχίσουν τη γέφυρα από το πεζοδρόμιο.

Στο έξω μέρος του τοίχου της γέφυρας υπήρχε ένα περβάζι. Ήταν, πάνω κάτω, στο ίδιο πλάτος, μ' εκείνο δίπλα στο ποτάμι και περίπου εκατό μέτρα ψηλά στο κενό.

«Μπορούμε να πάρουμε αυτόν το δρόμο, 'ο» είπε το γηραιότερο λιοντάρι.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε. Αν έπεφτε, θα τον έπαιρνε το κρύο ποτάμι ή θα χτυπούσε δυνατά το κεφάλι του στην άσπρη, πέτρινη γέφυρα ή θα πνιγόταν ή θα πάθαινε καρδιακή προσβολή.

Τα λιοντάρια έγιναν επίπεδα σαν γλωσσόψαρα και σύρθηκαν πάνω στον τοίχο. Ο Τσάρλι επαναλάμβανε μέσα απ' τα δόντια του «δεν έχω άλλη επιλογή, δεν έχω άλλη επιλογή».

Διαπίστωσε ότι είχε κι άλλη επιλογή. Είναι αλήθεια ότι τα λιοντάρια δεν μπορούσαν να περιπλανιούνται χωρίς να

κινδυνεύουν να τα μαζέψουν και να τα οδηγήσουν πίσω, αλλά κανείς δε θα απορούσε μ' ένα παιδί που περνούσε μια γέφυρα. Για ποιο λόγο άλλωστε;

«Θα σας δω στην άλλη πλευρά!» σφύριξε και πήδηξε πάνω στη γέφυρα κάνοντας πλάγιες τούμπες και ζιγκζαγκωτές κινήσεις, απλά γιατί μπορούσε να τις κάνει, αλλά και γιατί ήταν τόσο τρομαγμένος, που θα μπορούσε να κάνει οτιδήποτε για να προσποιηθεί πως δεν ήταν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τούς χαμογέλασε. Ήταν κο-
ντός. Είχε σγουρά μαλλιά που χοροπηδούσαν σαν ελατή-
ρια, δέρμα γκριζοροζ και φορούσε ένα πολύ καθαρό ά-
σπρο πουκάμισο. Έμοιαζε εντελώς κοινότοπος.

Είχε ζητήσει να τους βγάλουν τα μαντύλια που τους έ-
κλειναν τα μάτια. «Δεν είναι απαραίτητα τέτοια πράγμα-
τα» είπε, σαν να έμενε κατάπληκτος που τα είχαν χρησιμο-
ποιήσει.

«Λοιπόν» είπε. Το γραφείο του ήταν πολύ μεγάλο.
«Γνωρίζετε γιατί βρίσκεστε εδώ».

«Όχι, δεν το γνωρίζουμε» είπε η Μαγκνταλέν. Δεν έ-
νιωθε και πολύ καλά.

«Για να δουλέψετε μαζί μας!» φώναξε ο Γενικός Διευ-
θυντής.

«Δε θέλουμε» είπε ο Ανίβας.

«Δε θέλετε να ολοκληρώσετε την έρευνά σας πάνω στη
θεραπεία του άσθματος σ' ένα ήρεμο και χαρούμενο περι-
βάλλον, με όσα χρήματα και βοήθεια χρειαστείτε και την
υπόσχεση μιας μεγάλης επένδυσης στο μέλλον;»

«Ω!» είπε ο Ανίβας. «Αυτό προσφέρεται; Κι εμείς που

νομίσαμε ότι μας είχες απαγάγει και μας έφερες εδώ δεμένους, φιμωμένους και τρομοκρατημένους γιατί ήξερες πολύ καλά ότι δε θα συνεργαζόμασταν μ' ένα τσούρμο κακοποιών σαν κι εσάς...»

Ο Γενικός Διευθυντής φάνηκε να πληγώνεται.

«Δόκτωρ» είπε «η Εταιρεία εργάζεται για την εξέλιξη της ανθρωπότητας! Τι θα μπορούσε να είναι πιο θαυμαστό από μια θεραπεία αυτής της φριχτής μάστιγας του άσθματος, που βασανίζει τα παιδιά μας και καταστρέφει το μέλλον τους; Εδώ και χρόνια κατασκευάζουμε τα φάρμακα που θα θεραπεύσουν το άσθμα και δίνουμε στα μικρά κάποια ανακούφιση – αλλά είναι πολύ καλύτερο να εξαφανίσουμε το άσθμα για πάντα!».

Ένα χαμηλόφωνο, κακό γέλακι ακούστηκε από την πλευρά της Μαγκνταλέν.

«Πες μου» του είπε, κοιτώντας τον ξαφνικά. «Πόσα χρήματα βγάζετε κάθε χρόνο από τα φάρμακα για το άσθμα;»

Ο Γενικός Διευθυντής φάνηκε να πληγώνεται ξανά, αλλά αυτή συνέχισε να μιλάει. «Και πόσα περιμένετε να βγάλετε από τη θεραπεία του; Τι θα ήταν καλύτερο για τα κέρδη σας: μια οριστική θεραπεία ή το να συνεχίσετε να πουλάτε φάρμακα παντοτινά; Θέλετε να χρησιμοποιήσετε τη δική μας θεραπεία ή απλά θέλετε να βεβαιωθείτε ότι κανείς άλλος δε θα το κάνει;»

Άρχισε να βήχει.

Ο Γενικός Διευθυντής σκέπασε τα μάτια του με τα χέρια του.

«Καλά, αν θέλετε να είστε έτσι...» μουρμούρισε.

Η Μαγκνταλέν έκανε εμετό.

Ο Γενικός Διευθυντής ανασήκωσε το φρύδι του κι έπιασε το τηλέφωνο.

«Η δεσποινίς Μπαρακά;» είπε. «Φαίνεται πως η καθηγήτρια και ο δόκτωρ είναι άρρωστοι. Να προτείνω μια επίσκεψη στη Μονάδα Ευεξίας; Δε φαίνονται καθόλου καλά. Αλλά δεν είναι κάτι που δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε και που δεν μπορεί να επιλυθεί με μια δυο βδομάδες θεραπείας».

Κατέβασε το ακουστικό και χαμογέλασε.

«Θα σας δω σε μια δυο βδομάδες, λοιπόν» είπε. «Ανυπομονώ πολύ να δουλέψω μαζί σας!»

Οι λιονταρίνες, εύκολα και γρήγορα, ακολούθησαν τη μυρωδιά που είχαν αφήσει πίσω τους οι υπόλοιποι. Πέρασαν πάνω από το περβάζι, τρομοκράτησαν το Μαροκινό και ήταν έτοιμες να προχωρήσουν για να περάσουν το ποτάμι, όταν συνέβη κάτι εξαιρετικά περίεργο.

Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια βρίσκονταν εκεί η τη στιγμή στο τέλος της γέφυρας. Τους έμενε μόνο να διασχίσουν μια μικρή πλατεία, την πλατεία Βαλουμπέρ, κι ο σταθμός ήταν ακριβώς εκεί, στα αριστερά τους. Αλλά, όσο βρίσκονταν στην πέρα πλευρά της γέφυρας και δίσταζαν να περάσουν την πλατεία, περιμένοντας μια ήσυχη στιγμή, το άκουσαν.

Ήταν ένα ουρλιαχτό. Ένα ουρλιαχτό τέτοιας έντασης, μοναξιάς και επιθυμίας, που ο Τσάρλι ανατρίχιασε. Ακουγόταν σαν το τέλος του κόσμου, σαν να χάνεις τη μητέρα σου, σαν να κοιτάς στον καθρέφτη και να μην αναγνωρίζεις το πρόσωπό σου. Ακουγόταν σαν να χάνεις όλα όσα αγαπάς. Τα μάτια του Τσάρλι γέμισαν δάκρυα κι η καρδιά του

τρόμο. Τι θα μπορούσε να κάνει τόσο θόρυβος; Ποιος θα μπορούσε να είναι τόσο θλιμμένος;

Αλλά, αν ο θόρυβος είχε αναστατώσει τον Τσάρλι, εξίσου αναστατωμένα ήταν και τα λιοντάρια.

Οι λιονταρίνες έμειναν εντελώς ακίνητες και τέντωσαν τα αυτιά τους. Τα τρία λιοντάρια που ήταν μαζί με τον Τσάρλι κοκάλωσαν, έπεσαν στο έδαφος και έστρεψαν τα κεφάλια τους προς την κατεύθυνση από την οποία ερχόταν ο ήχος – από την άλλη πλευρά της πλατείας, στα δεξιά. Έδειχναν τα δόντια τους και σούφρωναν τις μύτες τους, τα μουστάκια τους έτρεμαν, ευαίσθητα σε κάθε δόνηση. Το νεαρό λιοντάρι άρχισε να γρυλίζει: ένας χαμηλός, κακός ήχος, κενός από συναίσθημα, που ο Τσάρλι δεν είχε ακούσει ποτέ πριν. Ήταν πολύ τρομακτικά.

Ο Τσάρλι ήθελε απελπισμένα να πει κάτι για να τα ηρεμήσει, να αλλάξει την κατάσταση. Αν τα έφερνε πίσω στο δωμάτιο του Μαροκινού... Ίσως αυτός να τα κατάφερνε... Έκανε να μιλήσει, αλλά τα μάτια του γηραιότερου λιονταριού έλαμψαν κι ένα μικρό αυταρχικό τίναγμα του αυτιού του δεν άφησε στον Τσάρλι καμιά αμφιβολία ότι δεν έπρεπε να κάνει τίποτα, να πει τίποτα και, πιθανότατα, να σκεφτεί τίποτα.

Οι λιονταρίνες άρχισαν να τρέχουν στο πλάι της γέφυρας.

Το ουρλιαχτό ακούστηκε ξανά – πιο χαμηλόφωνο από το πρώτο, αλλά με μεγαλύτερη διάρκεια, κι αν μη τι άλλο, ακόμα πιο θλιμμένο και διαπεραστικό. Τα αυτιά των λιονταριών τεντώθηκαν. Ο Τσάρλι ήξερε ότι τα λιοντάρια μπορούν να κρίνουν τις αποστάσεις από τον ήχο και, αν δυο ήχοι φθάσουν από την ίδια κατεύθυνση, μπορούν να κατα-

λάβουν ποιος είναι πιο κοντά και ποιος πιο μακριά. Αυτό έκαναν τώρα;

Τα πρόσωπά τους ήταν απόλυτα συγκεντρωμένα. Μπορούσε να τα φανταστεί όπως ήταν τώρα, ελεύθερα στην άγρια φύση, απελπισμένα κι ενωμένα, να κυνηγούν άγριυπνα σε κάθε κίνηση της αφρικανικής πεδιάδας, να ακούν πράγματα που αυτός δεν μπορούσε να ακούσει, να τρέχουν πιο γρήγορα απ' ό,τι αυτός θα μπορούσε ποτέ να τρέξει, να πηδούν και να επιτίθενται.

Το νεαρό λιοντάρι κοιτούσε το γηραιότερο λιοντάρι. Το γηραιότερο λιοντάρι ήταν συγκεντρωμένο, σκεπτικό και προβληματισμένο. Τελικά, ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

Στράφηκε στο νεότερο λιοντάρι και είπε: «Εσύ μείνε εδώ να φυλάς το φίλο μας και την αδερφή σου».

Στα λόγια αυτά, τα μάτια του νεαρού λιονταριού πρασίνισαν από θυμό κι άστραψαν οργισμένα. Έκανε να αντιμιλήσει στον πατέρα του, αλλά το γηραιότερο λιοντάρι σήκωσε το κεφάλι και έριξε στο γιό του ένα βλέμμα τέτοιας υπεροπτικής περιφρόνησης, που το νεαρό λιοντάρι έκανε πίσω και έγειρε απαλά το κεφάλι του στο πλάι... αλλά εμφανώς δυσαρεστημένο.

«Κύριε, τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τσάρλι.

Το γηραιότερο λιοντάρι δεν αποκρίθηκε. Τίναξε μονάχα το αυτί του ξανά κι έφυγε, με την ουρά του να κρέμεται στον αέρα όσο επιτάχυνε το βήμα του, πηδώντας σαν ελατήριο μέσα στο σκοτάδι προς την κατεύθυνση του θορύβου. Περίμενε να σταματήσει λίγο η κίνηση και μετά πέρασε σαν αστραπή στην άλλη πλευρά του δρόμου και πέρα από τη γέφυρα, σαν γρήγορη σκιά στο σκοτάδι, σαν σκοτεινή γραμμή.

Ο Τσάρλι πήγε στην άκρη της γέφυρας. Το νεαρό λιοντάρι και η Ελσίνα είχαν κρυφτεί – μόνο ένα υπόκωφο γρύλισμα τον τράβηξε εκεί όπου παραμόνευαν, σε μια μικροσκοπική γωνιά του πάρκου. Κάθισε κάτω εξαντλημένος, με την πλάτη στον τοίχο. Τι ήταν αυτό το πράγμα; Γιατί είχε αναστατώσει τόσο πολύ τα λιοντάρια; Και πόσο θα καθυστέρούσαν; Ο χρόνος δεν τους έφτανε ώστε να βρουν το τρένο και να επινοήσουν έναν τρόπο να μπουν μέσα.

Η νύχτα ήταν ψυχρή και το έδαφος ήταν κρύο. Ίσως ο καιρός να άλλαζε. Ανατρίχιασε.

Η Ελσίνα τριγυρνούσε ανήσυχη. Στο τέλος ήρθε και κάθισε δίπλα του. Ένιωσε ζεστασιά και ανακούφιση κι ο Τσάρλι χάρηκε που μπορούσε να στέκεται δίπλα της χωρίς να χρειάζεται να κρύψει τη φιλία του μαζί της από το Μακκόμο ή οποιονδήποτε άλλο. Το νεαρό λιοντάρι στάθηκε ακίνητο, με το πρόσωπό του στραμμένο προς την κατεύθυνση του ουρλιαχτού, με την προσοχή του τεταμένη, μυστηριώδες, τρομαγμένο και ταυτόχρονα τρομακτικό.

«Τι είναι αυτό εκεί κάτω;» ρώτησε η Ελσίνα ήσυχα.

«Δεν ξέρω» είπε ο Τσάρλι. «Νόμιζα ότι εσύ ήξερες – εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο αντιδράσατε όλοι».

«Δε ρωτάω τι κάνει αυτόν το θόρυβο» του εξήγησε «εννοώ τι είναι εκείνο το πράγμα, εκείνο το μέρος. Κοιτούσες χάρτες – ξέρεις πού είναι αυτά τα πράγματα».

Ο Τσάρλι πήγε πίσω με το μυαλό του. «Ο Βοτανικός Κήπος είναι εκεί κάτω» είπε. «Είναι ένα πάρκο. Και το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας και άλλα και – ο ζωολογικός κήπος».

«Ο ζωολογικός κήπος» είπε εκείνη απαλά.

«Αλλά αυτό δεν ήταν – αυτό δεν ήταν απλά ένα ζώο, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω τι είναι» του είπε εκείνη.

Ο Τσάρλι ήθελε να φωνάξει το νεαρό λιοντάρι. Ήθελε να μάθει τι σκεφτόταν. Αλλά το νεαρό λιοντάρι ήταν χιλιάδες μίλια μακριά του – όχι κυριολεκτικά, αλλά νοερά. Εκείνη τη στιγμή ήταν απλά ένα ζώο, απλά ένα ζώο που κοιτούσε. Ο Τσάρλι ένιωσε ότι δε θα τον άκουγε αν του φώναζε.

«Δεν έχεις καμιά ιδέα;» ρώτησε ο Τσάρλι. «Κάποια ιδέα πρέπει να έχεις. Γιατί σας αναστάτωσε όλους τόσο;»

«Κι εσένα σε αναστάτωσε» απάντησε η Ελσίνα.

«Ναι» είπε ο Τσάρλι και ανατρίχιασε ξανά στη σκέψη του στομαχιού του που είχε ανακατευτεί και της κραυγής που του έφερε δάκρυα. «Αλλά όχι και τόσο».

«Γιατί δεν ανήκει στο δικό σου...» ξέσπασε.

«Στο δικό μου τι;»

«Δεν ξέρω» είπε. «Δεν ξέρω».

Ακούμπησε το πιγούνι της πάνω στα διπλωμένα της πόδια και έμεινε ακίνητη, με τα μάτια ανοιχτά, χωρίς διάθεση για συζήτηση. Ο Τσάρλι ένιωσε μόνος.

Πέρασαν λίγα λεπτά.

Θα χάσουμε το τρένο, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Τον κατέλαβε φόβος και ανησυχία. Πώς μπορούσαν να ξεκινήσουν χωρίς τις μητέρες; Γιατί το γηραιότερο λιοντάρι είχε φύγει τόσο βιαστικά χωρίς να δώσει εξηγήσεις; Άραγε ήταν λάθος του να τους εμπιστευτεί; Δύσκολα μπορούσε να πιστέψει κάτι τέτοιο... σ' αυτή την περιπέτεια ήταν όλοι μαζί. Αλλά γιατί δεν έδωσε καμιά εξήγηση πριν φύγει; Ο Τσάρλι δυσκολευόταν να καταλάβει τους μεγάλους, που, ενώ έπρεπε να είναι μαζί του, έφευγαν χωρίς να εξηγούν ούτε το πού θα πήγαιναν ούτε το γιατί. Ακόμα κι αν δεν το έκαναν επίτηδες.

Ο Τσάρλι γύρισε θλιμμένα προς την άλλη πλευρά και διαπίστωσε ότι είχε κουρνιαώσει πολύ κοντά στην Ελσίνα. Δεν την πείραζε. Χωρίς να το προσέξει, τον χτύπησε απαλά με την ουρά της. Αλλά, όπως κι ο αδερφός της, ήταν κι αυτή πολύ απορροφημένη. Κοιτούσε σιωπηλά και περίμενε.

Πέρασαν μερικά λεπτά ακόμα. Ο Τσάρλι έχασε την υπομονή του.

Σηκώθηκε μ' ένα πήδημα.

«Όλοι οι άλλοι δείχνουν να το έχουν ξεχάσει» είπε «αλλά πρέπει να προλάβουμε ένα τρένο και, αν δεν το προλάβουμε, ένας Θεός ξέρει τι θα απογίνουμε, κι εγώ απ' την πλευρά μου δε θέλω να το ρισκάρω. Οπότε, ένας σας θα μπορούσε να πάει και να φέρει τους μεγάλους, ώστε να φύγουμε...».

Τα δυο λιοντάρια γύρισαν και τον κοίταξαν, αλλά δε θα μάθουμε ποτέ αν σκόπευαν να του απαντήσουν, γιατί εκείνη τη στιγμή το ουρλιαχτό ακούστηκε ξανά, πολύ πιο κοντά αυτή τη φορά, και μια πελώρια μορφή ξεπήδησε από το σκοτάδι προς το μέρος τους, από τη μεριά του Βοτανικού Κήπου. Πίσω του, συγκριτικά μικρότερα, μαζεμένα και αθόρυβα, κολλητά στον τοίχο του ποταμού, έφτασαν τα τέσσερα λιοντάρια.

Το νεαρό λιοντάρι κι η Ελσίνα πήδηξαν μπροστά για να φράξουν το δρόμο της πελώριας μορφής. Το γηραιότερο λιοντάρι κι οι λιονταρίνες έκαναν έναν κύκλο πίσω του. Ο Τσάρλι στάθηκε στο βάθος τρομοκρατημένος, σαγηνεμένος από το φόβο. Το κυνηγούσαν; Θα το σκότωναν;

Και, εν πάση περιπτώσει, τι ήταν;

Το πλάσμα στο κέντρο του κύκλου των λιονταριών ή-

ταν... μάλιστα, ήταν ένα λιοντάρι. Ο Τσάρλι δεν είχε καμιά αμφιβολία. Αλλά, δεν έμοιαζε με κανένα λιοντάρι που είχε δει ποτέ ο Τσάρλι. Καταρχήν, ήταν πελώριο – είχε σχεδόν δυο φορές το ύψος του γηραιότερου λιονταριού. Τα μπροστινά πόδια του ήταν ψηλότερα από τα πισινά και φαίνονταν δυνατά και μυώδη. Είχε ένα μακρύ κεφάλι που στηριζόταν πάνω σ' ένα μακρύ λαιμό· η πλάτη του είχε μια κλίση προς τα κάτω, σαν να ανήκε σε ύαινα, και η ουρά του ήταν κοντόχοντρη. Τα μάτια του ήταν επίπεδα, το βλέμμα του αμυντικό, αλλά το πρόσωπό του έδινε μια αίσθηση φόβου, αγωνίας και βαθιάς εξάντλησης. Μα ο Τσάρλι σχεδόν δεν το πρόσεξε, γιατί το πρόσωπό του είχε και κάτι ακόμα, κάτι που έκανε πιο άμεση εντύπωση.

Αυτό το λιοντάρι είχε ένα ζευγάρι από δόντια κοφτερά σαν σπαθιά. Όσο το κοιτούσε, αυτό ήταν το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί. Δυο μεγάλα, μακριά, δυνατά, κοφτερά δόντια, που έλαμπαν, άσπρα και σκληρά, μέσα στο σκοτάδι και σχημάτιζαν μια καμπύλη προς τα μέσα καθώς έβγαιναν από το πάνω σαγόνι του πλάσματος σαν χαυλιόδοντες, τόσο μεγάλα, που δεν μπορούσαν καν να χωρέσουν στο στόμα του. Κοφτερά δόντια. Το πλάσμα κοίταξε προς τον Τσάρλι και του τα έδειξε.

Ο Τσάρλι το κοίταξε κι άρχισε να ουρλιάζει. Ούρλιαζε και ούρλιαζε χωρίς σταματημό.

Το ουρλιαχτό του έκανε τα λιοντάρια να πλησιάσουν.

Το πλάσμα έκανε μια στροφή, έτοιμο να ορμήξει στον Τσάρλι – κάτι που αναμφίβολα προκλήθηκε από την κραυγή του τρόμου του, ξεχνώντας για μια στιγμή ότι αυτό βρισκόταν στη θέση του θύματος, κυνηγημένο από τα άλλα λιοντάρια.

Το γηραιότερο λιοντάρι βρυχήθηκε και πήδηξε προς τον Τσάρλι, για να τον προστατεύσει. Ταυτόχρονα, το νεαρό λιοντάρι όρμηξε προσπαθώντας να δαγκώσει το πόδι του πλάσματος. Όλες οι λιονταρίνες έπεσαν πάνω στο πλάσμα, το οποίο ούρλιαξε ξανά.

«ΟΧΙ, όχι, όχι!» φώναξε ο Τσάρλι. «Σταματήστε! Θα μαζευτούν άνθρωποι! Κάντε ησυχία και σταματήστε!»

Φώναζε, φυσικά, στη γλώσσα των λιονταριών.

Τα λιοντάρια του, έκπληκτα που ο τόνος του ήταν τόσο αυταρχικός, σταμάτησαν λίγο κι έμειναν να τον κοιτάζουν. Το πλάσμα, που, αναμφίβολα, δεν είχε ακούσει ποτέ ξανά έναν άνθρωπο να μιλάει τη γλώσσα των λιονταριών, έμεινε τόσο έκπληκτο, που ξαφνικά ζάρωσε, και κάθε διάθεση για καβγά και φυγή και επίθεση και άμυνα εξαφανίστηκαν. Έμεινε καθηλωμένο κάτω στο κράσπεδο και απλά στάθηκε εκεί, με τα μεγάλα δόντια του να αντανakλούν το φως της λάμπας και το τεράστιο στόμα του να χάσκει και, μολονότι ο Τσάρλι ήξερε ότι τα λιοντάρια δεν κλαίνε, του φάνηκε πως είδε δάκρυα στα μάτια του.

Περικυκλωμένος από μια ομάδα άγριων θηρίων, ο Τσάρλι για μια στιγμή ένιωσε όπως έπρεπε να νιώθει ο Μακκόμο στην πίστα. Είχε καταφέρει να τα ελέγξει – ένιωθε γεμάτος δύναμη. Αλλά πώς μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί τους; Μπορούσαν, πράγματι, να τον καταλάβουν; Τώρα που ήταν ελεύθερα και έξω από τις τεχνητές συνθήκες του τσίρκου, μπορούσαν εκείνα κι αυτός να αποτελέσουν σ' αλήθεια ομάδα; Και τι ήταν αυτό το νέο πλάσμα; Ήταν εχθρός;

Ο Τσάρλι μάζεψε όλο το κουράγιο και την εξυπνάδα

του και μίλησε. «Στο πάγκο» είπε. «Γίνετε αθέατοι. Τώρα!»

Τα ζώα προχωρούσαν γρήγορα και απαρατήρητα μέσα στις σκιές.

Ο Τσάρλι απευθύνθηκε στο γηραιότερο λιοντάρι μ' έναν τόνο επείγοντος.

«Κύριε» είπε «πρέπει να προλάβουμε ένα τρένο. Έχει αλλάξει κάτι στο σχέδιό μας;».

Το γηραιότερο λιοντάρι έριξε τα μάτια του πάνω του. «Όχι» είπε.

«Φέρατε κάποιον. Θα έρθει μαζί μας;»

Το μεγάλο πλάσμα σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε τον Τσάρλι και μετά κοίταξε το γηραιότερο λιοντάρι. Το γηραιότερο λιοντάρι τίναξε τα μουστάκια του.

«Γρήγορα» διέταξε ο Τσάρλι. Από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να εμφανιστεί κάποιος.

Το πλάσμα έγειρε το κεφάλι του και μίλησε με μια φωνή χαμηλή και τραχιά, που έβγαινε με δυσκολία.

«Ναι» είπε.

Ο Τσάρλι ανάσανε βαθιά με ανακούφιση.

«Λιονταρίνα» είπε «τι συνέβη;».

«Δεν έχουμε χρόνο τώρα» είπε το γηραιότερο λιοντάρι, κοιτώντας γύρω του ερευνητικά. Ο Τσάρλι τον διέκοψε.

«Πού είναι ο εχθρός μου;» ρώτησε. Ήθελε απεγνωσμένα να μάθει ότι ο Ράφι ήταν –τι; Ζωντανός; Νεκρός; Ότι είχε χάσει τα ίχνη τους;

«Μας κυνήγησε» είπε η κίτρινη λιονταρίνα. «Απλά τον καθυστέρησαμε. Ξέρει τη μυρωδιά μας και θα μας βρει μόλις ανοίξει ξανά το φράγμα».

Ο φόβος του επέστρεψε. Ο Ράφι μπορούσε να κάνει

φασαρία. Μπορούσε να καταστρέψει την απόδρασή τους. Ο Τσάρλι δε φοβόταν τόσο τον ίδιο, όσο αυτά που μπορούσε να κάνει.

«Τότε, ας προχωρήσουμε» είπε ο Τσάρλι. «Δεν έχουμε άλλο χρόνο για χάσιμο».

Η είσοδος του σταθμού ήταν φωτεινή και πολύβουη, γι' αυτό μπήκαν από πίσω κάνοντας κύκλο. Όπως είδε ο Τσάρλι στο χάρτη, οι γραμμές οδηγούσαν πίσω από την πρόσοψη του σταθμού. Ακολούθησαν ένα σκοτεινό, ήσυχο δρόμο στο πλάι του σταθμού. Το παράξενο νέο πλάσμα τούς ακολούθησε από τις σκοτεινές γωνίες και τους τοίχους, όπως έκαναν κι οι υπόλοιποι.

Τα σπίτια ήταν σκοτεινά. Τα λιοντάρια μετακινούνταν από στοίβες σκουπιδιών σε κλειστά περίπτερα, από σκοτεινές πόρτες σε μουντές σκάλες, προσγειώνονταν σε σκιές, ήταν σκιές. Ο δρόμος οδηγούσε στην αποθήκη υλικού, όπου τα λιοντάρια βρήκαν μερικά καρότσια για την αλληλογραφία και ξάπλωσαν ήσυχα από κάτω τους, αθέατα, λιγάκι λαχανιασμένα, να ξεκουραστούν. Το πλάσμα βρήκε ένα ξεχωριστό καρότσι, μόνο του. Κανείς δε μιλούσε. Ο Τσάρλι ήταν σχεδόν σίγουρος ότι δε θα ξεσπούσε ξανά καβγάς και προχώρησε μπροστά, για να βρει τον καλύτερο τρόπο να φτάσουν στο Οριάν Εξπρές.

Έκανε ξανά τον κύκλο και μπήκε στο σταθμό. Ήθελε να τρέξει, αλλά δεν ήθελε να τραβήξει την προσοχή. Ήξερε ότι έπρεπε να βρει τη «Γραμμή Ένα».

Να τη.

Περπάτησε μέχρι την πλατφόρμα. Τα πόδια του πονούσαν και τα ένιωθε βαριά.

Το τρένο ήταν κομπό και ψηλό και μακρύ. Τόσο μακρύ, που το μπροστινό του τμήμα εκτεινόταν πέρα από το τέλος της πλατφόρμας. Πιο κάτω, οι γραμμές έσβηναν μέσα στο σκοτάδι και φωτίζονταν μονάχα από τα φώτα των περαστικών τρένων. Κι ακριβώς πίσω απ' αυτό το σκοτάδι βρισκόταν η αποθήκη υλικού, σκοτεινή και κλειστή εκείνη την ώρα, σε αναμονή μελλοντικών εμπορευμάτων. Το μόνο που έπρεπε να γίνει ήταν να έρθουν από γύρω στο μπροστινό μέρος του τρένου μέσα στο σκοτάδι και να μπουν μέσα από την αντίθετη πλευρά, κρυμμένοι από τα φώτα και τον κόσμο που βρισκόταν από την πλευρά της πλατφόρμας. Δεν υπήρχε κανένα τρένο σ' εκείνη την πλευρά. Η πλατφόρμα ήταν άδεια. Με λίγη τύχη, ούτε καν θα τους καταλάβαινε κανείς. Δεν είχαν καθόλου χρόνο για χάσιμο.

Ο Τσάρλι γύρισε βιαστικά πίσω στα λιοντάρια, που χαμήλωσαν ξανά τα μάτια τους. Ο χρόνος τους ήταν καλός: δώδεκα και είκοσι. «Γρήγορα!» φώναξε ο Τσάρλι, χαμηλόφωνα και βιαστικά. «Πριν φτάσει κάποιο άλλο τρένο. Καλή τύχη! Γρήγορα».

Κίτρινα μάτια έλαμψαν. Ο Τσάρλι έκανε ένα σάλτο και βρέθηκε πάνω στην πλάτη του νεαρού λιονταριού με μαεστρία έφιππου ακροβάτη, και ξεκίνησαν με ορμή για απέναντι – η ταχύτητα τους έκανε αθέατους. Το μυαλό του Τσάρλι πετούσε συνέχεια στους κινδύνους που τους απειλούσαν: Ποιο είναι αυτό το νέο πλάσμα; Βάζει το σχέδιό τους σε κίνδυνο; Πού θα έχουν φτάσει μέχρι τώρα ο Ράφι κι ο Τρόυ;

Η αποθήκη υλικού οδηγούσε κατευθείαν στις γραμμές, που γυάλιζαν κάτω από τα πόδια των λιονταριών. Σήκωσαν τα πόδια τους για να αποφύγουν το κρύο μέταλλο κι άρχι-

σαν να περπατούν πάνω στις ξύλινες τραβέρσες της γραμμής.

Τεράστιο και θαμπό στο σκοτάδι, με τα φώτα του σταθμού πίσω του, το τρένο φαινόταν τρομακτικά ψηλό. Ο Τσάρλι ήλπιζε ότι δεν είχε υποτιμήσει το ύψος του κι ότι τα λιοντάρια δεν είχαν υπερτιμήσει τη δύναμη και τη γενναιότητά τους· και, σε κάθε περίπτωση, όλοι τους ήταν πια κουρασμένοι.

Πρώτα η μηχανή. Μετά το βαγόνι των αποσκευών: αυτός ήταν ο προορισμός τους. Εκεί δε θα διέτρεχαν κανέναν κίνδυνο να τους ακούσει κάποιος όσο θα πηδούσαν στο τρένο.

Φύγετε, φύγετε, φύγετε! Τους προέτρεψε ο Τσάρλι σιωπηλά, από μέσα του.

Πρώτες έφυγαν οι λιονταρίνες. Μία, δύο, τρεις. Προχώρησαν απαρατήρητες στο σκοτάδι, δίπλα στις ρόδες. Κοιτοστάθηκαν, κινήθηκαν προς τα πίσω, στηρίχτηκαν στα πεισινά τους και μ' ένα μεγάλο άλμα προσγειώθηκαν ήσυχα και μεγαλόπρεπα στην οροφή του τρένου. Πώς μπόρεσε να τις αμφισβητήσει; Τα υπέροχα αυτά ζώα, που τα είχε δει να οργώνουν ολόκληρο το κλουβί της πίστας με τα άλματά τους. Και βέβαια μπορούσαν να το κάνουν.

Μετά η Ελσίνα. Δεν ήταν ούτε τόσο δυνατή ούτε τόσο εξασκημένη, αλλά είχε την ενεργητικότητα της νεότητας και οι θείες της κι η μητέρα της ήταν εκεί για να την πιάσουν.

Μετά το νεοφερμένο πλάσμα. Το άλμα δεν ήταν γι' αυτό πρόβλημα. Ήταν τόσο μεγάλο, που μπορούσε σχεδόν να ανέβει περπατώντας, ωστόσο προτίμησε να κάνει ένα σύντομο δυνατό σάλτο με τα γεροδεμένα πίσω πόδια του.

Μετά το γηραιότερο λιοντάρι. Ο Τσάρλι ανησυχούσε

και γι' αυτό – ήταν γέρικο, θα μπορούσε να τα καταφέρει;

Το γηραιότερο λιοντάρι κοίταξε υποτιμητικά το τρένο, υπολόγισε το ύψος στο μυαλό του κι έκανε μερικά προσεκτικά βήματα προς τα πίσω. Μετά κούνησε το κεφάλι του και φάνηκε ν' αλλάζει γνώμη. Αντί να τρέξει και να πηδήξει, όπως είχαν κάνει οι λιονταρίνες, περπάτησε κατευθείαν στο μπροστινό μέρος του βαγονιού και σκαρφάλωσε γρήγορα και κομψά, ανέβηκε τη σκάλα ασφαλείας του βαγονιού με τα καύσιμα και πέρασε δίπλα, στο βαγόνι με τις αποσκευές. Και τα έξι λιοντάρια βρίσκονταν τώρα σε οριζόντια θέση, με τα χέρια και τα πόδια απλωμένα στην οροφή του τρένου. Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να τα δει καθόλου. Όπως ακριβώς έπρεπε.

Κοίταξε γύρω του. Τίποτα. Κανείς. Η καρδιά του σφυροκοπούσε. Λίγες πλατφόρμες πιο πέρα, μια μηχανή άρχισε να ξεφυσάει και να τραντάζεται μ' ένα μεταλλικό ήχο.

Έτοιμο τώρα να πηδήξει ήταν το νεαρό λιοντάρι. Ο Τσάρλι σκέφτηκε ότι ίσως θα μπορούσε κι αυτός να χρησιμοποιήσει τη σκάλα ασφαλείας. Κι εκείνη ακριβώς τη στιγμή άκουσε φωνές.

Το νεαρό λιοντάρι κοίταξε τον Τσάρλι με τα κίτρινα μάτια του ν' αστράφτουν. Τα ανοιγόκλεισε και πήδηξε, κι έκανε πολύ καλά, γιατί, αν ένα μικρό παιδί δεν έχει πολλές δικαιολογίες να περιπλανιέται μόνο του στο σκοτάδι σ' ένα σιδηροδρομικό σταθμό, ένα λιοντάρι έχει ακόμα λιγότερες.

Ήταν ο εφεδρικός οδηγός κι ο εφεδρικός φρουρός, που πλησίαζαν για να κάνουν επιθεώρηση, λιγάκι καθυστερημένοι, για να πούμε την αλήθεια. Ο οδηγός παραπονιόταν που ήταν αναγκασμένος να έρθει μέσα στο σκοτάδι μέχρι τις γραμμές, στο βαγόνι του μηχανοδηγού.

Μολονότι ανάμεσα σ' αυτούς και στον Τσάρλι υπήρχε ο όγκος του τρένου, ο Τσάρλι έπεσε στο έδαφος. Βρέθηκε ακριβώς στο κενό, ανάμεσα στα βαγόνια. Έπρεπε να τολμήσει να τρέξει, για να φύγει από το οπτικό τους πεδίο; Ήθελε πραγματικά να δώσει εξηγήσεις; Όχι τώρα. Όχι μετά από όσα είχαν περάσει.

Κάτω στις γραμμές είχε κρύο και υγρασία και ήταν βρόμικα. Μπορούσε να μυρίσει το μέταλλο και τα νεκρά φύλλα και το νοτισμένο ξύλο. Οι ρόδες στέκονταν σαν τεράστιοι πύργοι από πάνω του. Προσπάθησε να φανταστεί πως ήταν αόρατος. «Είμαι μια στοίβα κουρέλια. Είμαι μια παλιά πλαστική σακούλα» είπε ήσυχα, με μισή ανάσα. «Δεν υπάρχω, δεν μπορείτε να με δείτε, δε θα μπορούσατε ποτέ να με αντιληφθείτε, είμαι απλά μια σταγόνα που έμεινε μετά την καταιγίδα...» Κοίταξε κλεφτά κάτω από τους βαριούς, βρόμικους συνδέσμους των βαγονιών, ελπίζοντας ότι θα δει πόδια να φεύγουν προς την άλλη πλευρά του τρένου, πόδια που θα ανήκαν σε ανθρώπους και που θα έφευγαν μακριά, θα έμπαιναν στο τρένο χωρίς να τον δουν καθόλου, χωρίς να αντιληφθούν καν την ύπαρξή του...

Αλλά εκείνοι τον είδαν.

«Τι είναι αυτό;» είπε ο ένας στα γαλλικά.

«Δεν ξέρω» απάντησε ο άλλος. Ήρθαν κοντά και κοίταξαν προσεκτικότερα. «Είναι ένας άνθρωπος – ένα παιδί».

Η καρδιά του Τσάρλι βούλιαξε. Έπρεπε να σκεφτεί γρήγορα.

Ποιο ήταν το σημαντικότερο πράγμα που έπρεπε να κάνει; Να μπει στο τρένο.

Τι δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να επιτρέψει να συμβεί; Να μην μπει στο τρένο.

Πότε έφευγε το τρένο; Από στιγμή σε στιγμή.

Τι θα έκανε τους ανθρώπους αυτούς να τον βάλουν στο τρένο;

Σκέψου, σκέψου, σκέψου.

Μπίγκο!

«Μανούλα! Μανούλα!» φώναξε ο Τσάρλι κλαίγοντας.
«Θέλω τη μανούλα μου!»

Άρχισε να κλαίει – όχι πολύ. Του ήταν αρκετά εύκολο να προσποιηθεί, γιατί τα αισθήματά του ήταν έντονα και, στην πραγματικότητα – τώρα το έβγαζε προς τα έξω – ήταν αλήθεια, πράγματι ήθελε τη μαμά του, και μάλιστα πολύ, μολονότι δε θα ήταν ακριβώς αυτός ο τρόπος με τον οποίο θα είχε επιλέξει να εκφραστεί επί του ζητήματος.

«Χάθηκε» είπε ένας από τους οδηγούς. «Τι κάνεις εκεί κάτω; Είσαι καλά; Έλα, σήκω».

Ο Τσάρλι σηκώθηκε, προσπαθώντας να φαίνεται όσο πιο μικρός, αθώος και θλιμμένος γινόταν. Έπρεπε να τον αντιμετωπίσουν ως χαμένο και τρομοκρατημένο, γιατί, αλλιώς, θα τον αντιμετώπιζαν ως πρόβλημα, και μάλιστα μεγάλο, και θα τον πήγαιναν σιωπηλά στον υπεύθυνο του σταθμού... Ο Τσάρλι έτριψε τα μάτια του. Το πρόσωπό του ήταν βρόμικο.

«Ποια ήταν η πλατφόρμα;» φώναξε κλαίγοντας ο Τσάρλι. «Έψαχνα τη μανούλα μου και δεν μπορούσα να βρω την πλατφόρμα...» Ήταν όλα αλήθεια, φυσικά. Έψαχνε τη μαμά του και δεν υπήρχε πλατφόρμα. Αλλά οι οδηγοί θεώρησαν – όπως είχε ελπίζει ο Τσάρλι – ότι πήγε να κατέβει από το τρένο και έπεσε, κι έτσι ανησύχησαν ότι θα έμπλεκαν, γιατί δεν είχαν πλατφόρμα δίπλα στο τρένο, θέτοντας σε κίνδυνο μικρά αγόρια. Και το κοντινότερο βαγόνι ήταν

το βαγόνι της πρώτης θέσης. Δεν ήθελαν φασαρίες από ανήσυχες μητέρες και εξοργισμένους πατεράδες με ακριβή εισιτήρια και υψηλές απαιτήσεις όσον αφορά την ταξιδιωτική ασφάλεια.

Ο οδηγός και ο φρουρός κοιτάχτηκαν μπερδεμένοι.

Βιάσου, βιάσου, βιάσου, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Το ρολόι του σταθμού έδειχνε 00:28.

Βιάζονταν – στην πραγματικότητα, έπρεπε να βρίσκονται στο βαγόνι δέκα λεπτά νωρίτερα. Το τρένο έπρεπε να φύγει. Δεν ήθελαν φασαρίες.

«Ω Θεέ μου» είπε ο φύλακας. «Ο μεσιέ Μπλεζάρντ».

Μια μικρή ομάδα ανθρώπων με αρχηγό έναν άντρα με κομψή στολή βάδιζε αποφασιστικά προς την πλατφόρμα.

Ο οδηγός έτριψε τα μάτια του.

Έκαναν αυτό που ο Τσάρλι ήλπιζε να κάνουν: τον σηκωσαν, άνοιξαν την πόρτα του τρένου και τον έσπρωξαν μέσα.

«Είμαστε εντάξει τώρα, ε;» είπε ο ένας κοιτώντας τον έντονα. «Δε χρειάζεται να το αναφέρεις».

Ο Τσάρλι χαμογέλασε γενναία. «Δε θα το αναφέρω» είπε. «Απλά θα βρω τη μαμά μου».

Οι άνθρωποι του τρένου κινήθηκαν βιαστικά προς την καμπίνα και ο οδηγός τούς έβρισε γιατί είχαν αργήσει.

Ο Τσάρλι ήξερε ότι τα λιοντάρια είχαν δει και είχαν καταλάβει τι συνέβη. Έτσι, κοίταξε πάνω κάτω στον κομψό διάδρομο με την ξύλινη επένδυση στον οποίο βρισκόταν κι αναστέναξε ανακουφισμένος.

Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

00:29.

Η πρώτη πόρτα στο διάδρομο ήταν ανοιχτή. Γλίστρησε

μέσα και την κλείδωσε απαλά πίσω του. Βρέθηκε στην τουαλέτα. Ήταν ό,τι πιο πολυτελές είχε δει στη ζωή του. Ο νιπτήρας ήταν πορσελάνινος, μ' ένα σχέδιο από διάσπαρτα ροζ τριαντάφυλλα. Το κάθισμα της τουαλέτας ήταν από γυαλιστερό μαύρο ξύλο. Το μικρό τραπεζάκι ήταν γυάλινο. Η μικρή κουρτίνα δαντελένια. Οι πετσέτες αφράτες και άσπρες. Οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με ξύλο και υπήρχε ένας μικρός πίνακας μιας γυναίκας με ροζ φόρεμα πάνω σε μια κούνια, με γιrolάντες από ροζ τριαντάφυλλα και δύο χοντρούς, μικρούς φτερωτούς έρωτες γύρω της. Του έφερε στο νου τημαντάμ Μπαρμπύ στο άλογό της και την Πιρουέτ να πετάει στους ουρανούς του Μεγάλου Θόλου πιασμένη από τα μονόζυγά της. Τίποτα δεν μπορούσε να σχετίζεται λιγότερο με τις γλοιώδεις όχθες των καναλιών, τα επικίνδυνα περβάζια στο ποτάμι, τις βρόμικες γραμμές των τρένων, τις γεμάτες σκουπίδια γωνιές. Έτριψε τα μάτια του.

Θεέ μου, πόσο κουρασμένος ήταν. Ήταν μια μεγάλη, πολύ μεγάλη μέρα. Κάθισε στο γυαλισμένο κάθισμα της τουαλέτας και επιτέλους, επιτέλους, πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν στο τρένο. Το ίδιο και τα λιοντάρια. Όλα είχαν πάει, εντέλει, λίγο πολύ σύμφωνα με το σχέδιό τους – εκτός βέβαια από το νέο πλάσμα με τα κοφτερά δόντια και το ουρλιαχτό. Αυτό δεν ήταν μέρος του σχεδίου. Ήταν... λοιπόν, τι στην ευχή ήταν;

Σε τριάντα δευτερόλεπτα το τρένο θα έφευγε.

Σε παρακαλώ, Θεέ μου. Σε παρακαλώ, κράτα το Ράφι μακριά για τριάντα δευτερόλεπτα. Μύριζε υπέροχα εδώ – Χριστούγεννα και μήλο και πορτοκάλια. Για την ώρα, τα λιοντάρια μπορούσαν ωραιότατα να φροντίσουν τον εαυτό τους, το νέο πλάσμα μπορούσε ωραιότατα να φροντίσει

τον εαυτό του. Ο Τσάρλι βρισκόταν σ' ένα ζεστό μέρος χωρίς υγρασία, έτοιμος να φύγει για τη Βενετία. Ήταν εξαντλημένος. Τράβηξε μια χνουδωτή άσπρη πετσέτα προς το μέρος του: από τη στιγμή που το τρένο θα άρχιζε να κινείται, θα μπορούσε να κοιμηθεί...

Ο μακρινός θόρυβος ενός σκύλου που γάβγιζε ήταν σχεδόν κομμάτι του ονείρου του...

Αλλά δεν ήταν έτσι. Βρισκόταν εκεί. Ακριβώς έξω από την άσπρη κουρτίνα. Δυνατό, επίμονο και συνοδευόμενο από φωνές στα αγγλικά και στα γαλλικά. Ο Τσάρλι τίναξε το κεφάλι του προς τα πάνω.

«Πρέπει να σταματήσετε το τρένο! Πρέπει να σταματήσετε το τρένο! *Il faut arrêter le train! Il y a des – des – animaux à bord! Il faut arrêter le train! Il y a des...* ¹³»

Ο Τσάρλι κοίταξε την κουρτίνα. Πολύ πολύ αργά, σήκωσε τη μια γωνία της.

Ήταν ο Ράφι. Η όψη του ήταν απωθητική. Φώναζε βρεγμένος, οργισμένος, με πράσινους αφρούς πασαλειμμένους στο δερμάτινο παλτό του και αίμα να τρέχει από το πρόσωπό του, τα χείλια του γκρι, το μπράτσο του να κρέμεται άτονα και το μεγάλο άσχημο σκυλί του να μπλέκεται στα πόδια του, πηδώντας και γαβγίζοντας, σαν να ήθελε να μπει στο βαγόνι και να το ξεσκίσει από άκρη σ' άκρη.

Ένας φρουρός φώναζε στο Ράφι – του έλεγε να συγκρατήσει το σκύλο του.

Κάποιος φώναξε «Φου» – τρελέ!

13. «Πρέπει να σταματήσετε το τρένο! Βρίσκονται ζώα πάνω στο τρένο! Πρέπει να σταματήσετε το τρένο! Υπάρχουν...» (Σ.τ.Μ.)

Το τρένο άρχισε να τριίζει κάνοντας ένα μεταλλικό, διαπεραστικό θόρυβο. Οι πόρτες έκλειναν με πάταγο, οι φρουροί άρχισαν να φωνάζουν ο ένας στον άλλο.

Ο Τσάρλι δεν μπορούσε να δει σε ποιον φώναζε ο Ράφι, δεν μπορούσε να δει τι συνέβαινε.

«Σταμάτα το τρένο, άνθρωπέ μου!» φώναξε ο Ράφι. Έμοιαζε με παράφρονα.

Ο Τσάρλι πίεσε το πρόσωπό του στο κρύο τζάμι του παραθύρου.

Ο Ράφι γύρισε. Το μικρό του μουσάκι ήταν μπερδεμένο και γεμάτο ξεραμένο αίμα. Τα μάτια του ήταν μαυροκίτρινα.

Είδε τον Τσάρλι.

Ο Τσάρλι τον είδε.

Ακούστηκε ένα σφύριγμα. Το τρένο άρχισε να κινείται. Το οργισμένο πρόσωπο του Ράφι εξαφανίστηκε μέσα σε αργά τραντάγματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΟΙΜΟΤΑΝ, με το κεφάλι του να στηρίζεται σε μια αφράτη άσπρη πετσέτα, τυλιγμένη στην άκρη του νιπτήρα.

Δεν ενοχλήθηκε από τα βήματα των εφτά λιονταριών στην οροφή του τρένου που τριγυρνούσαν προσεκτικά ψάχνοντας ένα ασφαλές μέρος να περάσουν τη νύχτα και μαζεύτηκαν τελικά το ένα κοντά στο άλλο, για να προστατευτούν όσο γινόταν από τον άνεμο. Δεν τον ξύπνησε ούτε το κροτάλισμα και το βουητό του τρένου, που άρχισε να επιταχύνει όσο απομακρυνόταν από το Παρίσι με κατεύθυνση προς τα νότια. Αλλά ούτε και η ευγενική, γαλλική φωνή του εισπράκτορα, που ζητούσε να μάθει αν όλα ήταν εντάξει και αν ήθελαν κάτι άλλο, τον ξύπνησε, όπως δεν τον ξύπνησε και η απαλή φωνή που απάντησε στ' αγγλικά «Ναι, ναι, ευχαριστούμε πολύ» μ' έναν τρόπο που σήμαινε καθαρά «Τώρα φύγε και μη μας ενοχλήσεις άλλο».

Ακόμα και η ταραχή του όταν είδε το άγριο, μουσκεμένο πρόσωπο του Ράφι στο παράθυρο του βαγονιού, οργισμένο και ματωμένο, να απαιτεί να σταματήσει το τρένο, ούτε κι αυτό ακόμα δεν μπόρεσε να τον κρατήσει ξύπνιο.

Είχε δουλέψει κι είχε καταστρώσει σχέδια και είχε τρομάξει και, αυτή τη στιγμή, σ' αυτό το καθαρό ζεστό μέρος, με το τρένο να τον παίρνει μακριά απ' όλα όσα φοβόταν, τίποτα στον κόσμο δεν μπορούσε να τον κρατήσει ξύπνιο. Τον είχε κατακλύσει μια απόλυτη ανακούφιση.

Ο Τσάρλι ονειρεύτηκε ότι αυτός, η μητέρα του κι ο πατέρας του ήταν όλοι μαζί στο σπίτι, γύρω από την κουζίνα, τρώγοντας ψαροκροκέτες, έτοιμοι να παίξουν Σκραμπλ. Στο όνειρό του ο Τσάρλι ήταν υπερβολικά χαρούμενος και γι' αυτό δε σκόπευε να το εγκαταλείψει. Η μαμά έδειχνε ιδιαίτερη εξυπνάδα φτιάχνοντας λέξεις που ο Τσάρλι δε γνώριζε, όπως «Σπασμωδικός» και «Ενζυμωτικός». Στην πραγματικότητα, μπορεί και να μην ήταν αληθινές λέξεις. Ο μπαμπάς γελούσε. Τα χέρια τους γινόταν ένα κουβάρι πάνω στο ταμπλό του παιχνιδιού: χλωμά και δυνατά τα δικά της, μεγάλα και μαύρα και μεταξένια τα δικά του. Στο όνειρό του ο Τσάρλι σύγκρινε το χρώμα του χεριού του μ' εκείνο του μπαμπά του, κάτι που έκανε συχνά και στην πραγματική του ζωή, όταν ξύπνησε από ένα δυνατό χτύπημα της πόρτας.

Ο Τσάρλι ξύπνησε μ' ένα πήδημα, σε κατάσταση πανικού. Πού ήταν; Τι συνέβαινε;

«Τι;» φώναξε.

Μια τραχιά, ξένη φωνή τού απάντησε «Όλα εντάξει, μπορείς να βγεις τώρα».

Ο Τσάρλι κούνησε το κεφάλι του προσπαθώντας να συγκεντρωθεί. Είχε κοιμηθεί πολύ βαριά, είχε βυθιστεί στο όνειρο του σπιτιού του.

«Άνοιξε την πόρτα» είπε η φωνή. «Πρέπει να είσαι πολύ κουρασμένος και είναι αργά για παιδιά. Βγες έξω κι ο Έντουαρτ θα σου στρώσει ένα κρεβάτι».

Ο Τσάρλι ήταν τόσο έκπληκτος, που σηκώθηκε σαν υπνοβάτης, άνοιξε την πόρτα και κοίταξε τον άνθρωπο που του είχε μιλήσει. Ήταν ένας χοντρός, μελαιψός άντρας με μια υπέροχη μοβ ρόμπα.

«Ω καλέ μου» είπε ο χονδρός άντρας. «Έντουαρτ, πιτξάμες για το νεαρό φίλο μου. Το μπάνιο μπορεί να περιμένει μέχρι το πρωί. Πεινάς;»

Αδύναμα, ο Τσάρλι παραδέχτηκε ότι ναι, πεινούσε.

Δέκα λεπτά αργότερα ήταν σκεπασμένος με κουβέρτες από σκοτσέζικο ύφασμα, σ' ένα μικρό, στενό, απίστευτα καθαρό κρεβάτι τρένου, κι ένα σάντουιτς με κοτόπουλο να τον περιμένει σ' ένα βαρύ πιάτο που είχε πάνω του σταμπαρασμένη μια χρυσή κορόνα, κι ένα μεγάλο ποτήρι γάλα – ή, καλύτερα, ένα κύπελλο γάλα. Αλήθεια, σκέφτηκε, το ποτήρι του μπορούσε να ονομαστεί μόνο κύπελλο, εξαιτίας της βάσης και του βάρους του. Είναι τόσο κυπελλοειδές.

Κυπελλοειδές. Να μια καινούρια λέξη.

Θα έπρεπε να την είχαν σκεφτεί. Ωραία λέξη.

Μετά από δυο λεπτά, κοιμόταν βαθιά.

Οχτώ ώρες αργότερα ξύπνησε από τη μυρωδιά του μπέικον. Είχε συνηθίσει στην κρεβατοκάμαρα-αποθήκη των σχοινιών στο πλοίο της *Κίρκης*. Εκείνη την αποθήκη τη θεωρούσε κάτι σαν σπίτι του. Αλλά η μικροσκοπική του κουκέτα ήταν πραγματικά πολύ άνετη και τόσο υπέροχα καθαρή. Χασμουρήθηκε και προσπάθησε να γυρίσει από την άλλη, αλλά ήταν δύσκολο. Ήταν πολύ σφιχτά σκεπασμένος, σχεδόν τυλιγμένος σαν κάμπια στο κουκούλι.

Μήπως είχε πεθάνει κι είχε πάει στον παράδεισο;

Βρισκόταν σ' ένα μικροσκοπικό διαμέρισμα μ' ένα μι-

κρό παραθυράκι, έξω από το οποίο έλαμπε ένα κρύο, καθαρό πρωινό. Μέσα όλα ήταν αναπνευστικά και πολυτελή, πέρα από κάθε φαντασία.

Πόσο ζεστά ήταν... Και χωρίς καμία υγρασία. Και άνετα.

Κι επιπλέον, μύριζε τοστ. Μια μυρωδιά χρυσού βουτύρου να λιώνει πάνω σε ψημένο ψωμί. Η μυρωδιά, έπεισε σχεδόν τον εαυτό του γι' αυτό, μιας υπέροχης κόκκινης μαρμελάδας φράουλα, που έπλεε μέσα σε χρυσές λιμνούλες λιωμένου βουτύρου... Του θύμιζε έντονα το σπίτι του.

Πέταξε τις κουβέρτες από σκοτσέζικο ύφασμα και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του. Πέθαινε απ' την πείνα. Όμως τώρα, πίσω από την πόρτα, ο παράξενος άντρας που φορούσε τη φαρδιά ρόμπα, αυτός που τον είχε βγάλει από το μπάνιο την προηγούμενη νύχτα, θα περίμενε, πιθανότατα, μια εξήγηση. Ο Τσάρλι δίστασε, αλλά όχι για πολύ. Δεν μπορούσε να κάνει τίποτε άλλο, κι έτσι άνοιξε μ' ένα σπρώξιμο την πόρτα.

Ο άντρας δεν ήταν ακριβώς πίσω της. Ο μικρός διάδρομος με τα κουπέ φαινόταν άδειος. Εκτός απ' τη δικιά του, όλες οι άλλες πόρτες ήταν κλειστές. Ο Τσάρλι έστριψε αριστερά. Ο διάδρομος φαινόταν ήσυχος, αλλά στο τέλος του συνάντησε έναν εξαιρετικά μεγαλόσωμο άντρα, που φορούσε μια μεγάλη στολή, κρατούσε ένα μάλλον μακρύ όπλο και στεκόταν με τα πόδια ανοιχτά απέναντι από την πόρτα του διπλανού βαγονιού, με την πλάτη γυρισμένη στον Τσάρλι. Ήταν μαύρος, όπως ο μπαμπάς του, και εξίσου μεγαλόσωμος. Ο Τσάρλι μπορούσε να διαλέξει ανάμεσα στο να χτυπήσει απαλά αυτόν τον πελώριο ένοπλο άντρα στη μέση της πλάτης του (που ήταν, άλλωστε, και το ψηλότερο σημείο

που ο Τσάρλι μπορούσε να φτάσει πάνω του) και να ζητήσει πληροφορίες ή να πάει προς την άλλη κατεύθυνση. Ο Τσάρλι αποφάσισε με ευκολία ότι το να πάει προς την άλλη κατεύθυνση ήταν πολύ καλύτερη ιδέα.

Στο άλλο τέλος του βαγονιού στεκόταν ένας άλλος μεγάλος άντρας, με την ίδια στολή, αλλά, όπως φαινόταν, χωρίς όπλο. Στεκόταν στητός στην πόρτα, σαν το σύντροφό του, αλλά κοιτούσε προς τον Τσάρλι, κι έτσι ο Τσάρλι δεν μπόρεσε να τον αποφύγει. Στο πρόσωπο του Τσάρλι εμφανίστηκε ένα ευγενικό χαμόγελο κι αναρωτήθηκε τι στην ευχή θα του έλεγε – αλλά δε χρειάστηκε να αναρωτηθεί για πολύ, γιατί, όταν πλησίασε, ο φύλακας τον χαιρέτησε ευγενικά, έστριψε στο πλάι κι άφησε τον Τσάρλι να περάσει.

Ο Τσάρλι δεν είχε δει ποτέ βαγόνι σαν αυτό στο οποίο βρισκόταν τώρα. Καταρχήν, ολόκληρο το βαγόνι ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο: ούτε σειρές από γκρι πλαστικές θέσεις ούτε μικρά κουπέ δίπλα στο διάδρομο ούτε θέσεις για τις βαλίτσες και διάδρομοι. Επρόκειτο για ένα μεγάλο, παλιομοδίτικο σαλόνι, με ανάγλυφους, δερμάτινους καναπέδες και πολυθρόνες, ένα ρολόι του παππού, ένα τζάκι, ένα πιάνο, ανατολίτικα χαλιά, καλογυαλισμένη επένδυση ξύλου (τικ και μαόνι, αν κι ο Τσάρλι δεν το ήξερε αυτό, καθώς και τα δύο αυτά είδη ξύλων προέρχονταν από δέντρα που είχαν εδώ και πολύ καιρό εξαφανιστεί και το ξύλο τους ήταν σπάνιο), ένα ζωγραφιστό ταβάνι και τρεις πολυελαίους. Τα ράφια των βιβλίων είχαν μικρά καγκελάκια γύρω από τη βάση τους, ώστε να μην πέφτουν τα βιβλία στις στροφές του τρένου. Καθισμένος σε μια από τις πολυθρόνες, ένας κύριος έτρωγε ψημένο τοστ διαβάζοντας εφημερίδα. Έ-

μοιαζε πολύ κομπός με το κιτρινωπό, τουίντ, καρό κοστούμι του και καθόταν άνετα σαν να βρισκόταν στο σπίτι του.

Ο Τσάρλι ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Ο κύριος κοιτάξε ψηλά. Τα μαλλιά του ήταν πολύ μαύρα και γυαλιστερά, όπως και τα μάτια του.

«Καλημέρα, μικρέ μου φίλε» είπε αφήνοντας την εφημερίδα. «Πώς κοιμήθηκες; Έντουαρτ!»

Ο Έντουαρτ μπήκε μέσα. Ήταν χλωμός και πολύ ευγενικός. Ο κύριος του είπε να φέρει περισσότερο μπέικον, ψημένο τοστ και γάλα και φράουλες και κρέμα και κέικ. Ο Έντουαρτ υποκλίθηκε κι έφυγε.

Πρέπει να είναι υπηρέτης, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Είχε διαβάσει για υπηρέτες σε βιβλία, αλλά δεν είχε δει ποτέ κανέναν. Τι παλιομοδίτικο! Ήταν γοητευμένος.

«Κάθισε, αγαπητό μου αγόρι, και πες μου γιατί κλειδώθηκες στο μπάνιο μου. Δε θα με πείραζε, μόνο που συνήθως εκεί κλειδώνομαι εγώ μέχρι να φύγει το τρένο, κι έτσι εκτοπίστηκα λίγο... χα, χα...»

Άρχισε να γελάει.

«Εκτοπίστηκα» είπε ασθμαίνοντας. «Το πιάνεις; Εκτοπίστηκα. Ο τόπος, το μέρος, είναι η τουαλέτα, εκτοπίζομαι σημαίνει ότι απομακρύνομαι ή βρίσκομαι σε μέρος διαφορετικό από αυτό που με βολεύει, κι εγώ εκτοπίστηκα – αποκλείστηκα από την τουαλέτα...» Γέλασε πολύ.

«Συγγνώμη» είπε ο Τσάρλι. Καταλάβαινε ότι ήταν καλό αστείο, αλλά λίγο μπερδεμένο. Ο Τσάρλι προτιμούσε τα αστεία που δε χρειάζονταν εξήγηση. Χωρίς αμφιβολία, θα του άρεσε αν ήταν λίγο μεγαλύτερος και ήξερε τι σήμαινε το μέρος.

«Δεν πειράζει» είπε ο κύριος. «Λοιπόν, ποιος είσαι;»

«Ο Τσάρλι» είπε ο Τσάρλι. Αυτή ήταν μια εύκολη εργασία.

«Επίθετο;» είπε ο κύριος. «Α, όχι, ίσως όχι... και πηγαίνεις...;»

«Στη Βενετία» είπε.

«Χωρίς εισιτήριο;»

«Χωρίς» είπε ο Τσάρλι αμήχανα. Θα ήταν άσκοπο να υποκριθεί ότι είχε εισιτήριο. Αν ο άντρας τον παρέδιδε στους φύλακες, ένα ψέμα δεν μπορούσε να διορθώσει τίποτα. Έτσι, ήταν καλύτερα να έλεγε την αλήθεια.

«Γιατί;» ρώτησε ο κύριος. «Δεν είχες χρήματα, δεν είχες χρόνο να αγοράσεις εισιτήριο, είχες κάποια περιπέτεια;»

«Ναι» είπε ο Τσάρλι.

«Υπέροχα» είπε ο κύριος. «Μείνε στο βαγόνι μου μέχρι να φτάσουμε στη Βενετία, αν δε σου φαίνεται υπερβολικά πολυτελές. Είμαι σίγουρος ότι θα βρεις πολλά άλλα εμπόδια όσο προχωράς στην υπόθεσή σου, έτσι θα ήταν καλό ίσως να έχεις λίγη άνεση τώρα».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Έντουαρτ έφερε ένα δίσκο που έκανε τον Τσάρλι τόσο χαρούμενο, ιδιαίτερα εξαιτίας του ψημένου ψωμιού, του βουτύρου που έλιωνε και της κόκκινης μαρμελάδας φράουλα, ώστε δε χρειαζόταν άλλα σχόλια. Αν και τον Τσάρλι τον ενδιέφερε κατά βάση το φαγητό, παρατήρησε ότι ο δίσκος ήταν χρυσός, τα μαχαιροπίρουνα ασημένια, τα πιάτα πορσελάνινα και ο χυμός του μάγκο βρισκόταν μέσα σ' ένα βαρύ κρυστάλλινο ποτήρι – δηλαδή, ό,τι καλύτερο, αν και μάλλον παλιομοδίτικο. Κανονικά, τέτοια πράγματα θα έπρεπε να βρίσκονται σε μουσεία.

Κάτι ενοχλούσε τον Τσάρλι. Α, ναι!

«Γιατί κλειδώνετε στο μπάνιο;» ρώτησε.

«Α» είπε ο κύριος. «Κίνδυνος δολοφόνων».

Αυτό έκανε τον Τσάρλι να ανασηκωθεί.

«Κινδυνεύετε να σας δολοφονήσουν;» ρώτησε.

«Μα, ναι».

«Γιατί;»

«Ε, ξέρεις τώρα. Τους αρέσει να ανατινάζουν πράγματα και να πυροβολούν ανθρώπους κι άλλα τέτοια. Και δε θα 'θελα κάτι τέτοιο να συμβεί σε μένα».

Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε αν αυτός ο άνθρωπος νόμιζε ότι οι δολοφόνοι θέλουν πάντα να τους ανατινάζουν όλους ή μόνο αυτόν. Δεν μπορούσε να το καταλάβει ακριβώς. Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ο Έντουαρτ και είπε «Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε» και ξαφνικά όλα έγιναν πολύ πιο σαφή και ταυτόχρονα λιγάκι μπερδεμένα.

«Εσείς είστε η Αυτού Μεγαλειότητα;» ρώτησε ο Τσάρλι.

«Είμαι ο βασιλιάς Μπόρις της Βουλγαρίας» είπε ο βασιλιάς Μπόρις, όπως θα πρέπει να τον αποκαλούμε στο εξής, τώρα που ξέρουμε το όνομά του.

«Σοβαρά!» είπε ο Τσάρλι. Δεν είχαν απομείνει πολλοί βασιλιάδες, και ένιωθε μάλλον καλά που γνώριζε έναν.

«Μεγαλειότατε» είπε ξανά ο Έντουαρτ, μ' έναν τρόπο που προόδιδε μεγάλο σεβασμό αλλά ταυτόχρονα και αυστηρότητα.

«Ναι, Έντουαρτ, τι συμβαίνει;»

«Κάποια μέλη του προσωπικού των σιδηροδρόμων έδειξαν ενδιαφέρον για ένα μικρό αγόρι που εντοπίστηκε χθες το βράδυ στις γραμμές κι ανέβηκε στο τρένο, αλλά δεν μπορούν να το βρουν, Μεγαλειότατε» είπε ο Έντουαρτ απλά.

«Και τι θα του κάνουν όταν το βρουν;» είπε ο βασιλιάς.

«Θα το παραδώσουν στην αστυνομία, Μεγαλειότατε, επειδή παρουσιάστηκε ως καλόπιστος επιβάτης που είχε χάσει την οικογένειά του, ενώ, στην πραγματικότητα, ήταν ένας απλός λαθρεπιβάτης, ένα ζιζάνιο, Μεγαλειότατε».

(Ο Τσάρλι χαμογέλασε. Η λέξη ζιζάνιο του θύμισε τον Τζούλιους.)

«Ω Θεέ μου. Μάλλον όμως, δε βρίσκεται πια στο τρένο» είπε ο βασιλιάς μ' ένα ονειροπόλο ύφος. «Θα έχει μάλλον κατέβει, δεν είναι έτσι; Εν πάση περιπτώσει, πού θα μπορούσε να κρυφτεί;»

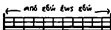
«Ακριβώς, Μεγαλειότατε».

«Βέβαια, αν το δω, θα ενημερώσω τις αρχές. Αυτό να τους πεις, Έντουαρτ. Σύμφωνα;»

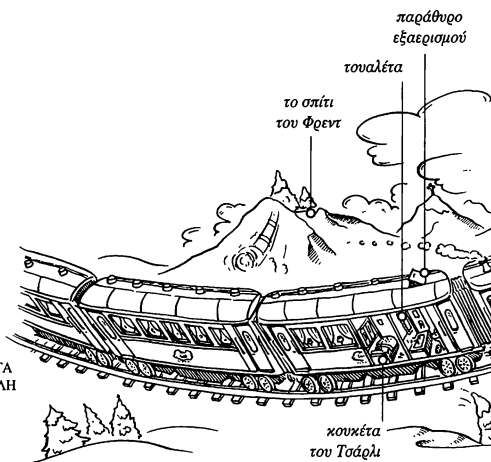
«Φυσικά, Μεγαλειότατε. Καλημέρα, Μεγαλειότατε».

Μόλις ο Έντουαρτ αποσύρθηκε, ο βασιλιάς Μπόρις άρχισε να γελάει.

ΚΛΙΜΑΚΑ: = ΑΡΚΕΤΑ ΜΕΓΑΛΗ

 ΠΡΟΣ ΠΑΡΙΣΙ

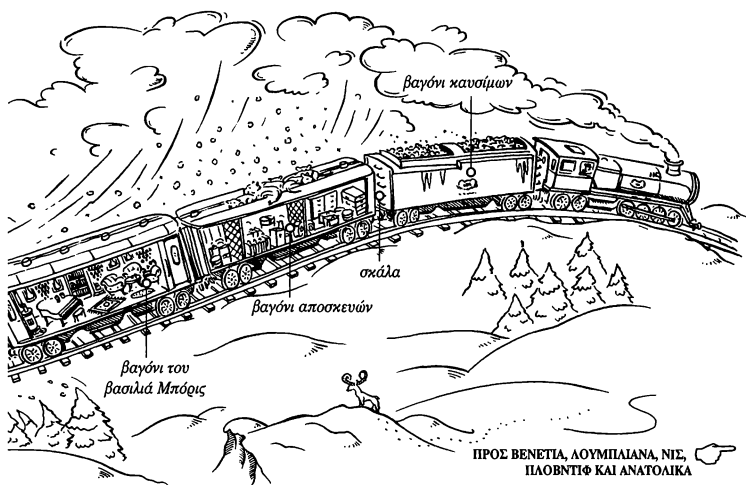

«Όταν ήμουν μικρός, περίπου στην ηλικία σου, ταξίδευα σ' αυτό το υπέροχο τρένο με τον πατέρα μου, το βασιλιά Φερδινάρδο. Όταν ο πατέρας μου πήγε να πάρει το δείπνο του, μου είπε να κρατήσω τα στόρια του κουπέ κατεβασμένα κι εγώ δεν το έκανα. Κρυφοκοίταζα έξω. Κι ένας από τους εισπράκτορες με είδε και μ' έδειρε. Από τότε μού αρέσει να βγάζω γλώσσα στους εισπράκτορες!» είπε ο βασιλιάς μ' ένα συνωμοτικό ύφος.

Ο Τσάρλι χασκογέλασε.

«Να παίξουμε τάβλι;» είπε ο βασιλιάς, αλλά ο Τσάρλι δεν ήξερε να παίζει, κι έτσι ο βασιλιάς τού έδειξε πώς παίζεται και μετά έπαιξαν για μίλια και μίλια, όσο κατέβαιναν τις Άλπεις, μέσα από το Ντέλε και τη Λοζάννη, προς τη λίμνη της Γενεύης και το Σεμπλόν, για να μπουν στο μεγάλο τούνελ που διέσχιζε τα βουνά.

Ανάμεσα στα παιχνίδια, ο βασιλιάς Μπόρις διηγήθηκε

στον Τσάρλι τις δοξασμένες μέρες του Οριάν Εξπρές, όταν βρισκόταν στο αποκορύφωμα της πολυτέλειάς του (του Τσάρλι τού φαινόταν ότι τώρα βρισκόταν στο αποκορύφωμα της πολυτέλειάς του) και οι κατάσκοποι όλου του κόσμου και οι άνθρωποι που αναζητούσαν την περιπέτεια και οι μυστηριώδεις όμορφες κυρίες ταξίδευαν σ' αυτό πριν τους μεγάλους πολέμους του εικοστού αιώνα.

Κι ο βασιλιάς Μπόρις παρέθεσε τα ονόματα των τόπων από τους οποίους περνούσε το μεγάλο τρένο: «Από το Παρίσι στο Ντέλε, στη Λοζάννη και στη λίμνη της Γενεύης, στη Μπριγκ, στο Σεμπλόν, στο Μιλάνο και στη Βερόνα, στο Μέστρε και στη Βενετία, στην Τεργέστη, στη Λουμπλιάνα, στο Ζάγκρεμπ, στο Βίνκοβτσι, στο Βελιγράδι, στο Νις, στη Σόφια. Στη Φιλιππούπολη –το Πλόβντιφ–, στην Ανδριανούπολη, στην Τσορλού και στην Κωνσταντινούπολη...».

Τα ονόματα ακούγονταν σαν ποιήματα. Του Τσάρλι τού άρεσε ιδιαίτερα το Πλόβντιφ.

«Το οδηγώ κι εγώ μερικές φορές, ξέρεις» είπε ξαφνικά ο βασιλιάς.

«Αλήθεια;» είπε ο Τσάρλι.

«Ναι. Προσπάθησαν να μου το απαγορεύσουν, και, στην πραγματικότητα, στα περισσότερα μέρη δεν έχω δικαίωμα πια να το οδηγώ, γιατί, μετά τη σύγκρουση που προκάλεσα, είπαν ότι θα απέλυαν όποιον μου επέτρεπε να οδηγήσω. Αλλά στη Βουλγαρία δεν μπορούν να μ' εμποδίσουν – δε θα είχαν φτιάξει το τμήμα από το Νις στο Πλόβντιφ αν δεν τους είχαμε αφήσει εμείς. Όταν ξέρουν ότι είμαι μέσα, μόλις φτάσουμε στα σύνορα, περιμένουν μέχρι να έρθω στην καμπίνα του μηχανοδηγού. Έχω και τη δικιά μου στολή». Έστειλε τον Έντουαρτ να τη φέρει. Ήταν λευκή και

πολύ καλοραμμένη. Ο Τσάρλι τη θαύμασε. «Θα ήθελα να μπορούσα να σε πάω εκεί, αλλά, αν κατεβαίνεις στη Βενετία, δε θα έχουμε την ευκαιρία. Τι κρίμα». Ο Τσάρλι συμφώνησε ότι ήταν μεγάλο κρίμα.

Μετά έκαναν μια παύση.

«Πες μου, λοιπόν, για τους γονείς σου» είπε ο βασιλιάς.

Για μια στιγμή ο Τσάρλι δεν μπορούσε να μιλήσει. Τους σκεφτόταν πολύ, αλλά είχε πολύ καιρό να μιλήσει γι' αυτούς.

Απλά ήταν οι γονείς του. Δεν ήξερε τι να πει.

«Είναι επιστήμονες» είπε εντέλει. «Ο μπαμπάς μου είναι από την Γκάννα κι η μαμά μου Αγγλίδα. Μια μέρα γύρισα σπίτι και δεν ήταν εκεί. Τους απήγαγαν. Είναι οι πιο γενναίοι, οι πιο δυνατοί, οι πιο έξυπνοι άνθρωποι του κόσμου. Τους ψάχνω».

Στη Μονάδα Ευεξίας του κτιρίου της εταιρείας, ο Ανίβας κι η Μαγκνταλέν ήταν καθισμένοι σε καρέκλες σε απομίμηση ξύλου, όπου τους μιλούσε η προϊσταμένη του Τμήματος Διαχείρισης Κινήτρων, μια χαμογελαστή γυναίκα που φορούσε ένα γκριζο σακάκι.

«Και μετά τις ιδιωτικές σας συνεδρίες, θα πάρετε μέρος σε ομαδική θεραπεία, όπου συνάδελφοι από την εταιρεία θα μοιραστούν μαζί σας τις εμπειρίες τους από το Πρόγραμμα Αναπροσαρμογής Κινήτρων, για να σας δείξουν πόσο τους βοήθησε το γεγονός ότι κατάφεραν πραγματικά να γίνουν εκείνο που προσδοκούσαν να γίνουν στην επαγγελματική και προσωπική τους ζωή...» έλεγε η προϊσταμένη Διαχείρισης Κινήτρων χαμογελώντας.

Της Μαγκνταλέν δεν της άρεσε το χαμόγελό της. Χαμο-

γελοῦσε υπερβολικά. Ἦταν αρρωστημένο και παρὰξενο.

«Νιώθεις καλά, αγαπητή μου;» εἶπε μια γυναίκα με ἄσπρη ποδιά. Αυτή ήταν η προϋσταμένη Φαρμακευτικῆς Αγωγῆς. «Πάρε ἓνα χάπι».

«Ὅχι, ευχαριστώ» εἶπε η Μαγκνταλέν ευγενικά. «Δε θέλω τα χάπια σας και δε θέλω να ακούσω ἄλλο αυτές τις ανοησίες. Θα μπορούσατε απλά να φύγετε, σας παρακαλώ;»

Η προϋσταμένη Διαχείρισης Κινήτρων χαμογέλασε λίγο ακόμα.

«ΠΑίρνει καιρό» εἶπε συγκαταβατικά. «Η αντίσταση εἶναι μέρος της διαδικασίας! Πολύ σύντομα θα δείτε ὅτι θα καταφέρετε να αγκαλιάσετε τις προσδοκίες σας και να βυθιστείτε στις προσδοκίες της εταιρείας, που εἶναι γεμάτες αγάπη και διάθεση συνεργασίας».

«Ὅχι, ἄντε πνίξου» εἶπε η Μαγκνταλέν.

Ο Ανίβας ἐπνίξε ἓνα γελάκι.

Η προϋσταμένη Διαχείρισης Κινήτρων σηκώθηκε μ' ἓνα χαμόγελο ακόμα ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. «Αγκαλιάστε τις προσδοκίες σας!» εἶπε και, ευγενικά χαμογελώντας, βγήκε ἀπὸ το δωμάτιο. Η προϋσταμένη Φαρμακευτικῆς Αγωγῆς ἔριξε ἓνα σιχαμερό βλέμμα στη Μαγκνταλέν και την ακολούθησε. Τραβώντας την πόρτα πίσω της, ο Ανίβας κι η Μαγκνταλέν ἄκουσαν τις κλειδαριές να κλείνουν.

Ο Ανίβας ἄρχισε να γελάει. Η Μαγκνταλέν τον μιμήθηκε.

«Το γέλιο ὅμως δε θα βοηθήσει και πολύ, ἔτσι δεν εἶναι;» εἶπε μετὰ ἀπὸ ἓνα λεπτό. «Πόσο θα καταφέρουμε να κρατήσουμε;»

Μια φωνή ἄρχισε να μιλάει ἀπὸ ἓνα μεγάφωνο. Στο βά-

θος ακουγόταν μια απαλή αλλά επίμονη μουσική. Η φωνή έλεγε «Ελάτε, φίλοι και συνάδελφοι, δυνάμει φίλοι και δυνάμει συνάδελφοι! Ενωθείτε! Ελάτε μαζί μας, ελάτε ανάμεσά μας! Οι ανταμοιβές κι οι χαρές μιας ενωμένης συλλογικής ζωής είναι τόσο πολλές. Δεν μπορεί να περιμένετε να τις βρείτε μόνοι σας – ποιος μπορεί, σ' αυτόν το δύσκολο κόσμο; Είναι πολλές για να τις αναζητήσετε. Κάντε στὸν εαυτό σας αυτή τη χάρη! Ελάτε με τους ανθρώπους που ξέρουν ποιο είναι το καλύτερο. Ακούστε τους, μάθετε απ' αυτούς και συνεισφέρετε! Γίνετε ένας από μας και χτίστε έναν καλύτερο κόσμο με τον τρόπο που σας προτείνει η εταιρεία!». Και ούτω καθεξής.

Η Μαγκνταλέν κι ο Ανίβας χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο. «Έλα, λοιπόν» μουρμούρισε ο Ανίβας. «Τι θα πούμε σήμερα; Βέρντι; Ρόμπι Γουίλλιαμς; Μπομπ Μάρλεϋ;»

«*Oh when the Saints go marching in*¹⁴» είπε η Μαγκνταλέν. Κλείνοντας τ' αυτιά τους με τα δάχτυλα, άρχισαν να τραγουδούν δυνατά, πολύ δυνατά.

«Λοιπόν, ξέρεις πού βρίσκονται;» ρώτησε ο βασιλιάς Μπόρις. Αλλά ο Τσάρλι ένιωσε ξαφνικά ότι δεν ήθελε να μιλάει γι' αυτούς. Δεν ήξερε τι έπρεπε να αποκαλύψει και τι να κρατήσει μυστικό. Δεν ήθελε να πει ψέματα στο βασιλιά Μπόρις, του φάνηκε συμπαθητικός. Αλλά έπρεπε να είναι προσεκτικός. Ο Τσάρλι απλά κατσούφιασε.

Ο βασιλιάς Μπόρις φάνηκε να καταλαβαίνει. «Ας δού-

14. Την ημέρα που οι άγιοι κάνουν παρέλαση (When the Saints go marching in): Τίτλος ενός διάσημου αμερικάνικου λαϊκού τραγουδιού με θρησκευτικό περιεχόμενο και πολύ ζωηρό ρυθμό τζαζ. (Σ.τ.Μ.)

με το μενού για το μεσημεριανό» είπε και φώναξε τον Έντουαρτ.

Το μενού ήταν τυπωμένο με χρυσά γράμματα σε μια λευκή κάρτα: μύδια και χελωνόσουπα, καπόνια και σαντλ¹⁵, βενισόν, αστακοί σε μεδούλι, παγωτό σερβιρισμένο σε μινιατούρες των βαγονιών του τρένου, που ήταν φτιαγμένες από αμυγδαλωτά και νουγκά. Ο Τσάρλι κοίταξε προβληματισμένος. Δεν ήθελε να φάει «σέλα», δεν ήξερε τι ήταν το καπόνι ή το μεδούλι και δεν ήταν σίγουρος για τη χελωνόσουπα...

«Θα τα παραγγείλω όλα κι εσύ δοκίμασε ό,τι σου αρέσει» είπε ο βασιλιάς ευγενικά. «Και σαντλ δεν εννοεί σέλα, αλλά την πλάτη του ζώου όπου ακουμπάει η σέλα».

Ο Τσάρλι δεν ήξερε ούτε τι είναι το βενισόν.

«Ελάφι» είπε ο βασιλιάς Μπόρις.

Ω Θεέ μου. «Και τι είναι το καπόνι;»

«Ένα είδος κοτόπουλου» είπε ο βασιλιάς.

Ο Τσάρλι συμφώνησε ότι το είδος κοτόπουλου ήταν καλύτερο από το σαντλ και το ελάφι και διαπίστωσε ότι, μολονότι μέσα ήταν αναπαιντικά και ζεστά, με το τζάκι και το τάβλι κι ένα εξωτικό γεύμα να τους περιμένει, έξω είχε αρχίσει να χιονίζει.

Τα λιοντάρια! Είχε ξεχάσει τα λιοντάρια! Η νωθρή διάθεση της άνεσης τα είχε σβήσει για μια στιγμή απ' το μυαλό του. Πώς μπορούσε να είναι τόσο εγωιστής;

15. Σαντλ (saddle, αγγλ.): Σημαίνει σέλα, σαμάρι, αλλά και πλάτη ζώου. (Σ.τ.Μ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20

«ΑΑΑΑΧΧΧΧ» ΕΙΠΕ Ο ΤΣΑΡΛΙ. «Θα 'ταν καλό να τεντώσω λιγάκι τα πόδια μου».

«Καλή ιδέα» είπε ο βασιλιάς. «Τέντωσέ τα λίγο και για μένα! Ούτως ή άλλως, το γεύμα θα καθυστερήσει. Μην κινηθείς πέρα από τα βαγόνια μου, εντάξει; Θα σε δω μετά».

Ο βασιλιάς πήρε ξανά την εφημερίδα του κι ο Τσάρλι έτρεξε γρήγορα πίσω στο δεύτερο βαγόνι με το μικρό διάδρομο, όπου βρισκόταν το μπάνιο, το μικρό του κουπέ και τα υπόλοιπα διαμερίσματα (ο βασιλιάς είχε ένα μεγάλο υπνοδωμάτιο στο άλλο άκρο του κυρίως βαγονιού).

Πώς θα μπορούσε να φτάσει στην οροφή; Τα καημένα τα πλάσματα. Αλλά ήταν αποφασισμένος να μη χάνει χρόνο με τύψεις. Έπρεπε να τους πάει νερό, τροφή και κουβέρτες. Έβγαλε γρήγορα τα σεντόνια από το κρεβάτι του, άρπαξε τις πετσέτες και τις έκανε στοίβα, ώστε να μπορεί να τις χρησιμοποιήσει μόλις έβρισκε τον τρόπο να ανεβεί. Μετά φόρεσε τα ρούχα που είχε μαζί του και τα γάντια του κι έδεσε το κασκόλ του γύρω από το λαιμό του.

Άρχισε να σκέφτεται έντονα.

Σκάλες ασφαλείας! Το βαγόνι με τις αποσκευές είχε

μία. Ίσως να είχαν και τα άλλα βαγόνια. Έφτασε στο τέρμα του βαγονιού, στην πόρτα που συνέδεε το βαγόνι του βασιλιά με το υπόλοιπο τρένο. Ο φρουρός δεν ήταν εκεί, αλλά η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Πολύ προσεκτικά κλειδωμένη, μάλιστα. Για προστασία από τους δολοφόνους, υπέθεσε ο Τσάρλι.

Η άλλη άκρη, τότε; Το βαγόνι με τις αποσκευές ήταν το αμέσως διπλανό, προς την αρχή του τρένου. Αλλά έπρεπε να περάσει μέσα από την κρεβατοκάμαρα του βασιλιά Μπόρις...

Πώς αλλιώς μπορεί κάποιος να ανέβει σε μια οροφή...; Από παράθυρα εξαερισμού που υπάρχουν εκεί; Κοίταξε στο ταβάνι του διαδρόμου και του δικού του κουπέ, ψάχνοντας μήπως βρει κάποιο. Δεν τόλμησε να κοιτάξει σε κανένα από τα υπόλοιπα κουπέ – ο τεράστιος άντρας πρέπει να ήταν κάπου εκεί κι ο Τσάρλι δεν ήθελε να τον ενοχλήσει. Ούτε και τον Έντουαρτ.

Στην αρχή ο Τσάρλι νόμισε ότι δεν είχε καμία τύχη, αλλά, όταν μπήκε στο μπάνιο, διαπίστωσε ότι το διακοσμητικό χώρισμα πάνω από τη μικροσκοπική μπανιέρα ήταν, στην πραγματικότητα, πιασμένο με μεντεσέδες και ότι –ναι!– αυτά στο πλάι ήταν σύρτες. Σκαρφάλωσε στην μπανιέρα, στάθηκε προσεκτικά στις άκρες της και κατάφερε να το φτάσει. Τράβηξε τους σύρτες πίσω –άνοιξαν εύκολα– και έσπρωξε δυνατά για να σηκώσει το παράθυρο, που ήταν υπερβολικά βαρύ.

Τα παράθυρα στις οροφές των τρένων δεν είναι σχεδιασμένα να ανοίγουν τη στιγμή που το τρένο τρέχει, και μάλιστα εν μέσω μιας χιονοθύελλας. Ο Τσάρλι έπρεπε να σπρώξει δυνατά, χτυπώντας με ένταση και πιέζοντας.

Αλλά ήταν δυνατό παιδί κι έγινε ακόμα δυνατότερο τις ημέρες που πέρασε στο τσίρκο. Τελικά, κατάφερε να κάνει λίγο το παράθυρο να ανασηκωθεί, και τότε ο άνεμος όρμησε ανάμεσα από τη φινιάδα που σχηματίστηκε και, βίαια, απότομα, σήκωσε το παράθυρο της οροφής και το άνοιξε με πάταγο.

Κρύο υγρό χιόνι έπεσε πάνω στο κεφάλι του Τσάρλι. Ο άνεμος όρμησε μέσα στο μπάνιο σαν οργισμένος τυφώνας, ανεμίζοντας τις κουρτίνες και πετώντας τις πετσέτες στο πάτωμα. Ο Τσάρλι έσφιξε τα δόντια του, έβαλε τα χέρια του στις δυο πλευρές του πλαισίου του παραθύρου κι έδωσε μια ώθηση προς τα πάνω. Βρέθηκε ο μισός μέσα κι ο μισός έξω, με τα πόδια του να αιωρούνται και το πρόσωπό του να δέρνεται από τον άνεμο.

Έξω ήταν ένας διαφορετικός κόσμος. Το κρύο σχεδόν του έκοψε την ανάσα. Έπρεπε να στέκεται χαμηλά, παράλληλα με την οροφή, εξαιτίας της ταχύτητας του τρένου. Κρατήθηκε γερά προφυλάσσοντας τα μάτια του και είδε ότι κάτω, στη μέση της οροφής του τρένου, υπήρχε κάτι σαν ρείθρο, ελαφρά προστατευμένο. Εκεί μάλλον θα ήταν τα λιοντάρια. Αλλά δεν μπορούσε να τα δει. Μα και βέβαια δεν μπορούσε να τα δει. Δεν ήταν σ' αυτή την οροφή, ήταν στην επόμενη, στο βαγόνι των αποσκευών. Έπρεπε να πάει και να τα φέρει μόνος του, κινούμενος αντίθετα προς τον άνεμο που φυσούσε ορμητικά πάνω από το τρένο. Ο Τσάρλι έκλεισε ελαφρά τα μάτια του και κοίταξε μπροστά. Η πρόκληση αυτή δεν του άρεσε καθόλου.

Κούμπωσε καλά τη ζακέτα του, προσπάθησε να χώσει το παντελόνι του πιο βαθιά στις μπότες του, ξάπλωσε πάνω στην οροφή του τρένου και άρχισε να σέρνεται πάνω στο

ρείθρο. Εκεί μέσα ήταν καλύτερα –σίγουρα πιο ήσυχα και πιο απάνεμα– αλλά, παρ’ όλα αυτά, εξαιρετικά άβολα. Είχε ακούσει ιστορίες για το πώς η σάρκα μπορεί να κολλήσει στο παγωμένο μέταλλο. Ήλπιζε όμως ότι δεν ήταν τόσο παγωμένο.

Μπρούμυτα, με την κοιλιά του πάνω στο κρύο μέταλλο, ο Τσάρλι σύρθηκε πάνω στο τρένο. Καθώς προχωρούσε, τον κατέλαβε ένας φόβος. Η ταλαιπωρία το κάνει αυτό μερικές φορές – όσο χειρότερα αισθάνεται το σώμα σου, τόσο χειρότερα αισθάνεται και το μυαλό σου. Είναι δύσκολο να είναι κανείς γενναίος όταν κρυώνει ή πεινάει ή είναι κουρασμένος. Αλλά ο Τσάρλι, αν και κρύωνε, είχε κοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα σ’ ένα άνετο κρεβάτι και είχε φάει μέχρι σκασμού τوست και μαρμελάδα φράουλα. Έτσι, όσο σερνόταν ανάμεσα στις νιφάδες που στροβιλίζονταν άγρια, προσπαθώντας να προχωρήσει, σκεφτόταν μόνο τους φίλους του και πώς θα τους βοηθήσει.

Όταν τους βρήκε, φοβήθηκε ότι ήταν ήδη πολύ αργά. Ήταν ξαπλωμένοι στη σειρά, λασπωμένοι και τουρτουρίζαν. Ήταν υγροί και, αν ένα λιοντάρι μπορεί να μοιάζει χλωμό, έμοιαζαν χλωμά. Τα αυτιά τους ήταν πεσμένα και τα μουστάκια τους χαλαρωμένα. Οι νιφάδες του χιονιού που έπεφταν πάνω στα χρυσαφένια πλευρά τους ούτε καν προλάβαιναν να λιώσουν. Έμοιαζαν να είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση. Ο Τσάρλι ήταν εξοργισμένος με τον εαυτό του και η οργή του αυτή του έδινε ενέργεια.

Πώς μπόρεσε να τ’ αφήσει εκεί έξω όλη τη νύχτα; Βασίζονταν πάνω του και τα είχε απογοητεύσει. Τι ηλίθιο. Τι ηλίθιο εκ μέρους του.

Ένα φάνηκε να είναι σε καλύτερη κατάσταση από τα

άλλα: ήταν το πλάσμα που μπήκε στην παρέα τους την τελευταία νύχτα στο Παρίσι. Μιλούσε χαμηλόφωνα στα άλλα λιοντάρια και, μολονότι ο Τσάρλι δεν μπορούσε να καταλάβει τι τους έλεγε, έμοιαζε να τα ενθαρρύνει και να τα εμψυχώνει. Βρισκόταν στη μέση, κι έτσι τα μικρότερα πλάσματα μοιράζονταν τη θέρμη του μεγάλου του κορμιού.

Ο Τσάρλι σύρθηκε προς το μέρος τους βρίζοντας τον εαυτό του και τα φώναξε απαλά, αλλά δεν μπορούσαν να τον ακούσουν, εξαιτίας του θορύβου του τρένου. Άπλωσε το χέρι του και χτύπησε το πλευρό που ήταν πιο κοντά του – μιας από τις λιονταρίνες, φαντάστηκε.

«Λιοντάρια, λιοντάρια!» φώναξε. «Ελάτε! Εδώ είμαι! Ελάτε μαζί μου, θα σας ζεστάνουμε, ελάτε, θα μπορούμε μέσα στο τρένο. Ελάτε! Ελάτε! Νεαρό λιοντάρι! Ελσίνα! Ελάτε!»

Χτύπησε απαλά αλλά απεγνωσμένα τα πλευρά τους και σκέφτηκε ακόμα και να αρπάξει το όμορφο πόδι και να το τραβήξει, αλλά δεν μπόρεσε να τα καταφέρει. Αντί γι' αυτό, τεντώθηκε πιο μπροστά και σχεδόν ξάπλωσε ανάμεσά τους, γλιστρώντας τα χέρια του πάνω τους και χαϊδεύοντάς τα και χτυπώντας τα απαλά και μιλώντας τους. «Ελάτε, ελάτε!» έλεγε.

Το νεόφερτο πλάσμα έκανε το ίδιο και, σταδιακά, τα λιοντάρια συνήλθαν και άρχισαν να κινούνται βλέποντας ότι ο Τσάρλι ήταν μαζί τους.

Το να φέρει τα καημένα τα πλάσματα μαζί του, πίσω στην οροφή του τρένου, στην ασφάλεια και στη ζέστη, ήταν μια από τις χειρότερες εμπειρίες στη ζωή του Τσάρλι. Φοβόταν πως ήταν τόση η αδυναμία τους, ώστε πιθανόν κά-

ποιο να έχανε την ισορροπία του και να κυλούσε από το κινούμενο τρένο κάτω στο έδαφος. Φοβόταν ότι θα κολλούσαν στο μέταλλο ή θα γλιστρούσαν στο χιόνι. Έτρεμε τη στιγμή που θα έπρεπε να περάσουν πάνω από το κενό ανάμεσα στα δύο βαγόνια που τραντάζονταν, ένα κενό πιο πλατύ και πιο τρομακτικό από το κενό ανάμεσα στο πλοίο του τσίρκου και στην ακτή όταν το είχαν σκάσει από την *Κίρκη*. Φοβόταν, επίσης, ότι, ακόμα κι αν τα έφερνε στο μπάνιο, θα ήταν τόσο άρρωστα και σε τόσο κακή κατάσταση, που δε θα κατάφερνε να τα κάνει καλά, κι ακόμα κι αν τα κατάφερνε, πώς θα μπορούσε να τα κρατήσει κρυφά από το βασιλιά της Βουλγαρίας;

«Το κάθε πράγμα στη σειρά του» είπε ψύχραιμα, επαναλαμβάνοντάς το ξανά και ξανά. «Μόνο να σας βάλω μέσα, να σας βάλω μέσα» έλεγε και ξανάλεγε. «Μόνο να σας βάλω μέσα». Ακουγόταν σαν μάνα. Η ιδέα τον ευχαριστούσε λιγάκι, γιατί ήταν τόσο παράλογη: αυτός να παίζει το ρόλο της μητέρας για όλα τα λιοντάρια. Το γέλιο τον έκανε να νιώσει λίγο πιο ζεστά. Τα αστεία στις δύσκολες στιγμές κάνουν καλό. Ακόμα και άχαρα αστεία σαν κι αυτό.

Το χιόνι στροβιλιζόταν και χόρρευε με μανία γύρω τους, πέφτοντας με δύναμη πάνω και δίπλα απ' τα κεφάλια τους καθώς το τρένο περνούσε σαν φίδι μέσα από τη χιονοθύελλα και ο άνεμος σφύριζε δίπλα τους.

«Το κάθε πράγμα στη σειρά του» μουρμούρισε. Τουλάχιστον, τώρα κινούνταν προς την κατεύθυνση του αέρα.

Είχε φτάσει μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο.

Έσπρωξε σχεδόν τα λιοντάρια μέσα, κι αυτά προσγειώθηκαν σχηματίζοντας μια μεγάλη στοίβα που κάλυψε πρώτα την μπανιέρα και μετά ολόκληρο το μπάνιο. Ο Τσάρλι

τρύπωνσε μέσα τελευταίος, τραβώντας πίσω του το πορτάκι της οροφής, αλλά αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο. Όσο ήταν έξω, στην οροφή, το μπάνιο είχε γεμίσει κρύο σπυρωτό χιόνι, που έμπαινε μέσα σφυρίζοντας, και τώρα πια είχε αρχίσει να λιώνει και να γίνεται λάσπη. Έξω, το χιόνι άρχιζε να καλύπτει τις χαμηλές πλαγιές στους πρόποδες των Άλπεων.

Ποτέ στη ζωή του δεν είχε νιώσει τέτοια ανακούφιση: τώρα ήταν όλοι προφυλαγμένοι από τη χιονοθύελλα.

Έπρεπε όμως να πιάσει αμέσως δουλειά. Συγκέντρωσε το χιόνι που έλιωνε μέσα στην μπανιέρα όσο πιο ήσυχα μπορούσε κι έριξε πάνω του ζεστό νερό, ώστε ο ατμός να ζεστάνει ακόμα περισσότερο το χώρο. Έτριψε τα λιοντάρια με τις πετσέτες και έλεγξε τα πόδια και τα αυτιά τους ψάχνοντας να βρει ίχνη από κρυοπαγήματα.

«Μην κοιμάστε!» είπε και τα έβαλε να ελέγχουν το ένα το άλλο για να τα κρατάει απασχολημένα. Είχε διαβάσει κάπου ότι, αν κοιμηθείς όταν είσαι τόσο κρύος, μπορεί να πεθάνεις. «Συνεχίστε να κινείστε! Μην κοιμηθείτε μέχρι να νιώσετε ζεστά!» σφύριξε. «Και κάντε ησυχία».

Τους έδωσε λίγο κρέας. Αυτό τα συνέφερε λιγάκι. Τι άλλο θα μπορούσε να κάνει...;

Η Λοσιόν της μαμάς που τα Βελτιώνει Όλα! Την είχε ακόμα στην τσάντα του από τη μέρα που έφυγε από το σπίτι. Όλο αυτόν τον καιρό στο τσίρκο δε χρειάστηκε να τη χρησιμοποιήσει ποτέ. Ήξερε ότι ήταν μόνο για περιπτώσεις ανάγκης, κι αυτή ήταν, σίγουρα, μια περίπτωση ανάγκης.

Έδωσε στον καθένα τους μια δυο σταγόνες: περισσότερες απ' όσες θα έπαιρνε ένας άνθρωπος, γιατί τα λιοντάρια είναι πολύ μεγαλύτερα από τους ανθρώπους. Πιο πολύ για

το τεράστιο νεόφερτο πλάσμα και το γηραιότερο λιοντάρι, λιγότερο για το νεαρό λιοντάρι, τις λιονταρίνες και την Ελσίνα.

«Αυτό θα βοηθήσει» μουρμούρισε στον εαυτό του. «Θα νιώσουν λίγο καλύτερα». Το παράξενο πλάσμα κοίταξε τον Τσάρλι με τα μεγάλα του θλιμμένα μάτια, σαν να τον καταλάβαινε.

Είχαν περάσει σχεδόν όλη τη νύχτα μες στο κρύο, κουρασμένα και άκαμπτα και πεινασμένα, αλλά θα γίνονταν καλά.

Θεέ μου, σκέφτηκε ο Τσάρλι. Τι στην ευχή θα κάνω;

Αυτό που συνέβη μετά δεν περνούσε απ' το χέρι του Τσάρλι.

Το Οριάν Εξπρές ξαφνικά έπαψε να τραντάζεται. Σταμάτησε.

Ο Τσάρλι και τα λιοντάρια κοιτάχτηκαν, κοίταξαν γύρω γύρω, ο Τσάρλι σήκωσε τους ώμους και τα λιοντάρια συνέχισαν να μασουλούν το κρέας με τις πεινασμένες, τραχιές τους γλώσσες.

Ο Τσάρλι πήγε στο παράθυρο και, σκαρφαλώνοντας πάνω στα λιοντάρια, κοίταξε έξω. Χιόνι παντού. Απαλό και λευκό και όμορφο, να στροβιλίζεται και να κάνει κύκλους και να γεμίζει μέχρι πάνω το χώρο πίσω από το τζάμι. Πόσο ήρεμο φαινόταν σ' αυτόν το σιωπηλό χορό του. Πόσο πιο διαφορετικό ήταν να το κοιτάει μέσα από το τζάμι από το να είναι έξω! Λίγο αργότερα τα λιοντάρια κοιμήθηκαν κι ο Τσάρλι, καθισμένος στο μπάνιο, που ήταν γεμάτο ατμούς, με τις ανάσες τους να ενώνονται με το μυρωδάτο άρωμα του ατμού, διαπίστωσε ότι το επίπεδο του χιονιού

είχε αρχίσει να ανεβαίνει στα πλάγια του τρένου. Πάγος είχε μισοκαλύψει τα παράθυρα όπως το νερό είχε μισοκαλύψει τα φινιστρίνια στο μεσαίο κατάστρωμα της *Κίρκης*. Με τη μηχανή να μη γρυλίζει πια και τις ρόδες να μην κροταλίζουν τραγουδιστά από κάτω τους, είχε υπερβολική ησυχία. Το χιόνι σβήνει τον ήχο, ο Τσάρλι το ήξερε. Τα πράγματα ακούγονται πάντα πιο ήσυχα όταν ένας δυνατός θόρυβος σταματάει. Αλλά, ακόμα κι έτσι, ήταν υπερβολικά ήσυχα.

Υπέθεσε ότι είχαν κολλήσει. Πάρα πολύ χιόνι στη γραμμή ή κάτι τέτοιο.

Πόσο θα μπορούσε να κρατήσει τα λιοντάρια κρυμμένα; Πόσο μεγάλο πρόβλημα θα ήταν αυτό;

Ένα από τα λιοντάρια άρχισε να μυρίζει το χώρο. Το νεαρό λιοντάρι, σωριασμένο στο μπάνιο μαζί με την Ελσίνα, άνοιξε το ένα του μάτι και κοίταξε τον Τσάρλι.

«Σ' ευχαριστώ, φίλε» είπε με πολύ χαμηλή φωνή, βραχνό από τη σκληρή νύχτα στην οροφή.

Ο Τσάρλι αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν τον σάρκαζε. Πρέπει να συνειδητοποίησε ότι ο Τσάρλι τούς είχε παραμελήσει για ώρες και ώρες. Όμως τίποτα τέτοιο δε συνέβαινε – ήταν πραγματικά ευγνώμον.

«Το κρύο έπεσε πολύ γρήγορα» είπε το λιοντάρι. «Καλά που ήρθες. Αν δεν ήταν...» (έκανε μια κίνηση δείχνοντας το πλάσμα) «...δεν ξέρω τι θα είχε συμβεί. Σ' ευχαριστώ που δε μας ξέχασες».

Ο Τσάρλι ένιωσε απαίσια, γιατί τα είχε ξεχάσει. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και τύλιξε τα χέρια του γύρω από το λαιμό του λιονταριού. «Είμαι τόσο χαρούμενος που είστε ασφαλή» είπε. «Για την ώρα, τουλάχιστον».

«Γιατί μόνο για την ώρα;» ρώτησε το νεαρό λιοντάρι, με το φόβο να γεμίζει τα μάτια του. «Είναι κι εδώ επικίνδυνα; Μήπως θα έπρεπε...»

Ο Τσάρλι το ηρέμησε. «Δεν υπάρχει κανένας άμεσος κίνδυνος» είπε. «Αλλά αυτό το μπάνιο ανήκει σε κάποιον που ίσως θελήσει να το χρησιμοποιήσει... Πρέπει να είμαστε πολύ ήσυχoi...»

Είχε κλειδώσει την πόρτα – ποιος ξέρει πότε ο Έντουαρτ ή ένας από τους φρουρούς θα ήθελε να χρησιμοποιήσει το μπάνιο. Μήπως θα έπρεπε να προσπαθήσει να τα μετακινήσει στην καμπίνα όπου είχε κοιμηθεί; Όχι – δε θα διακινδύνευε να τους δουν.

Το χιόνι και ο πάγος έδιναν στο μπάνιο ένα περίεργα απαλό και πρασινωπό φως, που έμοιαζε με φως κάτω απ' το νερό. Κρύο φως. Μπορούσε ακόμα να διακρίνει τις κορυφές των παγωμένων δέντρων στις δυο πλευρές, χρωματισμένες από την παγωνιά. Όλα όσα πριν έμοιαζαν να στροβιλίζονται όμορφα τώρα άρχισαν να φαίνονται κρύα και κακά. Κόλλησε το πρόσωπό του στο παράθυρο: χαλάζι άρχισε να πέφτει ορμητικά και τον τρόμαξε. Ανατρίχιασε. Πρέπει να βρισκόμαστε ψηλά στα βουνά, σκέφτηκε.

Το επόμενο πράγμα που του συνέβη ήταν ότι ο υπεύθυνος του τρένου, αυτός που έκανε κουμάντο στο τρένο, ήρθε στο βαγόνι του βασιλιά Μπόρις. Ο Τσάρλι τον άκουγε καθαρά από το μπάνιο να μιλάει στον πρώτο φύλακα, μετά σε κάποιον άλλο, μετά να περνάει την πόρτα του μπάνιου και να απευθύνεται στο δεύτερο φρουρό. Πολύ ευγενικά αλλά με σταθερό τρόπο, επέμενε να μιλήσει στο βασιλιά.

Εντέλει, ο βασιλιάς ενημερώθηκε, αφού ακούστηκαν πολλές φορές φράσεις όπως «Αδύνατον» και «Φοβάμαι,

κύριε» και «Νομίζω πως θα θεωρήσετε ότι» και «Με κάθε σεβασμό» και «Ζήτημα ασφάλειας» και «Για κανέναν άλλο λόγο δε θα διανοούμασταν να σας προκαλέσουμε τέτοια ενόχληση...». (Ενόχληση ξανά! Ο Τσάρλι ήλπιζε ότι αυτός και τα λιοντάρια δε θα χρειαζόταν να ενοχληθούν, δηλαδή δε θα χρειαζόταν να εμφανιστούν μπροστά στον υπεύθυνο του τρένου.)

Ο υπεύθυνος οδηγήθηκε μπροστά στο βασιλιά και ο Τσάρλι ζήτησε από το νεαρό λιοντάρι να σταθεί πίσω από την πόρτα όσο εκείνος θα έλειπε, ώστε να μην μπορούν να την ανοίξουν, και κάθισε ήσυχα σε μια θέση πίσω από το βαγόνι του βασιλιά, απ' όπου μπορούσε να κρυφακούει. Ο σωματοφύλακας είχε πάει μέσα μαζί με τον υπεύθυνο, κι έτσι το πεδίο ήταν ελεύθερο. Ο Τσάρλι δεν ήταν ύπουλος – ήταν απελπισμένος. Έπρεπε να μάθει γιατί το τρένο είχε σταματήσει, ώστε να ενεργήσει ανάλογα.

«Μεγαλειότητα» είπε ο υπεύθυνος του τρένου «παρακαλώ να με συγχωρήσετε για την απρεπή διατάραξη της πολύτιμης ησυχίας σας. Ήρθα να σας διαβιβάσω τη συγγνώμη της εταιρείας, των διευθυντών και του προσωπικού του Εθνικού Οργανισμού Σιδηροδρόμων για τη διατάραξη της απομόνωσής σας στο προσωπικό μεγαλοπρεπές βαγόνι σας, της οποίας διατάραξης ο σκοπός είναι, ακριβώς, να εμποδίσει παρόμοιες ενοχλήσεις...».

«Αν το θέμα είναι τόσο σοβαρό, πείτε μου απλά τι συνέβη» είπε ο βασιλιάς ευγενικά.

«Η Μεγαλειότητά σας θα αντιλήφθηκε ότι το τρένο σταμάτησε» είπε ο υπεύθυνος του τρένου.

«Πράγματι, το αντιλήφθηκα» είπε ο βασιλιάς. «Γιατί συνέβη κάτι τέτοιο;»

«Η δικαιολογία που δώσαμε στην πλειοψηφία των επιβατών είναι η αλήθεια, αλλά όχι ολόκληρη η αλήθεια. Μεγαλειότατε, ο παράλογα κακός καιρός προκάλεσε την πτώση μιας χιονοστιβάδας μπροστά μας και, προκειμένου να μην πέσουμε μέσα της, δεν είχαμε άλλη επιλογή από το να σταματήσουμε. Δεν περιμέναμε να συμβεί κάτι τέτοιο αυτή την εποχή και οι εκχιονιστικές μηχανές έχουν ήδη αποσυρθεί. Κανένα άλλο εκχιονιστικό μηχάνημα δεν είναι διαθέσιμο εδώ κοντά, μολοντί προσπαθούμε απεγνωσμένα να βρούμε ένα. Έχουμε τοποθετήσει θερμαντικά σώματα κατά μήκος της γραμμής, για να εμποδίσουμε τα συστήματα ταχυτήτων να παγώσουν, αλλά στο μεταξύ, δυστυχώς, πάγωσαν οι βαλβίδες, κι έτσι τα φρένα είναι παγωμένα, κι ακόμα κι αν πριν μπορούσαμε να κινηθούμε, τώρα είναι πια αδύνατο».

«Ω Θεέ μου» είπε ο βασιλιάς. «Και;» Ο Τσάρλι μπορούσε να φανταστεί από τον τόνο της φωνής του το φιλικό του βλέμμα ενώ ρωτούσε ποια ήταν «ολόκληρη η αλήθεια».

Έγινε μια παύση πριν ακουστεί ξανά η φωνή του υπεύθυνου του τρένου και, όταν αυτός μίλησε, ακούστηκε σαν ένας ανήσυχος άνθρωπος που προσπαθούσε να μη δείξει την ανησυχία του.

«Υπήρξε μια αναφορά από το Παρίσι, Μεγαλειότατε...»

«Αλήθεια;» είπε ο βασιλιάς με ενδιαφέρον. «Τι είδους αναφορά;»

Κι άλλη παύση.

«Άγρια ζώα, Μεγαλειότατε».

«Λύκοι;»

«Όχι ακριβώς...»

«Πάνω στο τρένο;»

«Στην οροφή, Μεγαλειότατε».

«Όσο το τρένο κινούνταν;»

«Ε...»

«Πριν σταματήσει;»

«Ναι».

«Πώς στην ευχή μπόρεσαν να ανέβουν εκεί; Το τρένο κινείται αρκετά γρήγορα. Τουλάχιστον με εκατό μίλια την ώρα».

«Στο Παρίσι, Μεγαλειότατε... Ένας νεαρός είπε...»

«Και λοιπόν, πού βρίσκονται τώρα;»

Σιωπή ξανά. Ο Τσάρλι προσπάθησε να κρατήσει την αναπνοή του.

«Δε γνωρίζουμε, Μεγαλειότατε. Εξαφανίστηκαν από ένα τσίρκο, όπως φαίνεται, και...»

«Λύκοι σε τσίρκο; Ασυνήθιστο».

«Ε... – λιοντάρια, Μεγαλειότατε».

«Λιοντάρια!»

«Μάλιστα, κύριε, ξέφυγαν από το τσίρκο και...»

«Κι αποφάσισαν να πάρουν το τρένο για την Κωνσταντινούπολη; Έξοχα. Όμως, το ερώτημα παραμένει, πού είναι τώρα;»

«Δε βρήκαμε ούτε τα ίδια ούτε ίχνη τους, Μεγαλειότατε».

«Το χιόνι θα τα είχε καλύψει, υποθέτω. Ή, ίσως, έχασαν το τρένο. Συμβαίνει».

«Χωρίς αμφιβολία, Μεγαλειότατε, ή...»

«Ή τι;»

«Ή μπήκαν στο τρένο από την οροφή, Μεγαλειότατε».

«Πώς θα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο; Τα θηρία

δεν μπορούν να ανοίξουν πόρτες, έτσι δεν είναι; Και φαντάζομαι ότι οι περισσότεροι άνθρωποι είχαν τα παράθυρά τους κλειστά σήμερα το πρωί...»

Μια ριπή από παγωμένο χιόνι έπεσε με ορμή πάνω στο τζάμι του παραθύρου, τραντάζοντάς το άγρια, προς επιβεβαίωση όσων είπε ο βασιλιάς.

«Είναι πιθανόν να είναι κι ένας άνθρωπος μαζί τους, Μεγαλειότατε» είπε ο υπεύθυνος του τρένου χαμηλόφωνα. Ο Τσάρλι ένιωσε τον υπεύθυνο του τρένου να ντρέπεται να παρουσιάσει μια τέτοια παράλογη ιστορία, και μάλιστα σ' έναν βασιλιά.

«Τι είδους άνθρωπος;» είπε ο βασιλιάς.

«Ένας μικρόσωμος» είπε ο υπεύθυνος του τρένου. «Νομίζω ότι ενημερωθήκατε νωρίτερα... Ένας... μικρόσωμος».

Ο Τσάρλι σκέφτηκε γρήγορα. Μπορούσε να πάει στο μπάνιο και να βγάλει τώρα τα λιοντάρια έξω – θα περνούσαν από το παράθυρο του μπάνιου, μ' ένα στρίμωγμα κι ένα πήδημα, κάτι δύσκολο αλλά σίγουρα κατορθωτό, και μετά... μετά τι; Θα χάνονταν σε κάποια χιονοθύελλα κάπου στις Άλπεις; Τη στιγμή που το κρύο είναι τόσο ώστε να παγώνει τα φρένα; Άρρωστα και αδύναμα όπως ήταν;

Καλύτερα να μείνουμε μέσα στο τρένο. Καλύτερα να κρυφτούμε – αλλά ήταν άραγε το μπάνιο η καλύτερη κρυψώνα; Ίσως αν πήγαιναν πάλι πίσω στην οροφή...;

Να πάρει, να πάρει, να πάρει. Υπήρχε, άραγε, καλύτερη εναλλακτική λύση;

Ο βασιλιάς άρχισε ξανά να μιλάει. «Αφήστε με να σας βοηθήσω, κύριε» είπε με μια φωνή που έδειχνε ότι το διασκέδαζε. «Δεχτήκατε μια αναφορά για κάποια άγρια ζώα στην οροφή ενός τρένου που κινούνταν σε μια μαινόμενη

χιονοθύελλα, έχετε συνδυάσει την αναφορά αυτή με μια ιστορία για ένα εξαφανισμένο αγόρι που μπορεί να είναι μέσα στο τρένο αλλά μπορεί και να μην είναι, φοβάστε ότι μπορεί να κρύβονται στην καφετιέρα μου και ντρέπεστε να μου ζητήσετε να βάλετε να την ψάξουν. Αυτό είναι;»

«Ναι» είπε ο υπεύθυνος του τρένου, με μια λεπτή φωνίτσα αυτή τη φορά. «Το αγόρι μπήκε στο τρένο από το βαγόνι σας».

«Τς!» είπε ο βασιλιάς. «Αυτό δε δείχνει και μεγάλη προσοχή από πλευράς των ανθρώπων σας, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, Μεγαλειότατε» είπε ο υπεύθυνος του τρένου.

«Θα μπορούσε να είναι ένας μικρός δολοφόνος» είπε ο βασιλιάς.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε».

«Αγαπητέ μου φίλε» είπε ο βασιλιάς Μπόρις «είστε μάλλον παράλογος. Πηγαίνετε και πιείτε ένα ποτήρι μπράντι και περιμένετε να έρθει το εκχιονιστικό μηχάνημα. Είναι δύσκολο να είναι κανείς ο υπεύθυνος όταν δεν μπορεί να κάνει τίποτα, αλλά, είναι αλήθεια, έχουμε απλά κολλήσει σε μια χιονοθύελλα και δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Μην ανησυχείτε, όλα θα πάνε καλά. Χαίρετε!».

Ο Τσάρλι, γοητευμένος και συνάμα τρομοκρατημένος, μπόρεσε μόνο να σκεφτεί να πεταχτεί μακριά από την πόρτα και να κρυφτεί πριν βγει ο υπεύθυνος, σκεπτικός και μπερδεμένος, για να επιστρέψει στα άλλα βαγόνια του τρένου. Ο Τσάρλι βούτηξε γρήγορα πίσω από μια κρεμάστρα για τα πανωφόρια κρατώντας την ανάσα του καθώς ο άνθρωπος πέρασε, με τις μπότες του να τρίζουν λιγάκι στο γυαλισμένο πάτωμα. Σ' ένα δευτερόλεπτο ο Τσάρλι βρισκόταν ξανά στο μπάνιο, τραβώντας το νεαρό λιοντάρι απ'

το δρόμο του για να μπορέσει να μπει, ενώ σκεφτόταν με ένταση.

«Έντουαρτ!» άκουσε το βασιλιά να φωνάζει. «Πού βρίσκεται ο νεαρός φίλος μας;»

Δεν μπόρεσε να ακούσει καθαρά την απάντηση.

Να βγουν από το παράθυρο ή να μείνουν εδώ;

Αααααχ! Αποφάσισε!

Το νεαρό λιοντάρι τον κοίταξε προβληματισμένο. Ο Τσάρλι τού έριξε ένα πειστικό, ήλπιζε, χαμόγελο. Οι υπόλοιποι, δόξα τω Θεώ, ακόμα κοιμούνταν.

Δεν υπήρχε πια χρόνος να αποφασίσει.

Ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα.

«Η Μεγαλειότητά του επιθυμεί να σας δει» ακούστηκε η φωνή του Έντουαρτ, ήρεμη κι ευγενική όπως πάντα.

Ο Τσάρλι σκούπισε τον ατμό απ' το μικρό καθρέφτη και το πρόσωπό του πήρε μια σταχτιά, ωχρή και τρομαγμένη όψη. Οι λευκοί άνθρωποι γίνονται ακόμα πιο άσπροι όταν τρομάζουν ή, ίσως, κόκκινοι. Το πρόσωπο του Τσάρλι πήρε ένα πρασινοκίτρινο χρώμα.

«Μια στιγμή!» φώναξε, σαν να ήταν στην τουαλέτα κι έπλενε τα χέρια του, κι όχι σαν να προσπαθούσε να «μαζέψει τα κομμάτια του» μετά την ανάβασή του στην οροφή ενός τρένου μέσα στη χιονοθύελλα με μια ομάδα μισοπαγωμένων λιονταριών, μόνο και μόνο για να αντιμετωπίσει –και αυτός και τα λιοντάρια– τον κίνδυνο είτε να συλληφθούν είτε να αποκλειστούν από τα χιόνια στην προσπάθειά τους να διαφύγουν, όποιο απ' τα δυο κι αν ήταν χειρότερο. Έπλυνε το πρόσωπο και τα χέρια του, σκουπίστηκε, έτριψε τα μαλλιά του κι έβαλε τα δυνατά του να φαίνεται ευπρεπής.

Πάμε, σκέφτηκε, και βγήκε από την πόρτα, κλείνοντάς την απαλά και καλά πίσω του.

Χαμογέλασε πλατιά στον Έντουαρτ.

«Οι φίλοι σας μπορούν να μείνουν στο μπάνιο» είπε ο Έντουαρτ ευγενικά.

Ο Τσάρλι ξεροκατάπιε. Τι εννοούσε;

Ο Έντουαρτ υποκλίθηκε κι έκανε μια κίνηση δείχνοντας προς το διάδρομο. Ένας νευρικός Τσάρλι, γεμάτος ενοχές, πήγαινε να δώσει εξηγήσεις στο βασιλιά της Βουλγαρίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21

«ΗΤΑΝ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ 1929» είπε ο βασιλιάς Μπόρις, καθισμένος σ' ένα βελούδινο μαξιλάρι, με την πλάτη του να ακουμπάει σε μια κομψή καρέκλα «που πάγωσε ο Δούναβης από τη Βουδαπέστη μέχρι το Βελιγράδι. Στη Γιουγκοσλαβία έκανε 30 βαθμούς κάτω απ' το μηδέν μέρα νύχτα και χιλιάδες περιπτώσεις παγετού εμφανίστηκαν σ' όλη την Ανατολή. Πάγος και χιόνι έκλειναν τους δρόμους προς τα νότια, μέχρι τη Βηρυτό και τη Δαμασκό – ακόμα κι οι φοίνικες στην έρημο ήταν σκεπασμένοι με χιόνι. Το φαντάζεσαι; Το Οριάν Εξπρές ήταν αποκλεισμένο στα χιόνια για επτά μέρες. Κανένα νέο δεν μπορούσε να φτάσει στη Δυτική Ευρώπη από τα Βαλκάνια, κι έτσι κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν...».

Ο Τσάρλι στεκόταν σιωπηλός μπροστά του, με το κεφάλι του γερμένο, σαν σκανδαλιάρικο παιδί στο γραφείο του γυμνασιάρχη.

«Δεν ήξεραν για πόσον καιρό θα έμεναν κολλημένοι εκεί. Το φαγητό περιορίστηκε – τρία γεύματα αντί για πέντε. Οι λύκοι αλυχτούσαν μέσα στη νύχτα και κανείς δεν ήξερε στ' αλήθεια αν θα κατάφεραν τελικά να μπουν μέσα

στο τρένο και να κατασπαράξουν τους επιβάτες. Κανείς δεν ήξερε ούτε πού ούτε πόσο κοντά βρίσκονταν. Και μετά, αργά το βράδυ, ακούγονταν παράξενοι ήχοι σαν πιστολιές καθώς ο πάγος έσπαζε...»

Ο Τσάρλι ανατρίχιασε ξανά. Ήταν αδύνατο πια να δει έξω απ' τα παράθυρα: ένα στρώμα πάγου έκανε τα τζάμια θαμπά και πρασινωπά, σαν παγωμένο ποτάμι, επιτρέποντας να τα διαπερνάει μονάχα ένα θαμπό φως.

«Εκείνη την εποχή το τρένο κινούνταν με κάρβουνο, και το κάρβουνο σύντομα πάγωσε... η μηχανή έκανε ένα φοβερό συριγμό. Και αρκετά σύντομα το κάρβουνο τελείωσε και το τρένο άρχισε σταδιακά να κρυώνει, τα πατώματα κι οι πόρτες, οι σωλήνες θέρμανσης πάγωσαν. Βρισκόμασταν σε μια τεράστια χιονοθύελλα και δεν είχαμε να φάμε τίποτα εκτός από μπράντι και μπισκότα. Οι γραμμές είχαν καταστραφεί και το μόνο που μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να περιμένουμε. Στο τέλος, μούσκευαν πανιά σε κηροζίνη, τα τύλιγαν γύρω από τα φρένα και τα άναβαν, για να λιώσουν τον πάγο. Το τείχος του χιονιού γινόταν όλο και ψηλότερο και απ' τις δυο πλευρές του τρένου».

«Ήσασταν κι εσείς μέσα;» ρώτησε ο Τσάρλι. Δε γινόταν να μην ήταν.

«Και βέβαια όχι, συνέβη πολλά χρόνια πριν» είπε ο βασιλιάς. «Αλλά, ξέρεις, τα πράγματα δε θα ήταν καθόλου ευκολότερα αν υπήρχε μια αγέλη λιονταριών να κοιμάται στο μπάνιο ενός από τους επιβάτες».

Ο Τσάρλι ένιωσε την ανάσα του να κόβεται.

«Τα μικρά αγόρια δεν κοροϊδεύουν τη βουλγαρική μυστική αστυνομία» είπε. «Ο Έντουαρτ είναι ο πιο καλός μυστικός αστυνομικός στην Ανατολική Ευρώπη. Τώρα πες

μου, τι στην ευχή σχεδιάζεις και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Είναι καλά λιοντάρια!» φώναξε ο Τσάρλι. «Σας παρακαλώ, μην τα παραδώσετε στον υπεύθυνο του τρένου, σας παρακαλώ, μην τα φοβάστε...!»

Ο βασιλιάς τον κοίταξε με κάποια έκπληξη.

«Μοιάζω με βασιλιά που θα παρέδιδε λιοντάρια-λαθρεπιβάτες σ' έναν υπάλληλο του σιδηροδρόμου;» είπε. «Με προσβάλλεις».

«Όχι, όχι, Μεγαλειότατε» φώναξε ο Τσάρλι έντρομος. «Δεν το εννοούσα, είναι που φοβάμαι γι' αυτά και νιώθω υπεύθυνος απέναντί τους και, αν τους συνέβαινε κάτι, δεν ξέρω τι θα έκανα, είναι φίλοι μου... είναι φίλοι μου» είπε κλείνοντας. Αυτό τα έλεγε όλα.

«Πες μου απλά την ιστορία σου» είπε ο βασιλιάς. «Έντουαρτ! Ζεστή σοκολάτα! Με κρέμα και τριμμένα κομματάκια σοκολάτας από πάνω!»

Έτσι, όσο το χαλάζι σφυροκοπούσε το παράθυρο στο πράσινο παγωμένο φως, ο βασιλιάς ήπие καφέ με μπράντι κι ο Τσάρλι τού είπε ολόκληρη την ιστορία του, πίνοντας ζεστή σοκολάτα. Ή, τουλάχιστον, το μεγαλύτερο μέρος της.

Όταν τελείωσε, τα μάτια του βασιλιά έλαμπαν και στο στόμα του είχε σχηματιστεί ένα χαμόγελο, αλλά στο πρόσωπό του διέκρινε κανείς επιφυλακτικότητα, καθώς διέβλεπε κάποιον κίνδυνο.

«Είσαι ένα πολύ γενναίο και ανόητο παιδί» είπε.

Ο Τσάρλι δεν μπόρεσε να διαφωνήσει.

«Και γιατί σε υπακούουν; Γιατί δεν προσπάθησαν να σε καταβροχθίσουν και να ξεφύγουν;»

Ήταν μια λεπτομέρεια που ο Τσάρλι είχε κρατήσει

κρυφή από το βασιλιά: η ικανότητά του να μιλάει τη γλώσσα των γάτων. Ήταν πάντα επιφυλακτικός να μιλάει γι' αυτό – ή μάλλον, για να είμαστε ειλικρινείς, ένιωθε φόβο ότι οι άνθρωποι θα ήθελαν να τον εκμεταλλευτούν, να τον χρησιμοποιήσουν με κάποιον τρόπο, ίσως και να τον αναγκάσουν να κάνει πράγματα που δεν ήθελε.

Αλλά, μπορούσε σίγουρα να εμπιστευτεί το βασιλιά; Μπορούσε;

«Είναι λιοντάρια του τσίρκου» είπε ο Τσάρλι μια στιγμή αργότερα. «Με συνήθισαν κι έχουν συνηθίσει να κάνουν ό,τι τα διατάζουν». Από μέσα του απολογούνταν στα λιοντάρια γι' αυτό το θράσος. Είναι συνηθισμένα να κάνουν ό,τι τα διατάζουν, πράγματι! Ήταν χαρούμενος που δεν ήταν εκεί να τον ακούσουν.

«Θα ήθελα να τα γνωρίσω» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Μπορώ;»

«Ε...» είπε ο Τσάρλι.

«Αργότερα» είπε ο βασιλιάς. «Πρώτα, τι σκοπεύεις να κάνεις με τα λιοντάρια στη Βενετία;»

«Θα κρυφτούμε, Μεγαλειότατε, θα βρούμε τους γονείς μου και θα τους σώσουμε και μετά τα λιοντάρια θα μπουν κρυφά σ' ένα πλοίο για την Αφρική».

Ο βασιλιάς τον κοίταξε.

«Θέλουν να πάνε στο σπίτι τους» του εξήγησε ο Τσάρλι.

Ο βασιλιάς συνέχισε να τον κοιτάει.

«Στην Αφρική» είπε ο Τσάρλι.

Ο βασιλιάς αναστέναξε.

«Δεν είναι οι λόγοι ή οι προθέσεις σου που με ανησυχούν» είπε. «Είναι οι μέθοδοι που υιοθετείς. Πώς στην ευχή θα κρύψεις έξι λιοντάρια στη Βενετία; Ή νομίζεις ότι θα

τα βάλεις κρυφά σ' ένα πλοίο; Δεν έχεις καμιά πιθανότητα επιτυχίας. Ούτε εσύ ούτε οι γονείς σου... Ανησυχώ πολύ, Τσάρλι. Δεν καταλαβαίνω πώς μπορείς να πετύχεις οτιδήποτε απ' αυτά. Θα ξεγλιστρήσεις από το βαγόνι μου και θα προχωρήσεις στη νύχτα χωρίς να έχεις ιδέα πού θα πας, με την ελπίδα στην καρδιά σου και τον κίνδυνο να σ' ακολουθεί... Δε μ' αρέσει, Τσάρλι».

Έτσι όπως του το έθεσε ο βασιλιάς, ούτε στον Τσάρλι άρεσε. Θα κρύβονταν σε μια πόλη που δε γνώριζαν, πολύ τυχεροί ήδη που κατάφεραν να ξεφύγουν από καταστάσεις που θα μπορούσαν να γίνουν πολύ επικίνδυνες...

«Τσάρλι» είπε ο βασιλιάς «είναι λιοντάρια, όχι μικρά ποντίκια που μπορείς να τα βάλεις στην τσέπη σου. Οι άνθρωποι προσέχουν ένα λιοντάρι. Ιδιαίτερα οι Βενετσιάνοι! Τρελαίνονται γι' αυτά».

Έτριψε τη μύτη του.

«Τσάρλι» είπε «δε μου αφήνεις άλλη λύση». Σηκώθηκε όρθιος.

Τα γόνατα του Τσάρλι λύθηκαν. Ήξερε τι επρόκειτο να συμβεί. Ο βασιλιάς Μπόρις θα έπαιρνε την υπόθεση στα χέρια του. Θα τον έστελνε στο σπίτι του και θα έστελνε τα λιοντάρια πίσω στο τσίρκο, όπου ο Μακκόμο θα τα νάρκωνε ξανά. Όλα θα ήταν ασφαλή και λογικά με τους μεγάλους να τα κανονίζουν, κι ο Τσάρλι θα είχε προδώσει τον πλοίαρχο Τιμπ και τον Τζούλιους και όλους τους φίλους του από το τσίρκο για το τίποτα και όλοι θα τον μιμούσαν και θα έπρεπε να συνεχίσει απλά να πηγαίνει στα μαθήματά του και να μένει ένας Θεός ξέρει πού, ώσπου, ίσως, κάποια μέρα οι γονείς του επιστρέψουν, ενώ τα λιοντάρια δε θα επέστρεφαν ποτέ στην Αφρική, κι

όσο για το νεόφερτο πλάσμα, ένας Θεός ξέρει τι θα του συνέβαινε...

«ΟΧΙ» φώναξε ο Τσάρλι αναπηδώντας. «Δε θα σας αφήσω! Καλύτερα να αρχίσω να τρέχω ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ! Καλύτερα να διακινδυνεύσουμε να βγούμε στο χιόνι παρά να γυρίσουμε πίσω. Ποτέ δε θα γυρίσουμε πίσω, ποτέ, ποτέ, ποτέ...!»

«Ησύχασε» είπε ο βασιλιάς. «Και κάθισε κάτω. Δε θα σε στείλω πίσω. Δε θα πήγαινες ακόμα κι αν το έκανα. Θέλω να μάθω πώς σκοπεύεις να βρεις τους γονείς σου τη στιγμή που δεν ξέρεις καν ποιος τους έχει, ή για ποιο λόγο».

Ο Τσάρλι κάθισε. Δεν μπορούσε να βγάλει άκρη μ' αυτόν τον ευγενικό, αυταρχικό, απαισιόδοξο βασιλιά. Μπορούσε να τον εμπιστευτεί; Να του πει πως οι γάτες και τα λιοντάρια θα τον βοηθούσαν;

Ο Τσάρλι κοίταξε προς την πλευρά του βασιλιά Μπόρις και δάγκωσε το κάτω χείλος του.

«Έχω μερικούς φίλους που τα καταφέρνουν καλά στο να βρίσκουν πράγματα» είπε τελικά.

«Κι εγώ!» φώναξε ο βασιλιάς. «Έντουαρτ!»

Ο χλωμός ήσυχος Άγγλος γύρισε στο βαγόνι και στάθηκε όρθιος πάνω από τον κύριό του.

Ο βασιλιάς Μπόρις τον ρώτησε «Γιατί δυο Βρετανοί επιστήμονες, ένα ζευγάρι, έπεσαν θύματα απαγωγής στο Λονδίνο και μεταφέρθηκαν στη Βενετία;».

Ο Έντουαρτ ανασήκωσε το φρύδι του και κοίταξε τον Τσάρλι. «Α...» είπε. «Πρόκειται γι' αυτό το αγόρι, λοιπόν. Αναρωτιόμουν».

Τον Τσάρλι δεν τον ξανααπασχόλησε το αυτό το αγόρι. Το ίδιο είχε πει και η Γαλλίδα γάτα στο κανάλι.

«Ποιο αγόρι;» είπε λίγο απότομα, μιμούμενος τον τόνο της φωνής του Έντουαρτ.

«Το αγόρι οι γονείς του οποίου αναζητούνται, κι αναζητείται κι αυτό» είπε ο Έντουαρτ.

«Εγώ αναζητούμαι;» είπε ο Τσάρλι με κάποια έκπληξη.

«Την τελευταία φορά που σε είδαν, μπήκες λαθραία σ' ένα σκάφος του λιμενικού στον Τάμεση. Φοβούνται ότι πνίγηκες».

«Ω...» είπε ο Τσάρλι. «Και τότε, πού είναι οι γονείς μου;»

«Στο δρόμο» είπε ο Έντουαρτ. «Ταξίδεψαν προς τα νότια και, όταν φτάσουμε, θα μάθουμε πού βρίσκονται».

«Και ποιος τους κρατάει, Έντουαρτ;» ρώτησε ο βασιλιάς. «Και για ποιο λόγο;»

Ο Έντουαρτ έμοιαζε να έχει ένα κενό.

«Δεν είναι σαφές αν στην όλη διαδικασία του...» άρχισε να λέει. Ο βασιλιάς τον διέκοψε.

«Έντουαρτ» είπε «ο Τσάρλι δικαιούται να μάθει όλα όσα ξέρουμε».

Ο Έντουαρτ έσφιξε λιγάκι το στόμα του. Φαινόταν να μη συμφωνεί.

«Η ομοιότητα που έδειξαν οι τρέχουσες έρευνες...» άρχισε ξανά.

«Έντουαρτ» είπε ο βασιλιάς μ' έναν προειδοποιητικό τόνο.

Ο Έντουαρτ ανοιγόκλεισε τα μάτια και ενέδωσε.

«Οι γονείς σου δουλεύουν πάνω στη θεραπεία του άσθματος, έτσι δεν είναι;» ρώτησε.

«Πάντα δούλευαν πάνω σε θεραπείες διαφόρων ασθενειών» είπε ο Τσάρλι. Μιλούσε προσεκτικά, αλλά μέσα του κάτι φωτίστηκε. Αυτή ήταν η πρώτη πραγματική πλη-

ροφορία που είχε μέχρι τώρα. Θα αποδεικνυόταν σωστή; Άραγε, τους είχαν απαγάγει γι' αυτά που βρίσκονταν στα ράφια τους;

«Έχει υποπέσει στην αντίληψή μου ότι δούλευαν πάνω στην πρόληψη του άσθματος κι ότι, επιπλέον, έχουν κάνει κάποια σημαντική ανακάλυψη» είπε ο Έντουαρτ. Κοίταξε το βασιλιά. Ήταν προφανές ότι δεν ήθελε να τα πει στον Τσάρλι.

Ο βασιλιάς Μπόρις αναστέναξε. Σκέφτηκε μια στιγμή και μετά άρχισε αυτός να μιλάει. «Υπάρχουν άνθρωποι στον κόσμο, Τσάρλι, που βγάζουν πολλά λεφτά από τις πωλήσεις φαρμάκων» είπε.

Ο Τσάρλι έμοιαζε σκεπτικός.

«Ιδιαίτερα το άσθμα υπήρξε μεγάλο πρόβλημα: μολονότι τα βενζινοκίνητα αυτοκίνητα έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, πολλές αλλεργίες έχουν παραμείνει, όπως οι αλλεργίες στις γάτες και άλλες. Οι άνθρωποι –και ιδιαίτερα τα παιδιά– χρειάζονται πολλά φάρμακα για το άσθμα. Αν όμως όλοι είχαν ανοσία στο άσθμα, αν το γονίδιο του άσθματος αναγνωριζόταν – γνωρίζεις τι είναι τα γονίδια, Τσάρλι;

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. «Είναι το δομικό υλικό του ανθρώπινου οργανισμού. Ο καθένας μας έχει διαφορετική τυπολογία γονιδίων, που μας κάνουν αυτούς που είμαστε. Κληρονομούμε ένα συνδυασμό των γονιδίων των γονιών μας».

«Ακριβώς» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Έτσι, αν τα γονίδια που μας προκαλούν ευαισθησία στις αλλεργίες και είναι υπεύθυνα για το άσθμα μπορούσαν να αναγνωριστούν – με παρακολούθεις, Τσάρλι;»

«Ναι» είπε ο Τσάρλι. Αλλά για μια στιγμή τού ήρθε μια άλλη λέξη στο μυαλό του. Αλλεργίες, γονίδια. Αλλεργίνες.

Είχαν καμία σχέση μ' αυτό; Ήταν φάρμακα; Ή άνθρωποι; Ή γονίδια; Ή τι άλλο;

Ο βασιλιάς Μπόρις μιλούσε ακόμα. «Αν το γονίδιο αναγνωριζόταν ή μπορούσε να τροποποιηθεί ή να αλλάξει ή να αφαιρεθεί και οι άνθρωποι δε χρειάζονταν πια φάρμακα για το άσθμα, τότε κι εκείνοι που έβγαζαν λεφτά από το φάρμακο για το άσθμα θα σταματούσαν να έχουν κέρδη».

Ο Τσάρλι έδωξε τις Αλλεργίνες από το μυαλό του και συγκεντρώθηκε σ' αυτά που έλεγε ο βασιλιάς.

«Μα, αν θεραπευόταν το άσθμα, όλοι θα ήταν ευτυχισμένοι!» είπε.

«Όχι οι άνθρωποι που βγάζουν λεφτά παρέχοντας τη δυνατότητα να αναπνέει κανείς ελεύθερα» είπε ο βασιλιάς Μπόρις.

Ο Τσάρλι κατσούφιασε.

«Δε θα μπορούσαν να βγάλουν λεφτά από την τροποποίηση των γονιδίων ή κάτι παρόμοιο;» ρώτησε.

«Αν είχαν φαντασία, ίσως» είπε ο βασιλιάς.

Ο Τσάρλι κοιτούσε επίμονα στο πάτωμα.

«Άρα, κάποιος πήρε τη μαμά και τον μπαμπά μου γιατί επινόησαν κάτι που θα μπορούσε να βοηθήσει τον κόσμο;» Η φωνή του ακούστηκε λιγάκι βραχνή και σφιγμένη, ακόμα και σ' αυτόν τον ίδιο.

«Έτσι πιστεύουμε» είπε ο βασιλιάς ευγενικά.

Ο Τσάρλι τον κοίταξε έντονα και μετά κοίταξε το πάτωμα, κρατώντας ίσιο το κεφάλι του με αποφασιστικότητα.

«Μα, δεν μπορεί...» ξέσπασε. «Ο Ράφι δεν έχει να κάνει με...». Ήταν μπερδεμένος.

«Ράφι;» είπε ο Έντουαρτ.

«Ράφι Σάντλερ ονομάζεται το παιδί που τους απήγαγε καταρχήν» είπε ο βασιλιάς Μπόρις.

«Μα» είπε ο Έντουαρτ, σημειώνοντας το όνομα για να το διερευνήσει περαιτέρω. «Τσάρλι, κάποιες μεγάλες επιχειρήσεις προσλαμβάνουν και λιγότερο σημαντικούς τύπους, οι οποίοι κάνουν όσα δε θεωρούνται πως αρμόζουν σε μια επιχείρηση που θέλει να διατηρήσει ένα προσωπείο αξιοπιστίας».

«Τι;» είπε ο Τσάρλι.

«Μια επιχείρηση αρκετά μεγάλη για να χρησιμοποιήσει τις πληροφορίες που έχουν οι γονείς σου θα πλήρωνε κατοποιούς να κάνουν τις βρομοδουλειές της» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Έντουαρτ, προσπάθησε να μιλάς καθαρά. Εγώ είμαι Βούλγαρος και τα αγγλικά μου είναι πιο καλά από τα δικά σου».

Ο Τσάρλι ξανάστηνε τη σκηνή στο μυαλό του – το Ράφι να λέει σε κάποιον ισχυρό, πλεονέκτη και απρόσωπο «Ναι, τον Ασάντι και τη Σταρτ μπορώ να σας τους φέρω. Τους γνωρίζω. Αν η αμοιβή μου αξίζει τον κόπο, θα το κάνω». Ένωσε ένα κύμα μίσους να τον κατακλύζει. Δεν μπορούσε να καταλάβει. Αν αυτός είχε απαγάγει τη μητέρα του Ράφι, ο Ράφι θα του έλιωνε το κεφάλι με το πατίνι του.

«Τα γνωρίζει κανείς όλα αυτά;» ρώτησε. «Κάποιος ενήλικος; Εσείς γιατί τα γνωρίζετε;»

«Εγώ τα ξέρω γιατί ξέρω τα πάντα» είπε ο βασιλιάς Μπόρις. «Αλλά όχι, πολύ λίγοι άνθρωποι τα γνωρίζουν, Τσάρλι. Είναι πολύ μπερδεμένα».

Ο Τσάρλι ένιωθε μικρός. Ακόμα κι αν ρωτούσε τι τα έκανε τόσο μπερδεμένα, πιθανότατα δε θα καταλάβαινε την απάντηση.

«Υπάρχει κανείς που μπορεί να τους φέρει πίσω;» ρώτησε σφιγμένα.

«Φάνηκε ότι υπήρξε η πρόθεση να κινητοποιηθεί ένας μηχανισμός έρευνας» είπε ο Έντουαρτ «αλλά οι οικονομικές υποχρεώσεις, σε συνδυασμό με μερικά εξέχοντα ζητήματα διπλωματικής φύσης...».

Ο βασιλιάς κεραυνοβόλησε τον Έντουαρτ μ' ένα βλέμμα, δίνοντάς του να καταλάβει πως έπρεπε να σταματήσει. «Αυτό που θέλει να πει ο Έντουαρτ είναι ότι η κυβέρνηση της Βρετανίας πιστεύει πως δεν μπορεί να διαθέσει χρήματα για έρευνα» είπε. «Κι επιπλέον, δε θέλει να προσβάλει τις εταιρείες φαρμάκων».

Ο Τσάρλι έμεινε σιωπηλός. Ήξερε ότι οι μεγάλες εταιρείες ήταν μεγαλύτερες από μερικές κυβερνήσεις: μεγαλύτερες, πλουσιότερες, ισχυρότερες και με μεγάλη επιρροή. Μερικές μεγάλες εταιρείες είχαν εξαγοράσει ακόμα και μικρές χώρες, ώστε να δημιουργήσουν τους δικούς τους νόμους και να κάνουν ό,τι θέλουν. Τις διοικούν όπως τις Νέες Κοινότητες: επιτρέπονται μόνο συγκεκριμένοι τύποι ανθρώπων. Πρέπει να είσαι πλούσιος ή να δουλεύεις για την εταιρεία ή κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

«Κι έτσι, κανείς δε νοιάζεται γι' αυτούς» είπε. «Μόνο εγώ. Είπατε ότι ταξίδευαν προς το Νότο. Πώς και δε γνωρίζετε όσα γνωρίζω εγώ; Δε γίνεται να απαγάγουν ανθρώπους και κανείς να μη νοιάζεται και μόνο ένα παιδί να κάνει κάτι...» Ο Τσάρλι δεν ήξερε αν ήταν αναστατωμένος ή θυμωμένος. Ή και τα δυο. «Δε – δε...» Στο μυαλό του ήρθε μια φράση της μαμάς του. «Δε μου εμπνέει εμπιστοσύνη!» ξέσπασε.

Ο Έντουαρτ κι ο βασιλιάς τον κοιτούσαν.

Ο Τσάρλι ένιωσε αδιαθεσία.

«Με συγχωρείτε» είπε ευγενικά. «Θα ήθελα να μιλήσουμε αργότερα, αν δε σας πειράζει». Σηκώθηκε ήσυχα.

Όταν έφτασε στην πόρτα, ο βασιλιάς είπε «Τσάρλι, οι άνθρωποι νοιάζονται. Τους γονείς σου τους απήγαγαν ακριβώς γιατί είναι πολύτιμοι. Ίσως αυτό δεν ακούγεται και πολύ παρήγορο, αλλά, αν είναι τόσο σημαντικοί για τους ανθρώπους που τους πήραν, αυτό σημαίνει ότι δε θα τους κάνουν κακό. Είναι ασφαλείς, Τσάρλι».

Ο Τσάρλι έμεινε για μια στιγμή αμίλητος, με το κεφάλι του να κρέμεται.

«Τσάρλι» είπε ο βασιλιάς. «Αν και κατά την εκτίμησή μου δε θα έπρεπε, θα σε βοηθήσω».

Αναστέναξε.

«Ξέρω ότι είσαι αναστατωμένος. Αλλά άκου, έχω ένα μικρό σπίτι στη Βενετία. Εσύ και τα λιοντάρια μπορείτε να πάτε εκεί... Γενναίο και ανόητο, αγόρι».

Τα μαύρα μάτια του βασιλιά Μπόρις γέμισαν θλίψη καθώς ο Τσάρλι έφευγε.

«Βρες ό,τι μπορείς» είπε στον Έντουαρτ.

Ο Έντουαρτ έκανε μια μικρή υπόκλιση και αποχώρησε. Ο βασιλιάς έμεινε να κάθεται σκεπτικός. Έξω το χιόνι συνέχισε να πέφτει.

Ο Τσάρλι γύρισε πίσω, αλλά δεν πήγε στο μπάνιο. Μπήκε στη μικρή του καμπίνα και κάθισε στην κουκέτα του, με το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια. Ένιωθε να βρίσκεται ένα εκατομμύριο μίλια μακριά από οτιδήποτε και οποιονδήποτε, πολύ μακριά και πολύ μικρός. Ένιωθε ανύπαρκτος. Είναι τόσο χαζό να είσαι ένα μικρό αγόρι, αδύναμο απέναντι

σ' αυτά τα πράγματα των μεγάλων! Ήταν τόσο χαζό όλοι αυτοί οι χαζοί μεγάλοι να έχουν τη δύναμη να κάνουν χαζά πράγματα, όπως να αρπάζουν κάποιον απλά και μόνο επειδή σκέφτηκε κάτι έξυπνο! Κανένα παιδί δε θα έκανε κάτι τέτοιο. Αντίθετα, θα έλεγε «πανέξυπνο, έκαναν κάτι πραγματικά καλό, ας τους δώσουμε ένα βραβείο». Δε θα τους άρπαζαν μακριά από το σπίτι και το γιο τους...

Ο Τσάρλι έκλαψε λιγάκι. Αν και ήταν πολύ μεγάλος για παιχνίδια, έβγαλε τον τίγρη του, τον ακούμπησε πάνω στο πρόσωπό του και ξάπλωσε. Σκέφτηκε το Ράφι να αρπάζει τους γονείς του και να τους πουλάει για τις γνώσεις και τις ικανότητές τους. Τον φαντάστηκε μπροστά του στο κανάλι, να τον δαγκώνει η λιονταρίνα. Πόσο τρομοκρατημένος και ανήσυχος ήταν! Και τώρα, σκέφτηκε, στον αγύριστο, ελπίζω να πάθεις δηλητηρίαση. Σκέφτηκε το Μακκόμο να συνωμοτεί με το Ράφι με σκοπό να του πουλήσει τον Τσάρλι. Ήξερε ότι ήταν κάπου εκεί έξω. Ήξερε ότι, αργά ή γρήγορα, θα έπρεπε να τους αντιμετωπίσει ξανά. Η σκέψη αυτή τον έκανε να αρρωσταίνει από θυμό.

Ευχήθηκε να ήξερε πού βρίσκονταν.

Άραγε τι συνέβαινε στο Παρίσι; Τι θα έλεγε ο ταγματάρχης Τιμπ για τη φυγή των λιονταριών; Ο Τσάρλι ένιωθε λυπημένος που είχε αναγκαστεί να τον εξαπατήσει. Κάποια μέρα, ίσως και να έβρισκε έναν τρόπο να του το ξεπληρώσει.

Μετά, όπως συμβαίνει συχνά όταν κλαίει κανείς, τον έπιασε πονοκέφαλος. Πήρε το μικρό του μπουκαλάκι με τη Λοσιόν που τα Βελτιώνει Όλα από την τσάντα του και το κοίταξε. Αγαπημένη μαμά. Δε χρειαζόταν να σκεφτεί άλλο. Όλα θα πήγαιναν καλά.

Το κομμάτι της περγαμηνής ήταν πεταμένο εκεί, χωμένο στο πλάι της τσάντας του.

Αχά...

Ο Τσάρλι το πήρε και το ξεδίπλωσε. Ήταν εκεί – κι αυτή τη φορά ο Τσάρλι δεν είχε καμία αμφιβολία σχετικά με το τι ήταν. Το αίμα της μητέρας του, οι γνώσεις των γονιών του: αυτοί οι αριθμοί και τα γράμματα ήταν η θεραπεία του άσθματος.

Και την είχε στα χέρια του.

Άραγε η τσάντα ήταν ένα αρκετά ασφαλές σημείο για να τη φυλάξει; Αποφάσισε να βρει κάτι για να την τυλίξει και να τη βάλει στη μεγάλη τσέπη στο μπατζάκι του παντελονιού του, ώστε να την έχει μαζί του συνεχώς. Για την ώρα, την ξανάχωσε πίσω στη θέση της και έβγαλε από την τσάντα του τη σφαίρα από λάπις λάζουλι.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι με τη σφαίρα στα χέρια του κι αφουγκράστηκε τη σιωπή του χιονιού, κοιτώντας τις παράξενες αντανakλάσεις του φωτός και της λαμπερής επιφάνειας του χιονιού στο ταβάνι του μικρού του δωματίου. Τόσο αδύναμος, αλλά, ταυτόχρονα, καθόλου αδύναμος. Κοιμήθηκε.

Ο Τσάρλι ξύπνησε από ένα βαθύ γουργουριστό ήχο στο αντί του, από ένα μουστάκι που τον γαργαλούσε και μια απαλή, ζεστή ανάσα στο μάγουλό του. Ήταν το νεαρό λιοντάρι.

Ο Τσάρλι κύλησε στην άλλη πλευρά του κρεβατιού του και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με τα ευγενικά, λαμπερά μάτια και τη μαύρη μύτη του λιονταριού.

«Γεια» είπε.

«Ω, συγγνώμη» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Δεν ήθελα να διακόψω την ανάπαυσή σου. Αλλά πρέπει να μιλήσουμε. Κανείς δεν μπήκε στο παράξενο δωμάτιό μας, κι έτσι, όταν όλα ησύχασαν, ήρθα να σε βρω. Είσαι καλά; Σ' ακούσαμε να κλαις με λυγμούς. Ακούσαμε τα αναφιλητά σου και φοβηθήκαμε για σένα. Οι λιονταρίνες είπαν ότι, μολονότι είσαι γενναίος και δυνατός, δε θα πρέπει να ξεχνάμε ότι είσαι μονάχα ένα κουταβάκι...»

«Υποθέτω ότι είμαι ένα κουταβάκι» είπε ο Τσάρλι. «Ναι, αυτό είμαι, ένα κουταβάκι».

Αυτό τον έκανε να χαμογελάσει.

«Και μάλιστα, ένα σκληρό κουτάβι!» είπε το νεαρό λιοντάρι, μοιάζοντας... ναι, εντυπωσιασμένο. Ο Τσάρλι χαμογέλασε ξανά. Είχε εντυπωσιάσει ένα λιοντάρι!

«Ωστόσο, πρέπει να έρθεις ούτως ή άλλως και να μας πεις τι συμβαίνει» είπε το νεαρό λιοντάρι. Στράφηκε προς την πόρτα του κουπέ με το κεφάλι του απολύτως ακίνητο, τα μουστάκια του ανασηκωμένα και τα αυτιά του τεντωμένα. Θα μπορούσε να βρίσκεται σε μια πεδιάδα της Αφρικής και να αφουγκράζεται τα βήματα ενός ζώου που κινείται σε απόσταση, έτοιμο να το καταδιώξει... Όμως τώρα βρισκόταν μέσα σ' ένα αναπαυτικό μικρό βαγόνι τρένου, εν μέσω μιας χιονοθύελλας, με τ' αυτιά του τεντωμένα για φύλακες και σερβιτόρους.

«Όλα εντάξει» είπε ήσυχα και μαζί αυτός κι ο Τσάρλι γλίστρησαν έξω στο διάδρομο απαρατήρητοι και μπήκαν στο μπάνιο.

Τα λιοντάρια είχαν ξαπλώσει νωχελικά, σαν να βρίσκονταν σε τούρκικο χαμάμ. Έμοιαζαν πολύ καλύτερα. Οι λιονταρίνες είχαν ξαναβρεί τη λάμψη τους και το γη-

ραιότερο λιοντάρι ήταν αφοσιωμένο σε μια συζήτηση με το παράξενο πλάσμα. Όταν μπήκε ο Τσάρλι, όλοι στράφηκαν προς το μέρος του κι οι λιονταρίνες έκαναν λίγο στο πλάι για να βολευτεί. Η κίτρινη λιονταρίνα έτριψε το κεφάλι της πάνω στον Τσάρλι κι αυτός ένιωσε το πιο παράξενο συναίσθημα· περηφάνια και δάκρυα στα μάτια και μια αίσθηση παρηγοριάς. Ήταν στ' αλήθεια φίλοι του.

«Γιατί δεν έρχεστε στο δικό μου κουπέ;» είπε ο Τσάρλι. «Είναι λίγο πιο ευρύχωρο».

Τα λιοντάρια τον κοίταξαν.

«Ε, Τσάρλι» είπε το νεαρό λιοντάρι. «Κρυβόμαστε, το ξέχασες; Φοβόμαστε για τη ζωή μας».

«Ω!» είπε ο Τσάρλι. «Ναι... εννοώ, στην πραγματικότητα, μάλλον όχι. Δεν είν' έτσι. Βλέπετε...»

«Τι;» ρώτησαν τα λιοντάρια όλα μαζί.

«Ο βασιλιάς ξέρει για σας» είπε ο Τσάρλι. «Θέλει να σας γνωρίσει».

Άξαφνα τα λιοντάρια έμειναν ακίνητα κι η ατμόσφαιρα πάγωσε.

«Εμπιστεύεσαι αυτόν το βασιλιά;» ρώτησε το γηραιότερο λιοντάρι.

Ο Τσάρλι σκέφτηκε μια στιγμή μονάχα.

«Κράτησε μακριά μας τους σιδηροδρομικούς» είπε. «Δυο φορές. Τους είπε ψέματα για να μας προστατεύσει. Μου έδωσε να φάω. Ανακάλυψε τα πάντα σχετικά με τους γονείς μου κι έβαλε τον Έντουαρτ να μου τα πει. Έμαθε για σας και δε σας φοβάται. Λέει ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το σπίτι του στη Βενετία».

«Ωραία» είπε η κίτρινη λιονταρίνα.

«Και είπε... είπε ότι οι γονείς μου δε βρίσκονται πραγματικά σε κίνδυνο, επειδή οι άνθρωποι που τους άρπαξαν τους θεωρούν πολύτιμους».

«Κι εσύ πιστεύεις αυτά που σου είπε σχετικά με το ότι οι γονείς σου είναι ασφαλείς; Γιατί ξέρεις, βέβαια, ότι κάτι τέτοιο είν' αλήθεια».

Για μια στιγμή, ο Τσάρλι δίστασε. Του φάνηκε τόσο λάθος που οι γονείς του ήταν μακριά απ' αυτόν, ώστε με δυσκολία δεχόταν ότι ίσως και να μη βρίσκονται σε πραγματικό, άμεσο κίνδυνο.

Αλλά δεν είχε νόημα. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν μπει σ' ολόκληρο μπελά για να τους αρπάξουν για τις ικανότητες και τις γνώσεις τους. Ναι, μπορούσε να πιστέψει ότι δε θα πείραζαν τους γονείς του.

«Ναι» είπε αργά.

«Άρα τον εμπιστεύεσαι».

«Ναι» είπε ο Τσάρλι.

«Τότε, είμαστε ασφαλείς» είπε το γηραιότερο λιοντάρι, σαν να του προκαλούσε μεγάλη έκπληξη το ότι ο Τσάρλι το έβλεπε αλλιώς.

Ο Τσάρλι φάνηκε προβληματισμένος.

«Βρισκόμαστε σε πολύ καλή θέση» είπε το γηραιότερο λιοντάρι. «Είμαστε πολύ ασφαλέστεροι απ' όσο ήμασταν στους δρόμους του Παρισιού. Πιο ασφαλείς από τότε που ο Ράφι Σάντλερ και ο χαζός σκύλος του μας κυνηγούσαν. Ασφαλέστεροι από τότε που ο Μακκόμο μάς έσερνε στο τσίρκο και από τότε που ήμασταν έξω στην παγωμένη θύελλα, στην οροφή του τρένου, ή απ' όταν μας ξάφνιασε ο φίλος μας από δω...» Σταμάτησε και κοίταξε με μια τρυφερή έκφραση το νεόφερτο πλάσμα, που ξάπλωνε, πελώριο,

στο μπάνιο. Αναρωτιέμαι τι να λένε, σκέφτηκε ο Τσάρλι.

«Είμαστε στα ζεστά, στεγνοί, έχουμε φάει και είμαστε όλοι μαζί» συνέχισε το γηραιότερο λιοντάρι. «Είμαστε ελεύθερα και υγιή κι έχουμε ένα φίλο με δύναμη και γνώση – και σπίτι. Κάποιος θα διορθώσει το τρένο που θα μας βγάλει μέσα απ' αυτόν το μυστήριο, επικίνδυνο καιρό και θα μας πάει στο μέρος όπου βρίσκονται οι γονείς σου, πιο κοντά στο σπίτι μας. Ίσως αύριο ο ουρανός να πέσει στο κεφάλι μας. Ίσως το αύριο να μην έρθει ποτέ. Αν όμως έρθει, τότε σίγουρα θα μας φέρει νέες περιπέτειες – την επιστροφή μας στην πατρίδα και την απελευθέρωση του πατέρα σου και της μητέρας σου. Αλλά, για την ώρα, για την ώρα είμαστε ασφαλείς».

Έκλεισε χαρούμενα το μάτι του στον Τσάρλι.

Ο Τσάρλι δεν το είχε δει καθόλου έτσι. Το σκέφτηκε λίγο περισσότερο.

Η ασημένια λιονταρίνα κύλησε στο πλάι χτυπώντας απαλά την Ελσίνα, που ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο πάτωμα. Οι άλλες λιονταρίνες χαμογέλασαν, μ' εκείνο το μυστήριο λιονταρίσιο χαμόγελο. Το νεαρό λιοντάρι είχε βολευτεί στο καπάκι της τουαλέτας, με την ουρά του να κρέμεται και μια έκφραση που του έδινε κουράγιο.

«Μην ανησυχείς, μικρούλι κουταβάκι!» είπε.

Ο Τσάρλι, καθισμένος με την πλάτη στον τοίχο, με μια θάλασσα από λιοντάρια να κείται γύρω από τα πόδια του, χαμογέλασε ξανά. Να με, σκέφτηκε, μέσα σ' ένα πλουμιστό ροζ μπάνιο, στο Οριάν Εξπρές, μ' ένα φιλικό βασιλιά στο διπλανό δωμάτιο, μια άγρια χιονοθύελλα να μαίνεται έξω και μια αγέλη από λιοντάρια να με παρηγορούν και να με εμπνυχώνουν.

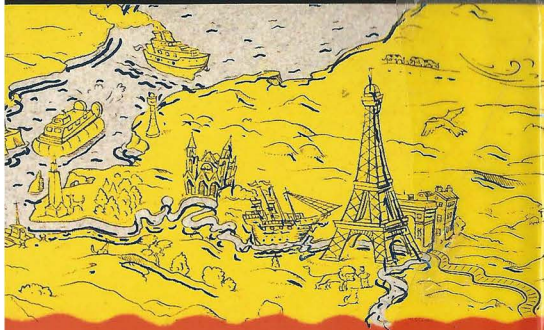
«Μικρούλι κουταβάκι!» είπε. «Μικρούλι κουταβάκι! Κακομαθημένη γατούλα!».

«Γατούλα;!» φώναξε το νεαρό λιοντάρι. «Ποιον φωνάζεις γατούλα;!»

Κι ο Τσάρλι πήδηξε και τράβηξε την ουρά του κι η Ελσίνα μπήκε κι αυτή στο παιχνίδι κι άρχισε να κυλιέται εδώ κι εκεί και το χιόνι τράνταζε τα τζάμια στα παράθυρα, κι όταν ο Έντουαρτ έβαλε το κεφάλι του μέσα απ' την πόρτα για να του πει ότι ο Μεγαλειότατος ήταν έτοιμος να τον δεχτεί, για μια στιγμή δεν μπορούσε να διακρίνει αν αυτό που έβλεπε ήταν ένας μεγάλος καβγάς ή παιχνίδια και σκανδαλιές.

Αλλά ο Τσάρλι ήξερε. Κι ένιωθε περίφημα: υπέροχος και δυνατός κι έτοιμος για όλα.

Τέλος...
προς το παρόν.

ΖΙΖΟΥ ΚΟΡΝΤΕΡ

Πίσω από το
ψευδώνυμο Ζιζού
Κόρντερ βρίσκονται η
Λουίζα Γιαγκ
και η δεκάχρονη
κόρη της, Ίζαμπελ
Αντομάκο-Γιαγκ.

Η Λουίζα είναι ενήλικη και έχει γράψει πέντε
βιβλία για ενήλικες. Η Ίζαμπελ είναι παιδί και
έχει γράψει κυρίως σχολικές εργασίες..

Η αληθινή Ζιζού είναι η σάυρα της Ίζαμπελ,
μόνο που τη φωνάζουν Ζιζού.

Ζουν και οι τρεις στο Λονδίνο, αλλά μονάχα
η μία πηγαίνει σχολείο.

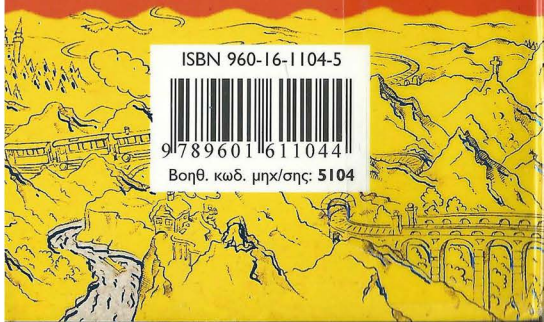
Αυτό είναι το πρώτο τους μυθιστόρημα
και αποτελεί το πρώτο μέρος μιας τριλογίας.

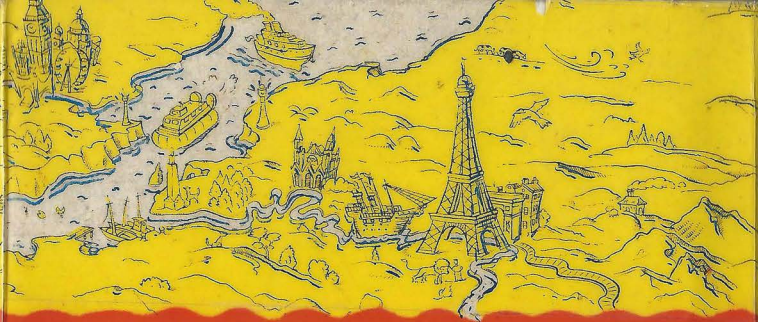
ISBN 960-16-1104-5

9789601611044

Βοηθ. κωδ. μηχ/σης: 5104

Οι γάτες είναι ζώα πιστά αλλά και πανέξυπνα!
Τώρα ενώνουν τις δυνάμεις τους για να βοηθήσουν τον Τσάρλι,
ένα αγόρι που μιλάει τη δικιά τους γλώσσα.

Τι κάνεις όταν γυρίζεις στο σπίτι μια μέρα και ανακαλύπτεις ότι κάποιοι
απήγαγαν τους γονείς σου; Εάν είσαι ένα γενναίο αγόρι
που το λένε **Τσάρλι Ασάντι**, αρχίζεις να αναζητάς τα ίχνη τους.
Αν αναλογιστεί κανείς μάλιστα ότι μιλάς τη γλώσσα των γάτων,
τότε οι φίλοι σου τα αιλουροειδή –οι αδέσποτες γάτες της πόλης αλλά
και τα λιοντάρια που βρίσκονται φυλακισμένα σε ένα μεγαλοπρεπές,
εντυπωσιακό πλωτό τσίρκο– τρέχουν στο πλευρό σου, σου
προσφέρουν τη βοήθειά τους, σε συμβουλεύουν και –καμιά φορά–
αναλαμβάνουν να παραδώσουν ειδικά μηνύματα για λογαριασμό σου.
Μονάχα που δεν έχεις ακόμη αντιληφθεί ότι η τύχη ολόκληρου του
κόσμου εξαρτάται από τη δική σου αναζήτηση.

Ζήστε την περιπέτεια!

ΕΚΔΟΤΙΚΗ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

